

Epimerismi in Psalmos

ΕΠΙΜΕΡΙΣΜΟΙ ΣΥΝ ΘΕΩΙ ΤΟΥ ΨΑΛΤΗΡΙΟΥ ΑΠΟ ΦΩΝΗΣ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΤΟΥ ΕΠΙΚΛΗΝ ΧΟΙΡΟΒΟΣΚΟΥ.

ΨΑΛΜΟΣ, ὁ νόμα ἀπλοῦν προσηγορικὸν καὶ συνώνυμον, μέρος λόγου ἐστὶν ὀνόματος ἀρσενικοῦ παραγώγου, εἴδους τῶν παραγῶγων ῥηματικοῦ. Ῥηματικὸν δέ ἐστι, παρηγμένον ἀπὸ ῥήματος· ψαλμός δέ, παρὰ τὸ ψάλλω, ψαλῶ, εἴψαλον, εἴψαλμαι, ψαλμός, ὡς τίλλω, τιλῶ, τέτιλκα, τέτιλμαι, τιλμός, καὶ πάλλω, πέπαλκα, παλμός, καὶ γίνεται εἴψαλμός· ἀλλὰ τὰ ἀπὸ τοῦ παθητικοῦ παρακειμένου γινόμενα ὀνόματα συνάρχεσθαι θέλουσι τοῖς ἰδίῳις ἐνεστώσι καὶ φυλάττειν τὸ χαρακτηριστικὸν σύμφωνον τοῦ παθητικοῦ παρακειμένου, ἐξ ὧν καὶ ἐγένοντο· τὸ δὲ ψάλλω γίνεται παρὰ τὸ ψαύω· τοῦτο δὲ παρὰ τὸ ψῶ τὸ προσεγγίζω· τῇ γὰρ κιθάρᾳ προσεγγίζοντες τὸ παλαιὸν εἴψαλλον. Τὸ ψῶ σημαίνει εἴ· τὸ λεπτύνω, ἐξ οὗ καὶ ψιλὸν στρατιώτην λέγομεν, τὸν ἀόπλον καὶ γυμνόν· ψῶ τὸ προσεγγίζω, ἐξ οὗ καὶ ψώρα, παρὰ τὸ ἀπτεσθαι ἐν τῷ κνήθειν τὰ πεπονθότα μέλη τοῦ σώματος· ψῶ τὸ κόπτω, ἐξ οὗ καὶ ψωμός, ὁ εἰς μικρὰ κεκομμένος ἀρτος· ψῶ τὸ καίω, ἐξ οὗ καὶ "ψωλόεις κε ραυνός" ὁ καυστικός· ψῶ τὸ τρίβω, ἐξ οὗ καὶ τὸ "ψῶ χοντες ταῖς χερσὶ τοὺς στάχνας." Τὸ ΜΟΣ μικρὸν, διατί; Τὰ εἰς ΟΣ ἀρσενικὰ καὶ θηλυκὰ, καὶ τὰ εἰς ΟΝ οὐδέτερον, εἰς ΟΥΣ ἔχουσι τὴν γενικὴν, βέλους, τείχους. Διατί ὀξύνεται; Τὰ εἰς ΜΟΣ προσηγορικὰ, ἔχοντα τὴν πρὸ τοῦ τέλους συλλαβὴν εἰς Λ λήγουσαν, ὀξύνονται, οἷον ὀφθαλμός, ἰνδαλμός, τιλμός, καὶ ψαλμός. Σεσημειῶται τὸ ὄλμος βαρυνόμενον, ὃ σημαίνει τὴν ἰγδην· ἐστὶ δὲ καὶ 2 λίθος περιφερὴς, εἰς ὃν κόπτουσιν ὄσπρια καὶ ἄλλα τινὰ· τοῦτο ταῖς ὑπογλουτίσιν ἐκατέρωθεν ἐστὶ κοῖλον· ἐστὶ δὲ καὶ ποτηρίου εἶδος, καὶ μέρος τῶν αὐλῶν, καὶ ὑφόλμια τινὰ ἐν αὐλοῖς, καὶ τοῦ ἀλιευτικοῦ καλάμου τὸ κατώτερον μέρος, καὶ τὸ μαντέιον.

ΨΑΛΜΟΣ ποίου εἴδους τῶν ὑποπεπτωκότων τῷ ὀνόματι; Συνωνύμου. Διόρισον. Πολυώνυμον δέ ἐστι, τὸ ἐν διαφόροις ὀνόμασι τὸ αὐτὸ δηλοῦν, οἷον ἀόρ, ξίφος, μάχαιρα, φάσγανον, σπάθη. Λέγεται δὲ καὶ ψαλμός καὶ ὕμνος, καὶ ὠδή καὶ αἶνος. ΠΡΩΤΟΣ ὀνόματος ποίου εἴδους; Τῶν κατὰ σημασίαν τακτικοῦ. Διόρισον. Τακτικὸν δέ ἐστι τὸ τάξιν δηλοῦν, οἷον πρῶτος, δεύτερος, τρίτος. Διατί βαρύνεται; Τὰ εἰς ΤΟΣ καθαρὰ δισύλλαβα ἐπ' ἀριθμῷ ταττόμενα βαρύνονται, οἷον τρίτος, πέμπτος, ἑκτος. Καὶ διατί οὐ λέγομεν προπερισπώμενον, ἀλλὰ βαρύτονον; Ἰστέον, ὅτι τὰ παροξύτονα καὶ τὰ προπαροξύτονα καὶ τὰ προπερισπώμενα δυνάμει βαρύτερα καλοῦνται· τὰ δὲ ἐπὶ τέλους ἔχοντα τὸν τόνον, ἢ ὀξύτονα ἢ περισπώμενα. Ποσαχῶς τὸ ΠΡΩΤΟΣ; Τετραχῶς· κατὰ χρόνον, ὡς πρῶτοι οἱ προφῆται τῶν ἀπὸ στόλων· κατὰ φύσιν, ὡς πρῶτον τὸ ζῶον τοῦ ἀνθρώπου· κατὰ τάξιν, ὡς πρῶτα τὰ στοιχεῖα τῆς συλλαβῆς, καὶ τὰ προοίμια τῶν λόγων· κατὰ ἀξίαν, ὡς πρῶτοι εἰσὶν οἱ ἀρχομένων. ΠΡΩΤΟΣ σημαίνει δύο· τὸν παρ' ἡμῖν λεγόμενον πρῶτον, ὡς πρῶτος ἐστὶν ὁ Πέτρος τοῦ Παύλου· καὶ τὸ ἀκρον τοῦ ῥυμοῦ, ὡς το[:ΙΙ. ♣ζ 40]. ἀ΄ξαντ' ἐν πρώτῳ ῥυμῷ. Διαφέρει πρότερος καὶ πρῶτος, ὅτι τὸ μὲν ἐπὶ δύο μόνον λαμβάνεται, ὡς τὸ πρότερος προσέειπε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης, τὸ δὲ ἐπὶ πολλῶν, ὡς τὸ ὠρτο πολὺ πρῶτος μὲν ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων. ΠΡΩΤΟΣ ποίου εἴδους; Τῶν κατὰ φωνὴν ὑπερθετικοῦ· ὑπερθετικὸν δέ ἐστι τὸ κατ' ἐπίτασιν ἐνὸς πρὸς πολλούς. Πόσοι τύποι τῶν ὑπερθετικῶν; Δύο· ὁ εἰς ΤΑΤΟΣ, ὀξύτατος, 3 βραδύτατος, βαρύτατος, καὶ ὁ εἰς ΤΟΣ, οἷον ἀριστος, μέγιστος Ισλ.: ολ1λ0ρληΛK↔λ0λεἴδους τῶν παραγῶγων; Παρωνύμου. Πόσα σημαίνει κῆρ; Δύο· οὐδετέρως τὴν ψυχὴν· καὶ

γίνεται παρὰ τὸ δίκην κηροῦ ἀπομάττεσθαι τὰ μαθήματα, ἢ παρὰ τὸ κεκρᾶσθαι αὐτὴν ἐκ ψυχροῦ καὶ θερμοῦ, ἢ παρὰ τὸ καιρίαν δέχεσθαι τὴν πληγὴν, ἢ παρὰ τὸ κέαρ κῆρ· τοῦτο δὲ παρὰ τὸ κῶ τὸ καίω· (τὴν ψυχὴν γὰρ τὸ εἴμφυτον θερμὸν φασὶν εἶναι) καὶ σημαίνει δύο κῶ, τὸ κοιμῶμαι, εἴ οὐ κοίτη· κῶ τὸ καίω, εἴ οὐ καὶ το[.:Il. .♣i234].κειάμενοι πυρὰ πολλά. Εἰς τὸ κῆρ τὸν τόνον περισπώμενον, διατί; Ἐκ τοῦ κέαρ κῆρ· πᾶσα συναίρεσις ... Πῶς ἐστὶ τὸ ἐντελές; Τὸ κέαρ. Πῶς κλίνεται; Τοῦ κέαρτος. Ὁ κᾶνων τῶν εἰς ΑΡ οὐδε-τέρων· τὰ μὲν ὑπὲρ δύο συλλαβὰς ἅπαντα διὰ τοῦ ΤΟΣ κλί νονται, δελέατος, οἰνείατος· τῶν δὲ δυσυλλάβων τὰ μὲν μακρᾶ παραληγόμενα διὰ τοῦ ΤΟΣ, ἡΐπατος, οὐΐθατος· τὰ δὲ βραχεῖα διὰ τοῦ ΡΟΣ, εἴαρος, κέαρτος. Τὸ συνηρημένον τὸ κῆρ· ὁ κανὼν; Τὰ συνηρημένα κανόνας οὐκ εἴχουσι. Καὶ πῶς ποιεῖς τὴν συναίρεσιν; Τὸ Ε καὶ Α εἰς Η μακρὸν κερνᾶται. Πῶς κλίνεται; Τοῦ κῆρος· ὁ τόνος ἢ κῆρος καὶ ἡΐρος, ἐκ τοῦ κέαρτος καὶ εἴαρος. Εἰ δὲ σημαίνει τὴν θανατηφόρον μοῖραν, γένους ἐστὶ θηλυκοῦ, καὶ γίνεται παρὰ τὸ κῶ τὸ καίω. Τὸ ΚΑΙ δίφθογ γον διατί; Διότι ἀνεφάνη τὸ Α ἐν τῷ μέλλοντι, διὰ τῆς ΑΙ διφθόγγου γράφεται ἐπὶ τοῦ ἐνεστώτος. Καὶ ἄλλως· τὰ δι' αὐτοῦ (διὰ τοῦ) ΕΩ ῥήματα δυσύλλαβα ὄντα ἐπὶ δευτέρου καὶ τρίτου προσώπου συναίρεσιν οὐκ ἐπιδεχόμενα διὰ τῆς ΑΙ διφθόγγου γράφεται, οἴον κλαίω, παίω, ναίω. Οὕτως οὐκ καὶ τὸ καίω· τὸ δὲ πλέω καὶ ῥέω καὶ χέω καὶ τὰ ὅμοια διὰ τοῦ Ε ψιλοῦ γράφεται, ὅτι κατὰ τὸ δεύτερον καὶ τρίτον πρόσωπον συναίρεσιν ἐπιδέχονται, οἴον χέω χέεις χεῖς, ῥέω ῥέεις ῥεῖς, πλέω πλέεις πλεῖς. Καίω καύσω· πόθεν εἴχει τὸ Υ; Ἐφ' ὧν οἱ Ἀττικοὶ ἀποβάλλουσι τὸ Ι κατὰ τὸν 4 ἐνεστώτα, πλεονάζουσι τὸ Υ κατὰ τὸν μέλλοντα, κλαίω κλαύσω, καίω καύσω· καὶ γὰρ ἐπὶ τούτων ἀποβάλλοντες τὸ Ι κατὰ τὸν ἐνεστώτα κλάω καὶ κάω λέγουσι. Τὸ κῆρ, Η, διατί; Ἐκ τοῦ κέαρ, κῆρ· τὸ γὰρ Ε καὶ Α εἰς Α μακρὸν κερνᾶται. Καὶ ἄλλως· πᾶν ἄρσενικὸν καὶ θηλυκὸν εἰς ἄμε τάβολον λῆγον, μακροκαταληκτεῖ. Καὶ ἄλλως· τὰ εἰς ΗΡ ἐπὶ παντὸς γένους διὰ τοῦ Η γράφεται, πλὴν τοῦ χεῖρ, φθεῖρ, Εἴρ, (ὄνομα ποταμοῦ,) Βέκχειρ, (εἴθηνους ὄνομα,) Σάφειρ, (ὄνομα εἴθηνους Ποντικοῦ,) εἴθειρ, Ἐλάτειρ, (ποταμὸς Κελτικὸς) Λίχειρ, (ποταμὸς περὶ Πλαταίαν,) εἴνατειρ, Ἐλεάζειρ, (βασιλεὺς Λιβύων,) καὶ φῖρ καὶ Φθῖρ, (υἱὸς Ἐνδυμίωνος) καὶ γράφεται διὰ τοῦ Ι. Εἰς τὸ κῆρ ὀξειαν, διατί; Πᾶσα ὀρθὴ καὶ αἰτιατικὴ μὴ οὐσα ἀπο συναίρεσεως ὀξύνεται, χωρὶς τῶν μονοσυλλάβων καὶ τῶν σεσημειωμένων καὶ τῶν διὰ τοῦ Ν Τ κλινομένων. Πῶς κλίνεται κηρός; Ὁ κανὼν· Πᾶν ὄνομα μονοσύλλαβον εἰς ἀμετάβολον λῆγον προσθήκη τοῦ ΟΣ κλίνεται, πλὴν τοῦ φρήν φρενός, καὶ χθών, χθόνος. Καὶ διατί σεσημειώται τὸ φρήν φρενός; Διότι τὰ εἰς ΗΝ μονοσύλλαβα κοινὰ εἰσι τῷ γένει, καὶ ὁμοφωνοῦσι τὰ θηλυκὰ τοῖς ἄρσενικοῖς, οἴον ὁ χήν καὶ ἡ χήν, ὁ ῥήν καὶ ἡ ῥήν· τὸ δὲ φρήν θηλυκοῦ μόνου γένους ὄν, ὡς διήλλαξε περὶ τὸ γένος, διήλλαξε καὶ περὶ τὴν κλίσιν. Τὸ δὲ χθών χθονός διὰ τί σεσημειώται; Διότι οἱ κανόνες κατὰ τὴν ἀναλογίαν γεγόνασι· (ἀναλογία δὲ ἐστὶν ἡ τῶν ὁμοίων παράθεσις, τὸ δὲ ὅμοιον ὁμοίῳ ἐστὶν ὅμοιον) εἰκότως οὐκ ἐπὶ τὰ μονήρη σημειούμεθα καὶ οὐ κανονίζομεν. Τῆς κηρός ὁ τόνος· αἱ μέντοι εἰς ΟΣ δυσύλλαβοι γενικὰ ὀξύνεσθαι θέλουσιν. Ἀπὸ οὐκ ἐπὶ τοῦ κῆρ τοῦ σημαίνοντος τὴν θανατηφόρον μοῖραν γίνεται κατὰ παραγωγὴν κήριος, ὁ τῇ φθορᾷ ὑποπεπτωκώς· καὶ μετὰ τοῦ στερητικοῦ Α ἀκήριος, ὁ ἐστερημένος τῆς φθορᾶς· καὶ τροπῇ τοῦ Η εἰς Α, καὶ πλεονασμῷ τοῦ Μ μακάριος. Ποσαχῶς πλεονάζει τὸ Μ; Πολλαχῶς. Πῶς; Πλεονάζει γὰρ τὸ Μ ἐν πολλαῖς λέξεσιν, ὡς ἐν τῷ ἴος, ἴου, ἴα τὸ θηλυκόν, καὶ πλεονασμῷ τοῦ Μ μία, καὶ ἄλευρον, μάλευρον, 5 καὶ ἐστός, μεστός· οὕτως οὐκ ἐπὶ ἀκήριος, μακήριος, καὶ τροπῇ τοῦ Η εἰς Α μακάριος. Ποσαχῶς γίνεται ἡ τροπὴ τῶν φωνηέντων; Τετραχῶς. Ἡ γὰρ τὸ μακρὸν εἰς μακρὸν τρέπεται, ὡς ἐν τῷ ἁμαρτηλὸς ἁμαρτωλός· ἢ τὸ βραχὺ εἰς βραχὺ, ὡς ἐν τῷ Αἴαντι Αἴαντα· ἢ τὸ μακρὸν εἰς βραχὺ, ὡς ἐν τῷ ναὸς νεώς· ἢ τὸ βραχὺ εἰς μακρὸν, ὡς

3

πρὸς δεσπότην· τέχνη, ὡς μαθητὴς πρὸς διδάσκαλον· προαιρέσει, ὡς φίλος πρὸς φίλον. Εἰ δὲ σημαίνει τὸν ἄνδρὸς ἡλικίαν ἔχοντα, ποίου εἴδους τῶν ὑποπεπτωκότων τῷ ὀνόματι; Τῶν ὡς πρὸς τι. Διόρισον. Τῶν ὡς πρὸς τι ἔχον δέ ἐστι, τὸ πρὸς ἕτερον μὲν λεγόμενον, κατ' ἐναντιότητα δὲ, φθαρτικὸν, ὡς νῦξ ἡμέρα, θάνατος ζωή. Καὶ ποσαχῶς λαμβάνονται τὰ ὡς πρὸς τι; Τετραχῶς· κατὰ ποιὸν, ὡς τὸ γλυκὺ πρὸς πικρὸν· κατὰ ποσὸν, ὡς τὸ μικρὸς πρὸς μέγας, καὶ ἀνήρ πρὸς μειράκιον· κατὰ ἔμμεσον, ὡς τὸ ἁμαρτωλὸς πρὸς δίκαιον· ἐνδέχεται γὰρ καὶ τὸν ἁμαρτωλὸν μετέχειν δικαιοσύνης, καὶ τὸν δίκαιον ἁμαρτίας· κατὰ ἔμμεσον, (ἀμμεσον marg.) ὡς τὸ νῦξ ἡμέρα, θάνατος ζωή. Καὶ τί διαφέρει τὰ πρὸς τι τῶν ὡς πρὸς τι; Διαφέρει ὅτι τὰ μὲν πρὸς τι σωματικά εἰσιν· οὐ γὰρ εἴρηται πατήρ χωρὶς υἱοῦ, οὐδὲ υἱὸς χωρὶς πατρός· τὰ δὲ ὡς πρὸς τι ἀναιρετικά εἰσιν ἀλλήλων· ἀναιρουμένης γὰρ τῆς ἡμέρας ἔρχεται ἡ νῦξ, καὶ ἀναιρουμένης τῆς ζωῆς ἔρχεται ὁ θάνατος. Πῶς κλίνεται; Τοῦ ἀνέρος. Ὁ κανὼν· τῶν εἰς HP οἷοντων ὅσα μὲν ἔχει τὸ T ἐπ' ευθείας διὰ τοῦ H κλίνεται, καμπτήρος εἰς ατήρος (ἐλατήρος,) σεσημειωμένου τοῦ πατέρος ἀστέρος· ὅσα δὲ μὴ ἔχει τὸ T ἐπ' ευθείας διὰ τοῦ E κλίνεται, ἄερος, δαέρος, ἀνέρος, καὶ ἐν συγκοπῇ ἀνδρός. Ὁ κανὼν· αἱ συγκοπτόμεναι γενικαὶ καὶ μιμεῖσθαι θέλουσι τὰς οἷοντους ευθείας. Καὶ πῶς; Γίνεται δ' ἄνδρὸς κατὰ πλεονασμὸν τοῦ Δ. Καὶ διατί ἐπλεόνασε τὸ Δ; Διότι τὸ N 8 οὐ δύναται εἶναι πρὸ τοῦ P, οὐτε κατὰ σύλληψιν, οὐτε κατὰ διάστασιν· κατὰ σύλληψιν, πλὴν τοῦ M τοῦ N ὡς ἐν τῷ μνεία καὶ ἁμνός· κατὰ διάστασιν, ὅτι πᾶσα συλλαβὴ ἀπὸ τοῦ P ἀρχομένη θέλει ἔχειν τὴν πρὸ αὐτῆς εἰς P λήγουσαν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, οἷον ἄρρεν, μυρρίνη, ἄρρωστος· διὰ τοῦτο πλεονάζει τὸ Δ, καὶ γίνεται ἄνδρός. Καὶ διατί οὐκ ἐπλεόνασεν ἄλλο σύμφωνον, ἀλλὰ τὸ Δ; Ἐπειδὴ αἱ συγκοπτόμεναι γενικαὶ μιμεῖσθαι θέλουσι τὰς οἷοντους ευθείας· ἡ ἀνδρός, τὴν ἀμυδρός, ἡ πατρός καὶ θυγατρὸς, τὴν ἰατρός. Καὶ κατὰ πόσους τρόπους πλεονάζει τὸ Δ; Κατὰ τέσσαρας. Κατὰ τὴν καὶ τί; Κατὰ κλίσιν, ὡς τὸ ἀνὴρ, ἀνέρος, καὶ ἐν συγκοπῇ ἀνδρός· κατὰ γραφήν, ὡς τὸ υῶ τὸ βρέχω, υῶρ, καὶ πλεονασμῷ τοῦ Δ υῶρ· κατὰ ποιητικὴν ἀδειαν, ὡς το[.:Il. .♣α 33].εἴδεις δ' ὁ γέρον καὶ ἐπιθετο μύθω. κατὰ ἀναγκαίαν σύνταξιν, ὡς τὸ χεῖρ, χειρὸς, ἄχeros, καὶ πλεονασμῷ τοῦ Δ ἄχερδος· ἐστὶ δὲ βοτάνη ἀκανθώδης, μὴ δυναμένης χειρὸς ψαῦσαι ταύτης. Καὶ αἰτιατική, τὸν ἄνδρα. Ὁ τόνος; Αἱ μέντοι εἰς A αἰτιατικά δισύλλαβοι μόνως βαρύνονται, χῆνα, παῖδα, ἄνδρα. Ἡ κλητική, ὦ ἄνερ. Ὁ κανὼν· τὰ εἰς ἀμετάβολα λήγοντα μακροκατάληκτα, ἀπο βάλλοντα τῆς γενικῆς τὴν ἐσχάτην τὸ OS, ποιεῖ τὴν κλητικήν. Ὅτι ἡμάρτηται καὶ κατὰ τὸν τόνον καὶ κατὰ τὴν κλίσιν. Καὶ ἄλλως· σεσημειώται τὸ ἄνερ, πάτερ, σῶτερ, δᾶερ, ἀναβιβάζοντα τὸν τόνον ἐπὶ τῆς κλητικῆς. Καὶ διατί σεσημειώται; Διότι κανὼν ἐστὶν ὁ λέγων, ὅτι τὰ εἰς P βραχυκατάληκτα ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν ἀναστρέφονται τὴν ὀξεῖαν τάσιν, πλὴν τῆς ὑπὲρ προθέσεως καὶ τοῦ αὐτὰρ συνδέσμου. Ὅς ἄρθρον ἐστὶν ὑποτακτικόν. Πόθεν δῆλον; Καὶ ἐστὶν προτακτικὸν μὲν ὁ, ὑποτακτικὸν δὲ ὅς. Καὶ τί διαφέρει τὰ προτακτικά τῶν ὑποτακτικῶν; Διαφέρει, ὅτι τὰ μὲν προτακτικά [η'] πνεύματα ἢ (οὐ) τόνους ἐπιδέχονται, τὰ δὲ ὑποτακτικά καὶ πνεύματα καὶ τόνους.

9 Τί ἐστὶν ἄρθρον; Μέρος λόγου πτωτικόν, προτασσόμενον ταῖς κλίσεσι τῶν ὀνομάτων καὶ ὑποτασσόμενον. Καὶ πόθεν γίνεται ἄρθρον; Παρὰ τὸ ἄρῳ τὸ ἁρμόζω. Ἄρθρα γὰρ κυρίως λέγονται αἱ τῶν μελῶν ἁρμονίαι. Καὶ πόθεν εἴρηται ἄρθρον; Παρὰ τὸ συναρτᾶσθαι τοῖς πτωτικοῖς, καὶ μηδέπω δίχα αὐτῶν εὐρίσκεσθαι. Τί ἐστὶ ἰδίον ἄρθρου; Τὸ τὴν δευτέραν γνώσιν σημαίνει· ἐὰν γὰρ εἴπῃς ... ἡλθεν, ἀγνοῶ ποίας· ἐὰν δὲ σὺν τῷ ἄρθρῳ εἰς γνώσιν ἀναγομαι τῇ ὑποκειμένῃ οὐσίᾳ τοῦ πράγματος. Πόσα παρέπεται τῷ ἄρθρῳ; Τρία. Τὴν καὶ τί; Γέννη,

ἀριθμοὶ, πτώσεις. Τὸ ὅς ποίου γένους ἐστίν; Ἀρσε-νικοῦ. Ποίου ἀριθμοῦ; Ἐνικοῦ. Ποίας πτώσεως; Ὁρθῆς καὶ εὐθείας τῶν ἐνικῶν. Τὸ προτακτικὸν πῶς ἐστίν; ὁ. Καὶ πόσα σημαίνει τὸ ὁ ἄρθρον; ζ'. Τὶ καὶ τί; Ἄρθρον προ τακτικὸν ἀρσενικὸν, ὡς τὸ [Il. .♣ξ 25]. τὸν δ' ὁ γέρων Πρίαμος πρῶτος εἴδεν ὀφθαλμοῖς· καὶ ἀντὶ τοῦ ὅς, ὡς το[: Il. .♣... 460]. καὶ θώρηχ' ὅ γάρ η'ν (οἱ) ἀπώλεσεν πιστὸς ἑταῖρος. ἐστὶ δὲ καὶ ὑποτακτικὸν οὐδέτερον, ὡς τὸ εἴλετο δ' ἄλκιμον ἔγχος ὃ οἱ παλαμῆφιν ἀρήρει, καὶ ἀντὶ τοῦ ὅτι, ὡς τὸ λεύσσετε γὰρ τόγε παντὲς ὃ μοι γέρας ἔρχεται ἄλλῃ· καὶ ἀντὶ τοῦ οὐτος, ὡς τὸ ὁ γὰρ βασιλῆϊ· χολωθείς· καὶ ἀντὶ τοῦ διό· ὡς τὸ τοιούτου γὰρ πατὴρ, ὃ καὶ πεπνυμένα βάζεις· καὶ ἀντὶ τοῦ τοῦτο, ὡς τὸ τὸ γὰρ γέρας ἐστὶ γερόντων· κατὰ πλεονασμὸν τοῦ T. Πόσα ἄρθρα προτακτικὰ ἀρσενικά; ἰγ'. Καὶ ὑπο τακτικά; ι. Τὰ ὑποτακτικὰ δὲ κλητικὰς οὐχ ἔχουσι, διατί; Οὐδεὶς γὰρ τὸν ἀπὸντα καλεῖ. Τὸ δὲ ὅς πῶς ἔχομεν γινῶναι κα'ν τε ἄρθρον ἐστὶ, κα'ν τε ἀντωνυμία; Ἐκ τοῦ ἐπαγομένου· λέγει γὰρ ὁ κανὼν, ὅτι τὰ ἄρθρα μὴ ἐπαγομένου ὀνόματος ὧ συνταγῶσι, μετὰγονται εἰς ἀντωνυμικὴν σημασίαν. 10 ΟΥΚ'ΕΠΟΡΕΥΘΗ· πόσα μέρη λόγου εἰσίν; Δύο· οὐκ ἐπ' ἀρνήσεως ἐπορεύθη, φησί. Τὸ οὐ ποίου τῶν ἐπιρρημάτων; Ἀρνήσεως. Διόρισον. Τὰ δὲ ἀρνήσεως ἢ ἀποφάσεως, οἷον οὐ, οὐχι, οὐ δῆτα, οὐδαμῶς. Τί διαφέρει ἀρνήσεως ἀπαγορεύσεως; Διαφέρει, ὅτι ἢ μὲν ἀρνήσεις ἐπὶ ἐγκλήματος ἐπιφερομένου τίθεται, ὡς τὸ, "οὐ τὸν δεῖνα ὑβρίσας, οὐ" ἢ δ' ἀπαγορεύσεις ἀπὸ τρόπου ἐστὶ πράγματος τινὸς, ὡς τὸ "μὴ κλέψης, μὴ πορνεύσης, μὴ ψευδομαρτυρήσης." Εἰς τὸ οὐ τί πνεῦμα; Ψιλόν. Διατί; Ἡ οὐ ἀρνήσεις ψιλοῦται, τὸ δὲ ἄρθρον καὶ ἢ ἀντωνυμία δασύνεται. Τίνα τόνον; Ὁξεῖαν. Διατί; Πᾶσα δίφθογγος τελικὴ εἰς Υ λήγουσα, καὶ ἐφ' ἑαυτῆς ἔχουσα τὸν τόνον, περισπᾶται. Σεσημείωται τὸ ἰδού, ἰού, οὐ. Καὶ διατί σεσημείωται; Ὡς μιμησάμενα τὸ σχῆμα τῆς ἀνανεύσεως. Ἐκ πόσων μερῶν τοῦ λόγου γίνεται τὰ ἐπιρρήματα; Ἐκ πάντων· ἀπὸ ὀνόματος, ῥήματος, μετοχῆς, ἄρθρου, ἀντωνυμίας, προθέσεως ἐπιρρήματα σημ. Ἐκ πόσων πτώσεων γίνονται τὰ ἐπιρρήματα; Ἐκ πασῶν· ἐξ εὐθείας, γενικῆς, δοτικῆς, αἰτιατικῆς, κλητικῆς. ἘΠΟΡΕΥΘΗ ἐστὶ ῥήματος, ἐγκλίσεως ὀριστικῆς, διαθέσεως παθητικῆς, χρόνου ἀορίστου πρώτου, συζυγίας ζ' τῶν βαρυ τόνων. Πρωτότυπὸν ἐστὶν ἢ παράγωγον; Καὶ πόθεν γίνεται; Παρὰ τὸ πόρος. Πόσα σημαίνει πόρος; γ'. Τὸν περάσιμον τόπον τοῦ ποταμοῦ, ὡς τὸ [Il. .♣χ 433]. Ἄλλ' ὅτε δὴ πόρον ἵξον εὐρρεῖος ποταμοῖο, καὶ τὸν τραχὺν καὶ λιθώδη τόπον, καὶ κύριον ὄνομα τοῦ Αἰγύπτου βασιλέως, ὃ καὶ διὰ τοῦ Ω μεγάλου γράφεται. Τὸ δὲ πόρος πόθεν γίνεται; Παρὰ τὸ πέρας. Τὸ δὲ πέρας πόθεν; Παρὰ τὸ ἀπόπαυσιν ἔχειν τῆς ἔρας· τὸ ΡΑΣ βραχύ. Τὰ εἰς ΑΣ οὐδέτερα συστέλλει τὸ Α, πρὸς ἀντιδιαστολὴν τῶν ἀρσενικῶν· καὶ εἰ μὲν εἰσὶ καθαρὰ, ἢ ἔχουσι πρὸ τοῦ Α τὸ Ρ, ἐπιδέχονται καὶ κλίσιν, οἷον κρέας κρέατος, γήρας γήρατος, χωρὶς τῶν τῷ Λ παραληγομένων, οἷον ἄλας ἄλατος, 11 ἐρυσιπέλας (νόσος) ἐρυσιπέλατος, εἰ δὲ μὴ, οὐ κλίνεται, οἷον δέμας (σῶμα), δέμας, (τὸ ποτήριον), βρέτας, (τὸ εἴδωλον) οὐ λέγομεν τούτων τὰς γενικὰς. Περῶ διατί περισπᾶται; Τὰ ἀπὸ ὀνομάτων γινόμενα ῥήματα περισπῶνται, οἷον μόνος μονῶ, χρυσὸς χρυσῶ, ἀγάπη ἀγαπῶ, τέλος τελειῶ, καὶ πέρας περῶ. Καὶ πότε γίνονται τὰ ὀνόματα ἐκ τῶν ῥημάτων, καὶ πότε τὰ ῥήματα ἐκ τῶν ὀνομάτων; Ἡνίκα ἴσοσυλλαβοῦσι τὰ ῥήματα τοῖς ὀνόμασιν, ὁξύνονται δὲ ἢ βαρύνονται τὰ ὀνόματα, τὰ δὲ ῥήματα περισπῶνται, τότε ἐκ τῶν ὀνομάτων παράγονται τὰ ῥήματα, οἷον μόνος μονῶ, χρυσὸς χρυσῶ, πέρας περῶ· ἡνίκα δὲ πάλιν ἴσοσυλλαβεῖ τὰ ῥήματα τοῖς ὀνόμασιν, ὁξύνονται δὲ ἢ βαρύνονται τὰ ὀνόματα, βαρύνονται δὲ καὶ τὰ ῥήματα, τότε ἐκ τῶν ῥημάτων παράγονται τὰ ὀνόματα, οἷον λέγω λόγος, φέρω φόρος. Εἰ δὲ περιττοσυλλαβεῖ τὰ ῥήματα τοῖς

ο'νόμασι, καὶ συνάρχουσιν αὐτοῖς, τότε ἐκ τῶν ο'νομάτων παράγονται τὰ ῥήματα, οἷ'ον ἰ'ππος ἱππεύω, δίφρος διφρεύω· χωρὶς τῶν ἀπο' τῶν μελλόντων γινομένων κατὰ ἀποβολὴν τοῦ Ω μεγάλου, οἷ'ον ἐλπίζω ἐλπίσω ἐλπίς, ἰσχύω ἰσχύσω ἰσχύς. Εἰ δὲ περιττοσυλλαβεῖ τὰ ὀνόματα τοῖς ῥήμασι, τότε ἐκ τῶν ῥημάτων παράγονται τὰ ὀνόματα, οἷ'ον μαρ τυρῶ μαρτυρία, εὐδοκῶ εὐδοξία, κληρονομῶ κληρονομία. Ἰστέον δὲ ὅτι ὅτε τὸ ῥῆμα τῇ ἰσοσυλλάβῳ εὐθείᾳ ἢ τῇ περιττοσυλλάβῳ γενικῇ ἰσοσυλλαβεῖ, ταῦτα παράγωγά εἰσι. Διὸ τὸ μὲν χρυσῶ ἰσοσύλλαβον ὃν πρὸς τὴν χρυσὸς εὐθείαν, πρωτότυπον εἶναι φαμέν, ἰσοσύλλαβα δὲ ἀμφοτέρω, τὸ χρυσιζῶ δὲ παράγωγον, οὐ γὰρ ἰσοσυλλαβεῖ. Περῶ τὸ ΠΕ ψιλόν. Διὰ τὴν Πᾶν ῥῆμα περισπώμενον διὰ τοῦ ἐρῶ ἐκφερόμενον ἐνεστώτος χρόνου διὰ τοῦ Ε ψιλοῦ γράφεται, οἷ'ον περῶ, ἐρῶ τὸ λέγω καὶ τὸ ἐπιθυμῶ, πλὴν τῶν σεσημειωμένων. Πορεύω διὰ τὴν βαρύνεται; Τὰ διὰ τοῦ ΕΥΩ ῥήματα καθαρὰ βαρύνεται, οἷ'ον ἀρδεύω, φυγεύω· οὕτως οὐ'ν καὶ πορεύω. Διὰ τὴν πορεύομαι τὰ ἐνεργητικὰ οὐ'χ εὐ'ρηται ἐν χρήσει; Διότι ἀπέλειψαν διὰ τὴν σημασίαν. Καὶ ποσαχῶς ἀπολιμπάνουσιν αἱ φωναὶ τῶν ῥημάτων; 12 Τετραχῶς· ἢ διὰ σημασίαν, ὡς ὅλα πρόσωπα τῶν προστακτικῶν, καὶ ... τοῦ θνήσκω πίπτω ὀφθαλμῶ ἐριγῶ πυ..... φρίσσω, τρέμω τὰ παθητικά. (Τὴν γὰρ σημασίαν τοῦ πάθους ἀνεδέξαντο τὰ φωνῆς ὅντα ἐνεργητικά.

Ὁμοίως καὶ τὰ φωνῆς ὅντα παθητικά, σημαινόμενα δὲ ἐνεργητικά, καὶ ἐπὶ τοῦ πορεύομαι, μάχομαι, εὐ'χομαι, ὁρ'χοῦμαι· ἐπὶ τούτων γὰρ καὶ τῶν ὁμοίων ἀπολιμπάνουσι τὰ ἐνεργητικά·) ἢ διὰ ἀσυνταξίαν, ὡς τὸ τρίτον τῶν πληθυντικῶν τοῦ παθητικοῦ παρακειμένου, ὃ διὰ μετοχῆς (τε τυμμένος) ἀναπληροῦται· (ἀσυνταξία δὲ ἐστὶ τὸ μὴ ε'χειν χαρακτηρᾶ Ἑλληνικόν·) καὶ τὸ ἀ' τῶν δυϊκῶν ἐνεργητικῶν· ἢ κατὰ τὸ φορτικόν, ὡς τὸ χέω, ὁ μέλλων χεύσω, καὶ τοῦ ἐκτρώσασα· τὸ ἀρσενικὸν γὰρ οὐ'χ εὐ'ρηται ἐκτρώσας, οὐ γὰρ ἀνὴρ ἐκτιτρώσκει· κατὰ τύχην δὲ, ὡς τοῦ γυνῆ ἢ κλῆσις, καὶ τοῦ ὕδωρ ἢ γενικῆ, καὶ τοῦ ὕδατος ἢ εὐθείᾳ, καὶ τῶν ὁμοίων. Εἰδέναι δὲ δεῖ ὅτι τριῶν διαθέσεων οὐ'σῶν, ἐνεργείας, πάθους, μεσότητος, τὰ μὲν τῶν ῥημάτων καὶ τῇ φωνῇ καὶ τῷ σημαίνομενῳ εἰσὶν ἐνεργητικά, ὡς τὸ τύπτω, γράφω, κόπτω· τὰ δὲ καὶ τῇ φωνῇ καὶ τῷ σημαινόμενῳ παθητικά, ὡς τὸ τύπτομαι, γράφομαι, κόπτομαι. Εἰσὶ δὲ τινὰ ῥήματα, ἀ' οὐ'τε ἐνέργειαν οὐ'τε πάθος σημαίνουσιν, ἀ' τινὰ καὶ οὐδέτερα λέγονται, οἷ'ον ζῶ, πλουτῶ, ὑγιαίνω, πορεύω· ὁ μέλλων πορεύσω, ὁ πορεύων, πεπόρευκα ὁ παθητικὸς, πεπόρευμαι· ὁ πρῶτος ἐπορεύθην, καὶ μετὰ τῆς οὐ' ἀρνήσεως οὐ'κ ἐπορεύθη. Καὶ πῶς γίνεται οὐ'κ ἐπορεύθη; Πλεονάζει τὸ Κ διὰ τὴν χασμωδίαν. Καὶ τί ἐστὶ χασμωδία; Ἐπάλληλα φωνήεντα. Καὶ διὰ τί μὴ ἐπλεόνασε τὸ Χ ἀλλὰ τὸ Κ; Διότι ἢ οὐ' ἀρνήσεις συντιθεμένη μεθ' ἑτέρας λέξεως τῆς ἀπο' φωνήεντος ἀρχομένης, ψιλουμένης μὲν αὐτῆς τῆς λέξεως, πλεονάζει τὸ Κ, δασυνόμενον δὲ τὸ Χ. ἘΝ ΒΩΥΛΗΙ. Πόσα μέρη λόγου εἰσὶ; Δύο. Τὶ καὶ τί; Ἐν πρόθεσις, βουλή ὁ νόμος. Τί ἐστὶ πρόθεσις; Λέξις προτιθεμένη πάντων τῶν τοῦ λόγου μερῶν ἐ'ν τε συνθέσει καὶ συντάξει. Πῶς ἐν τῇ συν 13 θέσει καὶ πῶς ἐν τῇ συντάξει; Ἐν μὲν τῇ συνθέσει, οἷ'ον ἀναφορά, εἰσφορά· ἐν δὲ τῇ συντάξει, οἷ'ον ἐπὶ τῆς χώρας. Πόθεν πρόθεσις; Ἐκ τοῦ τίθημι, θήσω, τέθεικα, τέθειμαι, τέθεισαι, θέσις, καὶ μετὰ τῆς πρὸ προθέσεως, πρόθεσις. Καὶ διὰ τί λέγεται πρόθεσις; Διότι προτίθεται πάντων τῶν τοῦ λόγου μερῶν. Καὶ διὰ τί προτίθεται; Διὰ τὴν ἐνυπάρχουσαν αὐτῷ ἀσθένειαν. Ὡς περ γὰρ ὁ ἀ'ρρωστος, ὁ μὴ δυνάμενος περιπατῆσαι, ὑπὸ ἀλλων βασταζόμενος ἐκφέρεται, οὕτω καὶ ἡ πρόθεσις ἀσθενὴς οὐ'σα, καὶ μὴ δυναμένη ὑπὸ ἑαυτῆς ἐκφέρεσθαι, ὑπὸ ἀλλων λέξεων βασταζομένη ἐκφέρεται. τῇ μὲν φωνῇ ἡ, τῷ δὲ σημαινόμενῳ ἰζ'. Ἡ γὰρ ἀμφὶ καὶ ἡ περὶ τὸ αὐτὸ σημαίνουσιν, ὅτι ἐν τῷ ἀ'μα πολλάκις ἐκφέρεται, ὡς τὸ [Ι. ♣ 348]. Ἐκτωρ δ' ἀμφιπεριστρώφα καλλίτριχας ἵππους. Εἰς πόσα

διαιροῦνται αἱ προθέσεις; Εἰς δύο· εἰς μονοσυλ λάβους καὶ εἰς δισυλλάβους. Τί ἀντιπεπόνθασιν αἱ μονο σύλλαβοι τῶν δισυλλάβων; Ὅτι αἱ μὲν μονοσύλλαβοι πᾶσαι εἰς σύμφωνον κατέληξαν, μία δὲ ἐξ αὐτῶν εἰς φωνήεν, ἡ πρό· αἱ δὲ δισύλλαβοι πᾶσαι εἰς φωνήεν κατέληξαν, μία δὲ αὐτῶν εἰς σύμφωνον, ἡ ὑπέρ. Πόσαι ἐπεκτείνονται ἐκ τῶν μονοσυλλάβων; Τέσσαρες, ἡ ἐν, ἡ εἰς, ἡ ἐξ, ἡ πρόσ. Ἡ ἐν προσλαμβάνει Ι, καὶ γίνεται εἴ·νι, ὡς τὸ "οὐκ εἴ·νι δοῦλος, οὐκ εἴ·νι ἐλεύθερος;" ἡ εἰς πρόθεσις προσλαμβάνει τὸ Ω μέγα, καὶ γίνεται εἴ·σω, ὡς τὸ καὶ νήεσσ' ἡγήσατ' Ἀχαιῶν Ἴλιον εἴ·σω· ἡ ἐξ προσλαμβάνει τὸ Ω μέγα, καὶ γίνεται εἴ·ζω, ὡς τὸ εἴ·ζω τελευτὸς εἴ·κε δόρυ μείλινον. [Il. .♣λ 456 .οἴβριμον εἴ·γχοσ' Ἐξω τε χρὸς εἴ·λκε.] Ἡ πρόσ προσλαμβάνει Ι καὶ γίνεται προσί, καὶ ἀποβολῇ τοῦ Ρ ποσί, καὶ τροπῇ τοῦ Σ εἰς Τ ποτί, εἴ·ξ ου· καὶ τὸ Διὸς ποτί χαλκοβατὲς δῶ. Καὶ τί διαφέρει ἀλλήλοις (σιξ) ἡ ἐν καὶ ἡ πρόσ; Διαφέρει, ὅ·τι ἡ μὲν ἐν προσλαμβάνει τὸ Ι, καὶ γίνεται εἴ·νι, καὶ μετὰ γεται εἰς ῥηματικὴν σημασίαν· ἡ δὲ πρόσ προσλαμβάνει τὸ Ι καὶ γινομένη προσί, καὶ ἀποβολῇ τοῦ Ρ, καὶ τροπῇ τοῦ Σ εἰς Τ ποτί, ὡσαύτως μένει πρόθεσις. Καὶ διατί ἡ πρόσ προσλαμβάνει τὸ Ι, καὶ οὐ μετὰγεται εἰς ῥηματικὴν σημασίαν; Διότι κατὰ πάθος γέγονε, ὡς δὲ κατὰ πάθος γινομένη τὴν ἰδίαν σημασίαν ἐφύλαξε.

Πόσαι ἀναστρέφονται ἐκ τῶν μονοσυλλάβων αἵ τινες οὐκ ἀναστρέφονται; εἴ οὐκ ἀναστρέφονται, αἱ λοιπαὶ δὲ ἀνα στρέφονται. Καὶ ποῖαι εἰσὶν αἱ μὴ ἀναστρεφόμεναι; Ἡ ἀνα· οὐκ ἀνα στρέφεται, ἵ·να μὴ συνεμπέσῃ τῷ "Ζεῦ ἀ·να;" ἡ διὰ οὐκ ἀναστρέφεται, ἵ·να μὴ συνεμπέσῃ τῷ Ζεὺς, Διὸς, Διί, Δία· ἡ κατὰ οὐκ ἀναστρέφεται, ἵ·να μὴ συνεμπέσῃ τῷ κᾶτα, ἀπο ρηματικῶ συνδέσμῳ· ἡ ἀντί καὶ ἀμφί ἐτριχρονίασαν, καὶ αἱ φθάσασαι τριχρονίαι προθέσεις οὐκ ἀναστρέφονται· καὶ αὐ·ται αἱ ἀνα..... πότε ἀναστρέφουσιν. Ὅπου (ἡνίκα) ἀναμεταξὺ (σιξ) δύο κυρίων ἡ· προσηγορικῶν εὐρεθῶσι σύν δεσμοί, παραλαμβανόμενοι μετὰ προθέσεως, τότε ἀναστρέ φονται αἱ προθέσεις, ὡς ἐν τῷ νεῶν ἀπο· καὶ κλισιάων. "Ἀγαμέμνωνος πέρι καὶ Ἀχιλλῆος." Καὶ τί ἐστὶν ἀνα στροφή; Μετάθεσις τόνου. Πότε ἀναστρέφεται ἡ κατὰ πρόθεσις; Ἡνίκα ὑποτάττεται τῇ λέξει, μεθ' ἧ·ς ὀφείλει συντάττεσθαι, μὴ παρατιθεμένης ἐν τῷ μέσῳ οἰασθῆναι λέξεως, τότε ἀναστρέφεται ἡ κατὰ πρόθεσις, ὡς ἐν τῷ ξύλοχον κάτα βοσκομένων. Πόσα παρέπεται τῇ προθέσει; Πέντε; Τί καὶ τί; Τὸ ὀξύνεσθαι, τὸ βραχυκαταληκτεῖν, τὸ μέχρι τῆς δισυλλαβίας αὐ·ξεσθαι, τὸ διὰ ψιλοῦ συμφώνῳ τυποῦσθαι, καὶ τὸ ψιλοῦ σθαι. Πῶς τὸ ὀξύνεσθαι; Πᾶσα πρόθεσις ὀξύνεσθαι θέλει. Πῶς τὸ βραχυκαταληκτεῖν; Πᾶσα πρόθεσις βραχυκατα ληκτεῖ, πλὴν τῆς εἰς καὶ ἐξ, ὅ·θεν καὶ ἀναλογώτεράι εἰσιν, εἰ (ἐς) καὶ ἐκ λεγόμεναι. Πῶς τὸ μέχρι τῆς δισυλλαβίας αὐ·ξεσθαι; Οὐδέ·πω πρόθεσις ὑπερβαίνειν θέλει τὴν δισυλλαβίαν. Πῶς τὸ διὰ ψιλοῦ συμφώνου τυποῦσθαι; Πᾶσα πρόθεσις ἀπο· φωνήεντος ἀρχομένη ψιλοῦται, πλὴν τῆς ὑπὸ καὶ ὑπέρ.

15 Ἡ ἀντί πρόθεσις πόσα σημαίνει; Τρία· κυρίως τὴν πρόθεσιν, ὡς ἡμεῖς τίθεμεν, καὶ ὡς Ἀρίσταρχος ἀναγινώσκει τόνδε τὸν στίχον, Τρώων ἀνθ' ἑκατόν τε διηκοσίων τε εἴ·καστος στήσεσθ' ἐν πολέμῳ. Τίθεται καὶ ἐπὶ τοῦ ἰ·σος· ἀντί τοι εἴ·μ' ἰκέταο διοτρεφὲς αἰ·δοίοιο· ἀντί, ἰ·σος εἴ·μι' ἰκέτου, καὶ ἀντιθέου Ὀδυσῆος, ἀντί ἰσοθέου. Ἐπὶ δὲ τοῦ Κύκλωπος, ὅ·τε φησὶν "ἀντίθεον Κύκλωπα," Πολύφημον λέγει τὸν ἐναντιούμενον τοῖς θεοῖς. Διότι; Αὐ·το·ς ἐστὶν ὁ λέγων· οὐ γὰρ Κύκλωπες Διὸς αἰ·γίοχοιο ἀ·λέ·γουσι· τὰς δὲ "ἀντιανείρας Ἀμαζόνας" ὁ μὲν Ἀρίσταρχος τὰς ἰ·σας ἀνδρῶν· εἴ·νιοι δὲ ἐπὶ πολεμικῶν τὰς ἀντιαζούσας, οἴ·ον ἐναντιουμένας ἀνδράσι. Τίθεται καὶ ἐπὶ τοῦ ἐναντίου, καθὼς εἴ·ρηται, ὡς τὸν "ἀντίθεον Κύκλωπα." Ἡ παρὰ πρόθεσις πόσα σημαίνει; Τρία. Τὴν ἐκτὸς σχέσιν, ὡς τὸ ἀ·νομος, παράνομος· λαλῶ τὸ παραλαλῶ καὶ τὴν πλησίαν σχέσιν, ὡς τὸ εἴ·ζετο, [Il. α'. 557.] παρέζετο καὶ λάβε γούνων· καὶ τὴν πλείονα σχέσιν, ὡς τὸ ὀρμῶ, παρορμῶ. Ἡ ἀπο·

σημαίνει δύο· τὴν πρόθεσιν, ὡς τὸ οὐ' μὲν πως νῦν ἐστὶν ἀπο' δρυὸς οὐδ' ἀπο' πέτρης, καὶ ἀντὶ τοῦ ἀποθεν, ὡς τὸ πολλῶν γὰρ ἀπο' πλυνοὶ εἰσὶ πόλεως. Κατὰ πόσους τρόπους ἢ ἀμφὶ τῆς περὶ (διαφέρει); Κατὰ τρεῖς· ἢ μὲν γὰρ ἀμφὶ ἀποβάλλει τὸ I, ὡς τὸ ἀμφ' ἀγαθὸν θεράποντα, ἢ δὲ περὶ οὐδέπω· καὶ ὅτι ἢ μὲν περὶ μεταγεται εἰς ἐπιρρηματικὴν σημασίαν, ὡς τὸ Ἰδομενεὺς περὶ μὲν σε τίω Δαναῶν ταχυπώλων, ἀντὶ τοῦ περισσῶς, ἢ δὲ ἀμφὶ οὐδέπω, καὶ ὅτι ἢ μὲν περὶ ἀναστρέφεται. ΒΟΥΛΗ, ποίου μέρους λόγου ἐστίν; Ὀνόματος, γένους 16 θηλυκοῦ, εἰδους παραγώγου, εἰδους τῶν παραγῶγων ῥηματικοῦ. Καὶ πόθεν γίνεται; Παρὰ τὸ βάλλω, βολή, καὶ πλεονασμῶ τοῦ Υ βουλή· τρέπεται τὸ Α εἰς Ο μικρὸν, ὡς ἐν τῷ ἡμερόβιος, ὦρα, ὠροσκόπος, ἢ παρὰ τὸ βάλλω, βολή καὶ βουλή, ἢ τοῦ νοὸς ἐμβολή. Εἰδους τῶν ὑποπεπτωκότων τῷ ὀνόματι προσηγορικοῦ. Βουλή διατί ὀξύνεται; Τὰ εἰς ΛΗ καθαρὰ, μὴ ὄντα κύρια, παραληγόμενα διφθόγγῳ διὰ τοῦ Υ ὀξύνεται, οἷον αὐλή, οὐλή, τὸ ἐπὶ τοῦ ἑλκους, οὐ' πρὸς ἀντιδιαστολὴν ἐμαράνθη (ἐβαρύνθη) τὸ οὐ'λη ἐπὶ τῶν κριθῶν· τὸ δὲ Θούλη ὄνομα νήσου, καὶ τὸ δούλη, προσηγορικά. Βουλή σημαίνει τρία· τὸ βούλευμα, ὡς τὸ βουλὴν δὲ πρῶτον μεγαθύμων ἴζε γερόντων· καὶ τὴν θέλησιν, ὡς τὸ νῦν δ' ἐμε' μὲν στυγεεῖ, Θέτιδος δ' ἐξηνύσε βουλὰς· καὶ τὴν γνώμην, ὡς τὸ Διὸς δ' ἐτελείετο βουλή. Συντάττεται δὲ ἢ ἐν πρόθεσις μετὰ δοτικῆς, ὡς "ἐν τῷ οὐρανῷ αὐτοὺς κατοικεῖς;" Ἀττικῶς δὲ καὶ μετὰ γενικῆς, οἷον ἐν Αἴδου. ἈΣΕΒΩΝ, πτώσεως γενικῆς τῶν πληθυντικῶν· ἢ εὐθεῖα, ὁ ἀσεβής· εἰδους τῶν παραγῶγων ῥηματικοῦ. Καὶ πόθεν γίνεται; Παρὰ τὸ σέβω, σεβής, καὶ μετὰ τοῦ στερητικοῦ Α ἀσεβής.

Τὸ Α ποίου μέρους λόγου ἐστίν; Οὐκ ἐστὶ μέρος λόγου, ἀλλὰ μορίον. Καὶ τί ἐστὶ μορίον; Τὸ τοῦ μέρους μέρος. Ὡσπερ γὰρ τοῦ σώματος μέρη εἰσὶν ἢ κεφαλὴ καὶ αἱ χεῖρες καὶ οἱ πόδες, μέρη δὲ τῆς κεφαλῆς ὀφθαλμοὶ, ὠτα, χεῖλη, ὀδόντες, τῶν δὲ χειρῶν δάκτυλοι, ὀνυχες, τῶν δὲ ποδῶν ἀστράγαλα καὶ ἄλλα τινὰ, οὕτω καὶ τῶν μερῶν τοῦ λόγου μέρη εἰσὶ τὰ μορία. Πόσα σημαίνει τὸ Α; Ἑπτὰ· στέρησιν, ὡς ἀφίλος, ὁ ἐστερημένος τῆς φιλίας· ἐπίτασιν, ὡς τὸ "ἀξυλος υ'λη," ἢ πολύξυλος, καὶ Ἀτλας, ὁ πάνυ καρτερικός· ὁμοῦ, ὡς τὸ ἀλόχος, ἢ ὁμόκοιτος, καὶ ἀδελφοὶ οἱ ἐκ τῆς αὐτῆς δελφύος ἢ μήτρας· κακὸν, ὡς τὸ ἀφωνος, ὁ κακόφωνος· ὀλίγον, ὡς τὸ 17 ἀμαθής, ὁ ὀλιγομαθής, καὶ ἀπειρος, ὁ ὀλίγην πεῖραν ἔχων· ἀθροισιν, ὡς τὸ πᾶς, ἀπας· πλεονασμὸν, ὡς τὸ σταφίς, ἀσταφίς, καὶ στάχυς, ἀσταχυς. Πόσα μορία στερητικά; Πέντε· Α, ἀοικος, ὁ μὴ ἔχων οἰκίαν, ΝΕ, νεκρὸς, ὁ μὴ ἔχων ψυχὴν· ΝΗ, νῆστις, ὁ ἐστερημένος σιτίων· ΝΩ, νωθρὸς, ὁ ἐστερημένος τοῦ θορεῖν ἢ πηδᾶν, καὶ νωδὸς, ὁ ἐστερημένος τῶν ὀδόντων· ΝΟ, νόσος, ὁ ἐστερημένος τοῦ σώου. Ὅσα μορία ἐπιτατικά; ῥ· Α, ἀπειρος ὁ πολὺς· ΝΗ, νήδυμος, ὁ πάνυ ἡδύς· ΖΑ, ζάπλουτος, ὁ πάνυ πλούσιος· ΛΑ, λάβρος, ὁ πάνυ βαρὺς· ΔΑ, δαφεινός, ὁ πάνυ μέλας· ΕΠΙ, ἐριαύχην, ὁ μεγαλοτράχηλος· ΑΡΙ, ἀρίζηλος, ὁ πάνυ φανερός· τινὲς δὲ καὶ τὸ ΒΟΥ, ὡς τὸ βουγαῖος, ὁ πάνυ πλούσιος καὶ γαυριῶν, καὶ βούπεινα, ἢ μεγάλη πείνα. Σέβω, συζυγίας πρώτης τῶν βαρυτόνων. Πόθεν δῆλον; Ἡ δὲ πρώτη συζυγία διὰ τοῦ Β, ἢ Π, ἢ Φ, ἢ ΠΤ, οἷον λείβω, τέρπω, γράφω, κόπτω. Τὸ ΣΕ ψιλόν. Διατί; Τὰ εἰς ΒΩ λήγοντα ῥήματα ἐνὶ φωνήεντι παραλήγεται, πλην τοῦ ἀμείβω, τὸ ἐναλλάσσω [Ιλ. ζ'. 235.] ὅς πρὸς Τυδείδην Διομήδεα τεύχε' ἀμείβε· στείβω τὸ περιπατῶ· στείβοντες νέκυάς τε καὶ ἀσπίδας. λείβω τὸ σπένδω, λείβων αἰθοπα οἷον ἐπ' αἰθομένοις ἱεροῖσιν· εἰβω τὸ στάζω· τέρεν κατὰ δακρύων εἰβε. Σέβω ὁ μέλλων οὐκ ἔχει. Διατί; Τὰ εἰς ΒΩ λήγοντα ῥήματα δισύλλαβα τῷ Ε παραληγόμενα, ἢ μόνα, ἢ μετὰ συμφώνου, ἄχρι παρατατικοῦ κλίνεται, οἷον σέβω, φέρβω, τὸ τρέφω. Ἀσεβής διατί ὀξύνεται; Ὅσα γὰρ παρασύνθετα ἐπίθετα ῥηματικά, εἰς ΟΥΣ ἔχοντα τὴν γενικὴν καὶ τὸ οὐδέτερον εἰς ΕΣ, ὀξύνεται, οἷον εὐσεβής, ἀτριβής, ἀβλαβής· τὸ εὐσεβές, τὸ ἀβλαβές, τὸ ἀτριβές· οὕτως οὖν καὶ ζαῆς, ἀφ' οὐ' καὶ

ζαέα· τὰ γὰρ παρὰ τὸ αῶ ρῆμα ὀξύνεται, οἷον ἀκράης· καὶ 18 ὅλα ὅσα τῶν εἰς ΗΣ ἔχει τὸ ΖΑ· ζαμενής, ζαχρηής, Σεσημείωται τὸ αὐθαΐδος αὐτάρκης ἐβαρύνθη, ὅτι ἐν ἀμφοτέροις ἢ αὐτοῖς ἀντωνυμία κατάρχεται. Οὐ πάντα δὲ τὰ ἔχοντα τὴν αὐτοῖς βαρύνεται αὐτοσφαγής ὀξύνεται. Εἰς τὸ ΒΗΣ ὀξεῖαν. Διατί; Πᾶσα ὀρθή καὶ αἰτιατική μὴ οὐσα ... Πῶς κλίνεται; Τοῦ εὐσεβοῦς· ὁ κανὼν· τὰ εἰς ΗΣ ὑπὲρ δύο συλλαβὰς ὀξύτονα σύνθετα ἐπίθετα ῥηματικά εἰς ΟΥΣ ἔχει τὴν γενικήν· φύω, εὐφυής, εὐφυοῦς· εἴκω, ἐπεικῆς, ἐπεικοῦς· μήθω, εὐμαθής, εὐμαθοῦς· κρίνω, εὐκρινής, εὐκриноῦς· χαίρω, εὐχαρής, εὐχαροῦς. Διατί εἴπεν ὀξύνεται; Διότι τὰ εἰς ΗΣ βαρύτονα ἀπὸ ῥημάτων συγκείμενα εἰς ΟΥ ἔχει τὴν γενικήν, χωρὶς τῶν παρὰ τὸ φαίνω· οἷον μετῶ, γεωμέτρης, γεωμέτρου· τρίβω, παιδοτρίβης, παιδοτρίβου. Τὰ δὲ παρὰ τὸ φαίνω συγκείμενα εἰς ΟΥΣ ἔχει τὴν γενικήν· Θεοφάνης, Θεοφάνους, Μητροφάνης, Μητροφάνους. Εἰς τὸ ΟΥΣ Περισπώμενον. Διατί; Πᾶσα συναίρεσις Ἡ αἰτιατική τὸν ἀσεβέα, καὶ τὸ συνηρημένον καὶ ἀσεβῆ. Ὁ κανὼν· τὸ Ε καὶ Α εἰς Η μακρὸν κινᾶται, ἡνίκα πρὸ τοῦ Ε ἐστὶ σύμφωνον, πλὴν τοῦ Ρ· εἰ δὲ καθαριεῖται, καὶ εἰς Α καὶ εἰς Η, οἷον, τὸν εὐφυέα καὶ εὐφυᾶ καὶ εὐφυῆ, τὸν διφυέα καὶ διφυᾶ καὶ διφυῆ. Εἰ δὲ ἔχει τὸ Ρ, εἰς Α· ἀργυρέα, ἀργυρᾶ· τὸ δὲ κανᾶ καὶ ὁστᾶ οὐκ ἀπὸ τοῦ κᾶνεα καὶ ὁστέα γέγονεν, ἀλλ' ἀπὸ τῆς ἰδίας εὐθείας τῆς κανοῦν καὶ ὁστοῦν· ἐντελής γὰρ καὶ συνηρημένη ἐστὶν ἡ εὐθεῖα τῶν ἐνικῶν, κᾶνεον καὶ κανοῦν. Διατί οὐ προσλαμβάνει τὸ Ν καὶ γίνεται ἀσεβῆν; Διότι οἱ Ἀττικοὶ οὐκ ἐπὶ πασῶν τῶν αἰτιατικῶν τῶν ἀπὸ τῶν εἰς ΗΣ προσλαμβάνουσι τὸ Ν, ἀλλ' ἐπὶ τῶν κυρίων μόνον, τὸν Δημοσθένην λέγοντες, καὶ Ἄρι στοφάνην· ἐπὶ δὲ τῶν ἐπιθέτων οὐδαμῶς. Καὶ διατί ἐπὶ τῶν κυρίων προσλαμβάνει τὸ Ν; Διότι οὐδέπω τῆς κλητικῆς εἰς φωνῆεν ληγούσης, ὀφείλει ἢ αἰτιατική εἰς Η καταλήγειν, οἷον ὠ~ Πηλεῦ· τὸν Πηλέα οὐ γίνεται καὶ Πηλῆα κατὰ συναίρεσιν· ὠ~ ἡδύ, τὸν ἡδύν· ἐκείνοι οὐκ ἀποβολῇ τοῦ Σ ποιοῦσι τὴν κλητικήν, ὠ~ Μητροφάνη, καὶ ὠ~ 19 Ἀριστοφάνη καὶ Δημοσθένη λέγοντες. Διὰ τοῦτο οὐκ ἀπολαμβάνει τὸ Ν ἐπὶ τῆς αἰτιατικῆς, ἐπὶ δὲ τῶν ἐπιθέτων οὐδαμῶς, διότι οὐ ποιοῦσι τὴν κλητικήν εἰς Η, οἷον, ὠ~ εὐσεβῆ καὶ ὠ~ μονογενῆ, καὶ τῶν ὁμοίων. Ἡ κλητική, ὠ~ εὐσεβές· ὁ κανὼν· τὰ εἰς ΗΣ εἰς ΟΥΣ ἔχοντα τὴν γενικήν, εἰς ΕΣ ποιεῖ τὴν κλητικήν. Διατί οὐκ ἀναβιβάζει τὸν τόνον; Διότι τὰ εἰς ΗΣ ὀνόματα εἰς ΟΥΣ ἔχοντα τὴν γενικήν, εἰ μὲν ὠ~ σὶ κύρια, ἢ ἀπ' οὐδετέρων γίνονται, εἰς ΗΣ βαρύτονα, ἀναβιβάζουσι τὸν τόνον ἐπὶ τῆς κλητικῆς, οἷον ὠ~ Δημόσθενης, ὠ~ Μητρόφανες, καὶ κῆτος, μεγακήτης, ὠ~ μεγάκητες, καὶ μέγεθος, εὐμέγεθης, εὐμέγεθες, ὠ~ παμμέγεθες. Εἰ δὲ εἰσιν ὀξύτονα καὶ ἐπίθετα, τὸν αὐτὸν τόνον φυλάττουσι καὶ ἐπὶ τῆς κλητικῆς, οἷον, ὠ~ εὐτυχές, ὠ~ εὐγενές, ὠ~ μονογενές. Καὶ ποίου μέρους λόγου ἐστὶ; Συνδέσμου. Τί ἐστὶ σύν δεσμος; Λέξις συνδέουσα διάνοιαν μετὰ τάξεως, καὶ τὸ τῆς ἐρμηνείας κεχηνὸς δηλοῦσα. Τί σημαίνει τὸ κεχηνός; Δια κεχωρισμένον.

Εἰς πόσα διαιρεῖται τὸ σύνδεσμος; Εἰς ὅκτώ· οἱ μὲν γὰρ εἰσι συμπλεκτικοί, οἱ δὲ διαζευκτικοί, οἱ δὲ συναπτικοί, οἱ δὲ παρασυναπτικοί, οἱ δὲ αἰτιολογικοί, οἱ δὲ ἀπορηματικοί, οἱ δὲ συλλογιστικοί, οἱ δὲ παραπληρωματικοί. Συμπλεκτικοὶ μὲν οὐκ εἰσιν, ὅσοι τὴν ἐρμηνείαν ἐπὶ ἀπείρον ἐκφερομένην συμπλέκουσιν· εἰσὶ δὲ οἱ δὲ· μὲν, δέ, τὲ, καί, ἀλλὰ, ἡμεῖν, ἡδεῖ, ἀτάρ, αὐτάρ, ἡτοι, κέν, ἄν. Διαζευκτικοὶ δὲ εἰσιν, ὅσοι τὴν μὲν φράσιν ἐπισυνδέουσιν, ἀπὸ δὲ πράγματος εἰς πρᾶγμα διῴστωσιν· εἰσὶ δὲ οἱ δὲ· ἢ, ἡτοι, ἢέ. Συναπτικοὶ δὲ εἰσιν, ὅσοι ὑπάρξιν μὲν οὐ δηλοῦσι, σημαίνουσι δὲ ἀκολουθίαν καὶ τάξιν· εἰσὶ δὲ οἱ δὲ· εἰ, εἴπερ, εἰ δὴ, εἰδήπερ. Παρασυναπτικοὶ δὲ εἰσιν, ὅσοι μεθ' ὑπάρξεως καὶ τάξιν δηλοῦσιν· εἰσὶ δὲ οἱ δὲ· ἐπεὶ, ἐπείπερ, ἐπειδὴ, ἐπειδήπερ. Αἰτιολογικοὶ δὲ εἰσιν, ὅσοι ἐπὶ ἀποδώσει αἰτίας ἔνεκεν παραλαμβάνονται· εἰσὶ δὲ οἱ δὲ· ἵνα, ὅφρα, ὅπως, ἵνεκα, οὕνεκα, διὸ, διότι, καθὸ, καθότι, καθόσον. 20 Ἀπορηματικοὶ δὲ εἰσιν, ὅσοις

ἐπαποροῦντες εἰώθαμεν χρῆσθαι· εἰσι δὲ οἳ δὲ αῖρα, κᾶτα, μῶν. Συλλογιστικοὶ δὲ εἰσιν, οἳ πρὸς τὰς ἐπιφοράς τε καὶ συλλήψεις τῶν ἀποδείξεων εὖ διάκεινται. Εἰσι δὲ οἳ δὲ αῖρα, ἀλλὰ, ἀλλὰ μὴν, τοίνυν, τοιγάρτοι, τοιγαροῦν. Παραπληρωματικοὶ δὲ εἰσιν, οἳ μέτρου ἢ κόσμου ἔνεκεν αἰτίας παραλαμβάνονται· εἰσι δὲ οἳ δὲ δὴ, ῥά, νυ, που, τοι, θεν, ἄρ, δητα, περ, πω, μὴν, ἄν, αὐ, οὐ, κεν, γε. Τινὲς δὲ προστιθέασιν καὶ ἐναντιωματικούς, οἳ ὅν ἐμψης, ὅμως. Διατί πάντων τῶν τοῦ λόγου μερῶν ἑσχατος τίθεται ὁ σύνδεσμος; Ἴνα συνδήσῃ καὶ συνδεσμήσῃ πάντα τὰ πρὸ αὐτοῦ λεχθέντα μέρη τοῦ λόγου. Τί διαφέρει δεσμός συνδέσμου; Διαφέρει, ὅτι ὁ μὲν δεσμός εἰς ἓν χαρακτηρίζεται, ὁ δὲ σύνδεσμος εἰς πολλά. Τὸ ΚΑΙ ποίου τῶν συνδέσμων; Συμπλεκτικοῦ. Διόρισον. Συμπλεκτικοὶ δὲ εἰσιν, οἳ τὴν ἐρμηνείαν ἐπὶ αἰσιν ἐκφερομένην συνδοῦσι. Τὸ ΚΑΙ τί (ΑΙ) γράφεις, διατί; Πᾶσα λέξις ἀπὸ τῆς ΚΕ συλλαβῆς ἀρχομένη, διὰ τοῦ Ε ψιλοῦ γράφεται, οἳ ὅν κέραμος, κεφαλὴ, χωρὶς τοῦ ΚΑΙ συνδέσμου, καὶ καιρὸς, καίριον, Καῖσαρ, καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ γινόμενα Καισαρεὺς Καισάρεια, καὶ τὰ ἔχοντα ἀναφαινόμενον τὸ Α, ὡς τὸ καίω, καύσω, καὶ καικίας ὁ ἄνεμος, καὶ Καينهὺς (κύριον,) καὶ καινὸν, τὸ νεωστὶ κατεσκευασμένον· κενὸς δὲ ὁ μάταιος ψιλὸν, ἐκ τοῦ χέω, χενὸς καὶ κενός. Εἰς ΚΑΙ ὁξεῖαν. Διατί; Πᾶς σύνδεσμος συμπλεκτικὸς μὲν ὀξύνεται, συνεπόμενος δὲ καὶ βαρύνεται, πλὴν τοῦ ἦτοι. Καὶ ἐκεῖνος διατί βαρύνεται; Διότι σύνθετόν ἐστι. Καὶ πόθεν συνετέθη; Ἐκ τοῦ Η διαζευκτικοῦ καὶ τοῦ ΤΟΙ παραπληρωματικοῦ. Ἀντὶ πόσων ὑπάρχει ὁ Η σύνδεσμος; Ἀντὶ δ' ἐστὶ γὰρ διαζευκτικὸς, διασαφητικὸς, βεβαιωτικὸς, καὶ διαπορητικὸς.

Πόσα παρέπεται τῷ συνδέσμῳ; Τρία· εἰδος, σχῆμα, καὶ τόνος. Κατὰ πόσους τρόπους διαφέρει ὁ ἦτοι τοῦ μὲν; Κατὰ 21 δύο· ὅτι ὁ μὲν ἦτοι κατ' ἀρχῆς τίθεται, ὁ δὲ μὲν μέσος παράκειται. Τί διαφέρει ὁ τε τοῦ καὶ συνδέσμου; Διαφέρει, ὅτι ὁ μὲν τε τὰ ὀπισθεν συμπλέκει, ὡς τὸ Ἀγαμέμνονά τε καὶ Μενέλαον, ὁ δὲ καὶ τὰ ἐπιφερόμενα. Ἀντὶ τίνος παραλαμβάνεται ὁ ἀλλὰ σύνδεσμος; Ἀντὶ τοῦ καί· οἳ ὅν "ἡμέρα μὲν ἐστίν, ἀλλὰ τὰ νέφη οὐχ ὄρω." ὉΔΟΣ ὄνομα, γένους θηλυκοῦ, εἰδους παραγώγου, εἰδους τῶν παραγῶγων ῥηματικοῦ. Πόθεν γίνεται; Παρὰ τὸ εὔω τὸ πορεύομαι. Καὶ πόσα σημαίνει τὸ εὔω; Ἐξ, δ' βαρύτονα, καὶ δύο περισπώμενα· εὔω τὸ ἐνδύομαι, (εὔω, τὸ πορεύομαι) ἀφ' οὗ καὶ ὁδός· εὔω τὸ ὑπάρχω, ἀφ' οὗ καὶ ἐσεται τὸ γενήσεται· εὔω, τελειῶ, ἀφ' οὗ καὶ ἔως ἡμέρα, καὶ ἑσπέρα, ἢ τῆς ἡμέρας τελείωσις· τὰ δὲ περισπώμενα, ἔω τὸ συγχωρῶ, ἔξ οὗ καὶ τὸ ἑάσας· ἔω τὸ καθέζομαι, ἔξ οὗ καὶ τὸ ἔεμαι, ἦμαι καὶ κάθημαι.

Διατί τὸ εὔω ψιλοῦται; Διότι τὸ Ε πρὸ φωνήεντος ὅν κατὰ διάστασιν ψιλοῦται, εἰ μὴ τις ἕτερος λόγος κωλύσῃ, χωρὶς τοῦ εὔω τὸ ἐνδύομαι, καὶ τὸ εὔω τὸ καθέζομαι. Ἐκ τοῦ εὔω τὸ πορεύομαι γίνεται ἑδός καὶ ὁδός. Καὶ διατί δασύ; Τὸ Ο πρὸ τοῦ Δ ψιλοῦται, ὁδός, ὁδωδός, ὁδᾶξ· πλὴν τοῦ ὁδός καὶ τῶν ἐξ αὐτοῦ γινομένων, ὁδοίπορος, ὁδηγός, καὶ τῶν ὁμοίων. Ὁδός τὸ Ο μικρὸν διατί; Ἐκ τοῦ εὔω τὸ πορεύομαι. Τὰ γὰρ ἔχοντα τὸ Ε ἐγκείμενον ἐν τοῖς ῥήμασιν, ἔχουσι τὸ Ο ἀντιπαρακείμενον ἐν τοῖς ὀνόμασιν. Ὁξεῖαν διατί; Τὰ εἰς ΔΟΣ δισύλλαβα, διβράχεια, θηλυκά, προσηγορικά ὄντα, ὅξυ νονται, οἳ ὅν σποδός, ὁδός. Ποίου εἰδους τῶν ὑποπεπτωκότων τῷ ὀνόματι; Προσηγορικοῦ. Πόσα σημαίνει ὁδός; Τρία· τὸν βίον· "μακάριοι ἄμωμοι ἐν ὁδῷ οἱ πορευόμενοι," τουτέστιν ἐν βίῳ· καὶ τὴν ἐνεδραν, ὡς τὸ ἦ ὁδὸν ἐλθέμεναι ἢ ἀνδράσιν ἰφί μάχεσθαι· καὶ τὴν κοινῶς νοουμένην ὁδόν, ὡς τὸ ὁδός δ' ἐτέρηφι παρελθεῖν. 22 ἈΜΑΡΤΩΛΩΝ· μέρος λόγου ἐστὶν ὀνόματος, γένους ἀρσε νικοῦ, εἰδους παραγώγου, εἰδους τῶν παραγῶγων ῥηματικοῦ. Καὶ πόθεν γίνεται; Παρὰ τὸ ἁμαρτῶ, ἁμαρτήσω, ἁμαρ τηλὸς καὶ ἁμαρτωλός. Ἀμαρτῶ, συζυγίας πρώτης τῶν περισπωμένων, ἁμαρτῶ· καὶ ὁ μέλλων ἁμαρτήσω. Πόθεν ἔχει τὸ Η; Ἡ δὲ πρώτη συζυγία τῶν περισπωμένων ἐπὶ τοῦ

μέλλοντος ἔχει τὸ Η ἢ τὸ Ε. Καὶ ὡφείλεν ἔχειν τὸ Ε καὶ μὴ τὸ Η· ἀλλ' ἡνίκα ὁ ἐνεστὼς τῆς πρώτης συζυγίας τῶν περισπωμένων (μακρᾶ) παραληγοῦσης φύσει ἢ θέσει διὰ τοῦ Η ἔχει τὸν μέλλοντα, οἶον οἴκω οἴκῃσω, ποιῶ ποιήσω, πλὴν τοῦ ἄρκω ἄρκέσω, καὶ νικῶ νικέσω· καὶ ἡνίκα καθαριεύει ὁ ἐνεστὼς, διὰ τοῦ Η ἔχει τὸν μέλλοντα, οἶον νοῶ, νοήσω· καὶ ἔαν διχρόνῳ παραλήγῃται ὁ ἐνεστὼς, διὰ τοῦ Η ἔχει τὸν μέλλοντα, οἶον φιλῶ φιλήσω, κιχῶ κιχήσω, πλὴν τοῦ ἄρῳ ἄρέσω, ἔξ ου· καὶ τὸ ἀρέσκω, καὶ καλῶ καλέσω, καὶ τὰ ἀπὸ τῶν εἰς ΟΣ ἀρσενικὰ γινόμενα διὰ τοῦ Η ἔχει τὸν μέλλοντα· οἶον, κτύπος κτυπῶ κτυπήσω, δοῦπος δουπῶ δουπήσω, καὶ τὰ παρασύνθετα διὰ τοῦ Η ἔχει τὸν μέλλοντα, οἶον οἴκονόμος οἴκονομῶ οἴκονομήσω, καὶ τὰ ἀπὸ βαρυτόνων μεταγόμενα εἰς περισπώμενα, διὰ τοῦ Η ἔχει τὸν μέλλοντα, οἶον οἴκτειρῶ οἴκτειρῶ οἴκτειρήσω, ἔλκω ἔλκῳ ἔλκῃσω, ἔω ἔῶ ἔήσω, καὶ τὰ διαφορούμενα κατὰ τὰς συζυγίας διὰ τοῦ Η ἔχει τὸν μέλλοντα, οἶον ξυρῶ ξυρεῖς ξυρᾶς ξυρήσω, ἔλεῶ ἔλεεῖς ἔλεᾶς ἔλεήσω, καὶ τὰ μονοσύλλαβα διὰ τοῦ Η ἔχουσι τὸν μέλλοντα, οἶον ῥῶ ῥήσω, μνῶ μνήσω, σχῶ σχήσω, καὶ τὰ δι' ἐνὸς Λ ἐκφερόμενα βαρύτονα, ἐπὶ δὲ τοῦ μέλλοντος περιττοσυλλάβως κλινόμενα, διὰ τοῦ Η ἔχουσι τὸν μέλλοντα, οἶον θέλω θελήσω, μέλω μελήσω· τὰ δὲ μηδὲν ἐκ τούτων ἔχοντα, παραλήγοντα δὲ τῷ Ο ἢ τῷ Ε, διὰ τοῦ Ε ἔχουσι τὸν μέλλοντα, οἶον τελῶ τελέσω, ὀλῶ ὀλέσω, πλὴν τοῦ μολῶ μολήσω, τορῶ τορήσω, ὠφελῶ ὠφελήσω. Ἰστέον δὲ ὅτι ταῦτα διαφοροῦνται, καλέσω καὶ καλήσω, φθονέω καὶ φθονήσω, κορέσω καὶ κορήσω, χωρέσω καὶ χωρήσω, φορέσω καὶ φορήσω, αἰδέσω καὶ αἰδήσω, αἰνέσω καὶ αἰνήσω, πονέσω καὶ 23 πονήσω, καὶ εἰ μὲν σωματικῶς, πονέσω, εἰ δὲ ψυχικῶς, πονήσω. Καὶ "ἔπαισε τῷ Ἰὼβ βέλει πονηρῶ."

Διατί τὸ Α πρὸ τοῦ Μ ψιλοῦται καὶ δασύνεται; Ψιλοῦται ὡς ἐν τῷ ἄμνός, ἀμαχος, δασύνεται δὲ ὡς ἐν τῷ ἀμυδῖς, ἀμα, ἀμαξα. Τὸ μέντοι ἁμαρτωλὸς δείκνυται καὶ ἐκ τῆς συναλοιφῆς δασυνόμενον, ἐφαμαρτὸς γάρ. Τὸ ΤΩ μεγ. (Ω) διατί; Διότι κατὰ τροπὴν γέγονε τοῦ Η εἰς Ω μέγα· ἢ καὶ ὅτι τὰ διὰ τοῦ ΩΛΟΣ ὀξύτονα διὰ τοῦ Ω μεγάλου γράφεται, οἶον Ἀρτωλός, Πακτωλός· οὕτως οὖν καὶ ἁμαρτωλός· ἢ ὅτι τὰ παρὰ τὸ ὅλω (sic) συγκεείμενα διὰ τοῦ Ω μεγ. γράφεται, οἶον πανώλης, ἔξ ὧλης, ἀπώλεια, καὶ τὰ ὅμοια ὀξύτονα διὰ τοῦ ΩΛΟΣ ὑπὲρ δύο συλλαβὰς ὑπερθετικὰ ἀπλᾶ, ῥηματικὰ ὄντα, ἔχοντα τὴν τρίτην ἀπὸ τέλους μακρὰν, ὀξύνονται, οἶον φειδωλός, Αἰτωλός· οὕτως οὖν καὶ ἁμαρτωλός· τὸ μέντοι ἔωλος παρῶ νυμόν ἐστὶ, καὶ τὴν τρίτην ἀπὸ τέλους βραχεῖαν ἔχει. Ἅμαρτωλός ποίου εἴδους τῶν ὑποπεπτωκότων τῷ ὀνόματι; Ὡς πρὸς τι. Εἰς τὸ ἀνὴρ, καὶ ἔμμεσον καὶ κατὰ ἄμμεσον. ΟΥΚ'ΕΣΤΗ, πόσα μέρη λόγου εἰσί· β'. Τὶ καὶ τί; Οὐ ἐπίρρημα ἀρνήσεως, ἔστη, ῥῆμα. Ποίας καταλήξεως; Τῶν εἰς ΜΙ. Ποίας ἐγκλίσεως; Οριστικῆς. Ποίας διαθέσεως; Ἐνεργητικῆς. Ποίου χρόνου; Ἀορίστου δευτέρου. Τὸ θέμα; Ἰστημι. Πρωτότυπὸν ἐστὶ ἢ παράγωγον; Παράγωγον. Καὶ πόθεν γίνεται; Ἐκ τοῦ στῶ, καὶ κατὰ ἀναδιπλασιασμόν ἰστώ, καὶ ἔξ αὐτοῦ παράγωγον ἴστημι. Ἐὰν γὰρ ἀρχῇται ἀπὸ τοῦ ΣΤ ῥῆμα, ἢ ἀπὸ φωνήεντος, διὰ τοῦ Ι μόνου γίνεται ὁ ἀναδιπλασιασμός, οἶον ὦ ἰῶ, στῶ ἰστώ· εἰ δὲ ἀπὸ ἀφώνου, δι' αὐτοῦ τοῦ ἀφώνου καὶ τοῦ Ι, οἶον θῶ, θιθῶ καὶ τιθῶ· εἰ δὲ διὰ δύο συμφώνων ἢ ὁ ἐνεστὼς, διὰ τοῦ προτέρου γίνεται ὁ ἀναδιπλασιασμός, οἶον πλῶ πιπλῶ πίπλημι, χρῶ κιχρῶ κίχρημι, στῶ ἰστώ ἴστημι. Διατί; Πᾶς ἀναδιπλασιασμός διὰ βραχείος ἐκφέρεται. 24 Καὶ τί ἐστὶν ἀναδιπλασιασμός; Ὅταν τὸ ἐξῆς τῆς λέξεως διὰ τὸ αὐτὸ σύμφωνον ἐπιφέρηται, καὶ ὥδε οὐκ εἰσὶ δύο σύμφωνα· καταχρηστικῶς δὲ καὶ ἔξ ἐνὸς φωνήεντος, οἶον ὦ ἰῶ, στῶ ἰστώ ἴστημι. Διὰ τί δασύνεται; Τὸ Ι πρὸ τοῦ ΣΤ δασύνεται, εἰ μὴ συγκοπὴ εἴη ἢ ὑποτάσσοιτο τὸ Ρ, ὡς τὸ ἴστε ἐκ τοῦ ἴσταται, καὶ Ἰστρος· δασύνεται δὲ καὶ ὁ ἔστακα τὸ γὰρ Ε προερχόμενον καὶ ἀποπίπτον ψιλοῦται, πλὴν τοῦ ἔστακα καὶ τῶν παρ' αὐτοῦ, ἐστήκω ἐστήξω καὶ τῶν ὁμοίων. Τὸ

ΣΤΗ Η, διατί; Τῶν εἰς ΜΙ, ἡ πρώτη μὲν καὶ ἡ δευτέρα συζυγία τῷ Η παραλήγει, ἡ δὲ γ' τῷ Ω, καὶ ἡ δ' διχρόνῳ ἐκτεταμένῳ. Καὶ διατί ἡ πρώτη καὶ δευτέρα τῷ Η παραλήγει; Διότι κατὰ τὴν ἐν τέλει (ἐντελῇ) τῶν πρωτοτύπων τὸ Ε καὶ Α εἴσ'τι· τὸ δὲ ἴδιον μέγεθος τοῦ Ε καὶ Α τὸ Η εἴσ'τι. Τὸ ΜΙ, Ι διατί; Πᾶν ῥῆμα εἰς ΜΙ λήγον διὰ τοῦ Ι γράφεται, εἰ δὲ εἰς ΜΗΝ διὰ τοῦ Η. Διατί βαρύ; Τὰ εἰς ΜΙ λήγοντα βαρύτονα, πλὴν τοῦ φημί εἰμι καὶ ἡμι διὰ τοῦ Η, ὅπερ ἀπὸ τοῦ φημί γέγονε κατὰ ἀποβολὴν τοῦ Φ. Καὶ ταῦτα διατί ὀξύ;

Διότι ἐγκλίνεται καὶ τὰ ἐγκλινόμενα καθ' ἑαυτὰ μὲν ὄντα ὀξύνεται, μετὰ δὲ ἐτέρας λέξεως συντι θέμενα ἀναβιβάζει τοὺς τόνους, οἷον σύμφημι ἐγώ, ἡμι, ἀπόημι. Ἰστημι, καὶ ὁ μέλλων στήσω, δεύτερος ἀόριστος ἐσθην, τὸ πληθυντικὸν ἐστημεν, καὶ ὡφείλεν εἶναι ἐσταμεν· ἀλλ' ἰστέον ὅτι ὁ δεύτερος ἀόριστος ἐνεργητικὸς ἐν τοῖς εἰς ΜΙ οὐ συστέλλει τὴν παραλήγουσαν αὐτοῦ ἐν τοῖς πληθυντικοῖς ἀλλὰ φυλάσσει αὐτήν· οἷον ἐσθην ἐστημεν, ἐγνων ἐγνωμεν· σεσημείωται τὸ ἐσθην ἐθεμεν, καὶ ἐδων ἐδομεν, καὶ ἡν ἐμεν· σημαίνει δὲ τὸ ἐπέμψαμεν. Καὶ διὰ τί ταῦτα συστέλλει τὴν παραλήγουσαν; Διότι τὰ ἐνικὰ αὐτῶν οὐχ εὐρῆται ἐν χρήσει· λέγω δὴ ὁ ἐσθην, ἐδων, ἡν· τούτου χάριν τὰ πληθυντικά αὐτῶν ὡς ἐτυχε καὶ οὐ κατὰ ἀναλογίαν γέγονε. Καὶ κατὰ πόσους τρόπους σεσημείωνται οἱ τρεῖς οὗτοι δεύτεροι ἀόριστοι; Κατὰ τρεῖς· πρῶτον μὲν, ὅτι συστέλλουσι τὴν παραλήγουσαν αὐτῶν ἐν τοῖς πληθυντικοῖς, τῶν 25 ἄλλων φυλασσόντων αὐτήν· ἐθεμεν, ἐδομεν, ἐμεν, ἐφημεν καὶ ἐγνωμεν· εἴτα ὅτι ἐν τοῖς ἀπαρεμφάτοις διφθόγγῳ παραλήγει, οἷον θεῖναι, δοῦναι, εἶναι, τῶν εἰς ΝΑΙ ἀπαρεμφάτων, μὴ θέλοντες sic) παραλήγειν, οἷον τυφθῆναι, στήναι. Καὶ διατί θεῖναι, δοῦναι, εἶναι, διφθόγγῳ παραλήγει; Ἐπειδὴ τὰ εἰς ΝΑΙ ἀπαρέμφωτα ἀόριστου ὄντα φύσει μακρὰ θέλουσι παραλήγειν, οἷον στήναι, γνῶναι, ἀναγκάζονται καὶ ταῦτα μακρὰ παραλήγειν, καὶ διότι τὸ μὲν Ο μεγεθυνόμενον διὰ τῆς προσθήκης τοῦ Υ μεγεθύνεται, οἷον λέγοντα λέγουσα· τὸ δὲ Ε μεγεθυνόμενον διὰ τῆς προσθήκης τοῦ Ι μεγεθύνεται, οἷον θέντος, θεῖσα· τούτου χάριν τὸ μὲν δόναι ἐμεγεθύνθη διὰ τῆς προσθήκης τοῦ Υ, καὶ γέγονε δοῦναι· τὸ δὲ θέναι καὶ εἶναι διὰ τῆς προσθήκης τοῦ Ι, καὶ γέγονε θεῖναι καὶ εἶναι· τρίτον δὲ, ὅτι μὴ εἰς ΘΙ ποιοῦσι τὸ προστακτικὸν, ἔχοντες εἰς Σ ὀξύτονον τὰς μετοχάς, ὀφείλουσιν εἰς ΘΙ ποιεῖν τὸ προστακτικὸν, οἷον στὰν στάντος στήθι· διότι δύο κανόνες εἰσὶν οἱ μαχόμενοι ἀλλήλοις, ὁ μὲν εἰς λέγων, ὅτι τὰ εἰς ΘΙ προστακτικά, καὶ τὰ εἰς ΝΑΙ ἀπαρέμφωτα τὴν παραλήγουσαν φυλάττουσι τοῦ ἰδίου ὀριστικοῦ πρώτου προσώπου τῶν πληθυντικῶν· ὁ δὲ ἕτερος λέγων, ὅτι τὰ εἰς ΘΙ προστακτικά καὶ τὰ εἰς ΝΑΙ ἀπαρέμφωτα ἀόριστου ὄντα φύσει μακρὰ παραλήγεται. Τῶν οὖν δύο κανόνων μαχομένων ἀλλήλων(λοισ), καὶ τοῦ μὲν ἑνὸς ἀπαιτοῦντος μακρὰν τὴν παραλήγουσαν, τοῦ δὲ ἑτέρου βραχεῖαν, συνεκόπη τὸ ἀμφίβολον, (ἡ ἀμφιβαλλομένη συλλαβὴ), καὶ ἐγένετο θές, δός, ἐς. Ποσαχῶς ἐλέγχονται τὰ εἰς ΜΙ μὴ εἶναι Αἰολικά; Ἐξ αχῶς· ἀπὸ τόνου, ὅτι πᾶσα λέξις ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν παρ' ἡμῖν ὀξυνομένην αὐτοὶ βαρύνουσι, χωρὶς τῶν προθέσεων καὶ τῶν συνδέσμων· τὸ δὲ εἰμι καὶ φημί καὶ ἡμι ὀξύνεται) οὐκ ἄρα εἰσὶν Αἰολικά τὰ εἰς ΜΙ· ἀπὸ κλίσεως, ὅτι τὰ εἰς ΜΙ ἐν τῷ δευτέρῳ προσώπῳ προσλαμβάνοντα τὸ Ι τρίτον ποιοῦσι παρ' ἡμῖν, οἷον τίθης, τίθῃσι, παρ' Αἰολεῦσι δὲ πάντα τὰ κατὰ ἀποβολὴν τοῦ Σ· οὐκ ἄρα εἰσὶν Αἰολικά τὰ εἰς ΜΙ· ἀπὸ γραφῆς, ὅτι τὰ εἰς ΜΙ οὐ θέλουσι διφθόγγῳ παρα 26 λήγειν, πλὴν τοῦ εἰμι τοῦ σημαίνοντος τὸ ὑπάρχω, καὶ τοῦ εἰμι τὸ πορεύομαι· παρ' Αἰολεῦσι δὲ πολλὰ εὐρίσκονται, γέλαιμι, ἴσταμι· οὐκ ἄρα εἰσὶν Αἰολικά τὰ εἰς ΜΙ· ἀπὸ ποσότητος τῶν συλλαβῶν, ὅτι οὐδέποτε τὰ εἰς ΜΙ ἁπλᾶ ὄντα ὑπερβαίνουν τὰς τρεῖς συλλαβάς, χωρὶς τοῦ ὀρέγνυμι τὸ ἐκτείνω, πετάννυμι, τὸ δῖπταμαι, ὁμόργνυμι, τὸ σπογ γίζω, κεράννυμι· παρ' Αἰολεῦσι δὲ πολλὰ

εὐρίσκονται, ἀσυνέτημι, ἐλευθέρωμι, δέδωμι· οὐκ ἄρα εἰσὶν Αἰολικά τὰ εἰς ΜΙ· ἀπὸ πνεύματος, ὅτι οἱ Αἰολεῖς ψιλωταὶ εἰσι· τὸ δὲ ἴστημι καὶ ἰόστημι δασύνεται· οὐκ ἄρα εἰσὶν Αἰολικά τὰ εἰς ΜΙ· ἀπὸ δὲ πρωτοτύπων, ὅτι οὐδέποτε ἀπὸ βαρυτόνων θεμάτων γίνονται τὰ εἰς ΜΙ παρ' αὐτοῖς, ἀλλ' ἀπὸ περι σπωμένων· παρ' ἡμῖν δὲ καὶ ἀπὸ βαρυτόνων ῥημάτων, οἷον ζευγνύω ζεύγνυμι, πηγνύω πήγνυμι· οὐκ ἄρα εἰσὶν Αἰολικά τὰ εἰς ΜΙ. ὁ παρακείμενος δέδωκα, τὰ πληθυντ. δεδώκαμεν, δεδώκατε, δεδώκασι· ὡς τετύφαμεν, τετύφατε, τετύφασι. Τὸ δῶ ἐν τοῖς πληθυντικοῖς ΜΙ, διατί; Τῶν εἰς ΜΙ ἡ πρώτη μὲν καὶ δευτέρα συζυγία τῷ Η παραληγ., καὶ ἐγράφοντο διὰ τοῦ Ο μικροῦ, κατὰ τὸν κανόνα τὸν λέγοντα, ὅτι τὰ εἰς ΜΙ ἐπὶ τῶν πληθυντ. καὶ παθητικῶν συστέλλει ὥσπερ καὶ ἐπὶ τοῦ δώσωμεν, δώσετε, δώσουσι, ἡ γραφή τοῦ Α τύπος τοῦ δῶ δώσω δέδωται, ὡς καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων πολλῶν, γίνεται.

ἘΠὶ ΚΑΘΕΔΡΑΝ, πόσα μέρη λόγου εἰσί; Δύο, ἐπὶ πρό θεσις, καθέδραν ὀνόματος. Ποίου εἴδους τῶν ὑποπεπτω κότων τῷ ὀνόματι; Προσηγορικοῦ, σχήματος συνθέτου. Καὶ πόθεν συνετέθη; Ἐκ τῆς κατὰ προθέσεως, καὶ τοῦ ἔζω τὸ κάθημαι, ἔδρα καὶ καθέδρα, καὶ γίνεται καταέδρα· ἀλλ' αἱ εἰς φωνήεν λήγουσαι προθέσεις, ἐὰν συντεθῶσι μεθ' ἑτέρας λέξεως τῆς ἀπὸ φωνήεντος ἀρχομένης ἐκβάλλουσι τὸ ἔσχατον αὐτῶν φωνήεν, καὶ γίνεται κατέδρα· ἀλλ' ἐπεὶ ψιλὰ ψιλῶν ἡγεῖται, καὶ δασέα δασέων, τρέπεται τὸ Τ εἰς Θ, καὶ γίνεται καθέδρα. Τὸ Θ μετὰ τοῦ Ε ἐν συλλήψει ἐστίν, ἢ ἐν δια 27 στάσει; Ἐν συλλήψει. Διατί; Πᾶσα πρόθεσις συγκοπὴν πάσχουσα τοῦ ἐσχάτου φωνήεντος, τὸ καταλειπόμενον, εἰ μὴ τὸ Ν εἴη, τρέπει πρὸς τὸ ἐπιφερόμενον. Καὶ ἄλλως, καὶ μὴ ἢ δὲ μία λέξις, ἀλλὰ δύο, πάθη δὲ ἡ μία ἐκθλιψιν, τὸ πρὸ τῆς ἀποστρόφου σύμφωνον τῷ ἐπιφερομένῳ φωνήεντι ἐπὶ φέρει. Τὸ ΔΡΑ μακρόν· διατί; Τὰ εἰς ΡΑ θηλυκὰ μετ' ἐπὶ πλοκῆς συμφώνου παροξύνεσθαι θέλει, καὶ μακρόν ἔχειν τὸ Α, καὶ τῷ Ε ἢ διχρόνῳ παραλήγεσθαι, οἷον Φλέγρα, πέτρα, λέπρα· οὕτως οὖν καὶ καθέδρα· τὸ Ἐρυθρὰ ἢ πόλις πληθυντικῶς λεγόμενον, ὁμοῖα τῷ ἐπιθετικῷ ἐτονήθη. Σεση μείωται τὸ Τάναγρα καὶ σκολόπενδρα προπαροξυνόμενα καὶ συστέλλοντα τὸ Α. Ἐζω τὸ Ε ψιλόν, διατί; Τὰ διὰ τοῦ ἔζω ῥηματικά διὰ τοῦ Ε ψилоῦ γράφεται, πλην τοῦ παίζω, ὅπερ ἀπὸ τοῦ παιδιὰ γέγονεν, ἐξ οὗ καὶ παίγνιον. Δασεῖαν διατί; Τὸ Ε πρὸ τοῦ Ζ δασύνεται, χωρὶς εἰ μὴ ἀπὸ κλίσεως εἴη ῥημα τικῆς, ὡς τὸ ζητῶ ἐζήτουν, καὶ τὰ παρ' αὐτοῖς δὲ δασύ νεται, ἔδος, ἔδραϊος, ἔδαφος, καὶ τὰ ὁμοῖα. Συντάσσεται δὲ ἐπὶ πρόθεσις μετὰ δοτικῆς, καὶ γενικῆς, καὶ αἰτιατικῆς, οἷον ἐπ' ἐμοῦ, ἐπ' ἐμοί, ἐπ' ἐμέ. ΛΟΙΜΩΝ γενικῆς τῶν πληθυντικῶν ἢ ευθεῖα ὁ λοιμός. Πόθεν γίνεται; Παρὰ τὸ _0_λ_ι_μ_ὸ_ς_0_1_λ_ε_ί_π_ω1, πλεονασμῷ τοῦ Ο λοιμός. Τὸ δὲ λιμός διὰ τί γράφεται διὰ τοῦ Ι; Διότι πολλά εἰσιν ὀνόματα ἀπὸ ῥημάτων γινόμενα, καὶ γραφομένων τῶν ῥημάτων διὰ διφθόγγου, τῶν δὲ ὀνομάτων διὰ τοῦ Ι, οἷον πείθω πιθανός, λείχω λιχανός, οἰκτεῖρω οἰκτιρμός, σείω σίτος· οὕτως οὖν καὶ λείπω λιμός. Ἡ ὅτι πολλά εἰσιν ὀνόματα συμπάσχοντα τῷ δηλουμένῳ, οἷον χεῖρ διὰ διφθόγου, χιρὰς δὲ, τὸ περὶ τὴν χεῖρα πάθος, διὰ τοῦ Ι· καὶ ἐμὶ μήσατο ἢ γραφὴ τὸ πάθος τῆς φωνῆς συμπαθοῦσα τῷ δηλουμένῳ. Λοιμός διὰ τί ὀξύνεται; Τὰ εἰς μὸς καθαρὰ δισύλλαβα διφθόγγῳ παραληγόμενα ἀπὸ συμφώνου ἀρχόμενα σπάνια εἰσι καὶ ὀξύνονται, οἷον λαιμός, λοιμός, τὰ δὲ 28 ἀπὸ φωνήεντος ἀρχόμενα βαρύνονται, οἷον αἴμος, οἶμος. Χήρα δὲ, ἡ γυνή, διὰ τοῦ Η γράφεται, ὅτι ἀπὸ τοῦ χαρὰ γέγονε κατὰ ἀντίφρασιν, ἢ μὴ χαίρουσα. ΟΥΚ'ΕΚΑΘΙΣΕ, ποίου μέρους λόγου ἐστί; β' οὐ ἐπίρρημα ἀρνήσεως, ἐκάθισε ῥημα, συζυγίας τετάρτης τῶν βαρυτόνων. Πόθεν δῆλον; Ἡ δὲ δ' διὰ τοῦ Ζ ἢ δύο Σ. Καὶ διατί διὰ τοῦ Ζ; Διότι τέταρτον σύμφωνον ἐστί, καὶ μέσον, καὶ συγγενὲς ὑπάρχον τοῦ Σ καὶ Δ. Καὶ διὰ τί δύο ΣΣ; Ἰνα ἀνδιπλασιασθέντων τῶν δύο ΣΣ, τὴν ἰσὴν δύναμιν ἀναπληρώσῃ τοῦ

διπλοῦ. Πρωτότυπόν ἐστὶν ἡ παράγωγος· καὶ πόθεν παράγεται; Ἐκ τῆς κατὰ προθέσεως καὶ τοῦ ἰζω ῥήματος. Καὶ αἱ συντιθέμεναι λέξεις πρῶτον συντίθενται καὶ οὕτω κλίνονται, ἢ πρῶτον κλίνονται, καὶ οὕτω συντίθενται; Αἱ μετὰ προθέσεως συντιθέμεναι λέξεις πρὶν ἢ συντεθῶσι κλίνονται, οἷον, ἄγω, συναγω· αἱ δὲ μὴ μετὰ προθέσεως συντιθέμεναι οὐ κλίνονται πρὶν ἢ συντεθῶσιν, οἷον φιλοσοφῶ, ἐφιλοσόφουν. Καθίζω, τὸ ΘΙ, Ι. Διατί; Τὰ διὰ τοῦ ἰζω ῥηματικὰ διὰ τοῦ Ι γράφεται, πλὴν τοῦ δανείζω καὶ χρήζω. Τὸ μὲν δανείζω γέγονε παρὰ τὸ δάνειον, δανειάζω, καὶ ἐν συγκοπῇ δανείζω· τὸ δὲ δάνειον παρὰ τὸ δάνος. Τὰ γὰρ ἀπὸ τῶν εἰς ΟΣ οὐδετέρων διὰ τοῦ ΕΙΟΝ γινόμενα οὐδέτερα μονογενῆ, διὰ τῆς ΕΙ διφθόγγου γράφεται, οἷον γένος γένειον, βρένθος βρένθειον, οὕτως οὖν καὶ δάνος δάνειον. Τὸ δὲ χρήζω ἀπὸ τοῦ χρέος, χρεῖζω, καὶ τροπῇ τοῦ Ε εἰς Η χρηῖζω, καὶ ἐν συναιρέσει χρήζω, καὶ μετὰ τοῦ Ι προσγεγραμμένου. Καθίζω, ὁ μέλλων, καθίσω. Πόθεν ἔχει τὸ Σ; Ἡ δὲ τετάρτη διφορεῖται, φράσω, παίξω· καὶ ὡφειλεν ἔχειν τὸ Ξ, καὶ μὴ τὸ Σ· ἀλλὰ τὰ εἰς ΖΩ λήγοντα ῥήματα, εἰ μὲν εἰσι δισύλλαβα, πῇ μὲν διὰ τοῦ Ζ ἐκφερόμενα ἐπὶ τῷ μέλλοντι, οἷον κράζω, κράξω, πῇ δὲ διὰ τοῦ Σ, οἷον, κτίζω, κτίσω· εἰ δὲ εἰσὶν ὑπὲρ δύο συλλαβὰς, ἀεὶ διὰ τοῦ Σ, πλὴν τοῦ αἰάζω αἰάξω, οἰμῶζω οἰμῶξω, ὀλολύζω ὀλολύξω, θρυλλίζω θρυλλίξω, ἀλαπάζω ἀλαπάξω, στηρίζω στηρίξω, τὸ δὲ βαστάζω καὶ νυστάζω καὶ τὰ ὅμοια Δωρικά εἰσι, κατὰ τροπὴν τοῦ δευτέρου Σ εἰς Ζ, 29 τοῦ δὲ στενάζω ὁ ἐνεστώως διφορεῖται· εὐρήνεται γὰρ καὶ στενάχω, ἀφ' οὗ καὶ στέναχος καὶ στοναχή. Καθίζω, καὶ ὁ μέλλων καθίσω, ὁ Ἀττικὸς μέλλων καθῶ. Ὁ κανὼν· ἐπὶ τῶν διὰ τοῦ ἰζω ῥημάτων τῶν ὑπὲρ δύο συλλαβῶν (ἄς) τῶν διὰ τοῦ Ι γραφομένων, οἱ Ἀττικοὶ ἐκβάλλοντες τὸ Σ τοῦ μέλλοντος, καὶ περισπῶντες, ἰδιον μέλλοντα ποιοῦσιν· οἷον ὑβρίζω ὑβρίσω ὑβρίῳ, λακτίζω λακτίσω λακτιῳ. Διατί· εἰπεν ἐπὶ τῶν διὰ τοῦ ἰζω; Διότι ἐπὶ τῶν διὰ τοῦ ἄζω ἢ ὀζω ἢ ὕζω τοῦτο οὐ ποιοῦσιν. Ἐπὶ τούτων γὰρ ὁ μέλλων ἐὰν ἀποβάλλῃ τὸ Σ, οἷον, δεσπόζω δεσπόσω δεσποῶ, κραυγάζω κραυγάσω κραυγαῶ· εὐρίσκοντες δὲ οἱ Ἀττικοὶ ἀλλεπάλληλα τὰ φωνήεντα πάλιν ποιοῦσι κράσιν, καὶ γίνεται δεσπῶ καὶ κραυγῶ, ὅπερ ἐστὶν ἄτοπον. Καὶ πῶς ἐστὶν ἄτοπον; Εὐρίσκεται γὰρ ὁ μέλλων ἐλάττονας συλλαβὰς ἔχειν τοῦ ἐνεστώτος, ὅπερ ἀδύνατον· πᾶς γὰρ μέλλων ἰσοσύλλαβός ἐστι τῷ ἐνεστώτι, ἢ περιττούσυλλαβος, οὐδέπω δὲ ἐνδεῖ. Διατί· εἰπεν ἐπὶ τῶν ὑπὲρ δύο συλλαβὰς; Διότι εἰσὶ τινὰ ἄτινα ὁμοφωνεῖ τοῖς μέλλουσι τῆς Σ συζυγίας, ὥς τὸ κτίζω κτίσω, καὶ κτίω κτίσω. Ἴνα οὖν μὴ ἀμφίβολα γένηται ποίας ἐστὶ συζυγίας, ἐπὶ τῶν δισυσύλλαβων οὐ ποιοῦσι. Καὶ διατί· εἰπε τῶν διὰ τοῦ Ι γραφομένων; Διότι ἐπὶ τοῦ δανείζω καὶ χρήζω τοῦτο οὐ ποιοῦσιν, ἐπειδὴ πᾶς μέλλων βαρύτονος, πλὴν τῆς δευτέρας συζυγίας, ἢ τὴν ἰσὴν παραλήγουσαν θέλει ἔχειν τῷ ἐνεστώτι, οἷον τύπτω τύψω, ἢ μείζονα, οἷον λέγω λέξω, οὐδέπω δὲ ἐλάττονα, πλὴν τοῦ πνίγω πνίξω, καὶ ψύχω ψύξω, καὶ ἐρύκω ἐρύξω. Ταῦτα γὰρ ἐν μὲν τῷ ἐνεστώτι ἔχουσι φύσει μακρὸν τὸν δίχρονον, ἐν δὲ τῷ μέλλοντι, θέσει· ἵνα οὖν τὸ ἄτοπον ἀποφύγῃ, ἐπὶ τῆς δευτέρας συζυγίας τῶν βαρυτόνων ἀποβάλλουσι τὸ Σ τοῦ μέλλοντος, καὶ περισπῶσιν, ἵνα μηκέτι εἴη βαρύτονος ὁ μέλλων. Ἐπεὶ οὖν τοῦ δανείζω δανείσω καὶ χρήζω χρήσω ἢ αὐτὴ παραλήγουσα πεφύλακται, οὐκέτι ποιοῦσιν οἱ Ἀττικοὶ ἰδιον μέλλοντα, διὰ τὸ μακρὰ παραλήγεσθαι. Καθίζω, τὸ Ι βραχύ. Διατί; Τὰ διὰ τοῦ ΙΖΩ ῥήματα 30 συστέλλουσι τὸ Ι, οἷον ἀνδρίζω, βαδίζω, λακτίζω, καθίζω καὶ ὁ μέλλων, καθίσω· ὁ ἀόριστος ἐκάθισα, τὸ β', ἐκάθισας, τὸ γ', ἐκάθισεν· καὶ τὸ Ν ἐφελκυστικόν ἐστὶν ἐν τοῖς τρίτοις προσώποις, φωνήεντος ἐπιφερομένου, συμφώνων δ' οὐκέτι· καὶ μετὰ τῆς ΟΥ ἀρνήσεως καὶ πλεονασμοῦ τοῦ Κ, οὐκ ἐκάθισεν. Ἀλλ' ἡ, τὸ ἀλλὰ σύνδεσμος συμπλεκτικός· τὸ ἢ διαζευκτικός. Εἰς τὸ Α ψιλόν· διατί; Οἱ σύνδεσμοι πάντες φιλοῦνται, πλὴν τῶν αἰτιολογικῶν. Ὁξύνεται· πᾶς σύνδεσμος συμπλεκτικός

οἷζυ'νεται, πλὴν τοῦ ἡ' τοι' συνεπόμενος δὲ βαρύνεται. Ὁ ἡ' διαζευκτικὸς σύνδεσμος, φιλούμενος, καὶ περιττός. Πόσα σημαίνει; Τέσσαρα· τὸν δὴ παραπληρωματικὸν σύνδεσμον, ὡς τὸ ἐπειὴ πολὺ φέρτερος ἐστί· καὶ ἐπὶ βεβαιώσει, ἀντὶ τοῦ ο' ντως, ὡς τὸ ἡ' μάλα δὴ τέθνηκε Μενοιτίου ἄλκιμος υἱός. Σημαίνει καὶ ῥῆμα, ἀντὶ τοῦ εἴπε, ὡς τὸ ἡ', καὶ κυανέησιν ἐπ' ὀφρύσι νεῦσε Κρονίων, καὶ τοῦ ἀπορηματικοῦ συνδέσμου, ὡς τὸ ἡ' μοῦνοι φιλέουσ' ἄλ' οἷχους μερόπων ἀνθρώπων Ἀτρεΐδαι· Ψιλούμενον δὲ καὶ βαρύτονον, πόσα σημαίνει; Τέσσαρα· σύνδεσμον διαζευκτικὸν, τὸν τὰ ἐναντία τῇ συντάξει δι' στῶντα, ὡς τὸ ἡ' νέος ἢ παλαιός· καὶ ὑποδιαζευκτικός· (ὑποδιαζευκτικὸς δὲ ἐστὶν ὁ διάφορα πράγματα τιθεὶς, καὶ μηδὲν ἕτερον ἐν τῇ αἰτήσῃ διαιρῶν, οἷον, "δός μοι χρυσὸν ἢ ἄργυρον") καὶ διασαφητικός· (διασαφητικὸς δὲ ἐστὶν, ὅταν δύο προτίθῃται, τὸ ἐν αἰρεῖται, οἷον, θέλω τύχης σταλαγμὸν, ἢ φρενῶν πίθον· ῥανὶς φρενῶν μοι μᾶλλον, ἢ βυθὸς τύχης.)

Ἔστι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ καθῶς, ὡς το[.:Il. .♣ι 33]. ἡ' θέμις ἐστὶν ἀ'ναξ ἀγορῇ. Καὶ πῶς γίνεται ἀλλ' ἡ'; Ἐκ τοῦ ἄλλα συνδέσμου καὶ 31 τοῦ ἡ' διαζευκτικοῦ γίνεται ἄλλα ἡ', καὶ ἐν συγκοπῇ ἄλλ' ἡ'. Πόσα πάθη τῆς λέξεως; Τρία· ἀφαίρεσις, συγκοπή, καὶ ἀποκοπή. Τί ἐστὶν ἀφαίρεσις; Ἡ ἐκ τῆς ἀρχῆς ἄρσις, οἷον, ἐμε', μέ. Τί ἐστὶν συγκοπή; Ἡ ἐκ τῆς μέσης ἄρσις, οἷον κατάκτανε, κάκτανε. Τί ἐστὶν ἀποκοπή; Ἡ ἐκ τοῦ τέλους ἄρσις, κυκεῶνα κυκεῶ, δῶμα δῶ. Εἰς τὸν Λ τί πάθος τίθησι; Ἀπόστροφον. Διατί; Ἡ ἀπόστροφος τίθεται, ὅταν διὰ τὴν κακοφωνίαν Ἀντὶ πόσων φωνηέντων τίθεται ἡ ἀπόστροφος; Ἀντὶ δ' ἀντὶ τοῦ Α, ὡς τὸ ἀ'ρα οὐ'τος, ἀ'ρ' οὐ'τος, ἀντὶ τοῦ Ο, ὡς τὸ ἀ'λλ' ὁ ἐμὸς, ἀ'λλ' ἐμὸς· ἀντὶ τοῦ Ε, ὡς τὸ οὐ'τε εἴδον, οὐ'τ' εἴδον· ἀντὶ τοῦ Ι, ὡς τὸ οὐ'χι οὐ'τως, οὐ'χ' οὐ'τως. Τὸ Λ μετὰ Λ ἐν συλλήψει ἐστὶν, ἢ ἐν διαστάσει; Ἐν διαστάσει. Διατί; Ὅτι οὐδέπω ἀμετάβολον ἀμεταβόλου προηγεῖται κατὰ σύλληψιν, πλὴν τοῦ Μ τοῦ Ν, ὡς ἐν τῷ μνεῖα καὶ ἀμνός. ΝΟΜΟΣ· παρὰ τὸ νέμω τὸ μερίζω νέμος καὶ νόμος. Τὸ νέμω πόσα σημαίνει; Τέσσαρα. Τὶ καὶ τί; Νέμω τὸ μερίζω, ἐξ οὐ' καὶ νόμος, καὶ ὄνομα τὸ μεμερισμένον πᾶσι· νέμω τὸ βόσκω, ἐξ οὐ' καὶ νομεύς, ὁ βοσκός, καὶ νομὴ ἢ βοσκή· νέμω τὸ πορεύομαι, ἐξ οὐ' καὶ νέμεται, τὸ ἐπιπο ρεύεται· νέμω τὸ μέφομαι, ἐξ οὐ' καὶ νέμεσις ἢ μέμφις. Νέμω, καὶ ὁ μέλλων νεμῶ, ὁ παρακείμενος νενέμηκα, καὶ ὡ'φειλεν εἶναι νένεμκα, ἀλλὰ τὸ Μ πρὸ τοῦ Κ οὐ'κ ἐ'στιν, οὐ'τε κατὰ σύλληψιν οὐ'τε κατὰ διάστασιν· κατὰ σύλληψιν μὲν, διότι τὰ ὑποταττόμενα τινὲς ἐν συλλήψει, ἐὰν ἀντιπροηγῇ σῶνται, ἐν διαστάσει ἀντιπροηγούνται, οἷον τὸ Ρ ὑποτέ τακται τῷ Π κατὰ σύλληψιν ἐν τῷ πρῶτος· ἀντιπροηγου μένου δὲ, ἐν διαστάσει αὐτὸ ἀντιπροηγεῖται, καὶ (ὡς) ἐν τῷ ἔ'ρπω, ὄ'ρπηξ, καὶ τοῖς ὁμοίοις· τὸ δὲ Μ τῷ Κ ὑποτακτικὸν κατὰ σύλληψιν, ὡς ἐν τῷ ἀκμῇ, ἐὰν ἀντιπροηγῇσεται, οὐ' δύναται ἐν διαστάσει ἀντιπροηγεῖσθαι, διότι πᾶσα συλλαβὴ καταλήγουσα εἰς Μ θέλει ε'χειν τὴν ἐξῆς ἀρχομένην ἀπο' τοῦ Β ἢ Π ἢ Φ ἢ Ψ ἢ Μ· καὶ διὰ τοῦτο μὴ δύναται (δυνάμενος) ὁ παρακεῖμενος τοῦ νέμω δι' ἀμεταβόλου τοῦ Μ καὶ τοῦ Κ ἐκφέρεισθαι, 32 ἐξέλειψε, καὶ ἐγένετο ὡς ἀπο' περισπωμένου νενέμηκα· ὁμοίον ἐστὶ τὸ δεδέμηκα, τετέμηκα, τετρέμηκα, βεβρέμηκα· οὐ'τοι δὲ λέγονται καὶ ἡμαρτημένοι, διότι οὐ'κ ἐκφέρονται δι' αὐτοῦ τοῦ ἀμεταβόλου καὶ τοῦ Κ. Ὁ μέσος παρακείμενος νένομα, καὶ ἐξ αὐτοῦ νόμος. Τὸ ΝΟ μικρὸν, διατί; Τὰ ε'χοντα τὸ Ε ἐγκείμενον ἐν τοῖς ῥήμασιν ε'χουσι τὸ Ο ἀντιπαρακείμενον ἐν τοῖς ὀνόμασι. Νόμος διατί βαρύνεται; Τὰ εἰς ΜΟΣ καθαρὰ δισύλλαβα ἀρχόμενα ἀπο' συμφώνου παραληγόμενα τῷ Ε ἢ τῷ Ο μὴ ὄντα τριγενῇ βαρύνεται, οἷον γόμος, τρόμος, βρόμος. Εἰ δέ τι τούτων ὀξυνθείη, πρὸς ἀντιδιαστολὴν ὀξύνεται. Νέμω τὸ Ε φιλὸν, διατί; Τὰ διὰ τοῦ ΕΜΩ ῥήματα δισύλλαβα διὰ τοῦ Ε φιλοῦ γράφονται καὶ περισπῶνται, οἷον, ἀτρεμῶ, ἡρεμῶ, πολεμῶ. Νόμος πόσα σημαίνει; Πέντε. Τὶ καὶ

τί; Τὸν γραπτὸν νόμον, ὃν εἴδωκεν ὁ Θεὸς τῷ Μωϋσῇ· καὶ τὸ νόμισμα· μὲν παρ' Αἰγυπτίοις τὴν γῆν· καὶ τὸν τῆς χάριτος νόμον, ὅς ἐστι τὸ εὐ'αγγέλιον· σημαίνει καὶ μέτρον γῆς. ΚΥΡΙΟΣ μέρος λόγου ἐστίν, ὀνόματος, γένους ἄρσενικοῦ, εἴδους παραγώγου. Ποίου εἴδους τῶν παραγώγων;

Παρωνύμου. Τί ἐστὶ παρώνυμον; Τὸ παρ' ὀνόματι ποιηθέν. Πόθεν γίνεται; Παρὰ τὸ κύρος, ὃ σημαίνει τὴν ἐξουσίαν. Πόσα σημαίνει κύρος; β', τὸ ἐπὶ τῆς ἐξουσίας, καὶ τὸ κύριον ὄνομα. Καὶ ἔαν σημαίνῃ τὸ κύριον ὄνομα, ποίου μέρους τοῦ λόγου ἐστὶ; Ἀρσενικοῦ. Καὶ πῶς κλίνεται; Ὁ κύρος, τοῦ κύρου. Εἰ δὲ σημαίνει τὴν ἐξουσίαν, ποίου μέρους λόγου ἐστίν; Οὐδέτερου. Καὶ δὲ χρήσιν. "Τὸ κύρος κατὰ τῆς πλάνης εἴληφας." Κύρε μακρόν. Καὶ πόθεν γίνεται; Παρὰ τὸ κύρω τὸ ἐπιτυχάνω, ὃ περ εἴχει μακρόν τὸ Υ. Καὶ διατί ἐστὶ τὸ ΚΥ μακρόν; Διότι τὰ διὰ τοῦ ΥΩ ῥήματα, βαρυνόμενα μὲν ἐκτείνει τὸ Υ, περισπώμενα δὲ συστέλλει, οἷον πύρω πυρῶ, φύρω φυρῶ, κύρω κυρῶ, ἐξ ου̃ καὶ τὸ κύριος εἴχει μακρόν τὸ Υ, κύρω, καὶ ὁ 33 μέλλων κυρῶ, καὶ Αἰολικῶς κύρσω. Ὁ κανὼν· οἱ Αἰολεῖς, βαρύτονοι ὄντες, πλεονάζουσι τὸ Σ κατὰ τὸν μέλλοντα. Καὶ διατί μὴ ἐπλεόνασεν ἄλλο σύμφωνον, ἀλλὰ τὸ Σ; Διότι πᾶς μέλλων βαρύτονος πρὸ τοῦ Ω μεγάλου τὸ Σ θέλει εἴχειν ἢ δύναμει ἢ ἐνεργείᾳ. Τὸ δὲ κύρος τὸ ΚΥ ψιλόν· διατί; Τὰ διὰ τοῦ ΥΡΟΣ ὀνόματα εἴτε δισύλλαβα, εἴτε ὑπὲρ δύο συλλαβάς, εἴτε ὀξύτονα, εἴτε βαρύτονα, διὰ τοῦ Υ ψιλοῦ γράφεται, οἷον τύρος, τότε βαρύτονον καὶ τὸ ὀξύτονον, Συρὸς, τὸ τε κύριον καὶ τὸ προσηγορικόν, πυρὸς ὁ σῖτος καὶ τὸ ἐπιθετον, κύρος τὸ τε ἐπὶ τῆς ἐξουσίας καὶ τὸ κύριον, ὑπὲρ δύο συλλαβάς, οἷον, ἰσχυρὸς, οἷζυρὸς, ἄλμυρὸς καὶ τὰ ὅμοια, πλὴν τοῦ χοῖρος· τοῦτο δὲ γέγονε παρὰ τὸ χοῦν ἐρευνᾶν, χοίρος, καὶ κατὰ συναίρεσιν χοῖρος, ἢ παρὰ τὸ τοῦ χείρονος ἐρᾶν. Τὰ εἰς ΟΣ συντίθεται ὀκταχῶς· ἢ γὰρ φυλάττουσι τὸ Σ ὡς τὸ λαὸς σῶος, λαοσσόος, θεὸς δοτὸς, θεόσδοτος, ἢ ἀποβάλλουσι τὸ Σ, ὡς τὸ νίκος λαὸς, νικόλαος· ἢ ἀποβάλλουσι τὸ Σ καὶ προσλαμβάνουσι τὸ Ι, ὡς τὸ πύλος, πυλιγενής, καὶ ὁδός, ὁδοιπόρος, ἢ ἐμβάλλουσι τὸ Σ, καὶ τρέπουσι τὸ Ο εἰς Η, ὡς τὸ, ἐλαφος, ἐλαφοβόλος, ἐλαφηβόλος, καὶ θεὸς τόκος, θεοτόκος, θεητόκος, ἢ ἐμβάλλουσι τὸ Σ, καὶ τρέπουσι τὸ Ο εἰς Ι, ὡς τὸ ὄρος, ὀριβάσιος· ἢ ἀποβάλλουσι τὸ Σ καὶ τρέπουσι τὸ Ο εἰς Α, καὶ προσλαμβάνουσι τὸ Ι, ὡς τὸ κλυτὸς Κλυτιμνήστρα καὶ Κλυταιμνήστρα, καὶ μέσος μεσώπολι καὶ μεσαιπόλι, καὶ μεσαίτερον καὶ μεσαίτατον. Κύριος τὸ ΡΙ Ι, διατί; Τὰ διὰ τοῦ ΙΟΣ ἐπιθέτα, ἢ καὶ ἀπὸ τόπου λαμβανόμενα, διὰ τοῦ Ι γράφεται. Καὶ ἄλλως· τὰ εἰς ΟΣ οὐδέτερα, εἰ μὲν τῷ Α παραλήγει, τὰ δι' αὐτῶν παραληγόμενα διὰ τοῦ Ι σχηματίζει, οἷον ἄγιος, ἁγιός, θάλπος, θάλπιος (sic), πέλαγος, πελαγιός· εἰ δὲ μὴ παραλήγει τῷ Α, διὰ τῆς ΕΙ διφθόγγου γράφεται, οἷον ὄρος ὄρειος, τέλος τέλειος, ὄνειδος ὀνείδειος. Σεσημείωται τὸ τέλειος, τεμένιος, καὶ ἴσως ἀπὸ τοῦ τεμενικὸς γέγονε κατὰ ἀποβολὴν τοῦ Κ, 34 καὶ ἀναδόσει τοῦ τόνου· οὕτως οὖν καὶ τὸ ΚΥΡΟΣ κύριος. Διατί προπαροξύνεται; Ὅσα τῶν εἰς ΟΣ οὐδετέρων διὰ τοῦ ΙΟΣ παρῆκται, συνεσταλμένου ὄντος τοῦ Ι, προπαροξύνεται, οἷον ξένος ξένιος, φίλος φίλιος, ποταμὸς ποτάμιος, δεσμὸς δέσμιος· οὕτως οὖν καὶ κύρος κύριος. Ποίου εἴδους τῶν ὑποπεπτωκότων τῷ ὀνόματι; Τῶν πρὸς τι. Καὶ πρὸς τίνα εἴχει; Πρὸς τὸν δοῦλον. ΘΕΛΗΜΑ εἴδους τῶν ὑποπεπτωκότων τῷ ὀνόματι προσηγορικοῦ· τῶν δὲ παραγώγων, ῥηματικοῦ. Καὶ πόθεν γίνεται; Παρὰ τὸ θέλω, ὁ μέλλων θελήσω· καὶ ὡφείλει εἶναι θελῶ· ἀλλὰ τὰ δι' ἑνὸς Λ ἐκφερόμενα βαρύτονα ἄχρι τοῦ παρατατικοῦ κλίνεται ὡς βαρύτονα, ἀπὸ δὲ τοῦ παρακειμένου ὡς περισπώμενα· διότι τὸ εἶν Λ χαρακτηριστικόν ἐστὶ περισπωμένου μέλλοντος, καὶ τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ βαρυτόνου ἐνεστώτος οὐ δύναται εἶναι χαρακτηριστικὰ περισπωμένου μέλλοντος· διὰ τοῦτο τὰ φθάσαντα γενέσθαι βαρύτονα δι' ἑνὸς Λ ἀνεμερίσαντο τὴν κλίσιν. Ὁ παρακείμενος τεθέληκα, ὁ παθητικὸς τεθέλημαι, καὶ ἐξ αὐτοῦ θέλημα. Διατί

ἰσοσυλλαβεῖ ὁ παθητικὸς παρακείμενος τῷ ἐνεργητικῷ, τοῦ κανόνος λέγοντος, ὅτι πᾶν παθητικὸν ἢ μέσον ἔχον τὸ Μ κλίνεται, μιᾶ συλλαβῇ περιττεῦον τοῦ ἰδίου ἐνεργητικοῦ, θέλει ἔχειν τὴν παραλήγουσαν τοῦ πρώτου προσώπου τῶν πληθυντικῶν τοῦ ἰδίου ἐνεργητικοῦ, ἅμα δὲ καὶ τὴν παραλήγουσαν τῆς γενικῆς τῶν μετοχῶν· τῷ λόγῳ οὗν τῆς παραληγούσης τοῦ πρώτου προσώπου τῶν πληθυντικῶν ὡφείλεν εἶναι τεθελήκαμεν, τῷ δὲ λόγῳ τῆς παραληγούσης τῆς γενικῆς τῆς ἐνεργητικῆς, τεθελήκομεν· συνεκότης τοίνυν ἡ ἀμφιβαλλομένη συλλαβή, καὶ ἐγένετο ἰσοσύλλαβος ὁ παθητικὸς παρακείμενος τῷ ἐνεργητικῷ προπαροξυτόνῳ. Τὰ εἰς Α λήγοντα οὐδέτερα ὑπὲρ δύο συλλαβὰς παροξύνεται, οἷον αἰνίγμα, μάλαγμα, ὄρυγμα· οὕτως οὗν καὶ θέλημα. ΑΥΤΟΥ ποίου μέρους λόγου ἐστίν; Ἀντωνυμίας πρωτοτύπου. Καὶ τί ἐστὶν ἀντωνυμία; Λέξις ἀντὶ ὀνόματος παραλαμβανομένη προσώπων ὠρισμένων δηλωτική. Καὶ ἀντὶ τίνος παραλαμβάνεται; Ἀντὶ κυρίου καὶ ἀντὶ προσήγορικοῦ. Πῶς ἀντὶ κυρίου, καὶ πῶς ἀντὶ προσήγορικοῦ; Ἀντὶ μὲν κυρίου, ὡς ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν Γεώργιος, λέγω ἐγώ· ἀντὶ δὲ προσήγορικοῦ, ὡς ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν ἄνθρωπος, λέγω ἐγώ. Πόθεν ἀντωνυμία; Ἐκ τῆς ἀντὶ προθέσεως καὶ τοῦ ὀνόματος. Τὸ ΤΩ μέγα διατί; Τὰ παρὰ τὸ ὄνομα συντιθέμενα διὰ τοῦ Ω μεγάλου γράφεται, οἷον ὁμώνυμος, φερώνυμος, συνώνυμος, καὶ εἴ τι ὅμοιον. Πόσα παρέπεται τῇ ἀντωνυμίᾳ; Ὕ· πρόσωπα, γένη, ἀριθμοὶ, πτώσεις, σχήματα, εἴδη. Εἰς πόσα διαιροῦνται αἱ ἀντωνυμίαι; Εἰς β'· εἰς πρωτοτύπους, καὶ εἰς παραγώγους. Αἱ δὲ παράγωγοι εἰς πόσα διαιροῦνται; Εἰς δύο· εἰς μονοπροσώπους καὶ εἰς κτητικάς. Πόσαι πρωτότυποι ἀντωνυμίαι; Θ'· ἐγώ, σὺ, ἐγώ, νῶι, σφῶι, σφῶε, ἡμεῖς, ὑμεῖς, σφεῖς. Ἐγὼ ποίου προσώπου; Πρώτου. Ποίου γένους; Οὐκ ἔχει. Διατί; Γένη μὲν τῶν πρωτοτύπων διὰ τῆς φωνῆς οὐκ ἔξακούεται, διὰ δὲ τῆς ὑπ' αὐτῶν δειξέως, οἷον ἐγώ. Τὸ Ε ψιλόν, διατί; Πρὸ τοῦ Γ ἢ ΑΙ δίφθογγος σπανίως εὐρίσκεται, πλην τοῦ Αἰγυπτos, αἰγιαλός, αἰγίλιψ, (ἡ ὑψηλὴ πέτρα), καὶ εἴ τι παρ' αὐτοῦ. Εἰς τὸ Ε ψιλόν, διατί; Τὸ ἐν ἀντωνυμίᾳ Ε πρὸ συμφώνου ψιλοῦται, ἐγώ, ἐμοί, ἐκεῖνος, πλην τοῦ ἔθεν. Καὶ διατί πλην τοῦ ἔθεν; Διότι πᾶσα ἀντωνυμία ἀποβολῇ τοῦ Σ γινομένη δασύνεται, σὸς ὅς, σοῦ οὗ, σέθεν ἔθεν. Ἐγὼ διατί ὀξύνεται; Αἱ πρωτότυποι ἀντωνυμίαι ἐνικαὶ οὗσαι ὀξύνεται, ὑπεσταλμένων τῶν γενικῶν ὀνομάτων, καὶ τῆς δοτικῆς τοῦ τρίτου προσώπου. Ἐγὼ καὶ ἡγεῖται (ἡ γενικὴ?) ἐμοῦ. Ὁ κανὼν; Οὐκ ἔχει. Διατί; Αἱ πρωτότυποι ἀντωνυμίαι κανόνας οὐκ ἔχουσι. Καὶ διατί οὐκ ἔχουσι; Διότι ἐκάστης αὐτῆς ἐστὶ θέμα, καὶ οὐ κανονίζεται ἑτέρα ὑπὸ τῆς ἑτέρας. Καὶ διατί οὐ κανονίζεται ἑτέρα ὑπὸ τῆς ἑτέρας; Διότι τῶν μὲν ὀνομάτων καὶ τῶν ῥημάτων ἡ κλίσις κατὰ ἀκολουθίαν φωνήεντος προέρχεται, καὶ ἡ ἑτέρα ὑπὸ τῆς ἑτέρας κανονίζεται, αἱ δὲ πρωτότυποι σημασίᾳ μόνῃ ποιοῦνται τὴν κλίσιν, οὐ μέντοι φωνῆς ἀκολουθῶς, διὸ καὶ θεματικὰς καλοῦμεν. Ἡ δοτικὴ ἐμοὶ διατί ὀξύνεται; Ἰστέον 36 ὅτι ἡ ἐμοὶ καὶ σοὶ σφὶν ἀντωνυμίαι δοτικαὶ οὗσαι ὀξύνονται, ἡ δὲ οἷον περισπᾶται, καὶ ἔδει περισπᾶσθαι ταύτην ὡς δοτικὴν· ἀλλὰ σεσημειώνεται αἱ ἐμοὶ καὶ σοὶ καὶ σφὶν ἀντωνυμίαι ὀξυνόμεναι. Διατί τὰ πρόσωπα ἐν μὲν τοῖς ῥήμασι κατὰ τὸ τέλος κινοῦνται, ἐν δὲ ταῖς ἀντωνυμίαις κατ' ἀρχήν; Διότι ἡ ἀντωνυμία δύο κλίσεις ἀναδεξαμένη, τὴν μὲν κατὰ πτώσιν, ἐν τῷ τέλει· τοὺς δύο γὰρ κατ' αὐτῶν οὐκ ἡδύνατο ἔχειν, ἵνα μὴ εἰς συγγένειαν ἐμπέση, ἀλλ' ὥσπερ τὸ ῥῆμα τὴν μὲν ἀρχὴν ἀπένειμε τοῖς χρόνοις, τὸ δὲ τέλος τοῖς προσώποις, οὕτω καὶ αὐτὴ εἰς δύο ἐμπεσοῦσα, τὴν ἀρχὴν μὲν ἀπένειμε τοῖς προσώποις, τὸ δὲ τέλος τῇ κλίσει, καὶ τῷ ὀνόματι αὐτῆς μᾶλλον ὠκείωται. Ἡ (Ε) κλητικὴν οὐκ ἔχει. Διατί; Οὐδεὶς γὰρ ἑαυτὸν καλεῖ. Ἐγὼ καὶ τὸ δευτέρον σὺ, τὸ τρίτον ἐγώ· καὶ ἡ (Ε) κλητικὴν οὐκ ἔχει, διατί; Οὐδεὶς γὰρ τὸν ἀπὸντα καλεῖ. Πόσαι εὐθεῖαι τῶν ἀντωνυμιῶν; μβ'· ἐγώ, σὺ, ἐγώ, ἡ γενικὴ ἐμοῦ, σοῦ, οὗ· ἀπὸ τοῦ ἐμοῦ γίνεται ὁ ἐμός, ἡ ἐμή, τὸ ἐμόν· ἀπὸ τοῦ σοῦ, ὁ σός, ἡ σή, τὸ

σόν· ἀπο' τοῦ οὐ~, ὁ οἶς, ἡ ἡ', τὸ οἶν· δυι' κα', νῶι, σφῶι, σφῶε. Ἀπὸ τοῦ νῶι γίνεται ὁ νῶϊ τερος, ἡ νῶϊ τέρα, τὸ νῶϊτερον· ἀπο' τοῦ σφῶι, ὁ σφῶϊτερος, ἡ σφῶϊ τέρα, τὸ σφῶϊτερον· ἀπο' τοῦ σφῶε οὐ γίνεται παρὰ γωγος ἀντωνυμία διὰ τὸ μόνως ἐγκλίνεσθαι αὐτῇ, πλὴν ἡμεῖς, ὑμεῖς, σφεῖς. Ἀπὸ τοῦ ἡμεῖς γίνεται ὁ ἡμέτερος, ἡ ἡμετέρα, τὸ ἡμέτερον· ἀπο' τοῦ ὑμεῖς, ὁ ὑμέτερος, ἡ ὑμετέρα, τὸ ὑμέτερον· ἀπο' τοῦ σφεῖς, ὁ σφέτερος, ἡ σφετέρα, τὸ σφέτερον· καὶ θεματικά, ἐννέα· οὐ~τος, αὐ~τη, τοῦτο, αὐ~τος, αὐ~τη, αὐ~τό· ἐκεῖνος, ἐκεῖνη, ἐκεῖνο· ὅδε, ὁ δεῖνα κατὰ παραγωγὴν. Αὐ~ται δὲ καλοῦνται καὶ θεματικά καὶ μονοπρόσωποι, καὶ δεικτικά καὶ παράγωγοι. Τὸ ΑΥΤΟ· πρωτότυπὸν ἐστὶν ἡ παράγωγον; Παράγωγον. Καὶ πόθεν παράγεται; Ἀπὸ τοῦ εἰ· τρίτου προσώπου. Διατί; Διότι αἱ τοῦ τρίτου προσώπου, λέγω δὴ τοῦ Ε, καὶ τὰς ἀπ' αὐτῆς κεκλιμένας ἀσυνήθεις εἰσεν ἡ τέχνη, αἱ καλοῦνται μονοπρόσωποι, διὰ τὸ μὴ εἶχειν ἕτερον πρόσωπον. Τὸ ΑΥΤΟΣ ποίου προσώπου; Οὐκ εἶχει. Διατί; ἀφ' ὧν 37 Εἰς τὸ ΑΥ τί πνεῦμα; Ψιλόν. Διατί; Ἡ αὐτὸς διφθογγος ψιλοῦται, αὐξω, αὐδω, αὐτός, αὐρίον· τὸ αὐτὴ βαρύτονον ἀπο' τοῦ οὐ~τος δασύνεται. Καὶ ἄλλως· πᾶσα ἀντωνυμία ἀπο' μακρᾶς ἀρχομένη δασύνεται, πλὴν τῆς αὐτός. Πόσα σημαίνει τὸ αὐτός; ἑ· αὐτός ὁ τόπος, ὡς τὸ στήτ' αὐτοῦ καὶ λαὸν ἐρυκάκετε πρὸ πυλάων· αὐτός ὁ μόνος, ὡς Τυδείδης δ' αὐτός περ ἐὼν προμάχοισιν ἐμίχθη· αὐτός τὸ σῶμα· αὐτός δ' ἐλώρια τεῦχε κύνεσσιν· αὐτός ὁ κατ' ἐξοχὴν, ὡς τὸ "οὐκ ἄγγελος, οὐκ ἄνθρωπος, ἀλλ' αὐτός ὁ κύριος." καὶ ἡ αὐτός ἀντωνυμία, ὡς τὸ [Il. . ♣ α 120]. αὐτός δ' ἐντε' ἐδύσατο παμφανόωντα. Πόσοις τρόποις συντάσσεται ἡ αὐτός ἀντωνυμία; Τοῖς τρισὶ προσώποις συντάσσεται, οἷον ἐγὼ αὐτός, σὺ αὐτός, ἐκεῖνος αὐτός. ΜΕΛΕΤΗΣΕΙ, παρὰ τὸ μελετῶ, τοῦτο παρὰ τὸ μελέτη. Τὰ γὰρ δευτέρας συζυγίας τῶν περισπωμένων ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀπο' τῶν εἰς Η θηλυκῶν γίνονται, οἷον, βοή βοῶ βοᾶς, τέχνη τεχνῶ τεχνᾶς. Τὸ δὲ μελέτη πόθεν γίνεται; Παρὰ τὸ μέλι καὶ τὸ ἐτεδόν, τὸ ἀληθής, ἡ ἀληθινὴ γλυκύτης, τὸ δὲ μέλι παρὰ τὸ μέλω, τὸ φροντίζω, ὃ περὶ πολλοῦ ποιούμεθα καὶ φροντίζομεν· τὸ δὲ ἐτεδόν παρὰ τὸ εἶω τὸ ὑπάρχω, ἐὼν καὶ ἐτεόν· τὸ γὰρ ἐτεόν τὸ ἀληθές ὑπάρχει. Τὸ μέλλω πόσα σημαίνει; δ' τὸ ὀφείλω, ὡς το [: Il. . ♣ λ 364]. ὃ μέλλεις εὐ~χεσθαι (ἰὼν) εἰς δοῦπον ἀκόντων. τὸ φροντίζω, ὡς το [: Il. . ♣ ε 490]. σοὶ δὲ χρή τάδε πάντα μέλλειν νύκτας τε καὶ ἡ~μαρ· τὸ βραδύνω, ὡς το [: Demosth. v. p. 102, II.] "τί μέλλεις; τί ἀναδύη;" τὸ φαίνω, ὡς τὸ οὐ~τω που Διὶ μέλλει ὑπερμενεί· φίλον εἶ~ναι, καὶ τὸ ἀπέκειτο, ὡς τὸ [δεμοστη.] "ἐ~μελλεν ἄρα πολλὰς (ἡμῖν) ὑποθέσεις." 38 Τὸ ΜΕ ψιλόν, διατί; Πᾶσα λέξις ἀπο' τῆς ΜΕ συλλαβῆς ἀρχομένη διὰ τοῦ Ε ψιλοῦ γράφεται, πλὴν τοῦ μαίνομαι, τὸ ὀργίζομαι, μαῖα, Μαιώτις. Τὸ ΛΕ ψιλόν· διατί; Τὰ εἰς ΤΗ θηλυκὰ ὑπὲρ δύο συλλαβὰς βαρύτονα ἐνὶ φωνήεντι παραλήγονται, οἷον Θεοδότῃ, Ἀφροδίτῃ, μελέτῃ. Πρόσκειται "ὑπὲρ δύο συλλαβὰς," διὰ τὸ χαίτη (σιξ) βαρύνεται, διὰ τὸ τελευτή. Μελετῶ, ὁ μέλλων μελετήσω, πόθεν εἶχει τὸ Η; Ἡ γὰρ δευτέρα συζυγία τῶν περισπωμένων ἐπὶ τοῦ μέλλοντος θέλει εἶχειν τὸ Α ἡ τὸ Η· καὶ ὡφείλεν εἶχειν τὸ Α καὶ μὴ τὸ Η· ἀλλ' ἡνίκα ὁ ἐνεστὼς καθαριεῖται, τότε ὁ μέλλων διὰ μακροῦ τοῦ Α ἐκφέρεται, οἷον ἀνιῶ ἀνιάσω, θεῶ θεάσω· καὶ ἡνίκα δὲ εἶχει ὁ ἐνεστὼς τὸ Λ, τότε ὁ μέλλων διὰ βραχείος τοῦ Α ἐκφέρεται, οἷον γελῶ γελάσω, θλῶ θλάσω. Τὰ δὲ ἔχοντα ἐν τῷ ἐνεστῶτι σύμφωνον ἄλλο χωρὶς τοῦ Λ καὶ τοῦ Ρ διὰ τοῦ Η ἔχουσι τὸν μέλλοντα, οἷον ζῶ ζήσω, νικῶ νικήσω, πεινῶ πεινήσω, διψῶ διψήσω· τὸ γὰρ πεινάσω καὶ διψάσω κατὰ τροπὴν Δωρικὴν γέγονε τοῦ Η εἰς Α. Τὰ γὰρ ποιοῦντα παράγωγα εἰς ΜΙ, καὶ ντε τὸ Λ εἶχη καὶ ντε τὸ Ρ, διὰ τοῦ Η εἶχει τὸν μέλλοντα, οἷον πλῶ πιπλῶ πίπλημι, χρῶ κιχρῶ κίχρημι κιχρήσω· στῶ ιστῶ ἴστημι στήσω. Ἰστέον δὲ ὅτι τὰ παραληγόμενα τῷ Ο ἐν τῇ δευτέρᾳ συζυγίᾳ τῶν περισπωμένων εἰσι, βοῶ, γοῶ, ἀκροῶ, μακκοῶ,

ἀλω· καὶ τὰ μὲν δύο διὰ τοῦ Η εἴχει τὸν μέλλοντα, βοήσω καὶ γοήσω· τὰ δὲ β' διὰ τοῦ Α, ἀκροάσω καὶ μακκοάσω, (σημαίνει δὲ τὸ μω ραίνω,) τὸ εἶν διφορεῖται, ἀλοάσω καὶ ἀλοήσω. ἩΜΕΡΑ παρὰ τὸ μείρω τὸ μερίζω, ἡ πανταχοῦ μεμερισμένη, γίνεται μέρα, καὶ πλεονασμῶ τοῦ Η ἡμέρα. Καὶ διατὶ πλεονάζει τὸ Η; Πλεονάζει γὰρ τὸ Η εἶν πολλοῖς λέξεσιν, ὡς εἶν τῷ μύει ἡμύει, βαιὸν ἡβαιόν· τὸ ἡμύει, ὡς εἶν τῷ εἴπι τ' ἡμύει ἀσταχύεσσι· τὸ ἡβαιόν, ὡς εἶν τῷ Π. ♣β 386.] οὐ γὰρ παυσωλή γε μετέσεται οὐδ' ἡβαιόν. Εἰς τὸ Η δασεῖαν, διατὶ; Τὸ Η πρὸ τοῦ Μ διατὶ (δασύνεται.) Ἡμέρα, ἡ μισυ, ἡμίφωνον, πλὴν τοῦ ἡμος. Τὸ ΜΕ ψιλόν, διατὶ; 39'Εκ τοῦ μείρω τὸ μερίζω. Καὶ ἐκεῖνο διατὶ; Τὰ εἴχοντα ἀνα φαινόμενον τὸ Ε εἶν τῷ μέλλοντι διὰ τῆς ΕΙ διφθόγγου γράφεται εἴπι τοῦ ἐνεστώτος, οἶον μερῶ μείρω, κερῶ κείρω. Καὶ ἄλλως· Τὰ διὰ τοῦ ΕΡΑ ὑπὲρ δύο συλλαβὰς εἴχοντα πρὸ τέλους τὸν τόνον, μονογενῇ ὄντα, διὰ τοῦ Ε ψιλοῦ γράφεται, οἶον διφθέρα, χολέρα, ἡμέρα, ἐσπέρα, καὶ τὰ ὅμοια· τὰ δὲ προπαροξύτονα διὰ διφθόγγου, μάκαιρα, λέαινα, χίμαιρα, ἰοχέαιρα. Τὸ ΡΑ μακρόν, διατὶ; Τὰ εἰς ΡΑ θηλυκὰ βραχεῖ ἡ βραχυ νομένῳ φωνήεντι παραληγόμενα ἐκτείνει τὸ Α, οἶον ἡμέρα, χολέρα, κατάρα. Ἡμέρα ὀξύνεται (βαρύνεται.) Τὰ εἰς ΡΑ θηλυκὰ τρισύλλαβα μακροκατάληκτα παραληγόμενα τῷ Ε, μονογενῇ ὄντα, ὀξύνονται· καὶ τὸ περιστέρα, ὅτι ὑπὲρ τρεῖς συλλαβὰς. Δωρικῶς δὲ ἐτράπη τὸ Η εἰς Α, ὡς περ τὸ ἄλιος ἡ λίος, ἀμέρα ἡμέρα ΝΥΞ παρὰ τὸ νύσσω τὸ κάμπτω, ἡ νύσσουσα ἡμᾶς πρὸ ὑπνου (πρὸς ὑπνον) τὸ νύσσω συζυγίας δ' τῶν βαρυτόνων. Πόθεν δῆλον; Ἡ δὲ δ' διὰ τοῦ Ζ ἡ δύο ΣΣ, οἶον φράζω, νύσσω. Τὸ ΝΥ ψιλόν, διατὶ; Οὐδέποτε πρὸ τῶν δύο ΣΣ εὐρίσκεται δίφθογγος, πλὴν τοῦ λεύσσω καὶ κρείσσω. Νύσσω καὶ ὁ μέλλων νύξω. Πόθεν εἴχει τὸ Ξ; Ἡ δὲ δι[α]-φορεῖται, καὶ ὡφείλειν εἴχειν τὸ Σ καὶ μὴ τὸ Ξ. Εἰ δὲ εἴη διὰ ΒΩ (σιξ) ὁ ἐνεστώς, αἶε ὁ μέλλων διὰ τοῦ Ξ, πλὴν τοῦ πλάσσω πλάσω, σημαίνει δὲ ἐργάζομαι· ἱμάσσω ἱμάσω, τὸ μαστίζω, ἱνάσσω ἱνάσω, τὸ δύναμιν παρέχω, πάσσω πάσω, τὸ ποι κίλλω, εἴ οὐ καὶ παστός, λεύσσω λεύσω, τὸ βλέπω, ἐρέσσω ἐρέσω, τὸ κωπηλατῶ. Ἐκ γοῦν τοῦ νύσσω νύξω, κατὰ ἀποβολὴν τοῦ Ω, νύξ. Καὶ διατὶ ὀξύνεται; Τὰ ἀπὸ μελλόντων δισυλλάβων κατ' ἀποβολὴν τοῦ Ω γινόμενα ὀνόματα ὀξύνεται, οἶον κλείω κλείσω κλείς, παύω παύσω καὶ πούς, θερίζω θερίσω, καὶ Δωρικῶς θερίζω, θέριξ, καὶ ἐν συγκοπῇ θρίξ· οὐτως οὐν καὶ νύξω, νύξ. Ἡ καὶ τὰ εἰς ΥΞ λήγοντα ὀνόματα μονοσύλλαβα ὀξύνονται, εἰ μὴ διάφορος ἱστορία παρακολουθήσει. Τὸ νύξ ψιλόν, διατὶ; Τὰ εἰς ΥΞ μονο σύλλαβα διὰ τοῦ Υ ψιλοῦ γράφεται, οἶον Στύξ, νύξ, πλὴν 40 προῖξ· τοῦτο δὲ γέγονε παρὰ τὴν πρὸ πρόθεσιν καὶ τὸ οἶκος, προίξ καὶ προῖξ, τουτέστιν ἡ εἰς σύστασιν τοῦ οἴκου διδομένη. Τὸ νύξ μακρόν διατὶ; Πᾶν ὄνομα μονοσύλλαβον μακροκαταληκτικόν ἐστι φύσει ἢ θέσει, οἶον Στύξ, νύξ, πᾶς, λίς, κῖς, κάρ, πῦρ, σκῶρ, πλὴν τοῦ τίς. Ποίας παραληγούσας ἐπιδέχονται τὰ διὰ δύο ΣΣ ἐκφερόμενα; Ἐξ· ἡ γὰρ τῷ Α παραλήγεται, ὡς τὸ ταράσσω, ἀλλάσσω, ἡ τῷ Ε, ὡς τὸ πῦρ, πυρὸς, πυρέσσω, ἡ τῷ Η, ὡς τὸ πτήσσω, ῥήσσω, ἡ τῷ Ι, ὡς τὸ δειδίσσω τὸ ἐκφοβῶ, καὶ λίσσω, τὸ παρακαλῶ, ἡ τῷ Υ, ὡς τὸ νύσσω, ὀρύσσω, ἀφύσσω, ἀπαντῶ, ἡ τῷ Ω, ὡς τὸ ἀγρώσσω, τὸ ἀγρεύω, καὶ Ὀμηρος, ἰχθὺς ἀγρώσσω πυκινὰ πτερὰ δεύεται ἀλμυ. Νύξ ποίου εἴδους τῶν ὑποπεπτωκότων τῷ ὀνόματι; Τῶν ὡς πρὸς τι. Διόρισον. Ὡς πρὸς τι εἴχον δὲ ἐστίν, ὡς νύξ, ἡμέρα. Καὶ ποσαχῶς τὰ ὡς πρὸς τι; Τετραχῶς. Κατὰ ποιόν, κατὰ ποσόν, (κατὰ ἀμέσον,) κατὰ ἐμέσον. Τὸ δὲ νύξ ἐστὶ τῶν κατ' ἀμέσον. Νύξ πόσα σημαίνει; Τέσσαρα· τὴν σωματοειδῆ θεὸν, ὡς τὸ εἰ μὴ ἡ νύξ δμήτειρα θεῶν ἐσαῶσε καὶ ἀνδρῶν, καὶ τὴν παρ' ἡμῖν νοουμένην, ὡς τὸ νύξ ἡδ' ἡ διαρραΐσει στρατὸν ἡ σαώσει· καὶ τὴν σκοτίαν καὶ γνοφώδη κατάστασιν, ὡς τὸ ἄλλ' ἐπὶ νύξ ὀλοή τέτα[κ]ται δειλοῖσι βροτοῖσι· καὶ τὸν θάνατον καὶ τὸν σκοτασμόν τῶν ὀμμάτων, ὡς τὸ τὸν δὲ κατ' ὀφθαλμῶν ἐρεβεννὴ νύξ ἐκάλυψεν. Νύξ πῶς κλίνεται; Τῆς νυχός (sic). Ὁ κανὼν πᾶν ὄνομα

μονοσύλλαβον ἔχον ἐπὶ τῆς γενικῆς, ποτὲ μὲν τὸ σύμφωνον τοῦ παρακειμένου, ποτὲ δὲ τοῦ μέλλοντος. Καὶ ποῖον ἐστὶ τὸ σύμφωνον τοῦ παρακειμένου; Τὸ Χ, καὶ γίνεται νυχός. Ἀλλὰ πλεονάζει τὸ Τ, καὶ γίνεται νυχτός. Καὶ διατὶ πλεονάζει τὸ Τ; Ἐν πολλαῖς λέξεσι πλεονάζει τὸ Τ, ὡς ἐν τῷ ἀΐναξ, ἀΐνακος καὶ ἀΐνακτος, καὶ βλέπω, βλέπτω, ἐξ οὗ καὶ ἀβλεπῶ (σιζ). καὶ ἐπεὶ ψιλὰ ψιλῶν ἡγεῖται, καὶ δασέα δασέων, εἰς τὸ ἀντίστοιχον τοῦ Χ μεταβέβληται τὸ Κ. ΚΑΙ ἔΣΤΑΙ· τὸ ἔσται μέρος λόγου ἐστὶ, ῥήματος δια 41 θέσεως μέσης. Καὶ πόθεν γίνεται; Ἐκ τοῦ ἔω, τὸ ὑπάρχω, ὁ μέλλων ἔσω, ὁ μέσος μέλλων ἔσομαι, τὸ δεύτερον ἔση, τὸ τρίτον ἔσεται, καὶ ἐν συγκοπῇ ἔσται. Τὸ ἔω διατὶ βαρύνεται; Τὰ διὰ τοῦ ἔω ῥήματα καθαρὰ βαρύνεσθαι θέλουσι, χωρὶς εἰ μὴ ἀπὸ βαρυτόνου μετασταίῃ εἰς περισπώμενον, ἢ ἀπὸ ὀνομάτων γένηται· τὰ γὰρ ἀπὸ ὀνομάτων γινόμενα ῥήματα περισπῶνται, ὡς τὸ θεῶ παρὰ τὸ θεά, καὶ νοῶ παρὰ τὸ νόος, καὶ ἐλεῶ παρὰ τὸ ἔλεος. Τὸ ΣΤΑΙ δίφθογγος διατὶ; Τὰ εἰς ΜΑΙ καὶ εἰς ΤΑΙ πρῶτα καὶ τρίτα πρόσωπα τῶν ἐνικῶν καὶ τρίτα τῶν πληθυντικῶν ἅπαντα διὰ τῆς ΑΙ διφθόγγου γράφεται. Εἰς τὸν Ε ψιλὸν, διατὶ; Ἐκ τοῦ ἔω, τὸ γὰρ Ε πρὸ φωνήεντος κατὰ διάστασιν ὃν φιλοῦται. Ὡς ποίου μέρους λόγου ἐστίν; Ἐπιρρήματος παραβολῆς. Διόρισον. Τὰ δὲ παραβολῆς ἢ ὁμοιώσεως, οἶον ὡς, ὡςπερ, ἡῦτε.

Τί ἐστιν ἐπίρρημα; Μέρος λόγου ἀκλιτον κατὰ ῥήματος λεγόμενον. Καὶ ἄλλως· λέξις ἀκλιτος, κατηγοροῦσα τῶν ῥηματικῶν ἐγκλίσεων. Διατὶ λέγεται ἐπίρρημα; Διότι ὑποτάσσεται αὐτῶν τὸ ῥήμα. Τὸ ὡς Ω, διατὶ; Τὰ εἰς ΩΣ ἐπιρρήματα διὰ τοῦ Ω μεγάλου γράφεται, πλὴν τοῦ πάρος, (ὃ δηλοῖ τὸ πρότερον, καὶ ἐστὶν ἐπίρρημα χρόνου δηλωτικόν,) καὶ τοῦ ἡμος (τοῦ δηλοῦντος τὸ ἡνίκα,) καὶ τοῦ τῆμος καὶ τημοῦτος, (ἀ δηλοῖ τὸ τήνικα,) καὶ τοῦ ἔναγχος, (ὃ ἐστὶν ἐπὶ καιροῦ παραστατικοῦ, καὶ δηλοῖ τὸ πρὸ ὀλίγου,) καὶ ἐτὸς, (σημαίνει δὲ τὸ ἀληθῶς,) καὶ ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τοπικόν, καὶ τοῦ κῆχος ἐρωτηματικόν· γίνεται δὲ παρὰ τὸ πῆ καὶ ἐκτάσει τῆς ΧΟΣ συλλαβῆς πῆχος, καὶ τροπῇ τοῦ Π εἰς Κ κῆχος. Εἰς τὸ ὩΣ δασεῖαν, διατὶ; Τὸ τῆς παραβολῆς ΩΣ δασύνεται. Τὸ ΩΣ πόσα σημαίνει; λβ'. Τὶ καὶ τί; Παραβολὴν, ὥστε λέων ἐχάρη, μεγάλῳ ἐπὶ σώματι κύρσας· ἀνταπόδοσιν, ὡς αὐτίς καθ' ὅμιλον ἔδω Τρωῶν ἀγερῶων· ὑπερβολὴν· ὡς οὐκ αἰνότερον καὶ κύντερον ἄλλο γυναικός· 42 ὁμοίωσιν· ὡς Ὀδυσσεὺς μεγαλήτορος υἱὲ ὅκειν· ἀντὶ τοῦ ὁμῶς, ἀλλ' οὐδ' ὡς ἐτάρους ἐρρύσατο ἰέμενος [ὡς]περ· ἀναφοράν· ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλοισι ἀγόρευον· θαυμασμόν, ὡς ἀγαθαὶ φρένες ἦσαν ἐχέφρονος Πηνελοπείης, ἀντὶ τοῦ οὕτως, ὡς εἰπὼν πυλέων ἐξέσσυτο φαίδιμος Ἑκτωρ. τὸν ἵνα σύνδεσμον, ὡς μοι καὶ τόνδ' ἀνδρὰ πελώριον ἐξονομήνης. τὸ ὅπως, ὡς σπείσης Διὶ πατρὶ καὶ ἄλλοις ἀθανάτοισι. τὸ ὅτι, ἔγνωσ ὅτι (ὡς) θεός εἰμι, καὶ τὸ ὡς δὴ τοῦδ' ἐνεκά σφιν ἐκηβόλω, τὸ ἐπεὶ, ὡς ἰδεῖν χῶρον ἔρημον ὅθ' ἔστασαν ὡκεῖς ἵπποι· τὸ εἶτε εὐκτικὸν ἐπίρρημα, ὡς ὀφείλε θάνατός μοι ἀδεῖν κακός· τὸ διὸ, ὡς ἀν' ἐπείτ' ἀπὸ σεῖο φίλον τέκος· τὸ εἰ συναπτικὸν σύνδεσμον, ὡς ὑμεῖς παρ' ἐμεῖο θοὴν ἐπὶ νῆα κίοιτε· τὸ ὁμοίως, μνήσομαι ὡς μ' ἀσύφυλον ἐν Ἀργείοισιν ἔρεξεν· τὸ ὁμῶς, ὡς πρῶτον Κίκονας δαμάσσατο Διός· τὸ ὅσον, καὶ κρέας ὡς οἱ χεῖρες ἐδάδανον (ἐχάδανον) τὸν γὰρ σύνδεσμον ὡς οὗτοι ποταμῷ δαμήμεναι αἵσιμον ἦεν· 43 τὸ εὐθέως, ὡς εἶδεν (ἰδεν) ὡς μιν μᾶλλον ἔδω χόλος· τὸ ὡσαύτως, ὡς δ' αὖ νῦν μοι ἀγάσασθε (ἀγάσασθε) θεοί· τὴν βεβαίωσιν· ὡς χαρίεν τ' ἀνθρώπος ἀνθρώποισι· τὸ ἀλλά· ὡς τούτου ἀλήθειά τις Ἀττικὸν τοῦτο· Aristoph. Nub. 209. ὡς τοῦτ' ἀληθῶς Ἀττικὸν τὸ χωρίον.) τὸ ἔως, ὡς ὁ μὲν ἐνθα πολὺν βίον καὶ χρυσὸν ἀγείρων· τὸ οὕτως, ὡς ποτ' ἦν νῦν αὖτε νεώτεροι ἀντιοώντων· τὸ οὐκέτι, ὡς οὐκ ἔστι χάρις μετ' ὀπίσθ' εὐεργέων. διηγηματικὸν κεφάλαιον· ὡς ἡλθ' ὡς Αἰγισθος ἐμῆσατο λυγρὸν ὄλεθρον· τὸ λίαν· ὡς ἐμεγαλύνθη τὰ ἔργα σου, Κύριε· τὸ τοσοῦτον, ὡς

Φαίηκες, ἵνα πάντων ἰδρὶες ἀνδρῶν· (ωῶς) τὸ ὠτίον, ὅπερ μόνον ζυλοῦται (ψιλοῦται) τῶν ἄλλων πάντων δασυνομένων καὶ ὀξυνομένων. Τὴν ἐπὶ πρόθεσιν ὡς αἰεὶ τὸν ὁμοῖον ἀγεί (θεὸς) ὡς [ἐπὶ] τὸν ὁμοῖον. ΞΥΛΟΝ, μέρους λόγου, οὐνόματος, γένους οὐδετέρου, εἰδους παραγώγου. Καὶ πόθεν γίνεται; Παρὰ τὸ ξύω τὸ ἐπιτήθειον πρὸς τὸ ξύεσθαι. Τὸ ΞΥ ψιλόν, διατί; Ἐκ τοῦ ξύω. Καὶ ἐκεῖνο διὰ τί; Τὰ διὰ τοῦ ΥΩ ῥήματα διὰ τοῦ Υ ψιλοῦ γράφεται, πλὴν τοῦ οἴω τὸ ὑπολαμβάνω, καὶ οἴω τὸ κομίζω, καὶ οἴω τὸ μονῶ, ἐξ ουῶ καὶ τὸ οἴωθη δ' Ὀδυσσεύς. ἀντὶ τοῦ ἐμονώθη. Καὶ ἄλλως· τὰ διὰ τοῦ ΥΛΟΝ οὐδέτερα μονογενῆ διὰ τοῦ Υ ψιλοῦ γράφεται, οἷον σκυλόν, φυλόν· πρόσκειται "μονο 44 γενῆ" διὰ τὸ κοῖλον· τοῦτο γὰρ διὰ τῆς ΟΙ διφθόγγου γράφεται· ἄλλ' οὐκ ἀντίκειται ἡμῖν· ἀπο' γὰρ τοῦ κοῖλον γέγονε κατὰ συναίρεσιν κοῖλον. Διατί βαρύνεται; Τὰ εἰς ΟΝ λήγοντα οὐδέτερα τῷ Υ παραλήγοντα βαρύνεται, πύον (τὸ ἑλκος,) βρύον, ξύλον, καὶ τὰ ὅμοια. ΠΕΦΥΤΕΥΜΕΝΟΝ, ποίου μέρους λόγου ἐστίν; Ὅθεν γίνεται; Παρὰ τὸ φυτεύω, τοῦτο παρὰ τὸ φυτὸν, τὸ δὲ φυτὸν παρὰ τὸ φύω, τὸ ἀναβλαστάνω. Πόσα σημαίνει; ...Ὡς τὸ, ἀνθρώπων γενεὴ ἢ μὲν φύει, ἢ δ' ἀπολήγει· τὸ ὑπάρχω, ὡς ὁ θεὸς πεφυκῶς ἐκ πυλῶν ἀνηλίω, καὶ τὸ κρατῶ, περιπλέκω, ὡς τὸ ἐν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρὶ ἐπος τ' ἐφατ' ἐκ τ' οὐνόμαζε. Φυτεύω, καὶ ὁ μέλλων φυτεύσω, ὁ παρακείμενος πεφύτευκα; ὁ παθητικὸς πεφύτευμαι, ἢ μετοχὴ ὁ πεφυτευμένος. Διατί καταβιβάζει τὸν τόνον; Αἱ εἰς ΜΕΝΟΣ μετοχαὶ προπαροξύνονται, πλὴν τοῦ παθητικοῦ παρακειμένου, καὶ οὗτος δὲ ὅτε κατὰ πάθος ἐστὶ προπαροξύνεται, ὡς τὸ ὠρμημένος ὠρμενος, καὶ δεδεγμένος δέγμενος, καὶ ἐπὶ τῶν ὁμοίων. Καὶ διατί "πλὴν τοῦ παθητικοῦ παρακειμένου;" Διότι ὁ παθητικὸς παρακείμενος συγκοπὴν ἐπαθεν ἐν τῷ ῥήματι καὶ ἐνδειαν συλλαβῆς, τούτου χάριν οὐκ ἡδύνατο εἶχειν τὴν ἰδίαν μετοχὴν προπαροξύτονον, ἵνα μὴ παράσχη ἑμφασιν, ὅτι ἐν τῇ μετοχῇ ἐγένετο ἡ συγκοπή. Αἱ γὰρ συγκοπαὶ ἀναβιβάζουσι τοὺς τόνους, ὅπισωθεν, ὀπισθεν. Τὸ ΦΥ βραχὺ, διατί; Παρὰ τῷ ποιητῇ εὐρηται βραχὺ, οὗτε φυτεύουσι φυτὸν, οὗτ' ἀρωῶσι. Φυτεύω καὶ ὁ μέλλων φυτεύσω, ὁ παρακείμενος πεφύτευκα· ὁ μέσος παρακείμενος· οὐ ποιεῖ. Διατί; Τὰ εἰς Ω καθαρά(δον) λήγοντα ῥήματα διφθόγγῳ τῇ διὰ τοῦ Α(Υ) παραληγοῦσιν οὗτε μέσον παρακείμενον ποιοῦσιν, οὗτε δεύτερον ἄοριστον, οἷον βασιλεύω, δουλεύω, φυτεύω, πλὴν τοῦ ἀκούω. ΤΑΣ ΔΙΕΞΟΔΟΥΣ, ὄνομα θηλυκόν, παρασύνθετον, γίνεται γὰρ παρὰ τὴν διὰ πρόθεσιν καὶ τὴν ἐξ καὶ τὸ ὁδόν. Ἡ 45 εὐθεία τῶν ἐνικῶν πῶς ἐστὶ; Διέξοδος. Πόσα μέρη λόγου εἰσίν; Ἐν μέρος λόγου. Διατί; Αἱ προθέσεις μετὰ τῶν ἀπτῶτων καὶ τῶν εὐθειῶν τῶν ὀνομάτων ἐν συνθέσει εἰσὶ, μετὰ δὲ τῶν πλαγίων ἐν συνθέσει. Πᾶσα δὲ πρόθεσις ἐὰν φθάσῃ συντεθῆναι ἐπ' εὐθείας, φυλάσσει τὴν σύνθεσιν καὶ ἐν ταῖς πλαγίαις. Τὸ ΕΟ μικρόν, διατί; Τὰ παρὰ τὴν ὁδὸν συγκεείμενα διὰ τοῦ Ο γράφεται, οἷον ἀνόδος, κάθοδος, εἰσοδος, ἐξοδος, πρόοδος· οὐκ ἀντίκειται ἡμῖν τὸ παλινῳδία διὰ τοῦ Ω μεγάλου γραφόμενον, ἀπο' τοῦ πάλιν καὶ ὥδῃ. ὙΔΩΡ παρὰ τὸ ὑῶ τὸ βρέχω, ὑῶρ, καὶ πλεονασμῷ τοῦ Δ ὑῶρ. Ποσαχῶς πλεονάζει τὸ Δ; Τετραχῶς· ζῆται εἰς τὸν ἀνήρ. Τὸ Υ ψιλόν, διατί; Ἐκ τοῦ ὑῶ τὸ βρέχω. Καὶ ἐκεῖνο διατί; Τὰ διὰ τοῦ ΥΩ ῥήματα διὰ τοῦ Υ ψιλοῦ γράφεται. Εἰς τὸν Υ δασεῖαν, διατί; Τὸ Υ πάσης λέξεως ἄρχον δασύνεται. Τὸ ΔΩΡ Ω, διατί; Τὰ εἰς ΩΡ ἅπαντα διὰ τοῦ Ω μεγάλου γράφεται, πλὴν τοῦ ἄνωρ, (ἀγορ,) κάλορ, ἡτορ, ἄορ, βοσὸρ, ναβουχοδονόσορ. Βαρύνεται. (διὰ τί;) Τὰ εἰς ΩΡ ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν ἐπὶ παντὸς σχήματος καὶ γένους βαρύνονται, οἷον Ἔκτωρ, Νέστωρ, μήστωρ, ἑλῶρ, ὑῶρ, καὶ τὰ ὅμοια. Σεσημείωται τὸ ἰχώρ ὀξυ, ἐπεὶ τοῦτο μόνον διήλθε λαξεῖν περὶ τὴν κλίσιν. Τὰ γὰρ εἰς ΩΡ ἀρσενικὰ δυσύλλαβα μὴ ἔχοντα τὸ Λ διὰ τοῦ Ο κλίνονται, οἷον Νέστορος, Ἐκτορος. Τὸ τοῖνον ἰχώρ μὴ ὁμοίως τοῖς ἄλλοις κλιθὲν ἐνῆλλαξε καὶ περὶ τὸν τόνον. Ὑῶρ, τὸ Υ μακρόν ἐστὶν ἢ βραχὺ; Διφορεῖται κατὰ τὸν χρόνον· ἀλλὰ τὸ μὲν

συστέλλόμενον ἀνάλωγον, τὸ δὲ ἐκτεινόμενον ποιητικόν. Τὸ ὕδωρ πῶς κλίνεται; Τοῦ ὕδατος. Ὁ κανὼν· τὰ εἰς ΩΡ οὐδέτερα διὰ τοῦ ΡΟΣ κλίνεται, καὶ φυλάσσει τὸ Ω κατὰ τὴν γενικὴν, τέκμωρ τέκμωρος, ἔλωρ ἔλωρος. Σησημεῖται τὸ ὕδωρ. Καὶ διὰ τί σησημεῖται; Διότι ἐτερόκλιτόν ἐστι. Καὶ πῶς ἐστὶν ἐτερόκλιτον; Ἡ γὰρ κλίσις αὐτοῦ ὡς ἀπὸ τῆς εἰς ΑΣ καταλήξεως ἐστὶ, τῆς ὕδας ὕδατος, ὡς περ καὶ γήρας γήρατος. Καὶ διὰ ποίαν αἰτίαν ἐστὶν ἐτερόκλιτον; Διότι 46 κανὼν ἐστὶν ὁ λέγων, ὅτι πᾶν οὐδέτερον ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν ἀπαθὲς βραχυκαταληκτεῖν θέλει, χωρὶς τῶν παρὰ τὸ ποῦς, διὰ τὸ δίπουν καὶ τρίπουν, καὶ χωρὶς τῆς εἰς ΩΡ καταλήξεως, διὰ τὸ τέκμωρ τέκμωρος. Ἐπεὶ οὖν παράλογός ἐστὶν αὐτὴ ἡ κατάληξις ἢ εἰς ΩΡ διὰ τὴν μακροκαταλήξιαν, ὡς ἀπὸ τῆς εἰς ΑΣ καταλήξεως τῆς ὕδας ὕδατος. Ὁ, ποίου μέρους λόγου ἐστίν; Ἀρθρου. Προτακτικοῦ ἢ ὑποτακτικοῦ; Ὑποτακτικοῦ. Ποίου γένους; Οὐδέτερου. Πῶς ἐστὶ τὸ ἀρσενικόν; Ὁ ὅς. Τὸ οὐδέτερον; Τὸ ὅ· καὶ σημαίνει ζ· εἴρηται. ΚΑΡΠΟΣ μέρους λόγου ἐστίν, ὀνόματος, γένους ἀρσενικοῦ, εἰδους παραγώγου, εἰδους τῶν παραγῶγων παρωνύμου. Καὶ πόθεν γίνεται; Παρὰ τὸ κάρφος, (ὅ· σημαίνει τὸ ξηρόν,) καρφὸς καὶ καρπός· ἢ παρὰ τὸ ἄρπη, (ὅ· σημαίνει τὴν δρεπάνην,) ἄρπὸς καὶ καρπός, ὁ τῇ δρεπάνῃ συναγόμενος. Τὸ ἄρπη διατί δασύνεται; Τὸ Ε Α λῆγον εἰς Ρ, ἐπιφερομένου τοῦ Π, δασύνεται, ἔρπω, ἐρπῆ, ἄρπη. Καρπὸς ὀξύνεται. Τὰ εἰς ΡΟΣ λήγοντα, ἔχοντα τὴν πρὸ τέλους συλλαβὴν καταλήγουσαν εἰς Μ ἢ εἰς Π, βαρύνονται, οἷον ἵππος, κάμπος, πάππος· μάχεται τὸ καρπὸς ὀξυνόμενον· οὐ γὰρ ἔχει τὸ δίχρονον λῆγον εἰς Μ ἢ εἰς Π. Καρπὸς σημαίνει δύο· κυρίως μὲν λέγεται ὁ πρὸς ἄμητον ἢ τοι μασμένος ἄσταχυς· οὗτος γὰρ ἡνίκα λευκανθῇ καὶ ξηρανθῇ, ἔτοιμός ἐστι πρὸς θερισμόν· καὶ γίνεται παρὰ τὸ κεκάρφθαι, ὅ· ἐστὶν ἐξηράνθαι· λαμβάνεται καὶ ἀπὸ μεταφορᾶς τούτου καὶ ἐπὶ τοῦ σωματικοῦ μέρους, οἰονεῖ τὸ ἄσκαρον καὶ ξηρόν, ὡς τὸ Ὀδυσσεὺς δὲ λαβὼν κύσε χεῖρ' εἰπὶ καρπῷ. ΔΩΣΕΙ μέλλων πρῶτος συζυγίας δευτέρας τῶν εἰς ΜΙ. Πῶς ἐστὶ τὸ θέμα; Δίδωμι. Καὶ πόθεν γίνεται; Ἐκ τοῦ δῶ, καὶ κατὰ ἀναδιπλασιασμόν διδῶ, καὶ τὸ παράγωγον. ΚΑΙΡΟΣ ὄνομα ἀπλοῦν, παράγωγον. Καὶ πόθεν παράγεται; Παρὰ τὸ καρῆ, ὅ· σημαίνει ὥραν, ἐξ οὗ καὶ ἀκαρίαίος, καρὸς καὶ καιρός. Τὸ ΚΑΙ δίφθογγον, διατί; Πᾶσα λέξις, καὶ τὰ ἐξῆς. Διατί ὀξύνεται; Τὰ εἰς ΡΟΣ καθαρὰ δισύλλαβα 47 τῇ ΑΙ διφθόγγῳ παραληγόμενα, εἰ μὲν εἰσὶ κύρια, βαρύνονται, οἷον σφαῖρος, καῖρος, εἰ δὲ μὴ, ὀξύνονται, οἷον καιρὸς, θαιρός. Τί διαφέρει καιρὸς καὶ χρόνος; Διαφέρει· καιρὸς μὲν γὰρ ἐστὶ μεμετρημένη ἡμερῶν ἀφίξις, χρόνος δὲ πολλῶν καιρῶν καὶ ἡμερῶν περιοχή. ΦΥΛΛΟΝ, παρὰ τὸ φύω τὸ ἀναβλαστάνω, φύαλον, καὶ κατὰ κρᾶσιν φύλλον. Πόσα Λ γράφεις; Δύο. Διατί; Πρὸς ἀντιδιαστολὴν τοῦ φύλου τοῦ σημαίνοντος τὴν φυλήν. Πόσα σημαίνει φύλλον; Δύο· δι' ἑνὸς Λ σημαίνει τὴν φυλήν· ὡς τὸ ὦς (φρήτηρ) φρήτηρην ἀρήγη, φύλα δὲ φύλοις. Διὰ δύο Λ σημαίνει τὰ τῶν δένδρων φύλλα, ὡς τὸ φύλλα τὰ μὲν ἄνεμος χαμαδὶς χέει. Διατί βαρύνεται; Τὰ εἰς ΟΝ λήγοντα οὐδέτερα, εἰ μὲν φύσει μακρᾶ παραλήγει, προπερισπῶνται, οἷον σκῶλον, κοῖλον, εἰ δὲ βραχὺ, παροξύνεται, οἷον ξύλον, σκύλον, φύλλον, καὶ τὰ ὁμοία. ἈΠΟΡΡΥΗΣΕΤΑΙ, ποίου μέρους λόγου ἐστὶ; Ρήματος. Ποίας ἐγκλίσεως; Ἀοριστικῆς. Ποίας διαθέσεως; Μέσης. Ποίας συζυγίας; Τῆς τῶν βαρυτόνων. Ποίου χρόνου; Μέλ λοντος, καὶ παθητικοῦ. Τὸ θέμα; Ρύω. Τὸ ΡΥ μακρόν, διατί; Τὸ θύω, καὶ λύω, καὶ ρύω, καὶ ὁ παρατατικὸς ἔρρυνον. Διατί πλεονάζει καὶ ἕτερον Ρ; Εἰ δὲ ἀπὸ τοῦ Ρ ἄρχοιτο ὁ ἐνεστώς, καὶ ἕτερον Ρ προσλαμβάνει ὁ παρατατικὸς, οἷον ῥάπτω, ἔρραπτον. Καὶ ἄλλως· διότι κανὼν ἐστὶν ὁ λέγων, ὅτι τὰ πνευματικῆς (πνεύματα τῆς) ἀρχούσης εὐθείας φυλάττεσθαι θέλουσι καὶ ἐν τοῖς λοιποῖς παρωχημένοις. Εἰ οὖν ἢ ἔν P, δεῖ ψιλοῦσθαι· τὸ γὰρ P μὴ δισσὸν ἐν μέρει (μέσῃ) λέξει ψιλοῦται, οἷον μύρος, Ἀρίσταρχος· διὰ τοῦτο ἐπλεόνασε καὶ ἕτερον P, ἵνα φυλαχθῇ τὸ πνεῦμα τῆς ἀρχούσης τοῦ ἐνεστώτος· τοῦ γὰρ P δισσοῦ

οὐτος ἐν μέσῃ λέξει, τὸ μὲν ἀρχὸν τῆς μέσης συλλαβῆς δασύνεται, τὸ δὲ ληκτικὸν τῆς αὐτῆς ψιλοῦται, οἷον σύρροια, ἐπίρροια, καὶ τὰ ὅμοια. Καὶ διατὶ ἡνίκα εὐρεθῇ δύο ΡΡ, τὸ μὲν πρῶτον ψιλοῦται, τὸ δὲ 48 δεύτερον δασύνεται; Διότι οὐδέποτε οὐτε λέξεις οὐτε συλλαβὴ εἰς δασὺ λήγει, ὅθεν τοῦ ἀπφίς καὶ Ἀτθίς καὶ Βάκχος τὰ πρῶτα διὰ ψιλοῦ γραφόμενα, καὶ οὐ διὰ δασέως, καὶ διὰ τοῦτο τὸ μὲν πρῶτον ψιλοῦται, ἵνα μὴ συλλαβὴ εἰς δασὺ λήγῃ, τὸ δὲ δεύτερον δασύνεται, εἴπερ τὸ Ρ πάσης λέξεως ἀρχὸν δασύνεται. Καὶ διατὶ τῶν ἄλλων συμφώνων μήτε ψιλουμένων μήτε δασυνομένων τὸ Ρ μόνον καὶ ψιλοῦται καὶ δασύνεται; Διότι τὸ Ρ μετὰ ψιλῶν ψιλόν ἐστὶ, καὶ μετὰ τῶν δασέων δασύ. Πόθεν δέικνυται τὸ Ρ φωνῆεν εἶναι καὶ οὐ σύμφωνον; Ἐκ τοῦ δεῖν αὐτὸ καὶ δασύνεσθαι καὶ ψιλοῦσθαι, καὶ ὅτι τὰ εἰς Α λήγοντα θηλυκὰ καθαρὰ(όν) ἔχοντα τὸ Α ἢ μετὰ τοῦ Ρ φυλάττει αὐτὸ καὶ ἐπὶ γενικῆς· εἰ δὲ σύμφωνον ἔχουσι πρὸ τοῦ Α, τρέπουσιν αὐτὸ εἰς Η, δίψα δίψης, δόξα δόξης. Διὰ τοῦτο λέγουσι τινὲς τὸ Ρ εἶναι φωνῆεν, καὶ οὐ σύμφωνον. Καὶ πάλιν πόθεν δῆλον, ὅτι σύμφωνόν ἐστὶ τὸ Ρ καὶ οὐ φωνῆεν; Διότι πᾶν φωνῆεν καθ' ἑαυτὸ φωνὴν ἀποτελεῖ, τὸ δὲ Ρ χωρὶς τοῦ Ω οὐ δύναται καθ' ἑαυτὸ φωνὴν ἀποτελεῖν, καὶ ὅτι οὐδέποτε ἐν μιᾷ συλλαβῇ φωνήεντα τρία εὐρίσκεται. Εἰ οὐν εἴπομεν τὸ Ρ φωνῆεν, εὐρίσκονται ἐν τῷ ῥεῦμα καὶ ῥοῦς τρία φωνήεντα ἐν μιᾷ συλλαβῇ, ὅπερ ἀτόπον. Οὐκ ἄρα τὸ Ρ φωνῆεν ἐστίν, ἀλλὰ σύμφωνον. Ῥύω, ῥύσω, ὁ πρῶτος ἔρρυσα, ὁ δεύτερος ἔρρυνον, ὁ παθητικὸς ἔρρυν, ἔρρυν, ἔρρυν, καὶ ὁ μέλλων πρῶτος ῥύσομαι, τὸ δεύτερον ῥύσῃ, τὸ τρίτον, ῥύσεται, καὶ μετὰ τῆς ἀπο' προθέσεως ἀπορρῦσεται. Διατὶ πλεονάζει καὶ τὸ ἕτερον Ρ; Διότι αἱ εἰς φωνῆεν λήγουσαι προθέσεις, ἐὰν συντεθῶσι μεθ' ἑτέρας λέξεως τῆς ἀπο' τοῦ Ρ ἀρχομένης, πλεονάζει καὶ ἕτερον Ρ, οἷον, σύρροια, κατάρροια. Καὶ ἄλλως· Ὅσα τῶν μερῶν τοῦ λόγου καθ' ἑαυτὰ σημαίνει τι, ταῦτα συντιθέμενα ταῖς ἀπο' τοῦ Ρ ἀρχομέναις λέξεσιν οὐ διπλασιάζει καὶ ἕτερον Ρ, οἷον χρυσο ρήμων, χρυσόρειθρον, θεωρήμων, θεωρήτον· ὅσα δὲ οὐ σημαίνει, ἀλλὰ σεσημαινόμενα (συσημαίνει,) ταῦτα συντιθέμενα ταῖς ἀπο' τοῦ Ρ ἀρχομέναις λέξεσι, διπλασιάζει καὶ ἕτερον Ρ, οἷον σύρροια, ἐπίρροια. Τί διαφέρει ἢ παρὰ πρόθεσις τῆς ἀπο'; Διαφέρει, ὅτι ἢ μὲν παρὰ ἐπὶ ἐμψύχων λαμβάνεται, ἢ δὲ 49 ἀπο' ἐπὶ ἀψύχων, οἷον, ἀπ' Ἀθηνῶν. Πολλοὶ δὲ καὶ προθέσει κέχρηται ἀντὶ προθέσεως. Τί ἐστὶν ἴδιον τῆς προθέσεως; Τὸ προτίθεσθαι καὶ μὴ ὑποτίθεσθαι ὀνόματι καὶ ῥήματι, ἢ κατὰ σύνθεσιν ἢ κατὰ σύνταξιν. Κατὰ σύνθεσιν μὲν, οἷον ἔνοικος, εἴσοδος, προβαίνω, προφεύγω· ταῦτα γὰρ ἐν συνθέσει τὴν πρόθεσιν ἔχει, καὶ ἔνα τόνον δέχονται· ἐν συντάξει δὲ, οἷον σὺν ἐμοί, καθ' ὁδόν. Ἀπορρῦσομαι, τὸ ΣΟ μικρὸν, διατὶ; Πᾶν ῥήμα εἰς ΜΑΙ λήγον, ὀριστικὸν, ἀπαθὲς ἐπὶ τῶν εἰς Ω, πρὸ τοῦ Μ τὸ Ο μικρὸν θέλει ἔχειν. ΠΑΝΤΑ, ὄνομα τριγενές, οἷον ὁ πᾶς, ἢ ἅπασα, τὸ πᾶν. Ὁ κανὼν· παρατηρητέον, ὅτι πᾶν οὐδέτερον ἀρσενικὸν (ἀπο' ἄρσε νικοῦ) παρεσχηματισμένον τοῦ ἀρσενικοῦ ἔχει τὴν κλίσιν Ὁ πᾶς ἀρσενικὸν πόθεν γίνεται; Πρωτότυπὸν ἐστὶ, καὶ παραγωγὴν οὐκ ἔχει. Τί ἐστὶ πρωτότυπον; Τὸ πρωτόθετον ὑπάρχον, καὶ μὴ ἔχον προκάταρξιν τῆς ἑαυτοῦ γεννήσεως, οἷον πᾶς, ὁ πᾶς. Ποίου εἴδους; Τῶν ὑποπεπτωκότων τῷ ὀνόματι περιληπτικοῦ. Διόρισον. Περιληπτικὸν δὲ ἐστὶ τὸ τῷ ἐνικῷ ἀριθμῷ πληθυντικὸν, οἷον δῆμος, χορὸς, ὄχλος. Εἰς τὸν πᾶς περιεσπώμενον ὁ κανὼν· Διατὶ τὰ εἰς ΑΣ μονογενῇ διὰ τοῦ Ν Τ κλινόμενα, ὅξυνονται, οἷο Ζὰς Ζαντός, Πρὰς Πραντός· εἰ δὲ ἰσοσυλλάβως κλινόιτο, περισπῶνται, οἷον Θωμᾶς Θωμᾶ, Λουκᾶς Λουκᾶ· τὸ μέντοι πᾶς περισπᾶται, ὡς διαλλάξαν κατὰ τὸ γένος καὶ ὃν τριγενές· ὁ πᾶς, τοῦ παντός. Ὁ κανὼν· τὰ εἰς ΑΣ τριγενῇ διὰ τοῦ Ν Τ κλινόμενα, εἴτε ὀνόματα εἴη, εἴτε μετοχαί· ἢ γενικὴ τῶν πλαγιῶν, τῶν πάντων. Ὁ τόνος. Αἱ μὲν εἰς ΕΣ δισύλλαβοι εὐθεῖαι πληθυντικαὶ περισπῶσι τὰς γενικὰς, μηνῶν, χηνῶν, γραῶν. Σεση μείωται θ'· τίνων, πάντων. ...

Καὶ διατὶ σεσημείωται; Διότι κανὼν ἐστὶν ὁ λέγων, ὅτι τὰ εἰς ΕΣ λήγοντα μονοσύλλαβα περιττοσυλλάβως κλινόμενα, ταύτην ἔχουσι τὴν τάξιν (κλίσιν) τὰ ὀξυνόμενα, εἰ μὲν διὰ συμφώνων κλίνονται, περισπῶσι τὴν γενικὴν τῶν πληθυντικῶν, οἷον ποῦς ποδὸς πόδες ποδῶν, Κρῆς Κρητὸς Κρήτες Κρητῶν, Γνῆς Γνητὸς Γνήτες Γνητῶν· (Γνήτες δὲ εἰσὶν οἱ 50'Ρόδιοι) εἰ δὲ διὰ καθαροῦ τοῦ ΟΣ κλίνονται, βαρύνουσιν αὐτὴν, οἷον Τρὼς Τρωδὸς Τρῶες Τρώων, δμῶς δμωδὸς δμῶες δμῶων, θῶς θωδὸς θῶες θῶων. Τὸ δὲ τίνων, πευστικὸν μὲν ὑπάρχον, βαρύνεται, ἀόριστον δὲ περισπᾶται καὶ τὸ κράτων, ἀπο' μὲν τοῦ κρᾶς, ὃ σημαίνει τὴν κεφαλὴν, ὑπάρχον, βαρύνεται, οἷον κρᾶς κρατὸς κρᾶτες κράτων, ἀπο' δὲ τοῦ Κράτης περισπᾶται, οἷον Κράτης Κράτου Κράται Κρατῶν, καὶ τὸ φῶδων καὶ δᾶδων, ἀπο' τοῦ φοῖδων καὶ δαῖδων γινόμενα κατὰ συναίρεσιν, τὴν βαρεῖαν τάσιν ἐφυλάξαν. Ταῦτα μὲν περὶ τῶν ὀξυτόνων· τὰ δὲ περισπῶμενα ἐκ τοῦ ἐναντίου γίνονται. Ἐὰν μὲν γὰρ διὰ καθαροῦ τοῦ ΟΣ κλίνονται, περισπῶσι τὴν γενικὴν τῶν πληθυντικῶν, οἷον, μῦς μυδὸς μῦες μυῶν, βοῦς βοδὸς βόες βοῶν· ἐὰν δὲ διὰ συμφώνου κλίνονται, βαρύνονται κατὰ τὴν γενικὴν τῶν πληθυντικῶν, οἷον παῖς παιδὸς παῖδες παίδων, πᾶς παντὸς πάντες πάντων· τὸ δὲ λάων ἐβαρύνθη πρὸς ἀντιδιαστολὴν τοῦ οἱ λαοί, τῶν λαῶν. Ἄλλως τε οὐδὲ τοῦτο ἐστὶν ἀπο' μονοσυλλάβου εὐθείας τῆς λᾶς, ἀλλ' ἀπο' δισυλλάβου τῆς λᾶας. Ἀπὸ γὰρ τῆς λᾶας εὐθείας γέγονε ἡ γενικὴ λᾶας, καὶ κράσει τῶν δύο Ο εἰς Α μακρὸν, λᾶος, ἐξ οὗ καὶ τὸ λᾶος ὑπὸ ῥιπῆς. Ἡ εὐθεῖα τῶν πληθυντικῶν λᾶες, λάων. Κατὰ πόσους τρόπους δείκνυται τὸ πᾶς μὴ εἶναι ὄνομα, ἀλλὰ μετοχήν; Κατὰ τέσσαρας· πρῶτον μὲν, ὅτι τὰ εἰς ΑΣ μονοσύλλαβα ἐπὶ ὀνόματος οὐκ ἀποτελοῦσι τριγένειαν, οἷον, Ζᾶς, ἐπὶ δὲ μετοχῶν ἀποτελοῦσι, οἷον, στὰς στᾶσα στάν, βὰς βᾶσα βάν· τὸ δὲ πᾶς ἀποτελεῖ τριγένειαν ὁμοίως ταῖς μετοχαῖς, οἷον πᾶς πᾶσα πᾶν, δηλονότι ὅτι μετοχὴ ἐστὶ καὶ οὐκ ὄνομα· δεύτερον δὲ, ὅτι τὰ εἰς ΑΣ ὀνόματα ποιοῦσι τὸ θηλυκὸν εἰς ΝΑ, οἷον τάλας τάλαινα, μέλας μέλαινα, τὸ δὲ πᾶς εἰς Α ποιεῖ τὸ θηλυκὸν, οἷον, πᾶς πᾶσα, δηλονότι μετοχὴ ἐστὶ καὶ οὐκ ὄνομα· τρίτον, ὅτι τὰ εἰς Α λήγοντα θηλυκὰ παρεσχηματισμένα ἀρσενικὰ ἐπὶ μὲν τῶν ὀνομάτων δύο ΣΣ ἔχει, οἷον χαρίεσσα, ἐπὶ δὲ μετοχῶν ἓν, οἷον γράψασα, ποιήσασα, τὸ δὲ πᾶς δι' ἑνὸς ἐποίησε τὸ θηλυκὸν, 51 δῆλον ὅτι μετοχὴ ἐστὶ καὶ οὐκ ὄνομα· τέταρτον, δείκνυται καὶ ἀπὸ τῆς δοτικῆς τῶν πληθυντικῶν· πᾶσα γὰρ δοτικὴ πληθυντικῶν δισύλλαβος εἰς Ι λήγουσα ἀνεπέκτατος, ἐπὶ ὀνομάτων ὀξύνεσθαι θέλουσιν, οἷον βουσί, Τρωσί, ἐπὶ δὲ μετοχῶν βαρύνονται, οἷον βᾶσι, στᾶσι. Καὶ τὸ πᾶσι δὲ ὁμοίως βαρύνεται· δῆλον ὅτι μετοχὴ ἐστὶ, καὶ οὐκ ὄνομα. Καὶ πάλιν ἐκ τοῦ ἐναντίου, κατὰ πόσους τρόπους δείκνυται τὸ ΠΑΣ οὐκ εἶναι μετοχήν, ἀλλ' ὄνομα; Κατὰ δύο· πρῶτον μὲν ἀπο' σημαινομένου, πᾶσα γὰρ μετοχὴ θέλει ἔχειν πρὸς ποκείμενον ῥήματος, καὶ συζυγίαν, καὶ διαφόρους χρόνους, καὶ ἐνέργειαν, καὶ πάθος ἐν ἰδίῳ μετασχηματισμοῖς· τὸ δὲ πᾶς οὐδὲν ἐκ τούτων ἔχει, δῆλον ὅτι οὐκ ἔστι μετοχὴ ἀλλ' ὄνομα· δεύτερον, ὅτι τὰ εἰς ΑΣ λήγοντα ὀνόματα ἢ κύρια εἰσὶν ἢ προσηγορικά, τὸ δὲ ΠΑΣ οὐτε κύριον ἐστὶν οὐτε προσηγορικόν· εὐλόγως οὖν σχηματίζεται εἰς τριγένειαν. Καὶ εἰ ἄρα ὄνομα ἐστὶ τὸ ΠΑΣ καὶ οὐ μετοχὴ, πῶς οὐκ ἐποίησε τὸ θηλυκὸν εἰς ΝΑ, ὥς τὸ τάλας τάλαινα, μέλας μέλαινα; Διότι οὐ διὰ τοῦ Ν μόνου κλίνεται, ἀλλὰ καὶ διὰ τοῦ Τ, οἷον παντός· τὸ δὲ τάλαινα καὶ μέλαινα, ὥς ἔχοντα τὴν γενικὴν τοῦ ἀρσενικοῦ διὰ μόνου τοῦ Ν ἐκφέρεται (ρομένην), οἷον τάλανος, μέλανος, ἔχουσι καὶ τὸ θηλυκὸν εἰς ΝΑ. Καὶ ἐπὶ τοῦ (ἐπεὶ τὸ) ΠΑΣ οὐκ ἐποίησε τὸ θηλυκὸν εἰς ΝΑ, ἀλλ' εἰς Σ, διατὶ οὐκ ἐγένετο διὰ δύο ΣΣ, ὥσπερ χαρίεσσα; Διὰ τὴν ἀνάγκην τοῦ οὐδετέρου· οὐδέποτε γὰρ ἡ παραλήγουσα τῆς θηλυκοῦ ἐλάσσων τῆς τελευταίας συλλαβῆς τοῦ οὐδετέρου ἐστὶν, ἀλλὰ μείζων· τάλαινα τάλαν, μέλαινα μέλαν, χαρίεσσα χαρίεν. Εἰ οὖν τὸ πᾶσα διὰ δύο ΣΣ ἐγένετο, εὐρίσκετο ἡ παραλήγουσα αὐτοῦ θηλυκοῦ

ἐλάσσων τῆς ληγούσης τοῦ οὐδετέρου, ὅπερ ἐστὶν ἀτόπον, εὐρίσκετο ἡ παραλήγουσα θέσει μακρὰ, οὐδέποτε δὲ τὸ Α πρὸ δύο συμφώνων φύσει μακρὸν θέλει εἶναι, ἀλλὰ θέσει διὰ τοῦτο σημειούμεθα ἐλάσσων. Ἡ δοτική τῶν πληθυντικῶν τοῖς πᾶσιν, ὅτι πᾶσα δοτική πληθυντικῶν δισύλλαβος εἰς Ι λήγει. Τὸ θηλυκὸν ἢ πᾶσα. Ὁ κανὼν πᾶσα γενική διὰ τοῦ Ν Τ κλινομένη, τρέψασα τὸ τέλος τῆς γενικῆς εἰς Α, καὶ τὴν παραλήγουσαν 52 φύσει μακρὰν ποιοῦσα, τὸ θηλυκὸν ποιεῖ, πλὴν τῶν ἀπὸ τῶν εἰς ΕΙΣ, οἷον, χαρίεις, χαρίεσσα. Τὸ ΣΑ βραχὺ, διατί; Τὰ εἰς Α λήγοντα θηλυκὰ παρεσχηματισμένα ἀρσενικά, συνεσταλμένου ὄντος τοῦ Α, βαρύνεται. Τὸ οὐδέτερον, τὸ πᾶν. Ὁ κανὼν πᾶν οὐδέτερον ἀρσε νικῶ παρεσχηματισμένον, εἰ μὲν ἴσοσυλλάβως κλίνειτο, τῇ αἰτιατικῇ τοῦ ἀρσενικοῦ ὁμοφωνεῖ· εἰ δὲ περιττοσυλλάβως, τῇ κλητικῇ. Τὸ πᾶν μακρὸν, διὰ τὸ φυλάσσειν τὸν τόνον τοῦ ἀρσε νικοῦ· πᾶν γὰρ οὐδέτερον ἀρσενικῶ παρεσχηματισμένον, τὸν αὐτὸν τόνον φυλάσσει τῆς τελευταίας τοῦ ἀρσενικοῦ, οἷον ὁ καλὸς, τὸ καλόν· ὁ χρυσοῦς, τὸ χρυσοῦν· οὕτως οὖν καὶ ὁ πᾶς τὸ πᾶν, χωρὶς τοῦ εἰς Εῖν. Καὶ διατί περισπᾶσθαι τὸ πᾶν; Ἰνα μὴ νομισθῇ μετοχή εἶναι· οὐδέποτε γὰρ μετοχή εἰς Σ λήγουσα περισπᾶται, ἀλλ' ὀξύνεται, οἷον τυφθεῖς, ἰστάς. Ὅσα, ὀνόματος ἀναφορικοῦ, γένους οὐδετέρου, πτώσεως εὐθείας τῶν πληθυντικῶν ἢ εὐθεῖα τὸ ὅσον, τὸ ἀρσενικὸν ὁ ὅσος· εἰδους τῶν ὑποπεπτωκότων τῷ ὀνόματι ἀναφορικοῦ. Διόρισον. Ἀναφορικὸν δὲ ἐστὶν, ὃ καὶ ὁμοιωματικὸν καὶ δεικτικόν. Διατί δασύνεται; Τὰ κατὰ τὴν ἀποβολὴν τοῦ Τ ἀναφορικά δασύνονται, τοῖος, οἷος· τόσος, ὅσος. Ὁ ἌΝ σύνδεσμος συμπλεκτικός ἢ καὶ παραπληρωματικός. Εἰς τὸ ἌΝ τί πνεῦμα; Ψιλόν. Διατί; Οἱ σύνδεσμοι πάντες ψιλοῦνται, πλὴν τῶν αἰτιολογικῶν· οἱ γὰρ αἰτιολογικοὶ δασύνονται πλὴν τοῦ ὉΦΡΑ, καὶ βραχυκαταληκτοῦσι, πλὴν τοῦ ὉΠΩΣ. Εἰς τὸν ἌΝ ὀξεῖαν, διατί; Πᾶς σύνδεσμος συμπλεκτικός ὀξύνεται, συνεπόμενος δὲ βαρύνεται. ΠΟΙΗΙ, ποίου μέρους τοῦ λόγου ἐστὶ; Ῥήματος· ἐγκλίσεως ὑποτακτικῆς. Τὸ Η ἢ διὰ τί; Διότι ὁ ἌΝ σύνδεσμος ὑποτάσσει. Καὶ πόσα μόρια ὑποτακτικά; Οἷον, ἵνα, ὄφρα, ὅπως, ἐάν, ἀν, μὴ, πολλάκις δὲ καὶ ὁ ἡνίκα, καὶ ὁ ἕως, καὶ ὁ εἰ σύνδεσμος, ἡνίκα ἔχουσι καὶ ἑτέρους συνδέσμους, ὡς τὸ εἴπερ γὰρ τε χόλον γε καὶ αὐτῇμαρ καταπέψη. 53 Διαθέσεως ἐνεργητικῆς, χρόνου ἐνεστώτος. Τὸ Η ἢ διατί; Πᾶν ὑποτακτικὸν ἐν μὲν τοῖς ἐνεργητικοῖς ... Καὶ ἄλλως· πρὸς ἀντιδιαστολὴν τῶν ὀριστικῶν· ἐκεῖνα γὰρ διὰ τῆς ΕΙ διφθόγγου γράφεται, πλὴν τοῦ ζῶ ζῆς ζῆ, πεινῶ πεινῆς πεινῆ, διψῶ διψῆς διψῆ. Ταῦτα γὰρ κατὰ τροπὴν Δωρικὴν γέγονε τοῦ Α εἰς Η. Τὸ ὀριστικὸν πῶς ἐστὶ; Ποιῶ παράγωγόν ἐστὶ. Καὶ πόθεν γίνεται; Ἀπὸ τοῦ ποῶ, πλεονασμῷ τὸ Ι, ποιῶ, ὡς πομὴν, ποιμὴν. Καὶ διατί οὐκ ἐτράπη τὸ Ο εἰς Ω; Ἰνα μὴ βαρυνθῇ. Τὰ γὰρ τῷ Ω παραληγόμενα βαρύνονται, οἷον ζῶω, πλώω, γνῶω. ΚΑΤΕΥΟΔΟΘΗΣΕΤΑΙ μέρους λόγου ἐστὶ ῤήματος, ἐγκλίσεως ὀριστικῆς, διαθέσεως ὀριστικῆς, χρόνου μέλλοντος πρώτου. Τὸ θέμα πῶς ἐστὶ; Κατευοδῶ. Ποίας συζυγίας; Τρίτης τῶν περισπωμένων. Καὶ πόθεν γίνεται; Ἀπὸ τῆς κατὰ προθέσεως καὶ τοῦ εὐόδος. Τὸ δὲ εὐόδος πόθεν γίνεται; Παρὰ τὸ εὐ· μόριον καὶ τὸ ὁδός· τὸ δὲ ὁδός παρὰ τὸ εῖω τὸ πορεύομαι, ἐδός καὶ ὁδός. Τὸ Τ μετὰ τοῦ Ε ἐν συλλήψει ἐστὶν, ἢ ἐν διαστάσει; Ἐν συλλήψει. Διατί; Πᾶν σύμφωνον μεταξὺ δύο φωνῶν ἐντων ἐν μιᾷ λέξει τῷ β' ἀκολουθεῖ, ἀλλ' ὥδε δύο λέξεις εἰσὶ, καὶ μὴ ἢ δὲ μία λέξις, ἀλλὰ δύο, πάθη δὲ ἡ πρώτη ἐκλειψιν, τὸ πρὸ τῆς ἀποστρόφου σύμφωνον τῷ ἐπιφερομένῳ φωνήεντι συνάπτεται. Καὶ ἄλλως· πᾶσα πρόθεσις συγκοπὴν πάσχουσα τοῦ ἐσχάτου φωνήεντος τὸ καταλειπόμενον σύμφωνον ἡμιτονεῖ. Κατευοδῶ, συζυγίας τρίτης τῶν περισπωμένων. Διόρισον. Ἡ δὲ τρίτη ἐπὶ δευτέρου καὶ τρίτου προσώπου διὰ τῆς ΟΙ διφθόγγου γράφεται, οἷον χρυσῶ, χρυσοῖς· κατευοδῶ, καὶ ὁ παρατατικός κατευόδουν· καὶ ὡφειλεν εἶναι κατηνύδουν· ἀλλ' ἡ ΕΥ δίφθογγος οὐ τρέπεται, πλὴν τοῦ εὐχομαι, ἡυχόμεν· καὶ τοῦτο δὲ οἱ Ἀττικοὶ τρέπουσι· καὶ ὡφειλεν εἶναι

ἐκα τευόδουν· ἀλλὰ τὰ ἀπὸ τοῦ ΕΥ μορίου καὶ τοῦ ΔΥΣ ἀρχό μενα ῥήματα οὐκ αὖξει τὴν ἀρχουσαν τοῦ παρατατικοῦ 54 ἐξώθεν, ἀλλ' ἐσωθεν ἔχει τὴν κλίσιν, οἷον, εὐορκῶ εὐώρκουν, εὐ'αγγελίζομαι εὐ'ηγγελιζόμεν, δυσάπιστῶ δυσηπίστουν. Καὶ ἄλλως· τὰ ἀπὸ προθέσεως ἀρχόμενα ῥήματα ἀτρεπτον τηρεῖ τὴν πρόθεσιν ἐξώθεν, ἐσω δὲ κλίνεται· διάγω διηγῶν. Καὶ πῶς τὸ ἐκαθεζόμεν αὖξει τὴν ἀρχουσαν, χωρὶς εἰ μὴ κατὰ πλεονασμὸν εἴη, ὡς ἐπὶ τοῦ καθέζομαι ἐκαθεζόμεν, καὶ πῶς τὸ ἀντιβολῶ ἡντιβόλουν ἐτρεψε τὴν πρόθεσιν, ἡ Ἀττικῶς κλιθεῖν, ὡς ἀντιβολῶ ἡντιβόλουν. Κατευοδῶ, ὁ μέλλων κατευοδώσω. Τὸ ΔΩ μέγα διατί; Ἡ γὰρ τρίτη συζυγία τῶν περισπω μένων ἐπὶ τοῦ μέλλοντος ἔχει τὸ Ο ἢ τὸ Ω. Καὶ ὡφείλεν ἔχειν τὸ Ο μικρὸν καὶ μὴ τὸ Ω μέγα· ἀλλ' ἡνίκα ἔχει προὔποκείμενον ὄνομα, τότε διὰ τοῦ Ω μεγάλου γράφεται, οἷον χρυσὸς χρυσῶ χρυσώσω· ἡνίκα δὲ οὐκ ἔχει, τότε διὰ τοῦ Ο μικροῦ. Καὶ πάντοτε δὲ διὰ τοῦ Ω μεγάλου, πλὴν τοῦ ἄρω ἄρόσω, ὃ σημαίνει τὸ ἀροτριῶ, ὁ μω ὁμόςω, ὃ σημαίνει τὸ ὁμνύω, ὁ νω ὁνόσω, ὃ σημαίνει τὸ μέμφομαι, καὶ βῶ βόσω, ὃ σημαίνει τὸ τρέφω. Καὶ διατί πλὴν τούτων; Διότι οὐκ ἔχουσιν ὄνομα προὔποκείμενον. Ὁ παρακείμενος κατευώδωκα· ὁ παθητικὸς κατευώδωμαι· ὁ ἀόριστος πρῶτος κατευοδώθην, τὸ δεύτερον κατευοδώθη, τὸ τρίτον, κατευω δώθη, καὶ ὁ μέλλων πρῶτος κατευοδωθήσομαι, κατευοδωθήσῃ, κατευοδωθήσεται. ΟΥ'Χ ΟΥ'ΤΩΣ, πόσα μέρη λόγου εἰσὶν; Ἐν. Διατί; Τὰ γὰρ δύο ἐπιρρήματα ἀντὶ ἑνὸς μέρους λόγου τάττονται. Τὸ οὐχ ποίου τῶν ἐπιρρημάτων; Ἀρνήσεως. Τὸ δὲ οὕτως μεσότητος, διότι μετὰ ἀρσενικοῦ καὶ θηλυκοῦ καὶ οὐδετέρου κεῖνται. Καὶ ποσαχῶς λαμβάνονται τὰ τῆς μεσότητος ἐπιρρήματα; Πενταχῶς· Κατὰ ἐπαινον, ὡς τὸ καλῶς, σοφῶς· κατὰ φόγον, ὡς τὸ πονηρῶς, ἀθέως· κατὰ ἐπιτήδευμα, ὡς τὸ γραμματικῶς, ῥητορικῶς· κατὰ μετουσίαν, ὡς τὸ σαρκικῶς, ἀνθρωπικῶς· κατὰ ἐναλλαγὴν, ὡς τὸ ἄλλως, οὕτως, ἐκείνως, καὶ τὰ παραπλήσια. Τὸ ΤΩΣ μέγα διατί; Τὰ εἰς ΩΣ ἐπιρρήματα διὰ τοῦ Ω 55 μεγάλου γράφεται, πλὴν τοῦ πάρος, ἡ ἡμος, τῆμος, τημοῦτος, ἐναγχος, ἐτος, ἐντος, ἐκτος, κῆχος, καὶ πλὴν τοῦ διαβραχέος, διαταχέος, καὶ καταχρέος. Ποίαις ἐγκλίσεσι συντάσσονται τὰ τῆς μεσότητος ἐπιρρήματα; Ταῖς ὀριστικαῖς· τὰ δὲ τῆς ἀρνήσεως, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ταῖς προστακτικαῖς, τὰ δὲ τῆς ἀπαγορεύσεως καθὼ ταῖς προστακτικαῖς. Εἰς τὸ οὕτως δασεῖαν, διατί; Ἐκ τῆς οὐτος ἀντωνυμίας. Καὶ ἐκεῖνο διὰ τί; Πᾶσα ἀντωνυμία ἀπο' μακρᾶς ἀρχομένη δασύνεται, πλὴν τῆς αὐτός. Καὶ διατί πλὴν τῆς αὐτός; Διότι ἡ ΑΥ δίφθογγος ψιλοῦται. Καὶ μετὰ τῆς ΟΥ ἀρνήσεως, οὐχ οὕτως. Καὶ πῶς γίνεται οὐχ οὕτως; Κατὰ πλεονασμὸν τοῦ Χ. Διατί πλεονάζει τὸ Χ; Διὰ τὴν χασμω δίαν. Καὶ τί ἐστὶ χασμωδία; Ἀλλεπάλληλα φωνήεντα. Καὶ διατί οὐκ ἐπλεόνασε τὸ Κ ἀλλὰ τὸ Χ; Διότι ἡ ΟΥ ἀρνήσις συντιθεμένη μεθ' ἑτέρας λέξεως τῆς ἀπο' φωνήεντος ἀρχομένης ψιλ αὐτῇ πλεονάζει, οὐκ ἔρχομαι, οὐκ ἔστιν, οὐκ ἐπορεύθη, οὐκ ἐμὸν τὸ ἀργύριον. ὩΣΕΙ ἐπιρρημα παραβολῆς καὶ σχήματος συνθέτου. Καὶ πόθεν συνετέθη; Ἐκ τῆς ὡς παραβολῆς καὶ τοῦ εἰ συνδέσμου, ἐξ οὗ καὶ γράφεται διὰ τῆς ΕΙ διφθόγγου, ὥσπερ καὶ τὸ οἶονεῖ· οἱ δὲ λέγουσιν ἐπιρρημα παρέλκον, ὁ γὰρ εἰ σύνδεσμος παρέλκει. Τὸ ΕΙ ποίου συνδέσμου; Συναπτικοῦ. Διόρισον. Συναπτικοί εἰσιν, οἱ ὑπαρξιν μὲν οὐ δηλοῦσι, σημαίνουσι δὲ ἀκολουθίαν· εἰσι δὲ οἷδε, εἰ, εἰπερ. Τὸ ΣΕΙ δίφθογγος, διατί; Ἡ διὰ τοῦ Ι ἐπέκτασις δίφθογγον οὐκ ἔχει, ὡδὶ, δευρὶ, νυνὶ, ἐνθαδὶ, οὔτοσι, ἐκεινοσί, πλὴν τοῦ ὡσπερεῖ, καὶ ὡσανεῖ, καὶ οἶονεῖ, καὶ ὡσεῖ. Τούτοις συνεξηκο λούθησε καὶ τὸ καθαπερεῖ. ΧΝΟΥΣ ὄνομα ἄπλοῦν, παράγωγον, ῥηματικόν. Καὶ πόθεν γίνεται; Παρὰ τὸ χέω, χόος χοῦς, καὶ πλεονασμῶ τοῦ Ν χνοῦς. Χέω τὸ ΧΕ ψιλόν, διατί; Τὰ διὰ τοῦ ΕΩ ῥήματα δισύλλαβα δυνάμενα ἐπὶ δευτέρου καὶ τρίτου προσώπου συναίρεσιν δέξασθαι, διὰ τοῦ Ε ψιλοῦ γράφονται, οἷον χέω χέεις χεῖς, ῥέω ῥέεις ῥεῖς. Χέω, καὶ ὁ μέλλων χεύσω. Διατί 56 πλεονάζει τὸ Υ; Τὰ γὰρ εἰς Ω καθαρὰ λήγοντα ῥήματα δισύλλαβα τῷ Ε

παραληγόμενα δυνάμενα ἐπὶ δευτέρου καὶ τρί του προσώπου συναίρεσιν δέξασθαι, πλεονάζει τὸ Υ κατὰ τὸν μέλλοντα, ῥέω ῥέεις ῥεῖς (ῥεύσω), πλέω πλέεις πλείς πλεύσω, οὕτως οὐκ καὶ χέω χέεις χεῖς χεύσω. Διατί τὰ πρῶτα πρόσωπα οὐ συναίρεται; Διότι οὐδέποτε ῥῆμα ὀριστικὸν εἰς Ω λήγον, μονοσύλλαβον εὐρίσκεται ἐν χρήσει, χωρὶς εἰ μὴ εὐρεθῇ δευτέρας συζυγίας τῶν περισπωμένων, οἷον ζῶ, θλῶ, πλῶ. Πρόσκειται ὀριστικὸν διὰ τὸ ἐὰν δῶ, ἐὰν θῶ ὑπο τακτικόν. Εἰς τὸ ΧΝΟΥΣ περισπωμένον διατί; Τὰ εἰς ΟΥΣ ἀπλᾶ περισπᾶται, βοῦς, χροῦς, πλοῦς, φλοῦς· καὶ πᾶσα συναίρεσις ἐξ ὀξείας καὶ βαρείας περισπωμένη τίθεται. ἘΚΡΙΠΤΕΙ συζυγίας α' τῶν βαρυτόνων, εἰδους παρα γώγου, εἰδους τῶν παραγῶγων ῥηματικοῦ. Πόθεν γίνεται; Παρὰ τὸ ῥέπω, καὶ πλεονασμῶ τοῦ Τ καὶ τροπῇ τοῦ Ε εἰς Ι ῥίπτω. Καὶ διατί τρέπεται τὸ Ε εἰς Ι; Τὸ γὰρ Ε, εἰ πλεονάσει σύμφωνον, τρέπεται εἰς Ι, οἷον ἐ'χω ἐ'σχω, μένω μίμνω, πέκω πικρὸς, τέκω τίκτω, οὕτω καὶ ῥέπω ῥίπτω. Ῥέπω τὸ Ε ψιλόν, διατί; Τὰ διὰ τοῦ ΕΠΩ ῥήματα διὰ τοῦ Ε ψιλοῦ γράφεται, εἴτε δισύλλαβα εἴη, εἴτε ὑπὲρ δύο συλλαβὰς· οἷον, σκέπω, βλέπω, ἐ'πω, τρέπω, ῥέπω. Καὶ ἄλλως· τὰ ἐ'χοντα τὸ Ε ἐγκείμενον ἐν τοῖς ῥήμασι· καὶ ποῦ ἐ'χει ἀντι παρακείμενον τὸ Ο ἐν τῇ ῥοπῇ. Τὸ ΡΙ Ι διατί; Τὰ εἰς ΠΤΩ λήγοντα ῥήματα ἐνὶ φωνήεντι παραλήγονται, πλὴν τοῦ φιλαλειπτῶ, ἀνερείπτω, ἐξ οὐκ καὶ τὸ ἀνηρεΐσαντο. Εὐ'ρηται καὶ περισπώμενον ῥιπῶ, ἐξ οὐκ καὶ τὸ [πρ. 83, 10.] "ἐξελέξατο παραριπτεῖσθαι ἐν τῷ οἷκῳ." ἌΝΕΜΟΣ, ὄνομα ἄρσενικόν, εἰδους παραγῶγου. Καὶ πόθεν γίνεται; Παρὰ τὸ ἀ'ω, τὸ πνέω, καὶ πλεονασμῶ τοῦ Ν, ἀ'νεμος, ἢ παρὰ τὸ νέμω, τὸ μερίζω, νέμος, καὶ μετὰ τοῦ στερητικοῦ Α, ἀ'νεμος, οὐκ οὐδεὶς δύναται μερίσαι. Καὶ εἰς τὸ Α ψιλόν διατί; Τὸ Λ πρὸ τοῦ Ν ψιλοῦται, ἀνί'α, ἀ'νεμος. Τὸ ἀνύω Ἄττικοι δασύνουσιν. Ὁ ΝΕ ψιλόν. Διατί; Τὰ 57 διὰ τοῦ ΕΜΟΣ βαρύτονα ὑπὲρ δύο συλλαβὰς ἀπλᾶ διὰ τοῦ Ε ψιλοῦ γράφεται, οἷον πόλεμος, ἡ'ρεμος, ἐ'χεμος, τήλεμος, ἀ'νεμος. Διατί εἴ'πεν ἀπλᾶ; Διότι τὰ παρὰ τὸ ῥῆμα (αἵ'μα) συγκείμενα διὰ τῆς ΑΙ διφθόγγου γράφεται, οἷον πολύαιμος, ἀ'νεμος (ἀ'ναιμος), ὁ μὴ ἐ'χων αἵ'μα· καὶ τὰ παρ' αὐτοῖς προ παροξύτονα· τὰ εἰς ΜΟΣ ὑπὲρ δύο συλλαβὰς τῷ Ε παραλήγοντα προπαροξύτονα, οἷον πόλεμος, ἡ'ρεμος, καὶ τὰ ὅμοια· τὸ μέντοι θελημὸς ὀξύνεται· ἐστὶ δὲ θελημὸς καὶ τροπῇ τοῦ Η εἰς Ε θελεμὸς. ΠΡΟΣΩΠΟΝ, ὄνομα παρώνυμον, οὐδέτερον καὶ παράγωγον. Καὶ πόθεν γίνεται; Παρὰ τὸ ὠ'ψ, ὠ'πο'ς, ὃ σημαίνει τὸν ὀφθαλμὸν, ὠ'ψ, καὶ μετὰ τῆς πρὸς προθέσεως πρόσωπον τὸ πρὸ τὴν ὠ'πα οὐκ. Τὸ ΣΩ μεγάλῳ διὰ τί; Τὰ παρὰ τὸν ὠ'πα συγκείμενα διὰ τοῦ Ω μεγάλῳ γράφεται, οἷον πρόσωπον, μέτωπον, ἐνώπιον, καλλωπισμὸς, βλοσυρωπὸς, ἀγριωπὸς, σκυθρωπὸς, φαιδρωπὸς, ἀνθρωπος, καὶ τὰ ὅμοια, πλὴν τοῦ χαροπὸς, μαστροπὸς, χυδροπὸς, ἐχθροδοπὸς. Τὸ ὠ'ψ σημαίνει τρία, τὸ πρόσωπον, καὶ τὸν ὀφθαλμὸν, καὶ τὸ κύριον ὄνομα, τὸν τῆς Εὐρυκλείας πατέρα. Καὶ διὰ τοῦ Ο μικροῦ σημαίνει τὴν φωνήν, ὃ γίνεται παρὰ τὸ ἐ'πω τὸ λέγω, ὁ μέλλων ἐ'ψω, καὶ ἀποβολῇ τοῦ Ω ἐ'ψ, καὶ τροπῇ τοῦ Ε εἰς Ο ο'ψ· καὶ κλίνεται διὰ τοῦ Π, ἐξ οὐκ καὶ τὸ ἀκούουσαι ὅ'πα ἀρῶν καὶ ἀμειβόμεναι ἐπὶ καλῇ. Ἔστι δὲ τοῦ γένους θηλυκοῦ· ἐὰν σημαίνει τὸν ὀφθαλμὸν, γένους ἐστὶ θηλυκοῦ, καὶ κλίνεται τῆς ὠ'πο'ς. Τὰ εἰς Ψ λήγοντα μονοσύλλαβα διὰ τοῦ Π κλίνονται, πλὴν τοῦ λῖψ λιβὸς, καὶ νῖψ νιφὸς, καὶ φλὲψ φλεβὸς, καὶ φὰψ φαβὸς· (ἐ'στι δὲ εἴδος ὀρνέου.) Εἰ δὲ σημαίνει τὸ πρόσωπον, ποίου γένους ἐστὶ; Θηλυκοῦ, καὶ κλίνεται ὁμοίως τῆς ὠ'πο'ς· εἰ δὲ σημαίνει τὸ κύριον ὄνομα, γένους ἐστὶν ἄρσενικοῦ, καὶ κλίνεται τοῦ Ὡπος, ὅτι ἡ Ὡπος πρὸς ἀντιδιαστολήν τοῦ ὀφθαλμοῦ ἐβαρύνθη. Ὡψ διατί ὀξύνεται; Τὰ ἀπὸ μελλόντων δισυλ λάβων κατὰ ἀποβολὴν τοῦ Ω γινόμενα ὀξύνονται, οἷον κλείω 58 κλείσω κλείς· οὕτως οὐκ καὶ ὅ'πτω ὅ'ψω ὅ'ψ. Ὅπτω τὸ Ο μικρὸν, διατί; Τὸ Ο εἴτε κατ' ἀρχὴν λέξεως εἴτε κατὰ τὸ μέσον ἐ'χον μεθ' ἑαυτοῦ δύο σύμφωνα ἐν ἀπλῇ καὶ ἀκινήτῳ λέξει διὰ τοῦ Ο μικροῦ γράφονται, οἷον

οὔτω, οῖσιν, κοῖλος, μορφή, καὶ τὰ οἴμοια. Καὶ ἄλλως· τὰ ἀπὸ τοῦ Ο ἀρχόμενα ῥήματα διὰ τοῦ Ο μικροῦ γράφεται, πλὴν τοῦ ὦθω, ὦφέλω, ὦχρῶ, ὦρύω, ὠδύνω, ὠραῖζω, ὠρακιῶ, ὠστίζω, καὶ ὦνῶ, τὸ ἀγοράζω. Πρόσωπον διατὶ προπαροξύνεται; Πᾶν οὐδέτερον εἰς ΟΝ λήγον πρὸ τοῦ ΟΝ σύμφωνον εἴτε ἀπλοῦν, εἴτε σύνθετον, εἴτε ὑπὲρ δύο συλλαβὰς ὑπάρχει, προπαροξύνεται, οἶον στρατόπεδον, ἐνεδρον, πρόσωπον, καὶ τὰ οἴμοια· ὑπεσταλ μένων τῶν κατὰ μεταβολῆς γένους εἰρημένων καὶ τῶν εἰς Ρ καὶ τῶν εἰς Η περατουμένων. ΓΗ πόθεν γίνεται; Παρὰ τὸ γέα κατὰ συναίρεσιν τοῦ Ε καὶ Α εἰς ἦ, γῆ· τὸ δὲ γέα παρὰ τὸ γῶ, τὸ χωρῶ, ἢ πάντας χωροῦσα. Ἐκ δὲ τοῦ γῆ γίνεται γαῖα, διὰ διφθόγγου, διότι τὰ διὰ τοῦ ΑΙΑ θηλυκὰ ἀπὸ τῶν εἰς Α καὶ Η παραγόμενα διὰ τῆς ΑΙ διφθόγγου γράφεται, οἶον ἀνάγκη ἀναγκαῖα, σελήνη σεληναῖα, ἄμαξα ἄμαξαῖα· οὕτως οὖν καὶ γῆ, γαῖα. Οἱ δὲ φασίν, ὅτι οὐκ ἀπὸ τοῦ γῆ τὸ ΓΑΙΑ διὰ διφθόγγου γράφεται, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ γαίω, τὸ γαυριῶ· τὰ γὰρ ἀπὸ κράσεως ἔχοντα τὸ Η οὐ ποιοῦσι, φασί, παραγωγὴν διὰ τοῦ ΑΙΑ. Τὸ γῶ πόσα σημαίνει; Δύο· γῶ τὸ χωρῶ, ἔξ ου καὶ γῆ, ἢ πάντας χωροῦσα· γῶ τὸ γανῶ, ἔξ ου καὶ γυνή· γῶ τὸ λαμβάνω καὶ δέχομαι, ἔξ ου καὶ γαστήρ· γῶ τὸ φωνῶ, ἔξ ου καὶ ἡῦσε δὲ διαπύσιον Δαναοῖσι γεγωνώς. Ἡ γῆ ἢ εὐθεῖα τῶν δεικτ. (τὴν εὐθεῖαν τῶν δυτικῶν) οὐκ ἔχει, διατὶ; Μάχεται ἢ κλίσις τοῦ Ο (οἶνοματος) τῆς φύσεως μὴ ἀπαιτούσης. ΔΙΑ ΤΟΥΤΟ δεικτικὴ ἀντωνυμία, ἢ μᾶλλον ἐπιρρηματικὴ δεικτικὴ, ἢ σύνδεσμος αἰτιολογικός. Γίνεται δὲ ἐκ τῆς διὰ προθέσεως καὶ τῆς τοῦτο ἀντωνυμίας. ἈΝΑΣΤΗΣΟΝΤΑΙ, μέρους λόγου ἐστὶ ῥήματος, ἐγκλίσεως 59 ὀριστικῆς, διαθέσεως παθητικῆς, χρόνου μέσου μέλλοντος πρῶτου, προσώπου τρίτου τῶν πληθυντικῶν· τὸ θέμα ἴστημι(?) καὶ ἔξ αὐτοῦ ἴστημι, καὶ ὁ μέλλων στήσω, καὶ ὁ μέσος μέλλων στήσομαι· τὸ τρίτον τῶν πληθυντικῶν στήσονται, καὶ μετὰ τῆς ἀναπροθέσεως, ἀναστήσονται. ἘΝ ΚΡΙΣΕΙ, ἐν πρόθεσις, κρίσει ὄνομα, γένους θηλυκοῦ, εἴδους παραγώγου. Ποίου εἴδους; Τῶν παραγῶγων ῥηματικοῦ. Πόθεν γίνεται; Παρὰ τὸ κρίνω, συζυγίας ἐ τῶν βαρυτόνων. Τὸ ΚΡΙ μακρόν, διατὶ; Αἰετὶ ἢ ἐ συζυγία τῶν βαρυτόνων ἐπὶ τοῦ ἐνεστώτος μακρόν(ω) θέλει παραλήγεσθαι φύσει ἢ θέσει, ὅθεν ἀναλογώτερόν ἐστι τὸ νείμω καὶ σπείρω. Τὸ ΚΡΙ ἰ διατὶ; Ἐκ τοῦ κρίνω. Τὰ διὰ τοῦ ΙΝΩ ῥήματα διὰ τοῦ Ι γράφεται, οἶον πίνω, σίνω, καὶ τὰ οἴμοια, πλὴν τοῦ στείνω, θείνω, κτείνω, γείνω· τὰ δὲ ὑπὲρ δύο συλλαβὰς διὰ διφθόγγου, οἶον φαείνω, ἀλεείνω, ἐρεείνω, πλὴν τοῦ ὀρίνω, ὠδίνω, συγκρίνω, καὶ τὰ παρ' αὐτοῦ. Κρίνω, καὶ ὁ μέλλων κρινῶ· τὸ ΚΡΙ βραχύ· ἢ δὲ πέμπτη τὰ ἀμετάβολα τηρεῖ μετὰ συστολῆς τῆς παραληγούσης καὶ περισπωμένου τόνου. Ὁ παρακείμενος κέκρικα. Διατὶ ἀποβάλλει τὸ Ν; Διότι τὰ εἰς ΝΩ δισύλλαβα ἐνὶ φωνήεντι παραληγόμενα ἀποβάλ λουσι τὸ Ν κατὰ τὸν παρακείμενον, οἶον, κέκρικα, πέπλυκα· εὐρέθη δὲ καὶ τὸ κεκέρδακα· κατὰ δὲ ποιητὰς προσλαμβάνει αὐτὸ, ὡς το[:Ιλ. .♣ γ 360]· ὁ δ' ἐκλίνθη (καὶ) ἀλεύατο κῆρα μέλαιναν καὶ διακρινθήμεναι ἡδ' ὁ παθητικὸς κέκριμαι κέκρισαι, καὶ ἔξ αὐτοῦ κρίσις. Τὸ ΣΙΣ, Ι, διατὶ; Τὰ εἰς ΙΣ θηλυκὰ διὰ τοῦ Ι γράφεται, οἶον λέξις, θέτις, καὶ τὰ οἴμοια, πλὴν τοῦ κλείς καὶ ἀντήρεις. Καὶ διατὶ τὸ κλείς δίφθογγον γράφεται; Διότι τὰ διὰ τοῦ ΙΩ ῥήματα μὴ παρ' ἐνεστώτος ἢ μέλλοντος παρηγμένα, μὴ δὲ ἔχοντα ἀπὸ πλεονασμοῦ τὸ Ι, μὴ δὲ ἀντιπαρακείμενον τὸ Ο, διὰ τοῦ Ι γράφεται· μὴ παρ' ἐνεστώτος(ος) ἢ μέλλοντος(ος) παρηγμένα εἴπε, διὰ τὸ ὄψω ὀψείω, καὶ βρώσω βρωσεῖω· μὴ 60 δὲ ἔχοντα ἀπὸ πλεονασμοῦ τὸ Ι, διὰ τὸ σέω σεῖω· μὴ δὲ ἔχοντα ἀντιπαρακείμενον τὸ Ο, διὰ τὸ κλείω κλοιός, καὶ τὸ ἄρον ἀπ' ἐμοῦ τὸν κλοιόν." Τὸ δὲ ἀντήρεις πόθεν γίνεται; Παρὰ τὸ ἐρείδω, τὸ ἐπιστηρίζω, ὁ μέλλων ἐρείσω καὶ ἀποβολῇ ἔρεις, καὶ μετὰ τῆς ἈΝΤΙ προθέσεως ἀντιέρεις, καὶ ἐν συγκοπῇ καὶ τροπῇ τοῦ Ε εἰς Η ἀντήρεις ἀντήριδος διὰ τοῦ Ι, ὡς ἀπὸ τοῦ ἀντηρὶς ὀξυτόνου εὐθείας, κρήμνη σεαυτὴν ἐκ μέσης ἀντηρίδος· ἐστὶ δὲ σεσημειωμένη ἢ γενικὴ αὕτη, μὴ

φυλάξασα μήτε τὸν τόνον μήτε τὴν γραφὴν τῆς εὐθείας. Τὸ ΣΙΣ βραχὺ, διατί; Τὰ εἰς ΑΣ βαρύτονα, εἴτε ἄρσενικὰ, εἴτε θηλυκὰ, συστέλλει τὸ Ι, ἔρις, θέτις, μῆνις. Ἡ κρίσις πῶς κλίνεται; Τῆς κρίσιος. Ὁ κανὼν· τὰ ἀπὸ τοῦ παθητικοῦ παρακειμένου δευτέρου προσώπου γινόμενα ὀνόματα εἰς ΙΣ διὰ καθαροῦ τοῦ ΟΣ κλίνονται, αἴνεσις αἴνεσιος, καὶ αἴνεσέως Ἀττικῶς· γνῶσις γνῶσιος, καὶ γνῶσεως Ἀττικῶς· κρίσις κρίσιος, καὶ κρίσεως Ἀττικῶς. Ὁ κανὼν Ἀττικοὶ δὲ τῆς γενικῆς ταύτης τρέπουσι τὸ Ο εἰς Ω, καὶ τὰ παραληκτικὰ τῶν φωνηέντων εἰς Ε μεταβάλλουσι. ΔΙΚΑΙΟΣ, ὄνομα ἀπλοῦν, παραγώγου, παρωνύμου, σχήματος ἀπλοῦ. Πόθεν γίνεται; Παρὰ τὸ δίκη· τὸ δὲ δίκη παρὰ τὸ δίχω τὸ διχάζω. Ἐτυμολογεῖται δὲ παρὰ τὸ δύο εἶχειν· ἢ γὰρ δίκη τὰ δύο μέρη διίστησι. Τί διαφέρει παραγωγὴ ἔτυμολογίας; Διαφέρει, ὅτι ἢ μὲν παραγωγὴ κατὰ τὴν ἀρχὴν μόνην θεωρεῖται τῆς λέξεως, ἢ δὲ ἔτυμολογία καὶ κατὰ τὴν ἀρχὴν καὶ κατὰ τὸ τέλος. Τὸ ΔΙ Ι, διατί; Ἐκ τοῦ δίκη. Καὶ ἐκεῖνο διατί; Τὰ εἰς ΚΗ θηλυκὰ ἐνὶ φωνήεντι παραλήγοντα (ἡγεται), οἶον θήκη, δίκη, νίκη, πλὴν τοῦ ἀνάγκη κυ (εὐνείκη κυρίου) ἐρείκη (φυτὸν,) νείκη. Καὶ ἄλλως· τὰ ἔχοντα ἀναφαινόμενον τὸ Υ διὰ τοῦ Ι γράφεται, οἶον Ἀφροδύτη Ἀφροδίτη, μῦσος μῖσος, οὕτως οὖν καὶ δύκη δίκη. Ἐκ δὲ τοῦ δίκη γίνεται δίκαιος. Τὸ ΚΑΙ δίφθογγον διατί; Τὰ ἀπὸ τῶν εἰς Α καὶ εἰς Η θηλυκὰ, διὰ τοῦ ΑΙΟΣ γινόμενα ὀνόματα, εἰ ἔχοι τὴν πρώτην συλλαβὴν διὰ τοῦ Ι συνεσταλμένην, προπαροξύνεται, οἶον βίαιος, δίκαιος· τὰ δὲ μὴ οὕτως 61 ἔχοντα προπερισπῶνται, οἶον θηβαῖος, κρηναῖος, καὶ τὰ ὅμοια. ὍΤΙ σύνδεσμος αἰτιολογικός. Τί διαφέρει ὅΤΙ τοῦ γάρ; Διαφέρει, ὅτι ὁ μὲν ὍΤΙ προτάσσεται, ὡς τὸ "ὍΤΙ μὲν ἡ παιδεύτησας, ἐτυπτήθη·" ὁ δὲ ΓΑΡ ὑποτάσσεται, ὡς τὸ "ἐτυπτήθη, ἡ παιδεύτησας γάρ." ΓΙΝΩΣΚΕΙ, ῥῆμα ὀριστικὸν ἐνεργητικὸν, ἀπλοῦν, παρὰ γωνον, συζυγίας δευτέρας τῶν βαρυτόνων. Καὶ πόθεν γίνεται; Παρὰ τὸ νοῶ, ὁ μέλλων νοήσω, καὶ κράσει τοῦ Ο καὶ Η εἰς Ω μέγα, νώσω, ὡς ὀγδοήκοντα ὀγδώκοντα, καὶ πλεονασμῷ τοῦ Κ, νώσκω, ὡς ὀλῶ ὀλέσω ὀλέσκω· καὶ μετάγονται τὰ τοιαῦτα ἐν ἐνεστώτι, διότι τὸ Κ οὐκ ἔστι χαρακτηριστικὸν βαρυτόνου μέλλοντος· βαρυτόνου δὲ διὰ τὸ πλακῶ εἶπε, καὶ πλεονασμῷ τοῦ Γ, καὶ κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν γινώσκω, καὶ ἀποβολῇ τοῦ δευτέρου Γ γινώσκω γινώσκω. Καὶ ὁ μέλλων; Οὐκ ἔχει. Διατί; Τὰ εἰς ΚΩ λήγοντα ῥήματα μέλλοντας οὐκ ἔχουσι, πλὴν τοῦ θνήσκω θνήξω, καὶ ἀλύσκω ἀλύξω· τὸ γὰρ διδάξω οὐκ ἀπὸ τοῦ διδάσκω, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ διδάχω, ἀφ' οὗ καὶ διδασχὴ· ἀλλ' οὐδὲ τὰ διὰ τοῦ ΑΝΩ βαρύνοντα, οἶον, μανθάνω, λαμβάνω, οὐδὲ διὰ τοῦ ΕἸΝΩ, οἶον φαεῖνω, ἀλεεῖνω, εἴνω (τὸ καλύπτω,) οὐδὲ τὰ διὰ τοῦ ΕΙΩ παρ' ἐνεστώτα(ος) ἢ μέλλοντα(ος) παρηγμένα, οἶον ὀψείω, βρωσεῖω, θείω, πλὴν τοῦ κλείω· ταῦτα δὲ ἀπὸ μὲν ἐνεστώτος γινόμενα ἔχουσι καὶ παρακείμενον, οἶον τελῶ τελείω, ἔξ ου· καὶ τὸ Διὸς δ' ἐτελείετο βουλή. ἀπὸ δὲ μέλλοντος μόνου ἐνεστ. (μόνον ἐνεστώτα,) οἶον βρώσω βρωσεῖω, ὅθεν σεσημειῶται τὸ ὦψεν ἀπὸ τοῦ ὀψείω. Καὶ τὰ μὲν ἀπὸ μελλόντων γινόμενα, σημ. τὸ ἐπιθυμίαν ἔχω πληρῶσαι, ὡς τὸ βρωσεῖω τὸ ἐπιθυμίαν ἔχω φαγεῖν· τὰ δὲ ἀπὸ ἐνεστώτος τὴν αὐτὴν ἔχουσι σημασίαν τοῖς πρῶτοτύποις· καὶ τὰ διὰ τοῦ ΕΘΩ μέλλοντας οὐκ ἔχουσιν, ὡς τὸ τελέθω, φλεγέθω, ἐρέθω, ὅ σημαίνει τὸ ἐρεθίζω, καὶ διὰ τοῦ ΑΘΩ, ὡς τὸ κυάθω, καὶ διὰ τοῦ ΥΘΩ, ὡς τὸ μινύθω, καὶ τὰ εἰς ΘΩ μετ' ἐπιπλοκῆς συμφώνου, ὡς τὸ ἐρέχθω, ἄχθω, καὶ τὰ εἰς ΒΩ, τῷ Ε παραληγόμενα, ἢ μόνῳ ἢ μετὰ συμφώνου, ὡς 62 τὸ σέβω, φέρβω, ῥέμβω, καὶ τὰ εἰς ΝΩ μετὰ τοῦ Ε παραληγόμενα, ὡς τὸ θένω, πένω, στένω· τὸ γὰρ μένω ὡς ἀπὸ παρακειμένου ἔχει τὴν κλίσιν· καὶ τὰ εἰς ΜΝΩ, οἶον μίνω, κάμνω, τέμνω, καὶ τὸ νέμω, δέμω, βρέμω· ἢ γὰρ παραγωγὴ αὐτῶν ὡς ἀπὸ περισπωμένων· καὶ τὰ ἔχοντα ἐπὶ τῆς εἰς συζυγίας τῶν βαρυτόνων τὴν πρώτην συλλαβὴν δεδιπλασιασμένην καὶ λήγουσαν εἰς ἀμετάβολον, οἶον καρκαίρω, μερμύρω, καὶ τὰ εἰς Ω λήγοντα ῥήματα ἔχοντα κατ'

ἐπιπλοκὴν δύο σύμφωνα, ὡς τὸ δεύτερον ἐστὶν ἀμετάβολον, οἷον μέμ βλω, οὔφλω, ἐργω, δάκνω, καὶ τὰ εἰς Ω καθαρὰ τῇ ΕΙ δι φθόγγω καταλήγοντα, οἷον ἀγείω, ὀπείω, καὶ διὰ τοῦ ΥΩ ὑπὲρ δύο συλλαβὰς ποιοῦντα παράγωγα εἰς ΜΙ, οἷον πηγνύω πήγνυμι, ζευγνύω ζεύγνυμι, καὶ τὰ Ἀττικὰ βαρυνθέντα, οἷον ἀλέξω, αὐΐξω, καὶ τὰ ποιητικὰ, ὡς τὸ ὄσσω ἐκ τοῦ ὀπτω, καὶ λεύσσω ἐκ τοῦ βλέπω, καὶ πέσσω ἐκ τοῦ πέπτω, καὶ τὰ μετα γόμενα ἀπὸ μελλόντων εἰς ἐνεστώτα, ὡς τὸ ὀρσω· ὀρσο Λαομέδον πάθη (Λαομεδοντιάδης). αΐξω, αΐζεται δὲ περιαιμοιβήν (Ἄξετε δὲ Πριάμοιο βίην), καὶ τὰ εἰς ΔΩ, εἰ ἔχει πρὸ τοῦ Δ τὸ Ν ἢ τὸ Λ, ὡς τὸ σπένδω, κυλίνδω, μέλδω, εἴδω (ἐλδω)· ταῦτα πάντα ἄχρι τοῦ παρατατικοῦ κλίνεται.

ἈΠΟΛΕΙΤΑΙ ῥῆμα ὀριστικόν, διαθέσεως μέσης, σχήματος συνθέτου. Καὶ πόθεν σύγκειται; Ἐκ τῆς ἀπὸ καὶ τοῦ ὀλλω ῥήματος, ἀπόλλω, καὶ ὁ μέλλων ἀπολῶ· ὁ μέσος μέλλων, ἀπολοῦμαι, τὸ δεύτερον ἀπολῇ, τὸ τρίτον ἀπολείται ἢ ἐκ τοῦ ἀπολῶ συζυγίας ἀ τῶν περισπωμένων· ἐπὶ τοῦ μέλλοντος ἔχει τὸ Η ἢ τὸ Ε, νοήσω, τελέσω· καὶ ὡφείλεν ἔχειν τὸ Η καὶ μὴ τὸ Ε· τὰ δὲ μηδὲν ἐκ τούτων ἔχοντα, παραλη γόμενα δὲ τὸ Ε ἢ τὸ Ω, διὰ τοῦ Ε ἔχουσι τὸν μέλλοντα, οἷον τελέω τελέσω, ὀλῶ ὀλέσω. Τὸ ΛΕΙ δίφθογγον. Διατί; Τὰ εἰς ΜΑΙ καὶ ΤΑΙ τὰ ἴσα φωνήεντα θέλουσιν ἔχειν κατὰ τὴν παραλήγουσαν, οὐ μὴν ἄλλα καὶ τὰ εἰς ΜΗΝ καὶ τὰ εἰς ΤΟ. Καὶ ἄλλως· κλίσιν δὲ ἔχει ὁμοίως τοῖς ἐνεστώσι παθητι κοῖς τοῦ ποιοῦμαι. 63 {1ΨΑΛΜΟΣ Β΄.}1 ΔΕΥΤΕΡΟΣ. Μέρος λόγου ἐστὶν ὀνόματος, εἴδους παρα γώγου, τῶν δὲ κατὰ σημασίαν τακτικῶν. Καὶ πόθεν γίνεται; Παρὰ τὸ δεῦω, τὸ λείπω, οἷον οἱ λειπόμενος τοῦ πρώτου, ἢ παρὰ τὸ συνδεδέσθαι ἐτέρω ἀριθμῷ. Τὸ ΤΕ ψιλὸν, διατί; Καθόλου τὰ διὰ τοῦ ΤΕΡΟΣ ὀνόματα, εἴτε ὀξύτονα εἴτε βαρύτονα, διὰ τοῦ Ε ψιλοῦ γράφεται, οἷον σοφώτερος, δεξιῷ τερος, ἐκάτερος, δεύτερος, καὶ εἴ τι ὁμοῖον. Διατί βαρύνεται; Τὰ διὰ τοῦ ΤΕΡΟΣ τρισύλλαβα, εἰ ἔχει τὴν ἀρχοῦσαν μακρὰν, βαρύνεται, οἷον φέρτερος, βέλτερος, ἴκτερος, καὶ τὰ ὁμοία. Τὸ καρτερός ὀξύνεται (ὑτονον) οὐ μάχεται ἀπὸ τοῦ κρατερός γέγονε καθ' ὑπερβίβασμόν τοῦ Ρ. ἸΝΑ σύνδεσμος αἰτιολογικός. Διόρισον. Αἰτιολογικοὶ δὲ εἰσιν, ὅσοι ἐπ' ἀποδόσει αἰτίας ἐνεκα παραλαμβάνονται. Εἰσι δὲ οἶδε, ἴνα, ὄφρα, ὅπως, ἐνεκα. Εἰς Ἰ δασεῖαν, διατί; Οἱ σύνδεσμοι πάντες ψιλοῦνται, πλὴν τῶν αἰτιολογικῶν· οἱ γὰρ αἰτιολογικοὶ δασύνονται, πλὴν τοῦ ὄφρα. Τὸ ΝΑ βραχὺ, διατί; Καὶ βραχὺ καταληκτοῦσι πλὴν τοῦ ὅπως. Τὸ Ἰ Ἰ διατί; Πᾶς σύνδεσμος αἰτιολογικός βραχεῖα θέλει παραλήγεσθαι, πλὴν τοῦ ὄφρα· ἄλλα καὶ αὐτὸ κατὰ τὴν κοινὴν διάλεκτον βραχεῖα παραλήγεται. Ἰνα διατί βαρύνεται; Πᾶς σύνδεσμος ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν εἰς Α λήγων βαρύνεται, οἷον ἄρα, ὄφρα· οὕτως οὖν καὶ ἴνα. Σεσημείωται ὁ ἄλλος σύνδεσμος συμπλεκτικός. Διατί τὸ ἴνα συνεσταλμένος ἔχει ἀμφοτέρας τὰς συλλαβὰς; Τὴν μὲν πρώτην συνεσταλμένην ἔχει κατὰ τὸν κανόνα τὸν λέγοντα, ὅτι τὸ Ἰ πρὸ τοῦ Ν μὴ κατὰ κλίσιν ὃν ῥηματικὴν ἐκτείνεται, οἷον Ἰναχος, ἰνίον· σεσημείωται τὸ ἴνα συνεσταλμένον ἔχον τὸ Ἰ εἴτε ἐπὶ τοῦ συνδέσμου εἴτε ἐπὶ τοῦ ἐπιρρήματος· τὴν δὲ δευτέραν κατὰ τὸν κανόνα τὸν λέγοντα, ὅτι πᾶς σύνδεσμος εἰς δίχρονον λήγων συστέλλεται, οἷον ἄρα, καῖτα, ἄλλα· ὁ δὲ ἌΝ, ὅτε ἐστὶν ἐκ τοῦ ἔαν, ἀνα γκαίως ἐκτείνεται. 64 Τὸ ἴνα πόσα σημαίνει; δ' τὸν σύνδεσμον, ὡς τὸ ἴνα γνῶσι καὶ οἶδε· τὴν δύναμιν, ὡς τὸ ἴνα κρατοῦντος ὡλεσε θυμοφθόρου· τὸ νεῦρον, ὡς τὸ, [Π. ♣ ρ 522] ἴνα τάμη διὰ πᾶσαν. καὶ ἀντὶ τοῦ ὅπου, ὡς τὸ, ἴνα γάρ σφιν ἐπέφραδον ἀγοράσθαι. Τὸ μέρος λόγου ἐστὶν, ὀνόματος ἐρωτηματικοῦ, γένους οὐδετέρου· τὸ ἀρσενικὸν τίς. Καὶ πόθεν γίνεται; Πρωτὸ τυπὸν ἐστὶ, καὶ παραγωγὴν οὐκ ἔχει. Τὸ τίς βραχὺ, διατί; Πᾶν ὄνομα μονοσύλλαβον μακροκαταληκτικὸν ἐστὶ φύσει ἢ θέσει, πλὴν τοῦ τίς· διότι τὰ εἰς Σ λήγοντα μετὰ διχρόνου ἀποβολῇ τοῦ Σ τὸ οὐδέτερον ποιοῦντα

συνεσταλμένον ἔχει τὸ δίχρονον, οἷον μέγας μέγα, βραχὺς βραχὺ, τίς τί. Τίς ποίου εἶδους τῶν ὑποπεπτωκότων τῷ ὀνόματι; Ἐρωτηματικοῦ. Διόρισον. Ἐρωτηματικὸν δέ ἐστιν, ὃ καὶ πευστικὸν καλεῖται, τὸ κατ' ἐρώτησιν λεγόμενον, οἷον, τίς, ποῖος, πόσος, πηλίκος. Τὴ διαφέρει πεῦσις ἐρωτήσεως; Διαφέρει, ὅτι ἡ μὲν ἐρώτησις ἀπὸ τοῦ ἐρωτῶντος ἐστὶ μόνου· ἱκανὸν γὰρ πρὸς τὴν ἐρώτησιν ἐπινεῦσαι μόνον ἢ ἀνανεῦσαι, οἷον ἔπραξας, ἐνόησας· ἡ δὲ πεῦσις ἅμα τῇ φωνῇ καὶ τὴν ἀπόκρισιν θέλει λαμβάνειν, οἷον τίς, ποῦ, πῇ, πόθεν, πῶς. Καὶ ἄλλως· ὅτι ἡ μὲν ἐρώτησις ἐν παντὶ μέρει τοῦ λόγου εὐρίσκεται, οἷον "ἐγγραφας Σωκράτει τι;" "Τίς ἀναγινώσκει; Ἐγώ;" ἡ δὲ πρόθεσις (πεῦσις) ἐν τοῖς ὀνόμασι καὶ τοῖς ἐπιρρήμασι μόνον εὐρίσκεται ἢ τὸ ναὶ ἢ τὸ οὐ. Πόσαι λέξεις ὀνομαστικαί, πευσμαστικαί, ἐρωτημαστικαί; Θ'. Πῶς, καὶ κατὰ πόσους τρόπους διαφέρει τὸ τίς τῶν λοιπῶν πευστικῶν τῶν ὀνομαστικῶν; Κατὰ τέσσαρας. Πρῶτον μὲν, ὅτι τῶν πευστικῶν ἀπὸ τοῦ Π ἀρχομένων, οἷον ποῖος, πόσος, 65 τὸ τίς ἀπὸ τοῦ Τ ἡρξάτο. Καὶ διατί ἡρξάτο ἀπὸ τοῦ Τ; Διότι αὐτῆς τῆς οὐσίᾳς ἐστὶ ζητητικὸν, οἷον, "τίς ἐστι;" καὶ λέγομεν, Σωκράτης, Πλάτων· τὰ δὲ ἄλλα πευστικά τῶν περὶ τὴν οὐσίαν ἐστὶ ζητητικά· οἷον, ποῖος, ποιότης, λευκὸν ἢ μέλαν· πόσος, ποσότης, μακρὸν ἢ μικρὸν, πόστος, τάξεως, οἷον, πρῶτος, δεύτερος. Δεύτερον, ὅτι πάντων τῶν πευστικῶν εἰς ΟΣ ληγόντων, τὸ τίς οὐ λήγει εἰς ΟΣ, διότι ἐκεῖνα μὲν ἀπὸ τοῦ Π ἀρχονται, τὸ δὲ τίς ἀπὸ τοῦ Τ. Εἰκότως οὖν, ὡς διήλλαξε περὶ τὴν ἀρχουσαν, διήλλαξε καὶ περὶ τὴν παραλήγουσαν. Οἱ μέντοι Αἰόλεις τοῖος φασί, "τοίοισιν ὀφθαλμοῖσιν," ὡς παρὰ Σαπφοῖ. Τρίτον, ὅτι πάντων τῶν πευστικῶν ὑπερβαινόντων μονο συλλαβίαν, τοῦτο μόνον ἐστὶ μονοσύλλαβον. Καὶ διὰ τί τοῦτο μόνον ἐστὶ μονοσύλλαβον; Διότι διήλλαξε μόνον περὶ τὴν ἀρχουσαν, εἰκότως δὲ περὶ τὴν ποσότητα τῶν συλλαβῶν. Τέταρτον, ὅτι πάντων τῶν εἰς ΙΣ ἀπλῶν μὴ ποιοῦντων τῶν οὐδετέρου παρασχηματισμόν· (τὰ γὰρ σύνθετα ποιοῦσιν, οἷον φυγόπολις φυγόπολις) τοῦτο μόνον ἀπλοῦν ὃν ποιεῖ οὐδετέρου παρασχηματισμόν. Διατί; Διότι πευστικὸν ἐστὶ, τὰ δὲ πευστικά τριγενῆ ἐστι. Ποίου εἶδους; Τῶν ὑποπεπτωκότων τῷ ὀνόματι· ἐστὶ μὲν καὶ ἐρωτηματικοῦ, ὡς εἴρηται, ἐστὶ δὲ καὶ ἄορίστου. Διόρισον. Ἀορίστου δέ ἐστι τὸ τῷ ἐρωτηματικῷ ἐναντίως λεγόμενον, οἷον, ὅστις, ὁποῖος, ὁπόσος. Τί διαφέρει τὸ ἄοριστον τοῦ ἐρωτηματικοῦ; Διαφέρει, ὅτι ὁ μὲν ἐρωτῶν ζητεῖ ὀρίσθηναι τι, ἢ ὁ ἐρωτῶν ὃ ἐρωτᾷ γινώσκει· τὸ δὲ ἄοριστον ἀγνώστον ἐστὶ. Ὁ τίς πῶς κλίνεται; Εἰ μὲν σημαίνει ἐρωτηματικὸν, τίνος, ὁ τόνος ἐπὶ τῆς παραληγούσης. (Ὁ τόνος πρὸς διάφορον σημασίαν ὀξύνεται καὶ βαρύνεται.) Εἰ δὲ σημαίνει ἄοριστον πῶς κλίνεται; Τινός· ὁ κανὼν· τὰ εἰς ΙΣ ὀξύ(τονα) μονοσύλλαβα μακροκατάληκτα διὰ καθαροῦ τοῦ ΟΣ κλίνεται, οἷον, κίς κιός, ὁ σκώληξ, λίς λιός, ὁ λέων· τὸ δὲ τίς ἐναλλάξαν κατὰ τὸν χρόνον, ἐνῆλλαξε κατὰ τὴν κλίσιν. Τινός, ὁ τόνος; Αἱ εἰς ΟΣ δισύλλαβοι γενικαὶ ὀξύνεσθαι θέλουσιν. Ἡ αἰτιατικὴ τίνα. Ὁ τόνος; τὸ τίνα πάλιν πρὸς 66 τὴν σημασίαν ἔχει τὸν τόνον. Τίς, καὶ ἡ κλητική; Οὐκ ἔχει. Πῶς γὰρ δυνατόν τὸν πυνθανόμενον καλέσαι τὸ μὴ παρὸν, ἀλλὰ ζητούμενον. Ἡ γενικὴ τῶν πληθυντικῶν, τίνων. Ὁ τόνος; Αἱ εἰς ΕΣ δισύλλαβοι εὐθεῖα πληθυντικῶν περισπῶσι τὰς γενικὰς, μηνῶν, χηνῶν, γραῶν. Σεση μείωται θ'· τίνων, πάντων, τρώων. Καὶ διατί· σεσημειώται ζητεῖ εἰς τὸν πάντων. Ὁ τίς καὶ τὸ θηλυκὸν ἢ τίς. Διατί ὁμοφωνεῖ τὰ θηλυκὰ τοῖς ἀρσενικοῖς; Τὰ γὰρ ὁμοφώνησαντα θηλυκὰ τοῖς ἀρσενικοῖς καὶ τὴν αὐτὴν κλίσιν ἐπὶ δέχονται, οἷον ὁ εὐφυῆς τοῦ εὐφυοῦς, ἡ εὐφυῆς τῆς εὐφυοῦς. Τὸ οὐδέτερον τὸ τί. Ὅτι πᾶν οὐδέτερον ἀρσενικῶ παρασχηματισμένον, εἰ μὲν ἰσοσυλλάβως κλινόιτο, τῇ αἰτιατικῇ τοῦ ἀρσενικοῦ ὁμοφωνεῖ, εἰ δὲ περιτοσυλλάβως, τῇ κλητικῇ· τοῦ μέντοι τίς ἡ κλητικὴ εἰ καὶ ἀπέλειψε διὰ σημασίαν, ἀλλ' οὖν τὸ οὐδέτερον ὡς ἀπὸ τῆς κλητικῆς κανονίζεται. Τὸ ἵνα καὶ τὸ τί συντιθέμενον γίνεται ἐπίρρημα, καὶ

έρωτήσεως. Ἰστέον δὲ, ὅτι ὁ ἰ΄να σύνδεσμος ὑποτάσσει· ἐὰν δὲ τὸ τί προσέλθῃ μεταγέτ' εἰς παρωχημένην ὀριστικ., καὶ λύεται ἢ ὑποταγή. ἘΦΡΥΑΞΑΝ, μέρος λόγου ἐστὶ ῥήματος, χρόνου ἀόριστου. Τὸ θέμα πῶς ἐστὶ; Φρυάσσω. Καὶ πόθεν γίνεται; Παρὰ τὸ ὄφρῦς ὀφρύος, ὀφρυάσσω, καὶ ἀποβολῇ τοῦ Ο φρυάσσω. Τὸ δὲ ὄφρῦς πόθεν γίνεται; Παρὰ τὸ φέρω, φορῦς, καὶ ἐν ὑπερβιβασμῶ ὄφρῦς· ἢ παρὰ τὸ ὦΨ, ὦποϛ, ὃ σημαίνει τὸν ὀφθαλμόν, καὶ τοῦ φρουρῶ τὸ φυλάσσω, ὦποφρῦς, καὶ ἐν συγκοπῇ ὄφρῦς, καὶ συστολῇ τοῦ Ω εἰς Ο, ὃ τὴν ὦπα φυλάσσω. Εἰς τὸ Ο ψιλὸν, διατί; Τὸ Ε Ο πρὸ δασέως ψιλοῦται, ὄφρις, ε΄θνος, Ἐφεσος, ὀφρύς. Διατί περισπᾶται; Τὰ εἰς ΥΣ μονοσύλλαβα περισπῶνται, μῦς, σῦς, δρῦς, συναπηνέχθη δὲ αὐτοῖς τὸ ἰχθῦς, ἀπφῦς, Διονῦς, ὀσφῦς, ὀ[σ]φρῦς. Τὸ ΦΡΥΣ μακρόν. Τὰ εἰς ΥΣ ἐπὶ τέλους ἔχοντα τὸν τόνον καὶ διὰ καθαροῦ τοῦ ΟΣ κλινόμενα μακροκαταληκτεῖ, ἐπὶ δὲ τῆς γενικῆς πάλιν συστέλλει αὐτό. Ὁφρῦς πῶς κλίνεται; Τῆς ὀφρύος. Ὁ κανὼν τῶν δὲ ὀξυτόνων τὰ μὲν ἔχοντα 67 μακρόν τὸ Υ διὰ καθαροῦ τοῦ ΟΣ κλίνεται, οἷον οἰζύος, Ἐριν νῦος. Τὸ ΦΡΥ ἐπὶ τῆς γενικῆς βραχὺ, διατί; Τὰ εἰς ΙΣ εἴτε μονοσύλλαβα, εἴτε ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν μακροκατάληκτα, συστέλλουσι τὸ Υ ἐπὶ τῆς γενικῆς, οἷον μῦς μυὸς, σῦς σῶς· συναπηνέχθη δὲ αὐτοῖς τὸ ἰχθῦς, ἀπφῦς, Διονῦς, ὀσφῦς, ὀ[σ]φρῦς. Καὶ διατί τὸ ἰχθῦς καὶ ὀσφῦς καὶ ὄφρῦς ὑπὲρ μίαν συλ λαβὴν ὄντα περισπῶνται καὶ (μὴ) ὀξύνεται, ὥσπερ τὸ Ἐριννὺς καὶ πληθύς; Ἰστέον, ὅτι ταῦτα μόνον περισπῶνται, ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν ὄντα· τὰ γὰρ ἄλλα, εἰ καὶ μακρόν ἔχουσι τὸ Υ, ἀλλ' ὀξύνονται. Τὸ δὲ ἀπφῦς καὶ Διονῦς διατί περισπῶνται, οἷον ὁ Διονῦς τοῦ Διονῦ, ὁ λασῦς τοῦ λασῦ, ὁ λαρδῦς τοῦ λαρδῦ, ὁ ἀπφῦς τοῦ ἀπφῦ; Τὰ δὲ τοιαῦτα μακρόν ἔχουσι τὸ Υ ἐπὶ τῆς γενικῆς, διότι πᾶσα γενικὴ ἰσοσυλλαβοῦσα τῇ ἰδίᾳ εὐθείᾳ μακροκαταληκτεῖ. Ἐκ τοῦ ὄφρῦς οὗν γίνεται φρυάσσω, ῥῆμα συζυγίας δευτέρας τῶν βαρυτόνων. Φρυάσσω τὸ Α βραχὺ· τὰ διὰ δύο ΣΣ ἐκφερόμενα παράγωγα ῥήματα ὑπὲρ δύο συλλαβὰς βαρύτονα, εἰ ἔχουσι δίχρονον πρὸ τέλους, συστέλλει αὐτό, οἷον ἀνάσσω, πατάσσω, ἄλ λάσσω· χωρὶς εἰ μὴ ἀπὸ ὀνόματος γίνονται, ὡς ἔχει τὸ θάλασσα θαλασσῶ, λύσσα λυσσῶ, πίσσα πισσῶ. Φρυάσσω φρυάξω, ὁ ἀόριστος ἐφρύαξα· τὸ τρίτον τῶν πληθυντικῶν ἐφρύαξαν. Ὁ κανὼν ὅσοι δὲ αὐτῶν οὐκ ἔχει τὴν μετοχὴν εἰς Σ μετ' ὀξείας ἐνδέον συστολῇ τὸ Γ ἔχουσι τοῦ πρώτου. ἘΘΝΗ πρωτ. εὐθεί. τῶν πληθυντικῶν γένους οὐδετέρου· ἢ εὐθεῖα τὸ ε΄θνος, εἴδους παραγώγου, εἴδους τῶν παραγῶγων ῥηματικοῦ. Πόθεν γίνεται; Παρὰ τὸ θείνω, τὸ φονεύω, γίνεται θένος, καὶ ἐν ὑπερβιβασμῶ, ε΄θνος· ἢ παρὰ τὸ ε΄θω τὸ ἐξαίφνης τι διαπράττομαι, εἴ οὐ καὶ τὸ εἴωθα· ἐκάστῳ ε΄θναι ἰδίον ε΄θος εὔπεται. Ψιλὸν, διατί; Τὸ Ε Ο πρὸ δασέως ψιλοῦται, χωρὶς τοῦ ε΄θεν ἀντωνυμία. (Διατί) βαρύνεται; Τὰ εἰς ΟΣ λήγοντα οὐδέτερα δισύλλαβα μονογενῇ βαρύνονται, οἷον, ἄχθος, ἔχθος, πάρος, πένθος, βάθος, βένθος, ε΄θος, οὕτως οὗν καὶ ε΄θνος. ΛΑΘΣ μέρος λόγου ἐστίν, ὀνόματος, γένους ἀρσενικοῦ, 68 εἴδους παραγώγου, εἴδους τῶν παραγῶγων τῶν ὑποπεπτω κότων τῷ ὀνόματι περιληπτικοῦ. Διόρισον. Περιληπτικὸν δέ ἐστι τὸ τῷ ἐνικῶ ἀριθμῶ πλῆθος σημαίνον, οἷον δῆμος, χορὸς, ὄχλος, λαός. Τί διαφέρει τὸ ἐπιμεριζόμενον τοῦ περιληπτικοῦ; Διαφέρει, ὅτι τὸ μὲν ἐπιμεριζόμενον ἐκ τοῦ καθ' ἑαυτοῦ(όν) ἐπιμερισμοῦ τὴν πρὸς πάντας ἔμφασιν ἔχει· τὸ δὲ περιληπτικὸν οὐκ ἐξ ἐπιμερισμοῦ, ἀλλ' αὐτόθεν τὴν περίληψιν σημαίνει. Πόθεν γίνεται; Παρὰ τὸ λαλῶ λαλὸς λαός· ἢ παρὰ τὸ λάας ὁ λίθος, ἢ γενικὴ λάαος, καὶ κράσει τῶν δύο Α εἰς Α μακρόν, λαός, καὶ μεταγέται ἢ γενικὴ εἰς εὐθεῖαν, καὶ ὀξύνεται· αἱ γὰρ γενικαὶ αἱ μεταγόμεναι εἰς εὐθεῖαν πολλάκις ἀμείβουσαι τοὺς τόνους, οἷον, υἷς υἰὸς, καὶ κράσει υ΄ος, καὶ ὕος· οὕτως οὗν καὶ λάας λάαος καὶ λαός λαός. Καὶ διατί τὸ λάας τὸ προσηγορικὸν καὶ τὸ μέγας τὸ ἐπίθετον διὰ καθαροῦ τοῦ ΟΣ κλίνονται; Διότι ἐναλ λάξαντα κατὰ τὸν χρόνον, ἐνήλλαξαν καὶ κατὰ τὴν κλίσιν· οἷον ὁ λάας, τοῦ λάαος, καὶ ὁ μέγας, τοῦ

μεγά[λ]ος· ἡ γὰρ μεγάλου γενική ἑτερόκλιτόν ἐστιν, ὡς ἀπο' τῆς μέγας ἐυθείας. Καὶ διατὶ ἐξέλειψεν ἡ μέγας ἐυθεΐα; Διότι τὰ διὰ τοῦ ΑΛΟΣ ὑπὲρ δύο συλλαβὰς ἢ ὀξύνονται, ὡς τὸ ὄμφα λὸς, Ἰταλὸς, (ἢ προπαροξύνονται,) ὁ δὲ μέγας μόνον παρῶ ξύνθη, διὰ τὸ ἀχαρακτήριστον τοῦ τόνου ἐξέλειψε. Καὶ πόθεν δῆλον ὅτι παρῶξύνθη ἡ μέγας ἐυθεΐα; Ἀπὸ τῆς ἐυθείας τῶν πληθυντικῶν· οἱ μεγάλοι γὰρ φαμέν· διὰ τοῦτο καὶ ἕτερο κλίτως κλίνεται, ὁ μέγας, τοῦ μεγάλου. Καὶ διατὶ τὸ μέγας τὸ ἐπίθετον συστέλλει τὸ Α; Διότι ἔχει καὶ οὐδέτερον τὸ μέγα. Τὰ γὰρ εἰς Σ λήγοντα μετὰ διχρόνου ἀποβολῇ τοῦ Σ τὸ οὐδέτερον ποιοῦντα, συνεσταλμένον ἔχει τὸ δίχρονον, οἷον μέγας μέγα, βραχὺς βραχὺ, τίς τί. Τὸ δὲ λάας τὸ προσηγορικόν, διατὶ ἔχει βραχὺ τὸ Α; Διότι τὰ εἰς ΑΣ καθαρὰ ὀνόματα δισύλλαβα ἀρσενικὰ οὐδέπω εἰσὶ προσηγορικά, ἀλλ' ἢ κύρια, ὡς τὸ Θόας, Δρύας, ἢ ἔθνικα, ὡς τὸ Ὑας Ὑαντος, (Ὑαντες δὲ λέγονται οἱ κατοικοῦντες τὴν Βοιωτίαν,) ἢ ἐπίθετα, ὡς τὸ Εὐᾶς, Εὐᾶντος· (ἔστι δὲ ἐπίθετον τοῦ Διονύσου.) Ἐπεὶ οὖν τὸ λάας προσηγορικόν ἐστιν, ὡς 69 διήλλαξε περὶ τὸ σημαίνον, διήλλαξε καὶ περὶ τὸν χρόνον. Λαὸς τὸ Α μακρόν, διατὶ; Διότι ἀπο' κράσεως ἐστίν· ἢ ὅτι τὰ εἰς ΟΣ ὀξύτονα ἀρσενικὰ δισύλλαβα μακρὰ (καθαρὰ) διχρόνῳ παραληγόμενα, ἐκτείνει αὐτό, οἷον ναὸς, λαὸς, κριὸς, ἰός. Διατὶ ὀξύ(νεται); Τὰ εἰς ΟΣ λήγοντα καθαρὰ δισύλλαβα παραληγόμενα τῷ Α μακρῷ, ὅσα μὴ ἢ κύρια, μὴ δὲ ἔχοντα οὐδετέρου παρασχηματισμόν, ὀξύνεται, οἷον ναὸς, λαός. ΚΕΝΑ πτώσεως αἰτιατικῆς τῶν πληθυντικῶν ἢ ἐυθεΐα τῶν ἐνικῶν, τὸ κενόν. Ἔστι δὲ γένους οὐδετέρου, τὸ ἀρσενικόν, ὁ κενός, εἰδους παραγώγου, εἰδους τῶν παραγῶγων ῥηματικοῦ. Καὶ πόθεν γίνεται; Παρὰ τὸ χέω, χενός καὶ κενός. Κενός πόσα σημαίνει; Τρία. Διὰ τοῦ Ε ψιλοῦ τὸ μάταιον, κοῦφον· διὰ τῆς ΑΙ διφθόγγου τὸ νεωστὶ κατεσκευασμένον, ἐξ οὗ καὶ ἐγκαίνιον· σημαίνει δὲ τὸ παράδοξον καὶ θαυμαστόν, ἐξ οὗ καὶ τὸ καινόν, τὸ θαῦμα. Κενόν διατὶ ὀξύνεται; Πᾶν οὐδέτερον ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν παρεσχηματισμένον ὁμότονον ἐστὶ τῷ ἀρσενικῷ, οἷον καλὸς καλόν, φίλος φίλον· οὕτως οὖν καὶ κενός. Ὁ ΚΕ ψιλόν, διατὶ; Πᾶσα λέξις ἀπο' τῆς ΚΕ συλλαβῆς ἀρχομένη διὰ τοῦ Ε ψιλοῦ γράφεται, οἷον κέραμος. ΒΑΣΙΛΕΥΣ παρὰ τὸ σίνω, σινεὺς, ὁ βλαπτικός, καὶ μετὰ τοῦ στερητικοῦ Α, ἀσινεὺς, ὁ ἀβλαβής, ὃν οὐδεὶς δύναται βλάψαι, καὶ τροπῇ τοῦ Ν εἰς Λ, καὶ πλεονασμῷ τοῦ Β, βασιλεὺς. Καὶ πόθεν ἐτυμολογεῖται; Παρὰ τὸ βάσις εἶναι ἐλέους ἢ ἐπίβας καὶ ὕψος; δὲ (δεῖ) γὰρ ἀληθῶς βασιλέα καλοποιεῖν, ὁ δὲ κακοποιεῖ(ων) τύραννος· ἢ παρὰ τὸ βάσις εἶναι λαοῦ, οἷον εἶδρα καὶ στήριγμα· ἢ παρὰ τὸ πεπᾶσθαι λαοὺς, τουτέστι κεκτῆσθαι· ἢ παρ' αὐτό (παρὰ τὸ) ἐπὶ πᾶσι λεύσσειν, καὶ πάντων προνοεῖσθαι. Τί διαφέρει βασιλεὺς κοίρανος καὶ ἡγεμών; Διαφέρει· βασιλεὺς μὲν λέγεται ὁ ἑαυτῷ τὴν ἀρχὴν περιποιούμενος, κοίρανος δὲ ὁ πρὸς καιρὸν τοῦ βασιλέως ἔργον ἐπιτελῶν, ἡγεμὼν δὲ ὁ τῆς στρατείας ἡγούμενος. Τὸ 70 ΣΙ Ι διατὶ; Ἐκ τοῦ σίνω. Καὶ ἐκεῖνο διατὶ; Τὰ διὰ τοῦ ΙΝΩ ῥήματα διὰ τοῦ Ι γράφεται, πλὴν τοῦ στείνω, γείνω, τείνω. Καὶ ἄλλως· τὰ διὰ τοῦ ΙΛΕΥΣ ἅπαντα διὰ τοῦ Ι γράφεται, πλὴν τοῦ Πηλεὺς καὶ Νηλεὺς. Διατὶ ὀξύνεται; Τὰ εἰς ΕΥΣ λήγοντα ἀρσενικὰ, εἴτε μονοσύλλαβα εἴτε ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν, ἅπαντα ὀξύνεται, δηλονότι κοινολεκτούμενα, οἷον Ἀχιλλεὺς, Πηλεὺς, βασιλεὺς, Ζεὺς, Φλεὺς ὁ Διόνυσος, (Νεὺς) ὄνομα ποταμοῦ, Δνεὺς, ὄνομα πόλεως ἐν Λυκίᾳ, ὅπου ἀνέτράφη ἡ Χίμαιρα, σεὺς, ὁ σκώληξ· ταῦτα δὲ, φημὶ τὸ Φλεὺς καὶ Δνεὺς, οὐδὲ συνήεις(η) εἰσὶ τοῖς Ἑλλήσι· τὸ δὲ σεὺς οὐδὲ εὐρήνεται ἐν χρήσει κατὰ τὴν ἐυθεΐαν, ἀλλὰ κατὰ τὰς πλαγίας. Διατὶ εἴπε κοινολεκτούμενα; Ἐπεὶ οἱ Αἰολεῖς βαρὺ τόνως λέγουσιν Ἀχίλλευς, Πήλεις· τοιοῦτον δὲ ἐστὶ καὶ τὸ Ἄρευς, Αἰολικῶς λεγόμενον· τὸ γὰρ Ἄρης Ἄρευς λέγουσι. Διατὶ εἴπεν ἀρσενικόν; Διότι νεὺς καὶ γρεὺς· ταῦτα γὰρ περισπῶνται μὲν, ἀλλὰ θηλυκὰ εἰσιν, νεὺς γὰρ ἐστὶν ἡ ναῦς, καὶ γρεὺς ἡ γραῦς. Ὁ βασιλεὺς τοῦ βασιλέος κοινόν, καὶ βασιλέως Ἀττικῶς. Ὁ

βασιλεὺς πόσας γενικὰς ἐπιδέ-χεται; Ἐξ βασιλεὺς βασιλέος διὰ τοῦ Ε καὶ Ο μικροῦ κοινῶς· βασιλεὺς βασιλέως, διὰ τοῦ Ε καὶ Ω Ἀττικῶς· βασιλεὺς βασιλῆος διὰ τοῦ Η καὶ Ο παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Ἴωσι καὶ Αἰολεῦσιν, ἀλλὰ νῦν Αἰολεῖς προπαροξύνουσιν, Ἀχιλλῆος καὶ βασιλῆος λέγοντες· βασιλεὺς βασιλεῖος διὰ τῆς ΕΙ διφθόγγου καὶ Ο παρὰ τοῖς νεωτέροις Ἴωσι καὶ τοῖς νέοις Αἰολεῦσιν, ἀλλὰ καὶ ταῦτα Αἰολεῖς προπαροξύνουσιν, Ἀχί-λειος καὶ βασίλειος λέγουσι (οντες)· βασιλεὺς βασιλῖος διὰ τοῦ Ι καὶ Ο παρὰ τοῖς Βοιωτοῖσι· βασιλέος καὶ κράσει τοῦ Ε καὶ Ο εἰς τὴν ΕΥ δίφθογγον βασιλεὺς παρὰ Δωριεῦσιν, ὡς περ' Ὀδυσσεὸς Ὀδυσσεὺς, καὶ ὁ ποιητὴς Ὀδυσσεὺς δὲ λαβὼν κύσε χεῖρ' ἐπὶ καρποῦ, ἀντὶ τοῦ Ὀδυσσεὸς τὴν χεῖρα ἐφίλησε. Καὶ ποσαχῶς συναιρεῖται τὸ Ε καὶ Ο; Τριχῶς· παρ' ἡμῖν μὲν εἰς τὴν ΟΥ δίφθογγον, ὡς Δημοσθένους Δημοσθένους· παρὰ δὲ τοῖς Ἀθηναίοις εἰς τὴν ΕΙ δίφθογγον, ὡς τὸ πλέον πλεῖν, καὶ 71 δέον δεῖν· παρὰ Δωριεῦσιν εἰς τὴν ΕΥ δίφθογγον, ὡς τὸ ἐμέο ἐμεῦ· καὶ ὁ ποιητὴς, ἐμεῦ ἀπομνηνίσαντος, καὶ θεέοντο θεεῦντο· θεεῦντο δὲ μέρμερα ἔργα, τουτέστιν, ἐθαύμαζον. Διὰ τί οὐ συναιροῦσιν οἱ Ἀθηναῖοι τῆς Ἀχιλλέος καὶ βασιλέως γενικῆς τὸ Ε καὶ Ω εἰς Ω, ὡς περ Πειραιέως Πειραιῶς; Διότι τὰ εἰς ΕΥΣ μὴ ἔχοντα μὲν πρὸ τοῦ Ε σύμφωνον συναιροῦνται κατὰ τὴν γενικὴν παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις, οἷον Ἑρετριεὺς Ἑρετριέως Ἑρετριῶς, Πειραιεὺς Πειραιῶς τοῦ δὲ Ἀχιλλεὺς καὶ Πηλεὺς καὶ βασιλεὺς αἱ γενικαὶ ἔχουσαι πρὸ τοῦ Ε σύμφωνον, οὐ συναιροῦνται. Δεῖ δὲ γινώσκειν, ὅτι ἐπὶ τῶν συναιρουμένων Ἀττικῶν τῶν γινομένων κατὰ συναλοιφήν ἐν τῇ γενικῇ τοῦ Ε εἰς Ω οἱ Ἀττικοὶ τὰς αὐτὰς αἰτιατικὰς συναλείφοντες εἰς Α μόνως ποιοῦσι τὴν αἰτιατικὴν, τὸν Ἑρετριά τὸν Ἑρετριά, τὸν Πειραιέα τὸν Πειραιᾶ. Διὰ τί τὸ Ἑρετριά καὶ τὰ ὁμοία εἰς Η οὐ κερνᾶται, ἡνίκα δὲ φωνῆεν, τότε καὶ εἰς Α καὶ Η; Ἄλλ' ἕτερος κανὼν ἐστὶν ὁ λέγων, ὅτι ὁ νὴν τρόπον ἐν τῇ γενικῇ ἐγένετο ἡ κράσις, οὐκ ἀπὸ τῆς κοινῆς γενικῆς, ἀλλ' ἀπὸ τῆς Ἀττικῆς ἐγένετο ἡ κράσις· καὶ εὐλόγως εἰς Α μόνον ἐστὶν ἑτέρα κράσις, οὐχὶ καὶ εἰς Η. Τὸν βασιλέα Ἀττικῶς τὸ Α μακρὸν διατί; Πᾶσα γενικὴ εἰς ΟΣ λήγουσα ἔχει τὴν αἰτιατικὴν τῶν ἐνικῶν εἰς Α λήγουσαν ὁμότονος (χρονον) καὶ ὁμότονον, οἷον Αἴαντος Αἴαντα, ὁμοίως Πηλεὺς Πηλέα· οἱ γοῦν Ἀθηναῖοι, ἐπειδὴ Πηλέως Ἀχιλλέως λέγουσι διὰ τοῦ Ω, τούτου χάριν καὶ τὴν αἰτιατικὴν τῶν ἐνικῶν ποιοῦσιν εἰς Α μακρὸν, ἵνα ἰσόχρονος γένηται τῇ γενικῇ· καὶ πολλὴ ἐστὶν ἡ χρῆσις τῆς τοιαύτης αἰτιατικῆς παρ' Εὐριπίδῃ, οἷον ἐστὶ καὶ τὸ μὴν δέδορκα τόνδε Πηλέα πέλας. Καὶ εἰ ἄρα τῆς Πηλέα αἰτιατικῆς τὸ Α ἐκτείνουσι πρὸς ἀναλογίαν τῆς γενικῆς, διατί οὐκ ἐκτείνουσι καὶ τὸ Ι τῆς δοτικῆς πρὸς ἀναλογίαν τῆς γενικῆς, καὶ μάλιστα τοῦ 72 κανόνος λέγοντος, ὅτι πᾶσα δοτικὴ ἰσοσυλλαβοῦσα τῇ γενικῇ καὶ ἰσοχρονεῖν αὐτῇ θέλει; Ἐστὶν οὖν εἰπεῖν, ὅτι οὐ κέχρηται οἱ Ἀττικοὶ ἐπὶ τούτων τῇ ἐντελεῖ δοτικῇ, ἀλλ' αὐτῇ συνηρημένῃ, ἵνα μὴ ἀναγκασθῶσι πρὸς ἀναλογίαν τῆς κοινῆς γενικῆς συστεῖλαι τὸ Ι τῆς δοτικῆς τῇ συναιρέσει οὖν κεκρημένοι ἔχουσιν αὐτὴν μακράν. Τὸν βασιλέα τὸ συνηρημένον οὐ ποιεῖ. Διὰ τί; Οὐδέποτε τῆς κλητικῆς εἰς φωνῆεν ληγούσης ὀφείλει ἡ αἰτιατικὴ εἰς Η καταλήγειν. ὡς παρ' Ὀμήρῳ Τρώων ἵπποδαμῶν ἐξίλιος υἱὸς εὐθείας ἄποινα. Ἐνεδός, ὁ ἄφρωνος. Γίνεται ἀπὸ τῆς ΑΝΑ προθέσεως καὶ τοῦ ἰὰ ὃ σημαίνει τὴν φωνήν, ἀπὸ τοῦ ἰέσθαι καὶ πέμπεσθαι, ἢ πορεύεσθαι πανταχοῦ, καὶ γίνεται ἄνιδός, καὶ συστολῇ τοῦ διχρόνου εἰς Ε ἄνεδός, καὶ τροπῇ τοῦ Α εἰς Ε, ἄνεός· ἡ κλητικὴ, ὡς βασιλεῦ. Ὁ κανὼν· τὰ εἰς ΕΥΣ λήγοντα μετὰ διφθόγγου ἀποβολῇ τοῦ Σ ποιεῖ τὴν κλητικὴν· ὁ Ζεὺς, ὡς Ζεῦ. Ὁ Ζεὺς πῶς κλίνεται; Τοῦ Διός· Ὁ κανὼν· δύο κανόνες εἰσι μαχόμενοι ἀλλήλοις· ὁ μὲν εἰς λέγει, ὅτι πᾶν ὄνομα μονοσύλλαβον μακροκατάληκτον, εἰς Σ λήγον, διὰ τοῦ ΟΣ καθαροῦ κλινόμενον, τὸν χρόνον τῆς εὐθείας φυλάσσει καὶ ἐν τῇ γενικῇ, οἷον δμῶς δμωδός, θῶς θωδός, καὶ ὀφείλει εἶναι Ζευδός· ὁ δὲ ἕτερος λέγει, ὅτι τὰ εἰς ΕΥΣ διὰ τοῦ ΕΟΣ κλίνονται, καὶ

ωφείλεν εἶναι Ζεός. Τῶν οὖν δύο κανόνων μαχομένων, εἰσηλθεν ἡ τῶν Δωριέων διάλεκτος, καὶ ἐγένετο Ζεὺς, Διός· οἱ γὰρ Δωριεῖς τὸ Δ εἰς Ζ τρέπουσι. Ζεὺς πόσα σημαίνει; Τέσσαρα· τὸν θεὸν κατὰ τοὺς Ἕλληνας, ὡς τὸ Ζεὺς δ' ἐπεὶ οὖν Τρῶας τε καὶ Ἑκτορα νηυσὶ πέλασσε· καὶ τὸν Ποσειδῶνα, ὡς τὸ Ζεὺς δὲ κατὰ πόντον ἑτάρα, (Ζεὺς ἐτάραξε δὲ πόντον οδ. ε'. 304.) καὶ τὸν καταχθόνιον θεόν· ὡς τὸ Ζεὺς δὲ καταχθόνιος καὶ ἐπαινή Περσεφόνη. ἈΡΧΟΝΤΕΣ ὁ νόμα μετοχικόν, μεταγεται δὲ ἀπὸ μετοχῆς εἰς ὁ νόμα, καὶ γίνεται παρὰ τὸ ἀρχω ῥήμα· τὸ δὲ ἀρχω παρὰ τὸ αἶρω, εἰπαίρω. Ἀρχων διὰ τί βαρύνεται; Τὰ εἰς 73 ΧΩΝ λήγοντα δισύλλαβα, ὅποτε μὴ μηνὸς ὁ νόμα ὑπάρχον, βαρύνεται, οἶον τύχων, γλίχων· οὕτως οὖν καὶ ἀρχων· πρόσκειται "μὴ μηνὸς ὁ νόμα" διὰ τὸ παχὺν παρ' Αἰγυπτίοις. Ἡ δὲ ἀρχων μετοχή διὰ τί βαρύνεται; Διότι πᾶσα μετοχή εἰς Ν λήγουσα ἐνεστώτος χρόνου βαρύνεται, οἶον τύπτω τύπτων, οὕτως οὖν καὶ ἀρχω καὶ ἀρχων, χωρὶς τῆς ἑκὼν μετοχῆς. Ψιλοῦται τὸ Ε Α λήγον εἰς Ρ ἐπιφερομένου δασέος ψιλοῦται, ἀρχω, ἀρχός, ἀρθρον, καὶ πᾶν φωνήεν πρὸ δασέος καὶ τοῦ Ρ ψιλοῦται. Τὸ ΑΡ βραχὺ, διατί; Διότι ἡ ΑΡ συλλαβὴ ἀρχουσα καὶ ἀσυνάλειπτος οὖσα ἐπιφερομένου ἀφώνου μὴ τοῦ Α συστέλλεται, οἶον ἀρμηλος, ἀρκτος· οὕτως οὖν καὶ ἀρχων· τὸ δὲ ἀργός οὔσυνθὲν ἐξετάθη ἐκ τοῦ ἀεργός· τὸ δὲ ἀρδω καὶ ἀρδην παρὰ τὸ αἶρων γινόμενον ἐκτείνεται. ΣΥΝΗΧΘΗΣΑΝ ἐκ τοῦ συνάγω, σχήματος συνθέτου, ὅθεν σύγκειται, ἐκ τῆς σὺν προθέσεως καὶ τοῦ ἀγω. Τὸ ἀγω πόσα σημαίνει; Τέσσαρα· ἀγω τὸ πορεύομαι, ὡς τὸ Λαοδίκην ἐσάγουσα, θυγατρῶν εἰδος ἀρίστην· ἀγω τὸ κατακλῶ, ὡς τὸ ἀξον δὴ ἐγχος Διομήδεος ἵπποδάμοιο· ἀγω τὸ φέρω, ὡς τὸ εἰς Ἀγαμέμνονα δῖον ἀγων κεχαρηότα νίκη· ἀγω τὸ ἐκπλήττομαι, ὡς τὸ ἀγῆ μ' εἴχει ὄρχαμε λαῶν. Τί διαφέρει τὸ ἀγω τοῦ φέρω; Ὅτι τὸ μὲν ἀγω ἐπὶ ἐμψύχων λαμβάνεται, ὡς τὸ ἀξετε δὲ Πριάμοιο βίην. τὸ δὲ φέρω ἐπὶ ἀψύχων, ὡς τὸ οἶδ' ἡγὼν μὲν μῆλα φέρον δ' εὐήνορα οἶνον. Ἀγω οὖν καὶ μετὰ τῆς σὺν προθέσεως συνάγω. Καὶ αἱ συντιθέμεναι λέξεις πρῶτον κλίνονται καὶ οὕτω συντίθενται, ἢ πρῶτον συντίθενται καὶ οὕτω κλίνονται. Ζῆτει εἰς τὸ "οὐκ ἐκάθισε." Συνάγω διατί βαρύνεται; Τὰ εἰς ΓΩ λήγοντα ῥήματα ὑπὲρ δύο συλλαβὰς παραληγόμενα τῷ Α, μὴ ὄντα σύνθετα παρὰ πρόθεσιν περισπᾶται, οἶον σμαραγῶ, 74 παταγῶ· σεσημείωται τὸ ἀγω, συνάγω, καὶ εἴ τι ὁμοιον, παρὰ γὰρ πρόθεσιν συντίθεται. Τὸ Α βραχὺ, διατί; Παρὰ ποιηταῖς εὐρῆται βραχὺ, ὡς τὸ ἀγουσι δῶρα ἀνακτι, καὶ κατὰ σύνθεσιν δὲ βραχὺ ἔχουσιν αὐτό, οἶον, συνάγω, συναγωγῇ· ἡ δὲ σὺν πρόθεσις τὸ ὁμοῦ δηλοῖ, ὡς τὸ συνέκ δημοσ, σύντροφος, σύννοικος, ἀντὶ τοῦ ὁμοέκδημος, ὁμότροφος, ὁμόοικος· συνάγω γὰρ ἐστὶ τὸ ὁμοῦ ἀγω. ἘΠὶ Τὸ ΑΥΤΟ· ἐπίρρημα συλλήψεως ἢ ἀθροίσεως· γίνεται δὲ ἐκ τῆς ἐπὶ προθέσεως καὶ τῆς αὐτοῦ ἀντωνυμίας. ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ· κατὰ εἰ μὲν γενικῇ συντάσσεται, ἐπὶ κατηγορίας καὶ ἐγκλήματος τίθεται, οἶον, "κατὰ τοῦ κυρίου καὶ κατὰ τοῦ χριστοῦ αὐτοῦ" εἰ δὲ μετὰ αἰτιατικῆς, δηλοῖ τὴν ἰσότητά, οἶον "κατ' ἐμεῖ," ἀντὶ τοῦ ἴσον ἐμοί· "κατ' αὐτόν," ἀντὶ τοῦ ἴσον. ΧΡΙΣΤΟΣ, ὁ νόμα ῥηματικόν. Καὶ πόθεν γίνεται; Εἰ μὲν σημαίνει τὸν κεχρισμένον, ἐκ τοῦ χρίω, γράφεται διὰ τοῦ Ι· (τὰ γὰρ διὰ τοῦ ΙΩ ῥήματα μὴ παρ' ἐνεστώτα ἢ μέλλοντα παρηγμένα, μηδὲ ἔχοντα ἀποπλεονασμοῦ τὸ Ι μηδὲ ἀντιπαρακείμενον τὸ Ο, διὰ τοῦ Ι γράφεται, οἶον χρίω, φθίω, τίω) εἰ δὲ σημαίνει τὸ ἀγαθόν, ἐκ τοῦ χρῶ τὸ παρέχω, ὅπερ ἐπὶ τοῦ μέλλοντος διὰ τοῦ Η γράφεται· καὶ τὰ μονοσύλλαβα γὰρ διὰ τοῦ Η ἔχει τὸν μέλλοντα, χρῶ χρήσω, ῥῶ ῥήσω. Καὶ πόσα σημαίνει τὸ χρῶ; Ἐ· Χρῶ τὸ παρέχω, ἐξ οὗ καὶ χρηστός, ἀγαθός, ὁ πᾶσιν ἑαυτὸν παρέχων· χρῶ, τὸ κτῶμαι, ἐξ οὗ καὶ χρῆμα· χρῶ τὸ μαντεύομαι, ἐξ οὗ καὶ χρησμός καὶ χρηστήρ· χρῶ, τὸ βάπτω, ἐξ οὗ καὶ χρώμα· χρῶ, τὸ πλήσσω, ἐξ οὗ καὶ κατὰ παραγωγὴν χραύω, καὶ Ὅμηρος χραύσει μὲν τ' αὐλῆς ὑπεράλμενον οὐδὲ δαμάσσει. ΧΡΙΣΤΟΣ διατί ὀξύνεται; Τὰ εἰς ΤΟΣ σύλλαβα

μονογενῇ ἔχοντα πρὸ τοῦ Τ τὸ ΣΤ οἷον ἰστός, πιστός, χρίστος, καὶ εἴ τι οἷμοιον. ΔΙΑΡΡΗΞΩΜΕΝ, ὑποτακτικῆς ἐγκλίσεως. Καὶ τί ὑπο 75 τάσσει; Οὐδ' ἐν, ἀλλὰ τὰ συμβουλευτικὰ διὰ τοῦ Ω μεγάλου γράφεται, καὶ ἀντὶ ὑποτακτικῶν λαμβάνονται. Τὸ θέμα; Ῥήσω τὸ ῥηγνύω. Καὶ πόθεν γίνεται; Παρὰ τὸ ῥῶ τὸ φθείρω. Τὸ ῥῶ πόσα σημαίνει; Ζ' ῥῶ τὸ λέγω, ἐξ ου̃ καὶ ῥῆσις ὡς καὶ ῥῆμα· ῥῶ, τὸ ῥέω, ἐξ ου̃ καὶ ῥεῖθρον· ῥῶ τὸ ὑγιαίνω, ἐξ ου̃ καὶ ῥῆσις ἡ ὑγεία, καὶ ῥώμη ἡ δύναμις· ῥῶ τὸ φθείρω, ἐξ ου̃ καὶ ῥαῦς καὶ γραῦς, ἡ διεφθαρμένη· ῥῶ τὸ ἐξαίγομαι, ὡς τὸ "ῥῦσαί με κύριε" ῥῶ τὸ κινῶ καὶ σείω· ἀμβρόσια δ' αἴρα χαῖται ἐπερρώσαντο ἀνακτος. ῥῶ τὸ πράττω, ἐξ ου̃ τὸ ῥέζω. Ῥήσω τὸ ΡΗ Η, διατί; Οὐδέποτε πρὸ τῶν δύο ΣΣ εὐρίσκεται δίφθογγος, πλὴν τοῦ λεύσσω καὶ κρείσσω. Καὶ ἄλλως· διότι ἀνεφάνη τὸ Α ἐν τῷ δευτέρῳ ἀορίστῳ, καὶ τὰ ἔχοντα ἀναφαινόμενον τὸ Α ἐν τῷ δευτέρῳ ἀορίστῳ διὰ τοῦ Η γράφεται, οἷον ῥήσω ἔρραγον, πῆσσω ἔπαγον· Ῥήσω, ῥήξω, ἔρρηξα, καὶ τὸ ὑποτακτικόν, ἐὰν ῥήξω, καὶ τὸ πληθυντικόν, ἐὰν ῥήξωμεν· καὶ μετὰ τῆς διὰ προθέσεως, διαρρήξωμεν. Πόσα Ρ γράφεις; Δύο. Διατί; Ζήτηι εἰς τὸ "οὐκ ἂπορ ρυήσεται." ἩΣΣΩ διατί γράφεις δύο ΣΣ; Διότι οὐδέποτε βαρύτονος ἐνεστώς δι' ἑνὸς Σ ἐκφέρεται· τὸ γὰρ ἐν Σ χάρα κτηριστικόν ἐστὶ βαρυτόνου μέλλοντος· καὶ τάχα χαρακτηριστικὰ τοῦ βαρυτόνου μέλλοντος οὐ δύναται εἶναι χάρα κτηριστικὰ βαρυτόνου ἐνεστώτος. Διὰ τοῦτο τὰ φθάσαντα γενέσθαι βαρύτονα δι' ἑνὸς Σ ἐμέρισαν τὴν κλίσιν. ΔΕΣΜΟΣ παρὰ τὸ δέω, τὸ δεσμεύω. Τὸ δέω πόσα σημαίνει; Διὰ τοῦ Ε ψιλοῦ σημαίνει τέσσαρα· δέω τὸ δεσμεύω, ἐξ ου̃ καὶ δεσμός· δέω τὸ φοβοῦμαι, ἐξ ου̃ καὶ δέος ὁ φόβος· δέω τὸ ἱκετεύω, ἐξ ου̃ καὶ τὸ δέομαί σου· □ 1νλολ1λ0ω↔πλ/ελρλπλ0λ :.οτ 1νλολ1λ0ω↔/ελδλ0λ sic ,□ἐξ ου̃ καὶ τὸ ἐδον, ἐδεις, ἐδεε, καὶ ἐδει γενέσθαι· καὶ διὰ τῆς ΑΙ δίφθογγου ἐδαιώ, τὸ μανθάνω, ἐξ ου̃ καὶ δαίμων, οἶον δαίμων τις ὦν, καὶ ἐδάην τὸ ἐμαθόν· δαίω τὸ μερίζω, ἐξ ου̃ καὶ δαιτρός ὁ μάγειρος δαίω τὸ εὐώχοῦμαι, ἐξ ου̃ καὶ ἡ 76 εὐωχία, καὶ δαιτυμόνες, οἱ φίλοι· δαίω τὸ καίω, ἐξ ου̃ καὶ δάδες αἱ καιόμεναι· δαίω τὸ ποικίλλω, ἐξ ου̃ καὶ δαιδάλειος κατασκευὴ, ἡ ποικίλη. Δεσμός τὸ ΔΕ ψιλόν, διατί; Πᾶσα λέξις ἀπὸ τῆς (ΔΕ) συλ λαβῆς ἀρχομένη διὰ τοῦ Ε ψιλοῦ γράφεται, πλὴν τῶν ἐσσημειωμένων. Ὁξύνεται. Τὰ εἰς ΜΟΣ ἀπλᾶ ἔχοντα πρὸ τοῦ Μ τὸ Σ οἷον ἰστός, πιστός, χρίστος, καὶ εἴ τι οἷμοιον, οἷον χρησμός, ξυσμός, δεσμός. Αὐτοὶς διατί ὀξύνεται; Πᾶσα ἀντωνυμία ἀναφορικὴ οὐσα καὶ δεικτικὴ βαρύνεται, οἷον οὐτός, ἐκεῖνος, καὶ τὰ οἷμοια· σηση μείνεται μόνῃ ἢ αὐτός.

ἈΠΟΡΡΙΨΩΜΕΝ, ῥῆμα συμβουλευτικόν· γίνεται δὲ ἐκ τῆς ἀπὸ προθέσεως καὶ τοῦ ῥίπτω. Τὸ ΠΙ Ι, διατί; Τὰ εἰς ΠΤΩ λήγοντα ῥήματα ἐνὶ φωνήεντι παραληγόμενα ἈΦ'ΗΜΩΝ ἐκ τῆς ἀπὸ προθέσεως καὶ τῆς ἡμῶν ἀντωνυμίας. Γίνεται δὲ κατὰ τροπὴν τοῦ Π εἰς Φ διὰ τὸ ἐπιφερόμενον δασὺ πνεῦμα τοῦ ἡμῶν. Εἰς τὸ Η δασεῖαν, διατί; Διότι πᾶσα ἀντωνυμία ἀπὸ μακρᾶς ἀρχομένη δασύνεται, πλὴν τῆς αὐτός. Καὶ διατί πλὴν τῆς αὐτός; Διότι ἡ ΑΥ δίφθογγος ψιλοῦται, αὐξω, αὐδω. ΖΥΓΟΣ, παρὰ τὸ δύο αἶγειν, δυαγός, καὶ ἐν συγκοπῇ δυγός, καὶ τροπῇ Δωρικῇ τοῦ Δ εἰς Ζ, ζυγός. Οἱ γὰρ Δωριεῖς τὸ Δ εἰς Ζ τρέπουσι. Τὸ ΖΥ βραχὺ, διατί; Διότι εὐρηται βραχὺ παρὰ ποιητῇ, ὡς τὸ ἐκ δ' ἐφερὸν ζυγόδεσμον ἅμα ζυγῶ ἐννεάπηχυν· καὶ παρὰ Λυκόφρονι, βάλλειν νεογνὸν σκύμνον ἢ μόνῃ ζυγόν. Ζυγός διατί ὀξύνεται; Διότι μετεπλάσθη εἰς γένος οὐδέτερον· τὰ γὰρ εἰς ΓΟΣ δισύλλαβα εἰ ἔχει πρὸ τέλους δίχρονον συνεσταλμένον, κύρια ἢ προσηγορικὰ ὄντα, βαρύνεται, οἷον κράτος, πάγος, τράγος, χωρὶς εἰ μὴ μεταπλάττοιο εἰς γένος οὐδέτερον, ὡς ἔχει αὐτὸ τὸ ζυγός εὐρημένον παρὰ τῷ ποιητῇ καὶ οὐδέτερον. 77 Ζυγός πόσα σημαίνει; Τρία· τὸν τῶν ἀρμάτων ζυγόν, ὡς τὸ ἵππειου δὲ θεὰ ζυγοῦ ἦψατο. καὶ ὡς τὸ ὑπὲρ (ἐπὶ) δ' ἀργύρεον ζυγὸν ἦεν. Σημαίνει καὶ τὰς τῶν ἐρρεσούντων καθέδρας. Ὁ ΚΑΤΟΙΚΩΝ μέρος λόγου ἐστὶ μετοχῆς. Καὶ τί ἐστὶ μετοχή;

Λέξεις μετέχουσα τῆς τῶν ῥημάτων καὶ τῆς τῶν ὀνομάτων ἰδιότητος. Τί μετέχει τοῦ ὀνόματος καὶ τοῦ ῥήματος; Τοῦ μὲν ὀνόματος, γένη καὶ πτώσεις· τοῦ δὲ ῥήματος, διαθέσεις, χρόνους, καὶ συζυγίας. Τὸ θέμα πῶς ἐστὶ; Κατοικῶ. Πόθεν γίνεται; Ἐκ τῆς κατὰ προθέσεως καὶ τοῦ οἰκῶ, κατοικῶ· τοῦτο ἐκ τοῦ οἰκός· τοῦτο ἐκ τοῦ εἰκῶ τὸ ὑποχωρῶ, εἰς ὃν πάντες ὑποχωροῦμεν. Τὸ εἰκῶ πόσα σημαίνει; ἐ· εἰκῶ τὸ ὁμοίῳ, ἐξ ου· καὶ εἰκῶν τὸ ὁμοίωμα· εἰκῶ τὸ ὑποχωρῶ, ἐξ ου· καὶ οἰκός· εἰκῶ τὸ πρέπω, ἐξ ου· καὶ ὁ μέσος παρακείμενος εἰκα γέγονε, καὶ ἐν συναιρέσει, εἰκα, καὶ ἐν ὑπερθέσει τοῦ Ο εἰοικα· εἰκῶ τὸ ὑποτάττομαι, ἐξ ου· καὶ ἐν συνθέσει ὑπέικω, οἶονεὶ ὁ ὑπέικων καὶ ὁ ὑποταττόμενος· σημαίνει δὲ κατὰ περίφρασιν ἐκ τοῦ παρεπομένου τὸ θέλω, παρέπεται γὰρ τοῖς ὑπακούουσι τὸ θέλιν· τὸ γὰρ εἰζας τῷ θυμῷ ουδὲν ἕτερον σημαίνει, εἰ μὴ τὸ θελήσας· ἐξ ου· καὶ γίνεται κατ' ἀποβολὴν τοῦ Ι ἢ ἐκὼν μετοχή. Ἔστι δὲ καὶ ἕτερον ἡκῶ τὸ ἔρχομαι, ὡς περ (ὁ περ) ἐπὶ μὲν τῶν ἐνεργητικῶν παρὰ τοῖς ἰαμβολόγοις καὶ τοῖς πεζολόγοις διὰ τοῦ Η γράφεται, ἐπὶ δὲ τῶν παθητικῶν διὰ τοῦ Ι, οἶον ἀφίγμαι, ἀφιγμένος· παρὰ δὲ τοῖς ποιηταῖς πάντοτε διὰ τοῦ Ι, οἶον καὶ μεν κλέος οὐρανὸν ἵκει. Ἐκ τοῦ εἰκῶ οὐν τὸ ὑποχωρῶ γίνεται οἰκός, καὶ μετὰ τῆς κατὰ προθέσεως κάτοικος. Διατί ἀναβιβάζει τὸν τόνον; Τὰ εἰς ΟΣ ὀνόματα ἐν τῇ συνθέσει ἀναβιβάζουσι τὸν τόνον, κακὸς ἀκακός, σεμνὸς ἄσεμνος, τερπνὸς ἄτερπνος, Ῥωμαῖκος πολυρωμαῖκος, οὕτως οὐν καὶ οἰκός καὶ κάτοικος, χωρὶς τῶν ἐπὶ ἔθνους λαμβανομένων, (ἐκεῖνα γὰρ ἐν τῇ συνθέσει φυλάσσει τὸν τόνον, οἶον Ἀχαιοὺς φιλαχαιοὺς, Βοιωτὸς,) καὶ χωρὶς τοῦ κλειτὸς ἀγκλειτὸς, καὶ χωρὶς τοῦ ἱατρὸς ἀρχιατρὸς, καὶ χωρὶς εἰ μὴ διὰ σημασίαν τινὰ φυλαχθῇ ἡ ἐνέργεια, ὡς τὸ λοιγὸς βροτολοιγός· βροτολογικός(οιγός) δὲ ἐστὶν ὁ τοὺς βροτοὺς φθείρων· τούτου χάριν καὶ ὁ τόνος ἐφυλάχθη. Τὰ γὰρ προπαροξύτονα χαίρουσιν ἀμβλύνεσθαι εἰς πάθος, οἶον, λιθόβολος, ὁ λίθοις βαλλόμενος· παροξυνόμενα δὲ σημαίνει ἐνέργειαν, οἶον, λιθοβόλος, ὁ λίθοις βάλλων· καὶ πάλιν κατὰ τομὸς λέγεται ὁ ἀποτμηθεὶς τὴν κεφαλὴν· καρατόμος δὲ ὁ τεμὼν τὴν κεφαλὴν, οἶον ἡ μὲν Γοργὼ λέγεται καρατόμος, ἡ ἀποτμηθεῖσα τὴν κάραν, ὁ δὲ Περσεὺς καρατόμος ὡς τῆς Γοργοῦς τὴν κάραν τεμὼν. Ἐκ τοῦ κάτοικος γίνεται κατοικῶ, συζυγίας πρώτης τῶν περισπωμένων, καὶ ἡ μετοχή, ὁ κατοικῶν. Καὶ διατί ἐπενοήθη ἡ μετοχή; Διότι τὸ μὲν ὄνομα οὐσίαν σημαίνει, οἶον ἄνθρωπος, ἵππος, τὸ δὲ ῥῆμα πρᾶγμα, οἶον τύπτω, γράφω. Τὰ οὐν ῥήματα, ἅτε δὴ πράγματα ὄντα, θέλουσι συνεῖναι ταῖς οὐσίαις ἢ τοῖς ὀνόμασι, καὶ ἐπειδὴ κλινομένου τοῦ ὀνόματος τὰ ῥήματα οὐ δύνανται συγκλίνεσθαι αὐτοῖς μὴ ἔχοντα πτώσεις, εὐθείας γὰρ εἰσι, οἶον, Σωκράτης γράφει, Σωκράτους δὲ γράφει οὐ λέγομεν, εἰ μὴ Σωκράτους φίλος γράφει, τούτου χάριν ἐπενοήθη ἡ μετοχή, ἵνα συγκλιθῇ τὸ ὄνομα μετὰ τοῦ ῥήματος, καὶ τὸ λείπον τοῦ ῥήματος ἀναπληρώσῃ(θη). Καὶ λέγομεν, Σωκράτης γράφει, Σωκράτους γράφοντος, Σωκράτει γράφοντι, Σωκράτην γράφοντα, Σωκράτες γράφων, καὶ τὰ ἑξῆς. Τὸ εἰοικε πόσα σημαίνει; Τρία· τὸ ὁμοίῳ, ὡς τὸ ἡ τοι μὲν τὰ γ' οἶπισθε Μαχάονι πάντα εἰοικε· τὸ πρέπω, ὡς τὸ εἰοικέ τι οὐτοὶ ἀεικές· τὸ φαίνεται, ὡς τὸ τάχα ὡς εἰοικεν ἡ τῶν φρενῶν ἐναλλαγὴ. 79 Ὁ ΟΥΡΑΝΟΣ παρὰ τὸ ὀρῶ τὸ βλέπω, ὁ πᾶσιν ὀρώμενος, ἢ παρὰ τὸ οὐρῶ τὸ φυλάσσω, ὁ πάντα περιέπων, ἐξ ου· καὶ οὐρος ὁ φύλαξ. Εἰς τὸ ΟΥ ψιλόν, διατί; Ἡ ΟΥ δίφθογγος ἐν ταῖς ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν λέξεσι ψιλοῦται· οὐρανός, οὐλη, οὐρῶ, οὐτῶ. Ἡ οὐτος ἀντωνυμία δασύνεται, καὶ τὸ οὕτως ἐπίρρημα. Τὸ ΡΑ βραχὺ, διατί; Τὰ διὰ τοῦ ΑΝΟΣ, εἰ μὲν εἰσιν ὑπὲρ δύο συλλαβὰς, συστέλλει τὸ Α, οἶον στέφανος, γέρανός, οὐρανός, εἰ μὴ ποιητικῶς ἐκτείνονται· εἰ δὲ εἰσιν ὑπὲρ τρεῖς συλλαβὰς, ἐκτείνουσι τὸ Α, οἶον Ἡρωδιανός, Ἰουστινιανός, πλὴν τοῦ Ὠκεανός. Διατί ὀξύνεται; Τὰ εἰς ΝΟΣ ὑπὲρ δύο συλλαβὰς ἔχοντα πρὸ τέλους τὸ Α συνεσταλμένον προπαροξύνεται, εἰ μὴ

σχη ματίζοιτο εἰς θηλυκὸν γένος, οἷον, στέφανος, γέρανος· σέση μείωται τὸ οὐρανός, Σικανός, ἔστι δὲ τόπος Ἰβηρίας. ἘΚΓΕΛΑΣΕΤΑΙ, μέσος μέλλων πρῶτος. Τὸ θέμα πῶς ἐστίν; Ἐκγελῶ. Ποίου σχήματος; Συνθέτου. Καὶ πόθεν συνετέθη; Ἐκ τῆς ἐξ προθέσεως καὶ τοῦ γελῶ, καὶ γίνεται ἐξγελῶ· ἀλλ' ἢ ἐξ πρόθεσις, οἷον ἄν αὐτῇ σύμφωνον ἐπὶ φέρεται, εἴτε καθ' ἐν μέρος λόγου εἴτε κατὰ δύο, τρέπει τὸ Ξ εἰς Κ· ἐκ Βηθανίας, ἐκθεσμός, ἐκ' Ῥώμης, ἐκσπασμα. Πρω-τότυπὸν ἐστίν, ἢ παράγωγον; Παράγωγον. Καὶ πόθεν γίνεται; Ἐκ τοῦ γέλως· τὸ δὲ γέλως παρὰ τὸ χέω, χέλος, γέλως, ἢ παρὰ τὸ γῶ τὸ χωρῶ. Ἐτυμολογεῖται δὲ παρὰ τὸ τὰ γύα λύειν, τουτέστι μέλη, οἱ γὰρ γελῶντες ἐκκεχυ μένην ἔχουσι τὴν ψυχὴν. Γελῶ ποίας συζυγίας; Δευτέρας τῶν περισπωμένων. Πόθεν δῆλον; Ἡ δὲ δευτέρα συζυγία τῶν περισπωμένων ἐπὶ δευτέρου καὶ τρίτου προσώπου διὰ τῆς Αἱ διφθόγγου, προσ γραφομένου μὲν τοῦ Ι, μὴ συνεκφωνημένου δὲ, οἷον γελῶ γελᾷς γελᾷ· γελῶ καὶ ὁ μέλλων γελᾶσω. Πόθεν ἔχει τὸ Α; Καὶ ἔαν ἔχη ὁ ἐνεστώς τὸ Λ, τότε καὶ ὁ μέλλων διὰ βρα χέος τοῦ Α ἐκφέρεται, οἷον γελῶ γελᾶσω, θλῶ θλάσω. Τὸ ΛΑ βραχὺ, διὰ τί; Διότι τὸ Α τῆς δευτέρας συζυγίας τῶν περισπωμένων μετὰ τοῦ Ρ ὑπάρχον, ἢ μετὰ φωνήεντος, ἐκτείνεται, οἷον περῶ περάσω, ἰῶ ἰάσω, εἰ δὲ μετὰ τοῦ Λ, 80 συστέλλεται, οἷον ἰλῶ ἰλάσω, ἐξ οὗ καὶ ὁ παθητικὸς παρα τατικὸς προσλαμβάνει τὸ Σ, ἰλάσμαι, καὶ ἰλάσθην, γεγέλασμαι, ἐγγελάσθην. ἘΚΜΥΚΤΗΡΙΕΙ, μέλλων Ἀττικὸς, τὸ θέμα ἐκμυκτηρίζω. Καὶ πόθεν γίνεται; Ἐκ τῆς ἐξ προθέσεως καὶ τοῦ μυκτη-ρίζω· τὸ δὲ μυκτηρ παρὰ τὸ μύσσω, μύω· ὅν γὰρ μισοῦμεν, τοῦτον καὶ ἀποστρεφόμεθα. Τὸ μύω πόσα σημαίνει; Δύο· μύω τὸ καμ(μ)ύω, ἐξ οὗ καὶ μύωψ, παρὰ τὸ μύειν τοὺς ὠπας· μύω τὰ μανθάνω, ἐξ οὗ καὶ τὸ "μυεῖται πνεύματος γινώσιν." Μυκτηρίζω, καὶ ὁ μέλλων, μυκτηρίσω, ὁ Ἀττικὸς μέλλων, μυκτηριῶ. Ὅρων (ὁ κανών) ἐπὶ τῶν διὰ τοῦ ΙΖΩ ῥημάτων (οἱ Ἀττικοὶ) ἀποβάλλοντες τὸ Σ τοῦ μέλλοντος καὶ περισπῶντες ἰδῖον μέλλοντα ποιοῦσιν, οἷον ὑβρίζω ὑβρίσω ὑβριῶ, λακτίζω λακτίσω λακτιῶ· οὕτως οὖν καὶ τὸ μυκτη ρίζω μυκτηρίσω μυκτηριῶ. ΤΟΤΕ, ποίου μέρους λόγου ἐστίν; Ἐπιρρήματος, χρόνου δηλωτικοῦ. Τὰ δὲ χρόνου δηλωτικά, οἷον νῦν, τότε, αὐθις. Τὸ ΤΟ μικρὸν, διατί; Τὰ εἰς ΤΕ λήγοντα ἐπιρρήματα τῷ Ο παραληγόμενα βαρύνονται, οἷον ἄλλοτε, ἐνίστε, ἐκάστοτε, πάντοτε· τὰ δὲ ὄντα ἀόριστα ἢ ἀναφορικά, εἰ μὲν εἴη δισύλλαβα, βαρύνονται, εἰ δὲ ὑπὲρ δύο συλλαβὰς προπαρο ξύνονται. Πρόσκειται "ἀόριστα" διατί; Ὅτι μὲν πρῶ τοισι φάνεικεν καὶ ποτὲ μὲν παρὰ ποτὲ δὲ οὐ. ΛΑΛΗΣΕΙ ποίας συζυγίας; Πρώτης τῶν περισπωμένων. Ποίου χρόνου; Μέλλοντος πρώτου. Τὸ θέμα πῶς ἐστίν; Λαλῶ. Πόθεν γίνεται; Παρὰ τὸ λῶ τὸ θέλω· ἃ γὰρ θέλει τις ταῦτα καὶ λαλεῖ. Τὸ ΛΩ πόσα σημαίνει; Σ' λῶ τὸ λέγω, ἐξ οὗ καὶ λόγος· λῶ τὸ πληρῶ καὶ τελειῶ, καὶ λῶμα· λῶ τὸ ἀπολαύω, ἐξ οὗ καὶ λαιμός, καὶ λάρυγξ· λῶ τὸ θέλω παρὰ Θεοκρίτῳ· λῶ τὸ ἐπιθυμῶ, ἐξ οὗ καὶ τὸ λελημένος· λῶ τὸ βλέπω, ἐξ οὗ καὶ λέων. Ἐκ τοῦ λῶ τὸ λέγω γίνεται ἕτερον ῥῆμα, λάσκω, ὡς παρ' Εὐριπίδῃ, τοιαῦτα λάσκεις τοὺς ἀναγκαίους φίλους. Ἐκ τοῦ λῶ κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν λαλῶ, ὁ μέλλων λαλήσω. 81 Πόθεν ἔχει τὸ Η; Καὶ ἔαν διχρόνῳ παραλήγηται ὁ ἐνεστώς, διὰ τοῦ Η ἔχει τὸν μέλλοντα, οἷον κιχῶ κιχήσω, λαλῶ λαλήσω. ὍΡΓΗ, ὄνομα ῥηματικόν· καὶ πόθεν γίνεται; Παρὰ τὸ ῥέζω τὸ πράττω· ὁ μέσος παρακείμενος ἔρρογα, καὶ ἐν ὑπερ βιβασμῷ ἔρρογα, τοῦ ἐνὸς Ρ ἀποβληθέντος, καὶ ἐξ αὐτοῦ ὀργή· ἢ παρὰ τὸ εἴργω τὸ κωλύω, ἢ κωλύουσα ἡμᾶς τὰ δέοντα βουλευέσθαι, εἴργη, καὶ ἀποβολῇ τοῦ Ι καὶ τροπῇ τοῦ Ε εἰς Ο ὀργή· ἢ παρὰ τὸ ὀρέγω, τὸ ἐπιθυμῶ, ὀρεγή, καὶ ἐν συγκοπῇ ὀργή. Εἰς τὸ ὍΡ ψιλὴν, διατί; Τὸ Ο πρὸ τοῦ Ρ ἐπιφερομένου τοῦ Γ ψιλοῦται, πλὴν τοῦ ὀργια τοῦ σημαίνοντος τὰ μυστήρια, ὅξυ. (δασύ;) Τὰ εἰς ΓΗ δυσύλλαβα προσηγορικὰ ὄντα καὶ ῥηματικά ἔχεται(οντα) τὴν πρὸ τέλους συλλαβὴν εἰς σύμφωνον καταλήγον, ὅξυ(νεται) οἷον φθογγή, κλαγγή, ὀργή, καὶ εἴ τι ὁμοιον.

ΘΥΜΟΣ παρὰ τὸ θύω τὸ ὀρμῶ, ὁ μέλλων θύσω, ὁ παρα κείμενος τέθυκα, ὁ παθητικὸς τέθυμαι, καὶ ἔξ αὐτοῦ θυμός· τὰ γὰρ ἀπο τοῦ παθητικοῦ παρακειμένου καὶ τοῦ ὀρμῶ, ἔξ ου~ καὶ θυμός καὶ θύρα, δι' ἧς ὀρμῶμεν. Τὸ ΘΥ ψιλοῦται· διατί; Τὰ διὰ τοῦ Υῶ ῥήματα διὰ τοῦ Υ ψιλοῦ γράφονται. Τὸ ΘΥ μακρόν. Τὸ θύω, καὶ λύω, καὶ ῥύω κατὰ μὲν τὸν ἐνεστώτα εἴχουσι καὶ μακρόν καὶ βραχὺ τὸ Υ· κατὰ δὲ τὸν μέλλοντα ἀεὶ μακρόν, ἐν δὲ τῷ παρακειμένῳ πάλιν συστέλλουσιν αὐτό, τέθυκα καὶ λέλυκα· ὁμοίως καὶ ἐν τῷ παθητικῷ· τὰ δὲ ἐκ τοῦ πρώτου προσώπου γινόμενα ὀνόματα, θῦμα καὶ λῦμα, ἐκτείνουσιν οἱ Ἀττικοὶ τὸ Υ, καὶ τὸ θυμός δὲ μακρόν εἴχουσι τὸ Υ· τὰ γὰρ εἰς ΜΟΣ ὀξύτονα δισύλλαβα τῷ Υ παραληγόμενα ἐκτείνει αὐτό· χυμός, δρυμός, ῥυμός, θυμός. Διατί ὀξύνεται; Τὰ εἰς ΜΟΣ καθαρὰ δισύλλαβα εἴχοντα ἐν τῇ παραληγοῦσιν τὸ Υ ἐκτεταμένον ὀξύνεται, οἷον κρυμός, ῥυμός, θυμός. Θυμός πόσα σημαίνει; εἴ τὴν ψυχὴν, ὡς τὸ μελιηδέα θυμὸν ἀπηύρα· τὴν ὀργὴν, ὡς τὸ θυμός δὲ μέγας ἐστὶ διοτρεφέων βασιλῶν. 82 τὴν ὁμόνοιαν, ὡς τὸ ἀλλ' εἶνα θυμὸν εἴχοντες· νόω καὶ ἐπίφρονι βουλήν· τὸν ἐπιλογισμὸν, ὡς τὸ ἕτερος δὲ με θυμός ἀνῆκε· τὴν ἐπιθυμίαν, ὡς τὸ εἴξας τῷ θυμῷ. ΤΑΡΑΞΕΙ, ποίας συζυγίας; Τετάρτης τῶν βαρυτόνων. Ποίου χρόνου; Μέλλοντος πρώτου. Πῶς ἐστὶν ὁ ἐνεστώτης; Ταράσσω. Πόθεν γίνεται; Παρὰ τὸ ῥῶ τὸ φθείρω γίνεται ῥάσσω, καὶ μετὰ τοῦ ἐπιτατικοῦ Α ἀράσσω, καὶ πλεονασμῷ τοῦ Τ ταράσσω. Τὸ ΡΑ βραχὺ, διατί; Τὰ διὰ δύο Σ ἐκφερόμενα ῥήματα παράγωγα ὑπὲρ δύο συλλαβὰς, ὅποτε εἴχει δίχρονον πρὸ τέλους, συστέλλει αὐτό. Πόσας παραληγοῦσας ἐπιδέχονται τὰ εἰς δύο ΣΣ λήγοντα ῥήματα; Σ. Ζήτηι εἰς τὸ νύξ. ἘΓΩ ἀντωνυμίας πρωτοτύπου πτώσεως ευθείας τῶν ἐνικῶν, πρώτου προσώπου. Ἔστι δὲ ἀσύνναρθρον. Εἰς τὸ Ε ψιλήν· διατί; Τὸ ἐν ἀντωνυμίαις Ε πρὸ συμφώνου ψιλοῦται, ἐγώ, ἐμοί, ἐκεῖνος, πλὴν τοῦ ἕθεν. Καὶ διὰ τί πλὴν τοῦ ἕθεν; Διότι πᾶσα ἀντωνυμία ἀποβολῇ τοῦ Σ γίνεται δασὺ φωνήεν. Διατί ὀξύνονται; Αἱ πρωτότυποι ἀντωνυμίαι, ἐνικαὶ οὐ~σαι, ὀξύνονται. ΚΑΤΕΣΤΑΘΗΝ, ποίας καταλήξεως; Τῶν εἰς ΜΙ. Τί δια φέρει τὰ εἰς Ω τῶν εἰς ΜΙ; Διαφέρει, ὅτι τὰ μὲν εἰς Ω ποῖ μὲν πρωτότυπά εἰσι, ποῖ δὲ παράγωγα· τὰ δὲ εἰς ΜΙ ἀεὶ παράγωγα. Ποίας συζυγίας; Δευτέρας τῶν εἰς ΜΙ. Ποίου χρόνου; Ἀορίστου πρώτου. Τὸ θέμα πῶς ἐστὶν; Ἰστημι, ὁ μέλλων στήσω, ὁ παρακείμενος ἐστακα, ὁ παθητικὸς ἐστάμην, ἄοριστος πρῶτος ἐστάθην, καὶ μετὰ τῆς κατὰ προθέσεως κατεστάθην, καὶ γίνεται καταεστάθην· ἀλλ' εἰς φωνήεν λήγουσαι προθέσεις, ἐὰν συντεθῶσι μετ' ἑτέρας συλλαβῆς τῆς ἀποφωνήεντος ἀρχομένης, ἀποβάλλουσι τὸ ἔσχατον αὐτῶν 83 φωνήεν ἐν τῇ συνθέσει, οἷον κατὰ ἐμοῦ, κατ' ἐμοῦ· καταεστάθην, κατεστάθην. ἘΠΙ ΣΙΩΝ, ὄνομα θηλυκόν, καὶ εἰ μὲν σημαίνει τὴν πόλιν, γράφεται διὰ τοῦ Ι, εἰ δὲ τὸ κύριον ὄνομα, διὰ τοῦ Η, ὡς τὸ τὸν "Σηὼν βασιλέα τῶν Ἀμορραίων," ἀμφοτέρω κατὰ παράδοσιν. Τὸ ΩΝ μέγα· διατί; Πᾶν ἀρσενικόν καὶ θηλυκόν εἰς ἀμετάβολον λήγον Σιών, διατί ὀξύνεται; Καθόλου τὰ εἰς Ν λήγοντα βαρύτερα ὀνόματα ὀξύνεται, οἷον θεατὰν, ἑρατὰν, Ναασσῶν, Φεισῶν, Γεῶν· οὕτως οὐ~ν καὶ Σιών· χωρὶς τοῦ Ματθάν, Βαραββάν, Βάρ'Ιωνᾶν. Πῶς κλίνεται; Ἡ Σιών, τῆς Σιών· ἀκλιτον ἐστὶ καὶ κλίσειν οὐκ ἐπιδέχεται, ἢ μονόπτωτον. Καὶ τί διαφέρει ἀπτωτον μονόπτωτου; Διαφέρει, ὅτι τὸ μὲν ἀκλιτον ἐπ' ευθείας μόνον λέγεται, οἷον τὸ ὄφελος, τὸ οὐ~ς, τὸ δὲ μονόπτωτον ἐπ' ευθείας καὶ γενικῆς καὶ δοτικῆς καὶ αἰτιατικῆς μετὰ διαφόρων ἀρθρων, οἷον Ὀβραὰμ, τοῦ Ἀβραὰμ, τῷ Ἀβραὰμ. ὍΡΟΣ, ποίου γένους; Οὐδετέρου. Καὶ πόθεν γίνεται; Παρὰ τὸ ὀρῶ τὸ βλέπω· σημαίνει δὲ τὸν βουνόν· ἢ παρὰ τὸ αἶρω, τὸ ἐπαίρω, ἄρος καὶ ὄρος, τὸ ἀρθέν ἀπο τῆς γῆς εἰς ὕψος· εἰ δὲ σημαίνει τὸν ὀρισμὸν, ποίου γένους; Ἀρσενικοῦ. Καὶ πῶς κλίνεται; Ὁ ὄρος, τοῦ ὄρου. Καὶ πόθεν γίνεται; Παρὰ τὸ αἶρω, τὸ διαχωρίζω· τὸ οὐδέτερον τὸ ὄρος. Διατί βαρύνεται; Τὰ εἰς ΟΣ οὐδέτερα βαρύνονται, οἷον ψεῦδος, εἴδος, τεῖχος· οὕτως οὐ~ν καὶ ὄρος· καὶ μὴν τὸ

ψεῦδος, εἰ̃δος, τεῖχος, καὶ τὰ ο̃μοια, προπερισπῶνται· ἀλλὰ τὰ παροξύτονα καὶ τὰ προπαροξύτονα καὶ τὰ προπερισπωμένα, δυνάμει (βα ρύτονα.) Τὸ ο̃ρος εἰς τὸ Ο ψιλὴν, διατί; Τὸ Ο πρὸ τοῦ Ρ ψι λοῦται, ο̃ρος, ο̃ρε̃γω, Ὀρόντης, Ὀρέστης, πλὴν τοῦ ὀρῶ, ὀρᾶς. ἌΓΙΟΝ μέρους λόγου ἐστὶν ο̃νόματος εἴδους παραγώγου, $\text{I}\psi\lambda\omicron\lambda\text{I}\lambda\theta\upsilon\lambda\omega\leftrightarrow\gamma\lambda\downarrow\omega\leftrightarrow\gamma\lambda\alpha\lambda\eta\lambda\alpha\lambda\pi\lambda\theta\lambda$ ∴ εδ $\text{I}=\psi\lambda\omicron\lambda\text{I}\lambda\theta\upsilon\lambda\downarrow\omega\leftrightarrow\tau\lambda$ $\theta\lambda$ ῥηματικοῦ. Καὶ πόθεν γίνεται; Παρὰ τὸ ἀ̃ζω, τὸ σέβομαι, ἀ̃ζιος καὶ ἀ̃γιος. Τὸ ἀ̃ζω πόσα σημαίνει; Δύο, τὸ σέβομαι, ο̃περ καὶ δασύ 84 νεται, ἀ̃πο' γὰρ τοῦ χάζω τὸ ὑποχωρῶ γέγονε· ο̃ν γὰρ σε βόμεθα, τοῦτον καὶ ὑποχωροῦμεν. Ἀναχωρήσαντος οὗν τοῦ Χ, ε̃μεινεν ἢ ἀναλογοῦσα τῷ Χ δασεῖ. Σημαίνει δὲ καὶ τὸ ξηραίνω, ο̃περ καὶ ψιλοῦται· ἀπο' γὰρ τοῦ ζῶ γέγονε, καὶ μετὰ τοῦ στερητικοῦ Α ἀ̃ζω, οἶονεἰ οὗ̃ζω, τὰ γὰρ ξηρὰ οὗ̃ ζῇ, ἢ παρὰ τὸ ἀ̃γος ἀ̃γιος. Τὸ ἀ̃γιος πόσα σημαίνει; Δύο· τό τε καθαρὸν, ο̃περ καὶ κυρίως, καὶ τὸ ῥυπαρὸν, κατὰ ἀντίφρασιν. Διατί ὀξύ(νεται); Τὸ μέντοι ἀγνός ... Ἄγιος τὸ ΓΙ Ι διατί; Τὰ εἰς ΟΣ οὐδέτερα, εἰ μὲν τῷ Α παραλήγεται, τὰ δι' αὐτῶν παραλήγοντα διὰ τοῦ Ι σχηματίζεται· οἶ̃ον ἀ̃γος ἀ̃γιος, θάλπος θάλπιος, πέλαγος πελάγιος· εἰ δὲ μὴ παραλήγει τῷ Α διὰ τῆς ΕΙ διφθόγγου, οἶ̃ον ο̃ρος ο̃ρειος, τέλος τέλειος. Διατί προπαροξύνεται; Ὅσα ἀπο' τῶν εἰς ΟΣ διὰ τοῦ ΙΟΣ παρῆκται, συνεσταλμένου ο̃ντος τοῦ Ι, προπαροξύνεται. Τὸ θηλυκὸν, ἢ ἀγία· ὁ κανὼν· τὰ εἰς ΟΣ ἀρσενικὰ ποιοῦντα κατ' ἰδίαν θηλυκὸν, μὴ ο̃ντα κοινὰ τῷ γένει, εἰ μὲν καθαριεύουσι, ἢ τὸ Ρ ε̃χουσιν, εἰς Α ποιοῦσι τὸ θηλυκὸν, οἶ̃ον ἀ̃γιος ἀγία, ο̃σιος ὁσία, κύριος κυρία, φοβερὸς φοβερὰ, χωρὶς τῶν παραληγόντων τῷ Ο, τότε γὰρ (α̃ν) καθαριεύουσιν εἰς Η ποιοῦσι τὸ θηλυκὸν, οἶ̃ον ο̃γδοος ὀγδόη, ὀλοὸς ὀλοή, θοὸς θοή· πλὴν τοῦ ἀθρόος ἀθρόα· εἰ δὲ οὐ καθαριεύει, εἰς Η ποιοῦσι τὸ θηλυκὸν, οἶ̃ον σοφὸς σοφή, καλὸς καλή. Διατί εἰ̃πε, μὴ ο̃ντα κοινὰ τῷ γένει; Διότι τὰ εἰς ΟΣ σύνθετα κοινὰ εἰσι τῷ γένει, καὶ ὁμόφωνα τὰ θηλυκὰ τοῖς ἀρσενικοῖς, οἶ̃ον ὁ φιλόσοφος καὶ ἡ φιλόσοφος, ὁ ἀθάνατος καὶ ἡ ἀθάνατος· εἰ δὲ ἀπλᾶ, οὐχ ὁμοφωνοῦσιν, οἶ̃ον σοφὸς καὶ ἡ σοφή, ὁ θεὸς καὶ ἡ θεά. Οἱ μέντοι Ἀττικοὶ ποιοῦσι τὸ ἐναντίον· καὶ εἰ μὲν εἰσιν ἀπλᾶ, ποιοῦσιν ὁμόφωνα τὰ θηλυκὰ τοῖς ἀρσενικοῖς, οἶ̃ον ὁ σοφὸς καὶ ἡ σοφὸς, ὁ θεὸς καὶ ἡ θεός· καὶ γὰρ ἐγώ· θεός εἰμι, φησὶν ἡ Ἥρα· εἰ δὲ σύνθετα, ποιοῦσιν εἰς Η, οἶ̃ον ἀρίζηλος ἀριζήλη, ἀθάνατος ἀθανάτη, ὡς τὸ ἀγῆραον ἀθανάτην τε καὶ τὰ ο̃μοια. Ἡ ἀγία τὸ Α μακρὸν, διατί; Τὰ εἰς Α λήγοντα θηλυκὰ 85 παρεσχηματισμένα ἀρσενικοῖς, ὁμόφωνον(χρονον) ε̃χουσι τῷ 85 (τὸ) Α τῷ τέλει τῆς γενικῆς τοῦ ἀρσενικοῦ. Τὸ οὐδέτερον τὸ ἀ̃γιον· ὁ κανὼν· πᾶν ἀρσενικὸν ἴσοσυλλάβως κλινόμενον, ἡνίκα ποιεῖ οὐδέτερον, ὁμόφωνον αὐτὸ ποιεῖ καὶ ὁμότονον τῇ αἰτία τικῇ, τὸν σοφὸν, τὸ σοφὸν, τὸν ἀ̃γιον, τὸ ἀ̃γιον. ΔΙΑΓΓΕΛΛΩΝ, ποίου μέρους λόγου ἐστί; Μετοχῆς. Τὸ θέμα, διαγγέλλω, συζυγίας ε̃ τῶν βαρυτόνων, σχήματος συνθέτου. Καὶ πόθεν συνετέθη; Ἐκ τῆς διὰ προθέσεως καὶ τοῦ ἀγγελος. Τὸ δὲ ἀγγελος πόθεν; Παρὰ τὸ ἀ̃γω ἀγγελος, καὶ πλεονασμῷ τοῦ Γ ἀγγελος, ὁ τὰς ἀγγελίας ἀγών. Τὸ Γ ψιλὸν, διατί; Τὰ διὰ τοῦ ΕΛΟΣ ὑπὲρ δύο συλλαβάς, εἴτε ἀρσενικὰ εἴτε θηλυκὰ, προπαροξύνονται(ύτονα), διὰ μόνου τοῦ Ε ψιλοῦ γράφονται, οἶ̃ον ἀ̃μπελος, δίκελλος, ἀγγελος, πέμπελος, (ὁ γέρων,) καὶ εἴ τι ο̃μοιον. Τί διαφέρει ἀγγελος αὐτάγγελος καὶ ἐξάγγελος; Δια φέρει· ἀγγελος μὲν γὰρ λέγεται ὁ τὰς ἀγγελίας ἀγών, ἐξάγγελος δὲ, ὁ ἐ̃ζω τὰς ἀγγελίας ἀγών. ΠΡΟΣΤΑΓΜΑ, ο̃νομα οὐδέτερον ῥηματικόν. Καὶ πόθεν γίνεται; Παρὰ τὸ προστάσσω· τοῦτο παρὰ τὴν πρὸς πρό θεσιν καὶ τὸ τάσσω προστάσσω, καὶ ὁ μέλλων προστάξω, ὁ παρακείμενος πεπρόσταχα, καὶ ὡ̃φειλεν εἰ̃ναι ἐπρόσταχα· ἐὰν δὲ εὐρεθῇ ἀ̃φωνον πρὸ τοῦ ἀμεταβόλου τῷ λόγῳ τῆς κοινῆς διαλέκτου, ἀναδιπλασιάζεται ὁ παρακείμενος. Καὶ πῶς ἐ̃στιν ὁ λόγος τῆς κοινῆς; Ἡ ὅταν βραχὺ(εἰ) ἢ βραχυ νομένῳ φωνήεντι ἐπιφέρεται δύο

σύμφωνα, ὡς ὁ μὲν δεύτερον ἀμετάβολον. Ὁ παθητικὸς παρακείμενος πεπρόσταγμα καὶ ἐξ αὐτοῦ πρόσταγμα. Διὰ τί προπαροξύνεται; Τὰ εἰς Α λήγοντα οὐδέτερα, ὑπὲρ δύο συλλαβὰς, προπαροξύνεται, οἷον εὐρημα, θέλημα, μάλαγμα· οὕτως οὖν καὶ πρόσταγμα. Εἶπε, ποίου μέρους λόγου ἐστὶ; Ῥήματος, ἐγκλίσεως ὀριστικῆς, διαθέσεως ἐνεργητικῆς, χρόνου ἀόριστου ἁ'. Τὸ θέμα πῶς ἐστίν; Ἐπω. Πόσα σημαίνει; Δύο· ἔπω, τὸ λέγω, ἐξ οὗ καὶ ἔπος, ὁ λόγος, ὡς τὸ Ἀτρεΐδη, ποῖον σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων; 86 ἔπω τὸ ἀκολουθῶ, ὡς τὸ οὐκ οἶη, ἅμα τῇ γε καὶ ἀμφίπολοι δὺ' ἐποντο· ἔπω τὸ εὐτρεπίζω, ὡς τὸ τὸν δὲ εὐρ' ἐν θαλάμῳ περικαλέα τεύχε' ἐπόντα. ἔπω τὸ διοικῶ, ὡς τὸ ἀλλὰ τὸ μὲν πλεῖον πολυαῖκος πολέμοιο χεῖρες ἐμαὶ διέπουσιν. Ἐπω καὶ ὁ παρατατικὸς εἶπον· τὸ Εἰ δίφθογγον, διὰ τί; Τὸ δὲ Ε ποτὲ μὲν εἰς Η τρέπεται, ἐλέγχω ἡ λέγχον, ποτὲ δὲ καὶ τὸ Ι προσλαμβάνει, ἔχω εἶχον, ἔθω εἶθον, τὸ ἐξ ἔθους τι διαπράττομαι, ἐξ οὗ καὶ ὁ μέσος παρακείμενος εἶθα, καὶ πλεονασμῷ τοῦ Ω, εἶωθα, ἔπω εἶπον, τὸ λέγω, καὶ τὸ ἀκο λουθέω, ἔλω εἶλον, τὸ λαμβάνω καὶ τὸ φονεύω, ἔλκω εἶλκον, τὸ σύρω, καὶ ἅπ' αὐτοῦ περισπώμενον ἔλκω ἡλκουν, τὸ ἐπὶ τοῦ ἔλκους, ἐξ οὗ καὶ ὁ ἡλκωμένος, ἔρπω εἶρπον, ἔρω εἶρουν, ἐξ οὗ καὶ τὸ εἶρηκα, ἐώ εἶουν, τὸ συγχωρῶ ταῦτα δυσύλλαβα· τὰ δὲ ὑπὲρ δύο συλλαβὰς ἐργάζομαι ἐργαζόμεν, ἐθίζω εἶθιζον, ἐστὶν εἰστίων, σημαίνει δὲ τὸ ἀριστοποιῶ, ἐρύω εἶруον, ἔλκύω εἶλκουν, ἐρπύζω εἶрυζον· ἔπω καὶ ὁ μέλλων ἔψω, ὁ ἀόριστος εἶπα. Ὁ κανὼν πᾶς μέλλων ἀμείβων τὸ τελευταῖον Ω εἰς Α, καὶ τὴν ἀρχουσαν ἐκτείνων χρονικῶς ἢ συλλαβικῶς, ἀόριστος γίνεται, καὶ γίνεται εἶψα· ἀλλὰ σεσημειώται ἐν μὲν τοῖς εἰς Ω ὁ εἶπα καὶ ὁ ἡνεγκα, ἐν δὲ τοῖς εἰς ΜΙ ὁ ἐθηκα, ἔδωκα, ἡκα. Οὐ γάρ ἐστι τὸ Π καὶ Κ χαρακτηρὸς ἀόριστου ἁ'. Καὶ διὰ τί σεσημειώται; Διότι οὐκ ἐφύλαξαν τὸ σύμφωνον τοῦ μέλλοντος, καὶ ὅτι δι' ἀφώνου ἐξενέχθησαν· οὐδέποτε γὰρ χρόνος δι' ἀφώνου ἐκφέρεται, ἀλλὰ διὰ ἐνός τῶν ἡμιφώνων· καὶ ὡφείλεν εἶναι ΗΠΑ διὰ τοῦ Η· ἀλλὰ κανὼν ἐστίν ὁ λέγων, ὅτι τῆς θέσει μακρᾶς ἡν τῆς ἔψα μεταβολὴ γέγονε διὰ τὴν τοῦ Π ἀντιπάθειαν, καὶ τοῦ χρόνου εἰς τὴν Εἰ δίφθογγον ἢ εἰς τὴν φύσει μακράν· καὶ γέγονε εἶπα διὰ τῆς Εἰ διφθόγγου, ἢ μετοχὴ ὁ εἶπας, καὶ ὡφείλεν εἶναι ἔπας, ἀλλὰ μὲν ὁ εἶπας καὶ ὁ εἶπων ἐφυλάξε τὴν Εἰ δίφθογγον, καὶ τὴν παραλήγουσαν· τὰ γὰρ ἀρχ (sic) 87 προσλαμβάνουσι τὸ Ι, ἢ τρέπουσι τὸ Ε εἰς Η· ταῦτα πάλιν συστέλλουσιν, οἷον, εἶλον καὶ ἔλων, εἶσας καὶ ἔσας, εἶλεξα καὶ ἐλέγξας· τὰ δὲ ἔχοντα μακράν τὴν παραλήγουσαν θέλουσιν ἔχειν ἐν τῶν ἀμεταβόλων, ὡς τὸ τῆς ἐ συζυγίας. Ἀπολογούμεθα τοίνυν ὅτι ἡ θέσει μακρὰ μετεβλήθη εἰς φύσιν. Ὁ δεύτερος ἀόριστος εἶπον, ἢ μετοχὴ ὁ εἶπών. Ὁ κανὼν ὁ εἰς ΟΝ δεύτερος ἀόριστος τρέπων τὸ Ο εἰς Ω μέγα, συστέλλομεν, καὶ ὡφείλεν εἶπών· ἀλλὰ κανὼν ἐστίν ὁ λέγων, ὅτι αἰὲν ὁ δεύτερος ἀόριστος συνάρχεσθαι θέλει τῷ πρώτῳ, καθάπερ καὶ οὗτοι συνάρχονται, ὁ εἶπας καὶ ὁ εἶπών. Τὸ δὲ ἡνεγκα πόθεν γέγονεν; Ἐκ τοῦ ἐνέκω, ἐνέξω, ἡνεξα, καὶ ἡνεγξα κατὰ μεταπλασμὸν τοῦ Ν, καὶ τροπῇ τοῦ Ν εἰς Γ· καὶ τὸ διάκονος δὲ ἐξ αὐτοῦ γίνεται· ἐκ τοῦ ἐνεκα γὰρ γίνεται ἐνεκος, καὶ μετὰ τῆς διὰ προθέσεως διὰ ἐνεκος, καὶ ἐν ὑπερβιβασμῷ διαέκονος, καὶ κράσει τοῦ ΕΑ εἰς Α μακρὸν, διάκονος· οἱ δὲ φασιν ἀπὸ τοῦ κοινῷ τὸ ἐνεργῶ καὶ τῆς διὰ προθέσεως· ἀλλ' οὐκ ἐστὶ δεῖξαι τὸ Α μακρὸν τῷ λόγῳ τούτῳ. Ἐπω τὸ Ε ψιλόν, διὰ τί; Τὰ διὰ τοῦ ἔπω ῥήματα διὰ τοῦ Ε ψιλοῦ γράφονται. Διὰ τί τῶν ἐσση μειωμένων, λέγω δὴ τοῦ εἶπα, καὶ ἡνεγκα, καὶ ἐθηκα, ἔδωκα, ἡκα, τὰ δύο μόνα τὰ ἀπὸ τῶν εἰς Ω κλίνονται εἰς πάσας τὰς ἐγκλίσεις, τὰ δὲ γ' οὐχί; Διότι τὸ εἶπα διὰ τοῦ Ψ ὡφείλεν ἐκφέρεσθαι, ὡς τὸ γράψω ἔγραψα, ὁμοίως καὶ τὸ ἡνεγκα διὰ τοῦ Ξ· ἐνέγξω γὰρ ἐστὶν ὁ μέλλων· οὐκ ἐγένετο δὲ οὕτως, ἀλλὰ τὸ μὲν διὰ τοῦ Π, τὸ δὲ διὰ τοῦ Κ· τὸ δὲ Κ συγγένειαν ἔχει πρὸς τὸ Ξ, καὶ τὸ Π πρὸς τὸ Ψ· εἰκότως, ὡς μέρος τι τῆς ἀναλογίας φυλάξαντα,

ἀκωλύτως κλίνονται καὶ εἰς τὰς μετοχὰς καὶ εἰς τὰς λοιπὰς ἐγκλίσεις· τὸ δὲ εὔθηκα, εὔδωκα, ἦκα, διὰ τοῦ Σ ὡφείλεν εἶναι, οὐκ ἐγένοντο δὲ οὕτως, ἀλλὰ διὰ τοῦ Κ, τὸ δὲ Κ πρὸς τὸ Σ οὐκ ἔχει συγγένειαν· εἰκότως, ὥς μέρος τι τῆς ἀναλογίας μὴ φυλάξαντα, οὕτε εἰς τὰς μετοχὰς οὕτε εἰς τὰς λοιπὰς ἐγκλίσεις κλίνονται. ΠΡΟΣ ΜΕ, μέρη λόγου εἰσι δύο· τὸ πρὸς πρόθεσιν, με ἀντωνυμίας πρωτοτύπου, πτώσεως αἰτιατικῆς· ἢ εὐθεῖα ἐγώ, ἢ γενικὴ ἐμοῦ, ἢ δοτικὴ ἐμοί, ἢ αἰτιατικὴ ἐμέ· καὶ ὡφείλεν 88 εἶναι πρὸς ἐμέ· ἀλλ' αἱ πρωτότυποι ἀντωνυμῖαι ἐγκλίνονται, καὶ ἐγκλινόμεναι τὸ κατ' ἀρχὰς αὐτῶν φωνῆεν ἀποβάλλουσιν, οἶον [Il. .♣ι 345.] μὴ μεῦ πειράτω εὖ εἰδότης, χωρὶς τῆς εὔθεν ἀντωνυμίας, οἶον ἐπεὶ οὐ εὔθεν ἐστὶ χερείων οὐ δέμας οὐδὲ φυήν. ΥἴΟΣ, ποίου εἶδους; Τῶν ὑποπεπτωκότων τῷ ὀνόματι, τῶν ὡς πρὸς τί. Καὶ πρὸς τίνα ἔχει; Πρὸς τὸν πατέρα. Ὅθεν γίνεται; Παρὰ τὸ ὕω τὸ βρέχω· ὁ τοῦ πατρὸς καὶ τῆς μητρὸς ὡν εὐφρασία· ἢ παρὰ τὸ ὕϊς ὕϊος καὶ κράσει ὕς (υἱός), καὶ μετάγεται ἡ γενικὴ εἰς εὐθεῖαν, καὶ ὀξύνεται. Υἱὸς πόσας εὐθείας καὶ γενικὰς ἐπιδέχεται; Τρεῖς, ὁ υἱὸς τοῦ υἱοῦ, υἱεὺς υἱέως, ὕϊς ὕϊος. Εἶ ῥῆμα ὀριστικόν, ἀπλοῦν παράγωγον, χρόνου ἐνεστώτος, προσώπου δευτέρου, καταλήξεως τῶν εἰς ΜΙ. Καὶ πόθεν γίνεται; Παρὰ τὸ εὔω τὸ ὑπάρχω γίνεται παράγωγον ῥῆμα εἶμι, καὶ ἔπειτα εἰς ΜΙ φύσει μακρὰ παραλήγονται, πλεονάζει τὸ Ι, καὶ γίνεται ΕΙΜΙ. Καὶ διατί οὐκ ἐτράπη τὸ Ε εἰς Η; Ἰνα φυλαχθῇ λείψανον τοῦ πρωτοτύπου. Τὸ δεῦτερον εἶς, καὶ ἀποβολῇ τοῦ Σ εἶ. Ἔστι δὲ καὶ ἀπὸ βαρυτόνου δευτέρου προσώπου τοῦ παθητικοῦ ἐνεστώτος κατὰ τὸν Ἀπολλώνιον. Λέγει γὰρ, ἐκ τοῦ εὔω τὸ ὑπάρχω τὸ παθητικὸν εὔομαι, τὸ δεύτερον εὔη, καὶ ἐπεὶ τὰ δεύτερα πρόσωπα τῶν παθητικῶν οἱ Ἀττικοὶ διὰ τῆς ΕΙ διφθόγγου γράφουσιν, ἐπεκράτησε καὶ παρ' ἡμῖν τέσσαρα γράφεσθαι διὰ τῆς ΕΙ διφθόγγου· εἰσι δὲ ταῦτα, ὄψομαι ὄψει, βούλομαι βούλει, οἴομαι οἶει, εὔομαι εὔει καὶ κράσει εἶ. Οἱ δὲ φασὶ κακῶς κατασκευάζεσθαι αὐτό· τὰ γὰρ ὑπαρκτικὰ ῥήματα παθητικὸν οὐκ ἔχουσιν, οἶον ὑπάρχω, οὐ λέγομεν ὑπάρχομαι, εἶμι, οὐ λέγομεν εὔμαί· οὕτως οὖν καὶ εὔω, οὐ λέγομεν εὔομαι. Φασὶν οὖν, ἐκ τοῦ εὔω τὸ ὑπάρχω γίνεται παράγωγον ῥῆμα εἶμι, τὸ δεύτερον εἶς, καὶ ὀξύνεται. Τὰ γὰρ εἰς ΜΙ τροπῇ τῆς ΜΙ εἰς Σ τὸ δεύτερον ποιοῦντα, καὶ τὸν αὐτὸν τόνον φυλάσσει, καὶ ἀποβολῇ τοῦ Σ εἶ, μεταβλη 89 θέντος τοῦ τόνου, διὰ τὴν ἀποβολὴν τοῦ Σ· καὶ ὅτι πᾶν ῥῆμα μακροκατάληκτον ἐπὶ τῆς μακρᾶς ἔχον τὸν τόνον περισπᾶται· καὶ ἐν συνθέσει πάρει· "ἔαν καταβῶ εἰς τὸν ἄδην, πάρει." ΣΗΜΕΡΟΝ, ἐπίρρημα χρόνου δηλωτικόν, ἢ μᾶλλον ἐπίρρημα καιροῦ παραστατικόν. Διόρισον. Τὰ δὲ καιροῦ παραστατικά, οἶον σήμερον, αὐρίον. Καὶ πόθεν γίνεται; Παρὰ τὸ ἡμέρα, ἐξ οὗ καὶ γράφεται διὰ τοῦ Η· ἀνεφάνη γὰρ τὸ Α ἐν τῷ σάμερον, καὶ τὰ ἔχοντα ἀναφαινόμενον τὸ Α διὰ τοῦ Η γράφεται, σάμερον σήμερον, ἄλιος ἡλιος, σᾶμα σῆμα. Τὸ ΡΟΝ μικρόν, διατί; Καθόλου τὰ εἰς ΟΝ λήγοντα ἐπὶ ῥήματα διὰ τοῦ Ο μικροῦ γράφεται, οἶον βοτρυδὸν, ἀγελῆδον, πλὴν τοῦ χρεῶν παρὰ Ἀττικοῖς, καὶ ἐμπεδὼν, καὶ ἐκποδὼν, καὶ ἐκ δεξιῶν καὶ ἐξ εὐωνύμων. Τὸ ΜΕ ψιλόν, διατί; Κατὰ παράδοσιν. Κατὰ ποῖον κανόνα τῆς ὀρθογραφίας; Κατὰ ἱστορίαν. Καὶ πόσοι κανόνες τῆς ὀρθογραφίας; Τέσσαρες· ἀναλογία, διάλεκτος, ἐτυμολογία, καὶ ἱστορία. Τί ἐστὶν ἀναλογία; Ὅταν κατορθῶμεν γραφῇ, ἢ ὅταν κανόνα ἀποδῶμεν, ὥσπερ ἐπὶ τοῦ ταχεῖα ἐδηλώσαμεν. Τί ἐστὶν διάλεκτος; Ὅταν τὸ ἡμεῖς διὰ τῆς ΕΙ διφθόγγου γράφομεν εἶπω, ἐπεὶ οἱ Αἰολεῖς ἄμες λέγουσι, τὸ προσδὸν Ε τῇ λέξει ἐκφωνήσαντες. Τί ἐστὶν ἐτυμολογία; Ὅταν τὸ ἡπειρος διὰ τῆς ΕΙ διφθόγγου γράφω, εἶπω, διότι πέρας οὐκ ἔχει, ἄπερος καὶ ἄπειρός τις οὗσα. Τί ἐστὶν ἱστορία; Ὅταν τὸ χίλιοι διὰ τοῦ Ι γράφηται, εἶπω, οὕτως αὐτὸ βούλεται γράφειν ἢ παράδοσις. Διατί βαρύνεται; Τὰ εἰς ΟΝ λήγοντα ἐπιρρήματα παραληγόμενα τῷ Ι ἢ τῷ Ε βαρύνονται, οἶον σήμερον, αὐρίον, πλὴν τοῦ αὐθημερόν, καὶ ἐξδόν, ὑπεσταλμένων τῶν ὀνομαστικῶν.

Τὸ αὐθιμερὸν παρώνυμον, τὸ ἐξὸν μετοχή. ΓΕΓΕΝΝΗΚΑ ΣΕ, ῥῆμα ὀριστικὸν, ἀπλοῦν, παράγωγον, συζυγίας δευτέρας τῶν περισπωμένων, χρόνου παρακειμένου. Πόθεν γίνεται; Παρὰ τὸ γεννῶ, γεννᾶς. Πόσα Ν γράφεις; Δύο. Διατί; Διότι ἐπὶ μὲν τῆς γεννήσεως δύο Ν γράφεται, ἐπὶ δὲ τῆς ποιήσεως καὶ κτίσεως ἓν Ν, ἐξ οὗ καὶ γενητὸς, ὁ 90 κτιστὸς, γεννητὸς δὲ ὁ γεγεννημένος· τὰ δὲ παρ' αὐτῶν γιγνόμενα ὀνόματα δι' ἑνὸς Ν ἐκφέρονται, οἷον γένεσις, γενέθλιον. ΑἴΤΗΣΑΙ ῥῆμα προστακτικὸν, ἀπλοῦν· γίνεται δὲ ἐκ τοῦ αἰτῶ αἰτήσω, ὁ ἀόριστος ἦτησα, καὶ τὸ προστακτικὸν αἴτῃσαι, (ἐκ τοῦ τῶ) καὶ μετὰ τοῦ ἐπιτακτικοῦ Α, αἴτω, τὸ πάνυ ζητῶ, καὶ πλεονασμῶ τοῦ Ι αἴτω. Διατί ὁμοφωνεῖ τὸ ἀπαρέμφατον τῶ μέσῳ ἀορίστῳ προστακτικῶ; Διότι ἐπὶ τῶν ὑπὲρ δύο συλλαβὰς φωνῇ μόνῃ συνεμπίπτει, οὐκ ἔστι (ἐτι) δὲ καὶ τόνω· τὸ μὲν προστακτικὸν προπαροξύνεται, τὸ δὲ ἀπαρέμφατον πρὸ μιᾶς ἔχει τὸν τόνον· ἐπὶ δὲ τῶν μονο συλλαβῶν (δισυλ.) καὶ ὁμοφωνεῖ καὶ ὁμοτονεῖ, οἷον κτίζω κτίσω, ἔκτισα, καὶ τὸ προστακτικὸν κτίσαι, καὶ τὸ ἀπαρέμφατον ὁμοίως. ΠΑΡ'ΕΜΟΙ, παρὰ πρόθεσις δισύλλαβος, ἐμοὶ ἀντωνυμία πρωτότυπος, πτώσεως δοτικῆς, ὀξύνεται, ἡ δὲ οἷον περισπᾶται, καὶ οὐκ ἔδει πάσας περισπᾶσθαι ὡς δοτικὰς, ἀλλὰ σεση μείωται ἢ ἐμοὶ καὶ σοὶ καὶ σφὶν, ἀντωνυμίαι. Δεῖ δὲ γινώσκειν, ὅτι τῶν μὲν ὀνομάτων καὶ τῶν ῥημάτων ἡ κλίσις κατὰ ἀκολουθίαν φωνῆς προέρχεται, καὶ ἑτέρα ὑπὸ τῆς ἑτέρας κανονίζεται· αἱ δὲ ἀντωνυμίαι σημασίᾳ μόνῃ ποιοῦνται τὴν κλίσιν, οὐ μέντοι φωνῆς ἀκολουθίᾳ· διὸ καὶ θεματικὰς αὐτὰς καλοῦμεν· ἐκάστη γὰρ ἑαυτῆς ἔστι θέμα, καὶ οὐδέποτε ἑτέρα ὑπὸ τῆς ἑτέρας κανονίζεται. Καὶ διατί ἐπενοήθη ἡ ἀντωνυμία; Διότι τὸ ῥῆμα καθέκαστον χρόνου δεῖται, προσώπων πρὸς ἀπαρτισμὸν τοῦ ὀνόματος, οὐκ ἔδύνατο δὲ κατὰ σύνταξιν λόγου συντάττεσθαι τοῖς προσώποις. Διὰ τοῦτο ἐπενοήθη ἡ ἀντωνυμία, προσώπων δεικτικὴ οὗσα, καὶ δυναμένη συντάσσεσθαι τοῖς ῥήμασιν ἐπὶ παντὸς προσώπου, οἷον λέγω ἐγώ, λέγεις σὺ, λέγει ἐκεῖνος. ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΑ ὄνομα θηλυκόν, παράγωγον καὶ παρώνυμον. Καὶ πόθεν γίνεται; Ἀπὸ τοῦ κλῆρος καὶ τοῦ νόμος. Ποίου σχήματος; Συνθέτου. Ποίας διαφορᾶς τῶν συνθέτων ὀνομάτων; Ἐξ ἀπολείποντος καὶ τελείου. Πόσαι διαφοραὶ τῶν συνθέτων ὀνομάτων; Τέσσαρες. Καὶ διατί εἰσὶ τέσσαρες; Ἐπεὶ πᾶν διφυὲς συμπλεκόμενον 91 ἑτέρῳ διφυεῖ τέτταρα σχήματα ἀποτελεῖ, οἷον ἐπὶ τῆς χειρὸς τὸ μὲν ἔξωθεν αὐτῆς ἔστι μέλαν, τὸ δὲ ἔσωθεν λευκόν, ἥτις συμπλεκόμενῃ τῇ ἑτέρᾳ χειρὶ τέσσαρα σχήματα ἀποτελεῖ. Τὸ κλῆρος πόθεν γίνεται; Παρὰ τὸ καλέσω, καλῆρος, καὶ ἐν συγκοπῇ κλῆρος. Πόσα σημαίνει; Δύο· τὸν βαλλόμενον εἰς τὸ λαχεῖν, ὡς τὸ κλήρους δ' ἐν κυνέῃ χαλκήρει· πᾶλλον ἐλόντες καὶ τὰ κτήματα, ὡς το[:.ΙΙ. ♣ο 498.] ἀλλοχός τε σόῃ καὶ παῖδες ὀπίσω, καὶ κλῆρος ἀκήρατος. Ποσαχῶς συντίθενται τὰ εἰς ΟΣ; Ὁκταχῶς, ἡ γὰρ φυλάσσει τὸ Σ, ὡς τὸ λαὸς σόος, λαοσόος, καὶ θεὸς δοτὸς (θεόσδοτος)· ἡ ἀποβάλλει τὸ Σ καὶ προσλαμβάνει τὸ Ι, ὡς τὸ Πύλος Πυλογενὴς καὶ Πυλοιγενής· ἡ ἀποβάλλει τὸ Σ, καὶ τρέπει τὸ Ο εἰς Ε, ὡς τὸ μένος, μενοπτόλεμος καὶ μενεπτόλεμος· ἡ ἀποβάλλει τὸ Σ, καὶ τρέπει τὸ Ο εἰς Ι, ὡς τὸ ὄρος, ὀροβάσιος καὶ ὀριβάσιος· ἡ ἀποβάλλει τὸ Σ καὶ τρέπει τὸ Ο εἰς Ε καὶ προσλαμβάνει τὸ Ι, ὡς τὸ ὄρος, ὀρεφοίτης, καὶ ὀρειφοίτης· ἡ ἀποβάλλει τὸ Σ, καὶ τρέπει τὸ Ο εἰς Η, ὡς τὸ θεὸς, θεοτόκος καὶ θεητόκος· ἡ ἀποβάλλει τὸ Σ, καὶ τρέπει τὸ Ο εἰς Α καὶ προσλαμβάνει τὸ Ι, ὡς τὸ κλυτὸς Κλυταμνὴ στρα καὶ Κλυταιμνήστρα. Τὸ ΜΙ Ι, διατί; Τὰ ἀπὸ τῶν εἰς ΟΣ ἀρσενικῶν διὰ τοῦ ΙΑ γινόμενα, θηλυκὰ, διὰ τοῦ Ι γράφονται, οἷον κακὸς κακία, ἀργὸς ἀργία, ῥάθυμος ῥαθυμία. Καὶ ἄλλως· τὰ ἀπὸ τῶν εἰς Ω περισπωμένων διὰ τοῦ ΙΑ γινόμενα θηλυκὰ διὰ τοῦ Ι γράφονται, οἷον μαρτυρῶ μαρτυρία, εὐδοκῶ εὐδοκία· τὸ μέντοι βοηθῶ βοήθεια, καὶ ὠφελῶ ὠφέλεια, ἐναλλάξαντα κατὰ τὸν τόνον, διήλλαξαν καὶ κατὰ τὴν γραφὴν. Εὐρηται δὲ καὶ ὠφελία παροξύτῳ διὰ τοῦ Ι. Καὶ ἄλλως· τὰ διὰ τοῦ ΙΑ παροξύτονα θηλυκὰ

διὰ τοῦ Ι γράφεται, χωρὶς τῶν διὰ τοῦ ΕΥΩ ῥημάτων, ὡς τὸ λαγνεύω λαγνεΐα, καὶ τῶν ἀπο' τῶν εἰς ΥΣ, ὡς τὸ ταχύς, ταχεΐα· καὶ τῶν ἀπο' τῶν διὰ τοῦ ΕΙΟΣ περισπωμένων, ὡς τὸ ἀνδρεῖος ἀνδρεΐα, οἷον σοφία, καρδία, χωρὶς τοῦ θεΐα, χρεΐα, 92 μνεΐα, ὑγεΐα, καὶ σιτοδεΐα· τοῦτο δὲ ἐκ τοῦ σιτοδεῖς σιτο δέεΐα, καὶ ἀφαιρέσει τοῦ Ε σιτοδεΐα· τὸ δὲ ὑγεΐα ἀπο' τοῦ ὑγιῆς ὑγίεια καὶ ὑγεΐα· τὸ δὲ μνεΐα ἐκ τοῦ μένω, μενΐα καὶ μνεΐα καθ' ὑπερβιβασμὸν, ἢ ἐναπομένονσα· καὶ τοῦ (τὸ) θεΐα ἐκ τοῦ θεὸς θεΐα καὶ θεΐα· καὶ τὸ χρεΐα ἐκ τοῦ χρέος χρεΐα καὶ χρεΐα. Τὸ Α μακρὸν διατί; Τὰ διὰ τοῦ ΙΑ προπαροξύτονα θηλυκὰ τῷ Ι μόνῳ παραληγόμενα ἐκτείνει τὸ Α, καὶ συστέλλει τὸ Ι, οἷον κακΐα, καρδΐα. Διατί εἴπε προπαροξυτόνως(ύτονα); Διότι τὰ προπαροξύτονα βραχὺν ἔχουσι τὸ Α, οἷον ψάλ τρια, μονάστρια. Διατί εἴπε τῷ Ι μόνῳ παραληγόμενα; Διότι ἕαν ἔστι (ῆ) δίφθογγος συστέλλει τὸ Α, οἷον εὐσεβΐα, μοῖρα, μάχαιρα, χωρὶς τῶν ἀπο' τῶν διὰ τοῦ ΕΥΩ ῥημάτων, οἷον χωνεύω χωνεΐα, δουλεύω δουεΐα, μοιχεύω μοιχεΐα· ταῦτα γὰρ ἐκτείνουν τὸ Α. Διατί παροξύνεται; Τὰ διὰ τοῦ ΙΑ ἔχοντα συνεσταλμένον τὸ Ι καὶ ἐκτεταμένον τὸ Α κατὰ πραγμάτων τιθέμενα, μὴ κατηγοροῦντα οὐσίας, παροξύνονται, καὶ μάλιστα ὅσα ἀπο' συνθέτου δοκεῖ παρῆχθαι, οἷον, δυσωδΐα, κληρονομΐα. ΚΑΤΑΣΧΕΣΙΣ, ποίου εἴδους τῶν ὑποπεπτωκότων τῷ ὀνόματι; Προσηγορικοῦ. Ποίου σχήματος; Συνθέτου. Καὶ πόθεν συντίθεται; Ἐκ τοῦ σχῶ, τὸ κρατῶ, γίνεται ῥῆμα ἴσχημι, ὁ μέλλων σχήσω, ὁ παρακείμενος ἔσχηκα, ὁ παθητικὸς ἔσχημαι, τὸ δεύτερον ἔσχησαι, σχέσις, καὶ μετὰ τῆς κατὰ προθέσεως (κατάσχεσις). Καταβιβάζει (Ἀναβ.) τὸν τόνον, διατί; Πᾶν ῥῆμα εἰς Ω λήγον μονοσύλλαβον ὀριστικόν τε καὶ ἀπαθὲς καὶ ὑποτακτικόν, εἰ μὲν ἔχει τὴν μετοχὴν εἰς Σ ὀξύτονον, τὸν αὐτὸν τόνον φυλάσσει καὶ ἐν τῇ συνθέσει, οἷον βῶ ἀναβῶ, δῶ ἕαν παραδῶ· εἰ δὲ μὴ ἔχει τὴν μετοχὴν εἰς Σ ὀξύτονον, ἐν τῇ συνθέσει ἀναβιβάζει τὸν τόνον, οἷον σχῶ κατάσχω καὶ πρόσχω, καὶ σπῶ ἐπίσπω, ἔξ ου· καὶ τὸ [Il. .♣β 359.] ὄφρα πρόσθ' ἄλλων θάνατον καὶ πότμον ἐπίσπη. Τὸ δὲ κατάσχεσις διατί ἀναβιβάζει τὸν τόνον; Ἐπειδὴ τὰ εἰς ΙΣ θηλυκὰ, εἰ μὲν βαρύνονται, ἐν τῇ συνθέσει προπαροξύνονται, οἷον μήτις πολύμητις Ὀδυσεὺς, πόλις ἀκρόπολις· 93 εἰ δὲ ὀξύνεται, εἰ μὲν φυλάσσει τὸ αὐτὸ μέρος τοῦ λόγου, καὶ τὸν αὐτὸν τόνον φυλάσσει, οἷον αἰγίς καταιγίς, οἰκίς περι οἰκίς· εἰ δὲ μὴ, ἀναβιβάζει τὸν τόνον. Τὸ ΣΙΣ Ι. Τὰ εἰς ΙΣ θηλυκὰ διὰ τοῦ Ι γράφεται, πλὴν τοῦ κλεῖς καὶ ἀντήρεις. Διατί βαρύτονα(νονται); Τὰ ἀπὸ μελλόντων βαρύτονα(τόνων) ἐσηματισμένα θηλυκὰ, ἢ ἀπο' δευτέρου προσώπου τοῦ παθητικοῦ παρακειμένου γινόμενα ὀνόματα, βαρύνονται, οἷον πόσις γνῶσις· οὕτως οὖν καὶ τὸ κατάσχεσις. Τὸ ΣΙΣ βραχὺ, διατί; Τὰ εἰς ΙΣ, εἴτε ἀρσενικὰ εἴτε θηλυκὰ, συστέλλει τὸ Ι. ΣΟΥ, ἀντωνυμίας πρωτοτύπου, καὶ ὡφειλεν εἶναι καὶ τὴν κατασχεσιν, ἀλλ' ἡνίκα ἢ προηγουμένη λέξις τοῦ ἐγκλιτικοῦ μορίου προπαροξύνεται ἢ προπερισπᾶται, τότε τὴν ἐν τέλει αὐτῆς βαρεΐαν εἰς ὀξεΐαν ἐγείρει. ΠΕΡΑΣ, ἀπο' τοῦ περῶ περάσω, ἀποβολῇ τοῦ Ω πέρας. Διατί βαρύνεται; Τὰ εἰς ΣΑΣ λήγοντα οὐδέτερα ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν ἅπαντα βαρύνονται, οἷον γέρας, κρέας, πέρας. Τὸ ΡΑΣ βραχὺ, διατί; Τὰ εἰς ΑΣ λήγοντα οὐδέτερα συστέλλουσι τὸ Α πρὸς ἀντιδιαστολὴν τῶν ἀρσενικῶν, καὶ εἰ μὲν ὡ·σι(sic) καθαρὰ, ἢ ἔχουσι πρὸ τοῦ Α τὸ Ρ, ἐπιδέχονται καὶ κλίσιν, οἷον κρέας κρέατος, γῆρας γήρατος· εἰ δὲ μὴ, οὐ κλίνονται, οἷον δέμας, βρέτας, χωρὶς τῶν τῷ Λ παραληγομένων, οἷον ἄλας ἄλατος, ἐρυσσιπέλας ἐρυσσιπέλατος· (σημαίνει δὲ τὴν νόσον.) ΠΟΙΜΑΝΕΙΣ, τὸ θέμα ποιμαίνω, συζυγίας πέμπτης τῶν βαρυτόνων. Πόθεν γίνεται; Ἐκ τοῦ ποιμῆν, τοῦτο δὲ παρὰ τὸ ἐν τῇ πόα μένειν ποαμῆν καὶ ποιμῆν. Πόα δὲ ἔστι βαρύτονον, (διατί); Τὰ εἰς Α λήγοντα καθαρὰ βαρύτονα, εἰ μὲν τῷ Ο παραλήγεται, βαρύνονται, οἷον πόα, χροά, ροά· εἰ δὲ τῇ ΕΙ δίφθογγῳ, ὀξύνεται, οἷον χροιά, ροιά, ποία. Τὸ ΜΑΙ δίφθογγον διατί; Διότι ἀνεφάνη τὸ Α ἐν τῷ μέλλοντι, καὶ τὰ ἔχοντα. Καὶ

αἴλλως· τὰ διὰ τοῦ Αἴνω ῥήματα διὰ τῆς Αἰ διφθόγου γράφονται, οἷον βαμβαίνω, ξηραίνω, μιαίνω· σεσημείωται τὸ σθένω, μένω, πένω, στένω. 94 ΡΑΒΔΟΣ, ὀνομαστικὸν, (?) εἴδους παραγώγου, εἴδους τῶν παραγῶγων ῥηματικοῦ. Καὶ πόθεν γίνεται; Παρὰ τὸ ῥάπτω τὸ ῥαπίζω, ῥάπδος· καὶ ἐπεὶ ψιλὰ ψιλῶν ἡγεῖται καὶ δασέα δασέων καὶ μέσα μέσων, τρέπεται τὸ Π εἰς τὸ Β, καὶ γίνεται ῥάβδος. Ἐτυμολογεῖται δὲ παρὰ τὸ ῥᾶον βαίνειν ἐν τῇ ὁδῷ. Διατί βαρύνεται; Τὰ εἰς ΔΟΣ δισὺλ λαβα κατ' ἐπιπλοκὴν συμφώνου ἅπαντα βαρύνονται, λύγδος, ῥάβδος. ΣΙΑΗΡΑ, ποίου μέρους λόγου ἐστίν; Ὀνόματος. Ποίου γένους; Θηλυκοῦ. Ποίου εἴδους; Παραγώγου. Ποίου εἴδους τῶν παραγῶγων; Κτητικοῦ. Καὶ πόθεν γίνεται; Ἐκ τοῦ σίζω τὸ ἡχώ, ἢ ἀπο' τοῦ σιδήρεος σιδηροῦς σιδηρέα σιδηρᾶ. Διατί ἐγένετο ἡ κράσις εἰς Α, καὶ οὐκ εἰς Η; Ἐπειδὴ ἡνίκα καθαριεῖται πρὸ τοῦ Ε φωνήεν, τότε ἡ κράσις τοῦ Ε καὶ Α εἰς Α κινᾶται, οἷον τὸν εὐφυέα, τὸν εὐφυᾶ· ἡνίκα δὲ ἔχει σύμφωνον χωρὶς τοῦ Ρ, εἰς Η γίνεται ἡ κράσις, τὸν Δημοσθέnea, τὸν Δημοσθένην· ὅτε δὲ ἔχει τὸ Ρ, εἰς Α, ἀργυρέα ἀργυρᾶ, σιδηρέα σιδηρᾶ· τὸ δὲ κανᾶ καὶ ὀσταᾶ, οὐκ ἀπο' τοῦ κάνεα καὶ ὀστέα γέγονεν, ἀλλ' ἀπο' τοῦ κανοῦν καὶ ὀστοῦν. Ἐκ τοῦ σιδήρος οὖν τὸ μετουσιαστικὸν σιδή ρειος, τὸ Ἰωνικὸν σιδήρεος, καὶ κράσει σιδηροῦς. Τὰ γὰρ διὰ τοῦ ΕΙΟΣ μετουσιαστικὰ καὶ οἷον Ἰωνες ἀποβάλλουσι τὸ Ι τῆς διφθόγου, καὶ ποιοῦσι τὸ Ἰωνικὸν, χάλκεος, σιδήρεος. Τὸ ΣΙ Ι, διατί; Ἐκ τοῦ σίζω. Τῇ ΣΗ Η διατί; Σίδαρον λέγουσιν οἱ Δωριεῖς. ΣΚΕΥΟΣ, παρὰ τὸ σχῶ, τὸ κρατῶ καὶ φυλάττω, σχεῦος καὶ σκεῦος, ἢ παρὰ τὸ κεύθω, τὸ κρύπτω. Διατί βαρύνεται; Τὰ εἰς ΟΣ λήγοντα οὐδέτερα ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν βαρύνονται, οἷον εἴδος, τεῖχος. ΚΕΡΑΜΕΥΣ ποίου εἴδους; Παραγώγου. Καὶ πόθεν γίνεται; Παρὰ τὸ κέραμος· τοῦτο παρὰ τὸ τὴν ἔραν, ὃ σημαίνει τὴν γῆν, ἐξ οὗ καὶ γέρανος, ὃ τὰ τῆς γῆς ἐρευνῶν σπέρματα. Κεραμέως τὸ ΩΣ μέγα, διατί; Ἐπεκράτησεν ἡ τῶν Ἀττικῶν γραφὴ καὶ παρ' ἡμῖν. Τὸ ΚΕ ψιλὸν, διατί; Πᾶσα λέξις 95 ἀπο' τῆς ΚΕ συλλαβῆς ἀρχομένη διὰ τοῦ Ε ψιλοῦ γράφονται (sic). Τὸ ΡΑ βραχὺ, ὡς παρ' Ἡσιόδω, καὶ κεραμεὺς κεραμεῖ κοτέει. ΣΥΝΤΡΙΨΕΙΣ ἐκ τῆς σὺν προθέσεως καὶ τοῦ τρίβω· τοῦτο ἐκ τοῦ θρύω, τοῦτο παρὰ τὸ θρῶ τὸ καταπονῶ. Τὸ ΤΡΙ Ι, διατί; Τὰ εἰς Ι λήγοντα ῥήματα ἐν φωνήεντι παραλήγεται. ΝΥΝ, ἐπίρρημα χρονικόν, διατί περισπᾶται; Πᾶν ἐπὶ ῥημα μονοσύλλαβον ἔχον δίχρονον ἐκτεταμένον περισπᾶται· νῦν, γρῦ. Καὶ διατί ἐκτείνεται; Ἐπεὶ πᾶν ἐπίρρημα μονοσύλλαβον ἔχον δίχρονον ἐκτείνει αὐτό, οἷον, νῦν, γρῦ, βρῦ· τὸ δὲ ῥά συστέλλεται ἀποκοπέν. ΣΥΝΕΤΕ, ἐγκλίσεως προστακτικῆς, γίνεται ἐκ τοῦ συνῶ περισπωμένου, ἐξ οὗ παράγεται εἰς ΜΙ. Σύνημι, ὃ μέλλων συνήσω, ὃ δεύτερος ἀόριστος συνῆν, ἡ μετοχὴ ὃ συνεῖς, τοῦ συνέντος, καὶ τὸ προστακτικὸν σύνες· τὸ δεύτερον τῶν πληθυντικῶν σύνετε. ΠΑΙΔΕΥΘΗΤΕ, ἐγκλίσεως προστακτικῆς· τὸ θέμα, παιδεύω· πρωτότυπὸν ἐστὶν ἢ παράγωγον. Πόθεν γίνεται; Παρὰ τὸ παῖς παιδός, τοῦτο παρὰ τὸ πάλλω, τὸ κινῶ, (εἰκίνητος γὰρ ἐστὶν ἡ ἡλικία,) ἢ παρὰ τὸ βαῖον, τὸ μικρὸν, βαῖς καὶ πάις, καὶ ἐν συναιρέσει παῖς. ΠΑΝΤΕΣ, ὄνοματος προσηγορικοῦ, ἀπλοῦν, παράγωγον γενόμενον παρὰ τὸ ἄπας. Διατί τὸ ἄπας δασύνεται, ἐπειδὴ τὸ Α πρὸ τοῦ Π οὐ δασύνεται, ἀλλὰ ψιλοῦται, οἷον, ἀπηνῆς, ἀπάνθρωπος, ἀπώλεια; Σεσημείωται δὲ ἀπλοῦν, ἄπτω, ἄπαξ, ἀπλός, ἀπαλός, καὶ ἄπας δασυνόμενον. ΚΡΙΝΟΝΤΕΣ, μετοχὴ ἀπὸ τοῦ κρίνω. ΔΟΥΛΕΥΣΑΤΕ, προστακτικόν. Ποίας συζυγίας; Ἐκτῆς τῶν βαρυτόνων. Πόθεν γίνεται; Ἐκ τοῦ δουλεύω· τοῦτο παρὰ τὸ δοῦλος· τοῦτο παρὰ τὸ δέω τὸ δεσμῷ δέος, καὶ δοῦλος πλεονασμῷ τοῦ Υ. Δοῦλος ποίου εἴδους τῶν ὑποπεπτωκότων τῷ ὀνόματι; Τῶν πρὸς τι. Καὶ πρὸς τίνα ἔχει; Πρὸς τὸν δεσπότην. ΦΟΒΟΣ, ποίου εἴδους; Τῶν παραγῶγων. Καὶ πόθεν γίνεται; Παρὰ τὸ φέβω. Τὸ ΦΟ μικρὸν, διατί; Τὰ ἔχοντα 96 τὸ Ε ἐγκείμενον ἐν τοῖς ῥήμασιν ἔχουσι τὸ Ο ἀντιπαρακείμενον ἐν τοῖς ὀνόμασιν. ἈΓΑΛΛΙΑΣΘΕ, ἐγκλίσεως προστακτικῆς, τὸ θέμα, ἀγαλλιῶ, τοῦτο

παρὰ τὸ ἀγάλλω, τοῦτο παρὰ τὸ ἀγλαόν, τοῦτο παρὰ τὸ αἴγλη, τοῦτο παρὰ τὸ αἴσσω τὸ ὄρμω. Τὸ ΛΙ Ι διατί; Τὰ διὰ τοῦ ΙΩ περισπώμενα διὰ τοῦ Ι γράφεται, οἷον ἀνῶ, κοπιῶ, ἐρυθριῶ, ἀγαλλιάω ἀγαλλιῶ, καὶ τὸ παθητικὸν ἀγαλλιάομαι ἀγαλλιῶμαι, ὁ παρατατικὸς ἡγάλλια ὁμην ἡγαλλιῶμην, καὶ τὸ προστακτικὸν ἀγαλλιάου ἀγαλλιῶ ἀγαλλιάεσθω ἀγαλλιάσθω, καὶ τὸ πληθυντικὸν, ἀγαλλιάεσθε ἀγαλλιᾶσθε. ΤΡΟΜΟΣ, ποίου εἴδους; Παραγώγου. Καὶ πόθεν γίνεται; Παρὰ τὸ τρέμω, τοῦτο παρὰ τὸ θέρμω, ὃ σημαίνει τὸ θερμαίνω, καὶ ἐν ὑπερθέσει καὶ τροπῇ τοῦ Θ εἰς Τ γίνεται τρέμω. Διατί βαρύνεται; Τὰ εἰς ΜΟΣ καθαρὰ δισύλλαβα μὴ ὄντα τριγενῇ βαρύνεται, οἷον τρόμος, βρόμος· τὸ μέντοι νομὸς καὶ βωμὸς πρὸς διάφορον σημαίνονμενον ὀξύνεται. Ποίου εἴδους; Τῶν ὑποπεπτωκότων τῷ ὀνόματι, εἰδικοῦ. Διόρισον. Εἰδικὸν δέ ἐστι τὸ ἐκ γένους διαιρεθὲν, οἷον βοῦς, ἵππος, ἄμπελος, εἰλαία. ΔΡᾶΞΑΣΘΕ, προστακτικὸν ἐκ τοῦ δράσω, τοῦτο παρὰ τὸ δρῶ τὸ κρατῶ. ΠΑΙΔΕΙΑΣ, ὀνόματος προσηγορικοῦ, ἀπλοῦν, παράγωγον. Γίνεται δὲ παρὰ τὸ παιδεύω, τοῦτο παρὰ τὸ παῖς, τοῦτο παρὰ τὸ βαιὸν, ὃ σημαίνει τὸ μικρὸν, βάις καὶ παῖς, καὶ ἐν συναιρέσει παῖς. ΜΗΠΟΤΕ, μὴ ἐπίρρημα, τὸ ΜΗ Η, διατί; Πᾶν ἐπίρρημα μονοσύλλαβον μακροκατάληκτον κατ' ἰδίαν ῥητὸν μακροκατάληκτον ὀξύνεσθαι θέλει, καὶ διὰ τοῦ Η γράφεσθαι, οἷον μὴ, δὴ, νή. Τί προσγράφεις; Οὐδέν. Διατί; Τὰ εἰς Η λήγοντα ἐπιρρήματα ἔχουσι τὸ Ι προσγεγραμμένον, οἷον ἄλλῃ, πάντῃ, πλὴν τοῦ μὴ καὶ δηλαδὴ. Πότε, ἐπίρρημα ἐρωτήσεως, διατί βαρύνεται; Τὰ εἰς ΤΕ λήγοντα ἐπιρρήματα πυσματικά ὄντα, ἢ ἀποδοτικά, ἢ ἀναφορικά, βαρύνονται, οἷον, ποτέ, τότε, ὅτε. Διατί προπαροξύνεται; – 97 ἙΞ'ΟΔΟΥ δύο μέρη λόγου εἰσὶν, ἐξ πρόθεσις, ὁδοῦ ὀνόματος. Τὸ ἙΞ μακρὸν, διατί; Πᾶσα πρόθεσις βραχυκαταληκτεῖ, πλὴν τῆς Εἶς καὶ ἙΞ, αἵτινες καὶ ἙΣ καὶ ἙΚ λέγονται. Τὸ Ο μικρὸν, διατί; Τὸ Δ πρὸ ἑαυτοῦ ἐν ἀρχῇ λέξεως ἐν ἀπλῇ καὶ ἀκινήτῳ λέξει παραιτεῖται τὴν διὰ τοῦ Ω μεγάλου γραφὴν, χαίρει δὲ τῇ διὰ τοῦ Ο μικροῦ, οἷον, ὁδός, ὁδάν sic □ τὸ εὐῶδες μῦρον, ὀδοντομάχος, ὁ οὐς □ :sic) σεσημείωται τὸ ὠδε ἐπίρρημα. ΔΙΚΑΙΑ ἐκ τοῦ δίκαιος, δικαία. Διατί καταβιβάζει τὸν τόνον; Ἐπειδὴ τὰ εἰς Α καὶ εἰς Η θηλυκὰ ἀπὸ τῶν εἰς ΣΟΣ ὀξυτόνων ἀρσενικῶν παραγόμενα τὸν αὐτὸν τόνον φυλάσσει, οἷον φοβερὸς φοβερὰ, ἰσχυρὸς ἰσχυρά· οὕτως οὐ καὶ ἐκ τοῦ δίκαιος ὠφείλει εἶναι δίκαια· ἀλλὰ διὰ τὴν μακροκαταληξίαν κατήγαγε τὸν τόνον. ἘΚΚΑΥΘΗ, ποίας ἐγκλίσεως; Ὑποτακτικῆς· τὸ θέμα ἐκκαίω. Ποίου σχήματος; Συνθέτου. Καὶ πόθεν συνετέθη; Ἐκ τῆς ἐξ προθέσεως, καὶ τοῦ καίω. ἘΝ ΤΑΧΕΙ, ποίου γένους; Οὐδετέρου. Ποίας πτώσεως; Δοτικῆς, ἢ ευθεΐα τὸ τάχος. ΠΕΠΟΙΘΟΤΕΣ, μετοχή, πείθω, ὁ μέσος παρακείμενος πέποιθα.

{1ΨΑΛΜΟΣ ΤΡΙΤΟΣ}

1. Ποίου μέρους λόγου ἐστίν; Ὀνόματος. Ποίου γένους; Ἀρσενικοῦ. Ποίου εἴδους τῶν ὑποπεπτωκότων τῷ ὀνόματι; Τακτικοῦ. Τὸ ΤΡΙ Ι, διατί; Πᾶσα λέξις ἀπὸ τῆς ΤΡΙ συλλαβῆς ἀρχομένη διὰ τοῦ Ι γράφεται, πλὴν τοῦ τρεῖς ἐπὶ ἀριθμοῦ, καὶ τρεῖς ῥήματος. ΚΥΡΙΕ ΤΙ; Ὄνομα ἐρωτηματικὸν τὸ τί, ἐνταῦθα δὲ ἐπίρρημα ἐπιτάσεως, ἀντὶ τοῦ λίαν. ἘΠΛΗΘΥΝΘΗΣΑΝ, ἀορίστου πρώτου παθητικοῦ τρίτου προσώπου τῶν πληθυντικῶν· τὸ θέμα πληθύνω. Ποίας συζυγίας; Ἐκτῆς τῶν βαρυτόνων. Καὶ πόθεν γίνεται; Ἐκ τοῦ πλῶ, πλήθω, κατὰ παραγωγὴν πληθύνω, καὶ ἐν πλεονασμῷ τοῦ Ν πληθύνω. 98 ΘΛΙΒΟΝΤΕΣ, μετοχή, τὸ θέμα, θλίβω. Πόθεν γίνεται; Παρὰ τὸ θλῶ τὸ θλίβω, ἢ παρὰ τὸ θρῶ θρύβω, καὶ θλίβω, τροπῇ τοῦ ἀμεταβόλου εἰς ἀμετάβολον, καὶ τοῦ Υ εἰς Ι, ὡς τὸ Ἀφροδύτης Ἀφροδίτη. Τὸ ΘΛΙ Ι, διατί; Τὰ εἰς ΒΩ λήγοντα ῥήματα ἐνὶ φωνήεντι παραλήγονται, πλὴν τοῦ ἀμείβω,

στείβω, λείβω, εἴβω. Τὸ ΘΛΙ μακρὸν, διὰ τί; Τὰ εἰς ΒΩ λήγοντα ῥήματα δισύλλαβα παραληγόμενα τῷ Ι ἐκτείνονται. ἘΠΑΝΙΣΤΑΝΤΑΙ, ῥήμα ὀριστικὸν, δευτέρας συζυγίας τῶν εἰς ΜΙ. Πόθεν γίνεται; Ἐκ τοῦ ἰσθημι· τὸ παθητικὸν, ἴσταμαι, τὸ τρίτον τῶν πληθυντικῶν ἴστανται καὶ ἐπανάστανται. ΕΠ'ΕΜΕ, πόσα μέρη λόγου εἰσί; Δύο· ἐπὶ πρόθεσις, ἐμε' ἀντωνυμίας πρωτοτύπου, καὶ γίνεται ἐπὶ ἐμέ. Ἀλλ' αἱ εἰς φωνήεν λήγουσαι προθέσεις, ἐὰν συντεθῶσι μεθ' ἑτέρας λέξεως τῆς ἀποφωνήεντος ἀρχομένης, ἀποβάλλουσι τὸ ἐσχατον αὐτῶν φωνήεν, πλὴν τῆς περὶ καὶ τῆς πρό. ΛΕΓΟΥΣΙ, τὸ θέμα πῶς ἐστι; Λέγω. Καὶ πόθεν γίνεται; Παρὰ τὸ λῶ τὸ θέλω· αὖ γὰρ θέλει τις, ταῦτα καὶ λέγει. ΨΥΧΗ, παρὰ τὸ ψύχω τὸ ζωογονῶ· ἐτυμολογεῖται δὲ παρὰ τὸ φυσιοχὴ τις οὐσα, ἡ τὴν φύσιν συνέχουσα. Τὸ ΨΥ μακρὸν, διατί; Πᾶς μέλλων βαρύτονος χωρὶς τῆς τετάρτης συζυγίας, καὶ τὴν ἰσθιν παραλήγουσαν θέλει εἶχειν τοῦ ἐνεστώτος, οἶον τύπτω τύψω, ἡ μείζονα, οἶον λέγω λέξω, οὐδέποτε δὲ ἐλάττονα, πλὴν τοῦ πνίγω πνίξω, καὶ ἐρύκω ἐρύξω. ΟΥΚ'ΕΣΤΙ πόσα μέρη λόγου εἰσί; Δύο· οὐκ ἐπίρρημα ἀρνήσεως, ἐστι, ῥήματος. Καὶ πόθεν γίνεται; Παρὰ τὸ εῖω τὸ ὑπάρχω γίνεται παράγωγον ῥήμα, εἰμί· καὶ ἐπεὶ τὰ εἰς ΜΙ φύσει μακρὰ παραλήγονται, πλεονάζει τὸ Ι καὶ γίνεται εἰμί. ΣΩΤΗΡΙΑ, πόθεν γίνεται; Παρὰ τὸ σωτήρ, τοῦτο παρὰ τὸ σώζω, ὁ παθητικὸς παρακείμενος σέσωσμαι, σέσωσται, σωστήρ καὶ σωτήρ. ΘΕΩΙ, ποίου μέρους λόγου ἐστίν; Ὀνόματος. Ποίου γένους; Ἀρσενικοῦ. Ποίου εἶδους; Παραγώγου. Ποίου 99 εἶδους τῶν παραγώγων; Ῥηματικοῦ. Πόθεν γίνεται; Παρὰ τὸ θῶ, τὸ κατασκευάζω καὶ ποιῶ, ὁ πάντων τῶν ὄντων ποιητῆς καὶ τῆς τῶν πάντων [ποιητῆς] κατασκευῆς αἴτιος γίνεται θὸς, καὶ ἐπειδὴ οὐδέποτε ὄνομα μονοσύλλαβον εἰς φωνήεν λήγον βραχυκαταληκτεῖ, πλὴν τοῦ τίς, πλεονάζει τὸ Ε, καὶ γίνεται θεός· ἡ παρὰ τὸ θέω τὸ τρέχω, ὁ πανταχοῦ ὢν. ἈΝΤΙΛΗΠΤΩΡ, πόθεν γίνεται; Παρὰ τὸ λήβω τὸ λαμβάνω, ὁ μέλλων λήψω, ὁ παρακείμενος λέληφα, ὁ παθητικὸς λέλημαι, τὸ τρίτον λέληπται, καὶ ἐξ αὐτοῦ λήπτωρ, καὶ ἀντιλήπτωρ. ΔΟΞΑ, πόθεν γίνεται; Παρὰ τὸ δέχω δέξω δέξα καὶ δόξα, ἡ παρὰ τὸ δοκῶ δοκήσω ἐδόκησα, καὶ κράσει τοῦ Κ Σ εἰς Ξ ἐδόξα καὶ δόξα. Τὸ ΞΑ βραχὺ, διατί; Τὰ εἰς Α λήγοντα θηλυκὰ παραληγόμενα ἐνὶ τῶν διπλῶν ἡ διὰ δύο ΣΣ ἐκφερόμενα βαρύτερα συστέλλουσι τὸ Α, οἶον μάξα, ῥίξα, δίψα, θάλασσα· οὕτως οὐκ οὐκ καὶ δόξα. Καὶ ἄλλως· τὰ εἰς Α λήγοντα θηλυκὰ ἀπὸ μελλόντων γινόμενα δισύλλαβα, συστέλλει τὸ Α, οἶον κνίζω κνίσω ἐκνισα, ἄγω ἄξω ἄμαξα (σιξ). ὙΨΩΝ, ποίου μέρους λόγου ἐστί; Μετοχῆς. Ποίας συζυγίας; Τρίτης τῶν περισπωμένων. Πόθεν γίνεται; Ἐκ τοῦ ὑψος, τοῦτο παρὰ τὸ ὄπτω, τὸ βλέπω, ὁ μέλλων, ὄψω ὄψος καὶ ὑψος. Τὸ Υ ψιλὸν, διατί; Οὐδέποτε πρὸ τῶν διπλῶν εὐρίσκεται δίφθογγος, πλὴν τοῦ προῖξ. ΚΕΦΑΛΗ, ποίου εἶδους; Παραγώγου. Ποίου εἶδους τῶν παραγώγων; Παρωνύμου. Πόθεν γίνεται; Παρὰ τὸ κάρφος, ὁ σημαίνει τὸ ξηρὸν, ὁ κατάξηρος τόπος, ἡ παρὰ τὸ κέλυφος, κελυφή, καὶ κεφαλή· ἐτυμολογεῖται δὲ παρὰ τὸ ἐκείσε κεῖσθαι τὰ φάη. ΦΩΝΗ, ὄνομα προσηγορικόν, γίνεται δὲ παρὰ τὸ φῶ τὸ λέγω, ἐξ οὐκ καὶ τὸ ΦΩ μέγα· τὰ γὰρ ἀπὸ ἐνεστώτων ἡ μελλόντων κατὰ πρόσληψιν συλλαβῆς γινόμενα ὀνόματα διὰ τοῦ Ω μεγάλου γράφονται, οἶον ζῶ ζωή, φῶ φωνή, ἄγω ἀγωγή. Διατί ὀξύνεται; Τὰ εἰς ΝΗ δισύλλαβα τῷ Ω παρα 100 ληγόμενα βαρύνονται, χωρὶς τῶν ἀποτελούντων συζυγίαν πρώτην τῶν περισπωμένων· φωνῶ γὰρ φωνή, ὦνω καὶ ὠνή. Ποίου εἶδους τῶν ὑποπεπτωκότων τῷ ὀνόματι; Προσηγορικοῦ. ἘΚΕΚΡΑΞΑ, πόθεν γίνεται; Ἐκ τοῦ κράζω, κράξω, ἐκέκραξα, καὶ Ἀττικῶ καὶ Αἰολικῶ ἀναδιπλασιασμῶ, ἐκέκραξα. Ἔθος γὰρ τούτοις ἀναδιπλασιασμοῖς χρῆσθαι· τὸ δὲ κράξω ἐκ τοῦ κρῶ, τοῦτο ἐκ τοῦ κλῶ, τοῦτο ἐκ τοῦ καλῶ, καὶ ἐν συγκοπῇ κλῶ. Τί διαφέρει τὸ κράζω τοῦ κρώζω; Διαφέρει, ὅτι τὸ μὲν κράζω ἐπὶ ἐμψύχων λαμβάνεται, τὸ δὲ κρώζω ἐπὶ ἀψύχων, ἐξ οὐκ καὶ τὸ "κορώνη ἐστῶσα ἐκρωζεν." ἘΠΗΚΟΥΣΕΝ, ἀόριστον

πρώτου, τρίτου προσώπου τῶν ἐνικῶν, σχήματος συνθέτου. Καὶ πόθεν συνετέθη; Ἐκ τῆς ἐπὶ προθέσεως καὶ τοῦ ἀκούω. Τὸ δὲ ἀκούω ἐκ τοῦ κῶ τὸ κοιμῶμαι. ὍΡΟΥΣ, ποίου γένους; Οὐδετέρου. Διατί βαρύνεται; Τὰ εἰς ΟΣ οὐδέτερα ὀνόματα βαρύνεσθαι θέλει, οἷον ψεῦδος, ὄνειδος, τεῖχος· οὕτως οὐκ καὶ ὄρος. ἘΚΟΙΜΗΘΗΝ, πόθεν γίνεται; Ἐκ τοῦ κοιμῶ, τοῦτο ἐκ τοῦ κῶ, ὃ σημαίνει τὸ κοιμῶμαι, ἐξ οὗ γίνεται κέω, ὃ μετὰ τοῦ Ι κείω· καὶ Ὁμηρος, οἱ μὲν κακκεῖοντες ἐβαν κλισίηνδε ἐκαστος. Ἐκ τοῦ κέω γίνεται περισπώμενον κεῶ, κείσω, ἐξ αὐτοῦ κέημι ῥῆμα παράγωγον· ὁ παθητικός, κέεμαι, καὶ κράσει κείμαι· τὸ τρίτον κέεται, κείται, καὶ ἐξ αὐτοῦ κοίτη. Ἐκ τοῦ οὐκ γίνεται κοιμῶ δευτέρας συζυγίας τῶν περισπω μένων, ὁ μέλλων κοιμήσω, καὶ τὰ λοιπὰ, δῆλα. ὙΠΝΩΣΑ, ἀορίστου πρώτου, ἐνεργητικοῦ· τὸ θέμα ὑπνώ. Πόθεν γίνεται; Παρὰ τὸ ὑπνος· τοῦτο ἐκ τῆς ὑπο προθέσεως καὶ τοῦ νοῦς, ὃ γέγονεν ὑπόνοος, καὶ κατὰ συγκοπὴν ὑπνος. Ἐτυμολογεῖται δὲ παρὰ τὸ ὑπονοστεῖν τὰς φρένας ἢ ὑποχωρεῖν· ἐν αὐτῷ γὰρ αἱ τοῦ ἀνθρώπου αἰσθήσεις ὑπο χωροῦσιν. ἘΞΕΓΕΡΘΗΝ, ποίου μέρους λόγου ἐστί; Ῥήματος, ἐγκλί 101 σεως ὀριστικῆς, παθητικοῦ ἀορίστου πρώτου. Ποίας συζυγίας; Πέμπτης τῶν βαρυτόνων· Καὶ πόθεν γίνεται; Ἐκ τοῦ ἐγείρω, ὁ μέλλων ἐγερῶ, ὁ παρακείμενος ἡγερκα, ὁ Ἀττικὸς ἐγῆγερκα. ΟΤΙ ποίου μέρους λόγου ἐστί; Συνδέσμου αἰτιολογικοῦ. ἈΝΤΙΛΗΨΕΤΑΙ, πόσα μέρη λόγου εἰσίν; Ἐν μέρος λόγου ἐστί. Διατί; Διότι αἱ προθέσεις μετὰ τῶν ἀπτῶτων καὶ τῶν ευθειῶν τῶν ὀνομάτων ἐν συνθέσει εἰσὶ. Πόθεν γίνεται; Ἐκ τοῦ λήβω τὸ λαμβάνω, ὁ μέλλων, λήψω, καὶ ὁ μέσος μέλλων λήψομαι, τὸ δεύτερον λήψη, λήψεται, καὶ μετὰ τῆς ἀντι προθέσεως ἀντιλήψεται· τὸ δὲ μοῦ, ἀντωνυμίας. ΦΟΒΗΘΗΣΟΜΑΙ, μέλλοντος πρώτου παθητικοῦ, τὸ θέμα, φοβῶ. Ποίας συζυγίας; Πρώτης τῶν περισπωμένων. Πόθεν γίνεται; Ἐκ τοῦ φόβος, τοῦτο παρὰ τὸ φέβω. Ποίου εἴδους τῶν ὑποπεπτωκότων τῷ ὀνόματι; Γενικοῦ. Φοβῶ, ὁ μέλλων φοβήσω. Πόθεν ἔχει τὸ Η; Ἡ δὲ πρώτη συζυγία τῶν περισπωμένων ἐπὶ τοῦ μέλλοντος θέλει ἔχειν τὸ Η ἢ τὸ Ε, νοήσω, τελέσω· ὁ παρακείμενος πεφόβηκα, ὁ παθητικὸς πεφόβημαι, ὁ ἀόριστος ἐφοβήθη ἐφοβήθης ἐφοβήθη, καὶ ὁ μέλλων πρῶτος φοβηθήσομαι. Τὸ ΣΟ μικρὸν, διατί; Πᾶν εἰς ΜΑΙ λήγον ῥῆμα ὀριστικὸν ἀπαθὲς ἐπὶ τῶν εἰς Ω πρὸ τοῦ Μ τὸ Ο θέλει ἔχειν, ἢ μόνον, ἢ μετὰ τοῦ Ι. ΜΥΡΙΑΔΩΝ, ἢ ευθεῖα μυριάς, ποίου εἴδους τῶν ὑποπεπτωκότων τῷ ὀνόματι; Ἀριθμητικοῦ. Καὶ πόθεν γίνεται; Παρὰ τὸ μύριος· τοῦτο παρὰ τὸ ΜΥ στοιχεῖον. Μυριάς τὸ ΑΣ βραχὺ, διατί; Τὰ εἰς ΑΣ ὀξύτονα θηλυκὰ συστέλλει τὸ Α, οἷον λαμπάς, τριάς, μυριάς. Διατί ὀξύνεται; Τὰ εἰς ΑΣ ὀνόματα διὰ τοῦ ΔΟΣ κλινόμενα βραχὺ ἔχουσι τὸ Α καὶ ὀξύνονται, οἷον Ἀρκὰς, τριάς, μυριάς, μυριάδος. Ὁ κανὼν· καθόλου τὰ εἰς ΑΣ θηλυκὰ διὰ τοῦ ΔΟΣ κλίνονται, καὶ τὰς αὐτὰς ἔχουσιν ὀρθὰς καὶ κλητικὰς. Ἡ γενικὴ τῶν μυριάδων. Τὸ ΡΙ Ι, διατί; Συνεξηκολούθησε τῷ μύριος, κύριος. ΚΥΚΛΩΙ, ἐπίρρημα τοπικόν, τὰ δὲ τοπικά, οἷον ἄνω, κάτω. 102 Ποῖαι σχέσεις τῶν τοπικῶν; Τρεῖς· ἢ ἐν τόπῳ, οἷον οἴκοι, ἢ εἰς τόπον, οἷον οἴκαδε, ἢ ἐκ τόπου, οἷον οἴκοθεν. ΣΥΝΕΠΙΤΙΘΕΜΕΝΩΝ, μετοχῆς, ποίας πτώσεως; Γενικῆς τῶν πληθυντικῶν· τὸ θέμα, συνεπιτίθημι, τὸ παθητικὸν συνεπιτίθεμαι, ἢ μετοχή, συνεπιτιθέμενος, σχήματος παρασυνθέτου. ἈΝΑΣΤΑ, γίνεται ἐκ τοῦ στῶ, ὁ παρατατικὸς ἐσταον, ἐστων, ἐσταες ἐστας, ἐσταε ἐστα, καὶ τὸ προστακτικὸν στάε στᾶ, καὶ μετὰ τῆς ἀνά προθέσεως ἀνάστα· ἐπειδὴ πᾶν προστακτικόν, εἰ μὲν εἴη μονοσύλλαβον, ἐν τῇ συνθέσει παροξύνεται, οἷον ἐς ἄφες, στᾶ ἀνάστα· εἰ δὲ ὑπὲρ δύο συλλαβὰς, προπαροξύνεται, οἷον στήθι ἀνάστηθι, βῆθι ἀνάβηθι, καὶ κατάβηθι. Τὸ πρῶτον πρόσωπον οὐκ ἔχει· ἐπειδὴ οὐδεὶς ἑαυτὸν προστασσει. ἘΠΑΤΑΞΑΣ, ἀορίστου πρώτου, τὸ θέμα πατάσσω, πόθεν γίνεται; Παρὰ τὸ πτῶ τὸ φοβοῦμαι, ὁ μέλλων πτήσω, συστολῇ τοῦ Η εἰς Α πτάσω, καὶ πλεονασμῷ ἑτέρου Α πατάσσω, καὶ μετάγεται εἰς ἐνεστώτα, ὁ μέλλων πατάξω, ὁ ἀόριστος ἐπάταξα, τὸ

δεύτερον, ἐπάταξας. ἘΧΘΡΑΪΝΟΝΤΑΣ, πόθεν γίνεται; Παρὰ τὸ ἐχθραίνω, τοῦτο παρὰ τὸ ἐχθρὸς, τοῦτο παρὰ τὸ εἴχθος, τὸ μῖσος, τοῦτο παρὰ τὸ εἴχω τὸ κρατῶ. ΜΑΤΑΪΩΣ, ἐπίρρημα μεσότητος· πόθεν γίνεται; Παρὰ τὸ μάταιος, τοῦτο παρὰ τὸ ἄτῃ, ὃ σημαίνει τὴν βλάβην· ἄτῃν καὶ μάτην. Τὸ ΗΝ Η. Τὰ εἰς ΗΝ ἐπὶρρήματα διὰ τοῦ Η γράφεται, πλὴν τοῦ πρὶν, πάλιν, ἐμπαλιν, ἀνόπιν, κατόπιν. Τὸ δὲ ἄτῃ πόθεν γίνεται; Παρὰ τῷ τὸ ζητῶ, καὶ μετὰ τοῦ στερητικοῦ Α ἄτῳ τὸ οὐ ζητῶ, τὴν γὰρ βλάβην ἄπαντες ἐκφεύγομεν. ὍΔΟΝΤΕΣ ἈΜΑΡΤΩΛΩΝ, ἡ εὐθεῖα ὁδούς. Πόθεν γίνεται; Παρὰ τὸ εἴδω τὸ ἐσθίω, εἴδους καὶ ὁδούς· ὅθεν καὶ ὀξύνεται, ὡς τὸ πούς. ΕΥΛΟΓΙΑ, παρὰ τὸ εὐλογῶ εὐλογία, τοῦτο παρὰ τὸ εὐλόγος, τοῦτο παρὰ τὸ εὐμόριον καὶ τὸ λόγος, τὸ δὲ εὐ~ παρὰ τὸ εὖς, ὃ σημαίνει τὸν ἀγαθόν· τὸ οὐδέτερον τὸ εὖ, καὶ κράσει εὐ~· τὸ δὲ λόγος παρὰ τὸ λέγω.

103 {ΨΑΛΜΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟΣ.}

1 Ὄνομα καταληκτικὸν, γίνεται δὲ παρὰ τὸ τέσσαρας ἀριθμοὺς εἴχειν. ἘΠΙΚΑΛΕΙΣΘΑΙ ποίας ἐγκλίσεως; Ἀπαρεμφάτου. Ποίας συζυγίας; Πρώτης τῶν περισπωμένων· καλέω, καλῶ, ὃ μέλ λων καλέσω. Καὶ διατί οὐκ εἴχει τὸ Η; Ἄλλ' ἐὰν διχρόνῳ παραλήγηται ὁ ἐνεστώς, διὰ τοῦ Η εἴχει τὸν μέλλοντα, πλὴν τοῦ ἄρῳ ἄρέσω, καλῶ καλέσω· ἐκ τοῦ οὐ~ν καλέω καλῶ γίνεται τὸ ἀπαρέμφατον παθητικὸν καλέεσθαι καλεῖσθαι. Εἴς Η' ΚΟΥΣΕ ποίου χρόνου; Ἀορίστου πρώτου. Ποίου σχήματος; Συνθέτου. Καὶ πόθεν συντίθεται; Ἐκ τῆς εἰς προθέσεως καὶ τοῦ ἀκούω, τὸ δὲ ἀκούω ἐκ τοῦ κῶ τὸ κοιμῶμαι γίνεται κούω, ὡς ῥῶ ρούω· καὶ μετὰ τοῦ στερητικοῦ Α ἀκούω· οἱ γὰρ ἀκούοντες οὐ κοιμῶνται. Ἀκούω ὁ μέλλων ἀκούσω, ὁ ἀόριστος ἦκουσα ἦκουσας ἦκουσε, καὶ μετὰ τῆς εἰς προθέσεως εἰσηκουσε. ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ, πόθεν γίνεται; Παρὰ τὸ δίκαιος, τοῦτο παρὰ τὸ δίκη, τοῦτο παρὰ τὸ δίχω, τὸ διχάζω· ἡ γὰρ δίκη τὰ δύο μέρη διίστησι. ΘΛΪΨΕΙ, πόθεν γίνεται; Παρὰ τὸ θλίβω θλίψω θλίψις, ἡ ἀπο τοῦ παθητικοῦ παρακειμένου. ἘΠΛΑΤΥΝΑΣ, πρώτου ἐνεργητικοῦ (ἀορίστου), προσώπου δευτέρου· τὸ θέμα, πλατύνω, ὁ μέλλων πλατυνῶ, ὁ ἀόριστος, ἐπλάτυνα ἐπλάτυνας. Οἴκτεϊρῃσιν, ῥῆμα προστακτικὸν, συζυγίας πρώτης τῶν περισπωμένων. Πῶς ἐστί τὸ θέμα; Οἴκτειρῶ. Πόθεν γίνεται; Ἐκ τοῦ οἴκτειρῳ βαρυτόνου· τοῦτο παρὰ τὸ οἴκτος· τοῦτο παρὰ τὸ εἴκω τὸ ὑποτάττομαι· οἱ γὰρ οἴκτει ροντες ὑπέικουσι καὶ ὑποτάσσονται· ὁ ἀόριστος ὠκτείρησα, καὶ τὸ προστακτικὸν, οἴκτειρῃσιν. ΠΡΟΣΕΥΧΗΣ, πόθεν γίνεται; Παρὰ τὴν πρὸς πρόθεσιν καὶ τὸ εὐχῇ· τὸ δὲ εὐχῇ παρὰ τὸ εὐ~ εἴχειν ἢ τοῦ εὐ~ εἴχειν αἴτησις, ἡ παρὰ τὸ εἴχεσθαι τὸ ἀκολουθεῖν· ἀπέλειψε δὲ τοῦ εὐ~χομαι τὰ ἐνεργητικά. 104 ἈΝΘΡΩΠΩΝ παρὰ τὸ ἄνθρωπος ἄνθρωπος ἄνθρωπος βλέπει, ἡ παρὰ τὸ ἀναθεωρεῖν ἢ ὁπῶπεν, ἡ ἀναλογί ζεσθαι. ἘΩΣ, ἐπίρρημα ἀναφορικὸν, διατί δασύνεται; Τὰ κατὰ ἀποβολὴν τοῦ Ι ἀναφορικά δασύνονται. Οὔτε, ἐπίρρημα ἐρωτήσεως· τὸ ΠΟ μικρὸν διατί; Τὰ εἰς Ε λήγοντα ἐπὶρρήματα τὴν μὲν παραλήγουσαν διὰ τοῦ Ο μικροῦ εἴχουσι, τὴν δὲ τελευταίαν διὰ τοῦ Ε ψιλοῦ. ΒΑΡΥΚΑΡΔΙΟΙ, πόθεν γίνεται; Παρὰ τὸ βαρὺς καὶ τὸ καρδία· τὸ δὲ βαρὺς παρὰ τὸ βάρος, τοῦτο παρὰ τὸ βία αἴρεσθαι. Τὸ ΡΥΣ ψιλόν· τὰ εἰς ΥΣ, εἴτε ἀρσενικὰ εἴτε θηλυκὰ, διὰ τοῦ Υ ψιλοῦ γράφεται, χωρὶς εἰ μὴ ἀπὸ συναιρέσεως εἴη, ὡς τὸ φθοῖς φθοῖς, καὶ οὔτις οἴς. Τὸ δὲ καρδία πόθεν γίνεται; Παρὰ τὸ κραδαίνω τὸ σεῖω, ἀεικίνητος γὰρ ἐστὶν ἡ καρδία. ἈΓΑΠΑΤΕ, ποίου μέρους λόγου ἐστί; Ῥήματος. Πῶς ἐστί τὸ θέμα; Ἀγαπῶ. Ποίας συζυγίας; Δευτέρας τῶν περισπωμένων· ὁ μέλλων ἀγαπήσω. Πόθεν εἴχει τὸ Η; Τὰ δὲ εἴχοντα ἐν τῷ ἐνεστώτι σύμφωνον ἄλλο χωρὶς τοῦ Λ καὶ τοῦ Ρ, διὰ τοῦ Η εἴχει τὸν μέλλοντα. ΖΗΤΕΙΤΕ, ῥῆμα ὀριστικὸν ἐνεργητικόν. Καὶ πόθεν γίνεται; Παρὰ τὸ ζητῶ, τοῦτο παρὰ τὸ αἴτω καὶ του□ = sic) ΖΑ ἐπιτατικοῦ, ζαιτῶ, καὶ ἐν συγκοπῇ, ζατῶ, καὶ

τροπή τοῦ Α εἰς Η ζητῶ· τὸ πληθυντικὸν, ζητέομεν ζητοῦμεν, τὸ δεύτερον ζητέετε ζητεῖτε. ΨΕΥΔΟΣ, πόθεν γίνεται; Παρὰ τὸ φεύγω φεῦγος καὶ ψεῦδος, ἢ παρὰ τὸ φείδω φείδος, καὶ τροπή τοῦ Φ εἰς Ψ καὶ τροπή τοῦ Ι εἰς Υ, ψεῦδος. ΓΝΩΤΕ, ποίου μέρους λόγου ἐστὶ; Ῥήματος. Ποίας ἐγκλίσεως; Ὀριστικῆς. Ποίας διαθέσεως; Ἑνεργητικῆς. Πόθεν γίνεται; Ἐκ τοῦ γνῶμι. Ποίας συζυγίας; Τῶν εἰς ΜΙ· ὁ μέλλων γνῶσω· ὁ δεύτερος ἀόριστος ἐγγνων, ἢ μετοχή, ὁ γνούς, τοῦ γνόντος, καὶ τὸ προστακτικὸν, γνῶθι, καὶ ὡς φείλε γράφεσθαι διὰ τοῦ Ο μικροῦ· τοῦ γὰρ γνόντος 105 πόθεν παράγεται, μικρόν ἐστιν· ἀλλὰ τὰ εἰς ΘΙ προστακτικὰ καὶ τὰ εἰς ΝΑΙ ἀπαρέμφατα τὴν μὲν παραλήγουσαν Τὸ δὲ γνῶμι πόθεν γίνεται; Παρὰ τὸ γνῶ, τοῦτο παρὰ τὸ νοῦς νοδς νοῶ, καὶ κατὰ συγκοπήν, νῶ, καὶ πλεονασμῶ τοῦ Γ, γνῶ. ἙΘΑΥΜΑΣΤΩΣΕ, ἀορίστου πρώτου· τὸ θέμα πῶς ἐστὶ; Θαυ μαστῶ. Πόθεν γίνεται; Παρὰ τὸ θαυμαστός, τοῦτο παρὰ τὸ θαυμάζω, τοῦτο παρὰ τὸ θαῦμα, τοῦτο παρὰ τὸ θεῶ, θεάσω, τεθέακα, τεθέαμαι, θαῦμα. ὍΣΙΟΝ, παρὰ τὸ ἄζω τὸ σέβομαι, ἄσιος καὶ ὀσιος, ἐξ ου~ καὶ δασύνεται. ΚΕΚΡΑΓΕΝΑΙ, μέσου παρακειμένου· τὸ θέμα πῶς ἐστὶ; Κράζω. Πόθεν γίνεται; Παρὰ τὸ κλῶ. Τοῦτο παρὰ τὸ καλῶ, καὶ ἐν συγκοπῇ, κλῶ· κράζω, ὁ μέλλων κράζω, ὁ παρακείμενος κέκραγα. Πόθεν ἔχει τὸ Γ; Εἰ δὲ εἴη ὁ ἐνεστώς διὰ τοῦ Ξ ἢ δύο ΣΣ, τότε ὁ μέσος παρακείμενος ἀκολουθήσει τῷ μέλλοντι· καὶ μὲν γὰρ ὁ μέλλων διὰ τοῦ Ξ, ὁ μέσος παρακείμενος διὰ τοῦ Γ· πλήσσω, πλήξω, πέπληγα· τὸ τρίτον πρόσωπον κέκραγε, καὶ τὸ ἀπαρέμφατον, κεκρα γέναι. Τὸν ΑΙ δίφθογγον; Πᾶν ἀπαρέμφατον δίφθογγον ἔχει. ὍΡΓΙΖΕΣΘΕ, πόθεν γίνεται; Ἐκ τοῦ ὀργίζω, τοῦτο παρὰ τὸ ὀργή. ἈΜΑΡΤΑΝΕΤΕ, προστακτικόν· τὸ θέμα πῶς ἐστὶν; Ἀμαρ τάνω· ὁ παρατατικός, ἡμάρτανον· τὸ τρίτον ἡμάρτανε, καὶ τὸ προστακτικόν, ἀμάρτανε· τὸ πληθυντικόν, ἀμαρτάνετε, ἀμαρτάνω. Καὶ ὁ μέλλων; Οὐκ ἔχει. Διὰ τὸ τὰ διὰ τοῦ ΑΝΩ ῥήματα ἄχρι τοῦ παρατατικοῦ κλίνεται, οἷον μανθάνω, λανθάνω, ἀμαρτάνω. ΚΟΪΤΑΙΣ, παρὰ τὸ κεῖμαι· τὸ δεύτερον κεῖσαι, τὸ τρίτον κεῖται, καὶ ἐξ αὐτοῦ κοίτη. Τὸ ΚΟΙ δίφθογγον, διὰ τὸ εἶχοντα τὸ Ε ἐγκείμενον ΚΑΤΑΝΥΓΗΤΕ, προστακτικὸν παθητικοῦ ἀορίστου πρώτου· τὸ θέμα; Κατανύσσω. Πόθεν γίνεται; Ἐκ τῆς κατὰ προθέσεως, καὶ τοῦ νύσσω τὸ κάμπτω, ὁ μέλλων κατανύξω, ὁ 106 ἀόριστος πρώτος κατένυξα, ὁ δεύτερος κατένυγον, ὁ παθητικὸς κατένυγην, ἢ μετοχή, ὁ κατανυγείς, τοῦ κατανυγέντος, καὶ τὸ προστακτικόν, κατανύγηθι κατανυγήθω, καὶ τὸ πληθυντικόν, κατανύγητε. ΘΥΣΑΤΕ, ῥῆμα προστακτικόν· καὶ πόθεν γίνεται; Παρὰ τὸ θύω θύσω· ὁ ἀόριστος ἐθύσα, καὶ τὸ προστακτικόν, θύσον θυσάτω· τὸ πληθυντικόν, θύσατε. ἙΛΠΙΣΑΤΕ, προστακτικὸν ἑνεργητικόν· γίνεται δὲ ἐκ τοῦ ἐλπίζω, τοῦτο παρὰ τὸ ἐλπίς, τοῦτο παρὰ τὸ ἔλκω ἔλκεις καὶ ἐλπίς. ΔΕΙΞΕΙ, παρὰ τὸ δείκω τὸ δεικνύω, ὁ μέλλων, δείξω δείξεις δείξει. ἈΓΑΘΑ, παρὰ τὸ ἀγάθω τὸ θαυμάζω, ἀγαστός καὶ ἀγαθός. ἙΣΗΜΕΙΩΘΗ, ἀόριστος πρώτος παθητικός, τὸ θέμα ση μειόω, σημειῶ, ὁ μέλλων σημειώσω, ὁ παθητικὸς ἐσημειώθην ἐσημειώθης ἐσημειώθη. ἙΦ'ΗΜΑΣ, πόσα μέρη λόγου εἰσίν; Ἐπὶ πρόθεσις, ἡμᾶς ἀντωνυμίας πρωτοτύπου, αἰτιατικῆς τῶν πληθυντικῶν. ΕΥΨΡΟΣΥΝΗ, πόθεν γίνεται; Παρὰ τὸ εὐφρων εὐφρονος, τοῦτο παρὰ τὸ εὐ~ μόριον, καὶ τὸ φρῶ τὸ προῖω, οἶονεὶ καλῶς προϊέμενος· καὶ κλίνεται εὐφρονος. ΣΙΤΟΣ, ποίου εἶδους τῶν παραγῶγων; Ῥηματικοῦ. Καὶ πόθεν γίνεται; Παρὰ τὸ σείω· ὁ παθητικὸς παρακείμενος, σέσειμαι, τὸ τρίτον σέσεισται, καὶ ἐξ αὐτοῦ σῖτος. ΟἶΝΟΣ, ποίου εἶδους τῶν ὑποπεπτωκότων τῷ ὀνόματι; Προσηγορικοῦ. Ὄνομα ῥηματικόν. Καὶ πόθεν γίνεται; Παρὰ τὸ οἶω τὸ ὑπολαμβάνω, ὁ οἰήσεως καὶ πλάνης αἷτιος τοῖς ἀνθρώποις γινόμενος, ἢ παρὰ τὸ ὄνω τὸ ὠφελῶ. ΚΑΤΩΙΚΙΣΑΣ, ἀόριστος πρώτος· τὸ θέμα κατοικίζω. Πόθεν γίνεται; Ἐκ τοῦ κατοικῶ· τοῦτο ἐκ τοῦ κάτοικος, τοῦτο ἐκ τῆς κατὰ προθέσεως καὶ τοῦ οἶ~κος, τὸ δὲ οἶ~κος παρὰ τὸ εἶ~κω τὸ ὑποχωρῶ, ὁ μέλλων κατοικίσω, ὁ ἀόριστος κατώκισα κατώκισας.

107 {1ΨΑΛΜΟΣ ΠΕΜΠΤΟΣ.}

1 Πόθεν γίνεται; Παρά τὸ πέμπω· πέμπει γὰρ ἡμᾶς πρὸς τὸν δέκατον ἀριθμόν. ἘΝΩΤΙΣΑΙ, προστακτικόν. Ποίου χρόνου; Μέσου ἀορίστου πρώτου· τὸ θέμα, ἐνωτίζω. Πόθεν γίνεται; Παρά τὸ ὠ̣ς, ὠ̣το̣ς, ὠ̣τί̣ζω, καὶ ἐνωτίζω. ΣΥΝΕΣ, τὸ ῥῆμα συνίημι, ποίας συζυγίας; Πρώτης τῶν εἰς ΜΙ, ὁ μέλλων συνήσω, ὁ δεύτερος ἀόριστος συνῆν, ἡ μετοχή, ὁ συνείς, τοῦ συνέντος, καὶ τὸ προστακτικὸν σύνες. ΠΡΟΣΕΥΞΟΜΑΙ, ποίου χρόνου; Μέσου μέλλοντος. Καὶ πόθεν γίνεται; Ἐκ τοῦ προσεύχω, ὁ περ ἐξέλιπε διὰ σημασίαν· τοῦτο παρὰ τὸ προσευχή, ὁ μέλλων προσεύξω, καὶ ὁ μέσος μέλλων, προσεύξομαι. ΠΡΩΪ, ποίου μέρους λόγου ἐστίν; Ἐπιρρήματος, καιροῦ παραστατικοῦ. Καὶ πόθεν γίνεται; Παρὰ τὴν πρὸ πρό θεσιν, κατ' ἐπέκτασιν τοῦ Ο εἰς Ω καὶ τοῦ Ι, ἐξ ου̣ καὶ κατὰ παραγωγὴν πρώϊος, καὶ τὸ θηλυκόν, πρώϊα. ΠΑΡΑΣΤΗΣΟΜΑΙ ΣΟΙ, μέσος μέλλων πρώτος, ἴστημι, ὁ μέλλων στήσω, καὶ ὁ μέσος μέλλων στήσομαι, καὶ παρὰ τῆς παρὰ προθέσεως, παραστήσομαι. ἘΠΌΨΕΙ ΜΕ, δευτέρου προσώπου, παθητικοῦ· καὶ πόθεν γίνεται; Παρὰ τὸ ὄπτω τὸ βλέπω, ὁ μέλλων ὄψω, καὶ ὁ μέσος μέλλων ἀ ὄψομαι, ὄψει. ΠΑΡΟΙΚΗΣΕΙ, ἐκ τοῦ παροικῶ, τοῦτο ἐκ τοῦ πάροικος, τοῦτο ἐκ τῆς παρὰ προθέσεως καὶ τοῦ οἷκος· καὶ τὰ λοιπὰ ἐγράφησαν. ΔΙΑΜΕΝΟΥΣΙ, ῥῆμα ὀριστικόν, ἐνεργητικόν, ἀπλοῦν, παρὰ γωνον, μένω, μενῶ, τὸ τρίτον τῶν πληθυντικῶν μενοῦσι καὶ διαμενοῦσι. ΚΑΤΕΥΘΥΝΟΝ, κατευθύνω· γίνεται δὲ ἐκ τῆς κατὰ προθέσεως, καὶ τοῦ ευ̣θυ̣ς ευ̣θύ̣ω καὶ ευ̣θύ̣νω. ἈΝΕΩΙΓΜΕΝΟΣ, μετοχῆς παρακειμένου· ἀνῶγω, καὶ ὁ παρατατικὸς ἀνῶγον, καὶ κατὰ πλεονασμὸν τοῦ Ε, ἀνέ̣ωγον, ὁ παρακείμενος ἀνέ̣ωχα, ὁ παθητικὸς ἀνέ̣ωγμαι, ἡ μετοχὴ ἀνε̣ωγμένος. 108 ἘΔΟΛΙΟΥΣΑ, τὸ θέμα, δολιῶ, καὶ ὁ παρατατικὸς ἐδολίεον ἐδολίουν, τὸ τρίτον τῶν πληθυντικῶν ἐδολιέουσιν ἐδολιούσαν. ἈΠΟΠΕΣΑΤΩΣΑΝ, προστακτικὸν ἀπο' τοῦ πεσῶ, πεσήσω· ὁ δεύτερος ἀόριστος ἐπесон, καὶ σεσημειωμένον ἔχον τὸ Σ χαρακτηριστικόν. ΚΑΤΑΣΚΗΝΩΣΕΙΣ· τὸ θέμα κατασκηνῶ, τοῦτο παρὰ τὸ σκηνή.

{1ΨΑΛΜΟΣ Σ'}

1 ἘΛΕΓΕΝΙΣ, ἐγκλίσεως ὑποτακτικῆς· καὶ πόθεν γίνεται; Ἐκ τοῦ ἐλέγχω, τοῦτο παρὰ τὸ ἐ̣λεγχος. ἘΠΙΣΤΡΕΨΟΝ, ἐγκλίσεως προστακτικῆς· τὸ θέμα στρέφω, ὁ μέλλων στρέψω, ὁ ἀόριστος πρώτος ἐ̣στρεψα, καὶ τὸ προστακτικόν, στρέψον, ἐπίστρεψον. ῬΥΣΑΙ, προστακτικόν, τὸ θέμα, ρύω, ὁ μέλλων ρύσω, ὁ ἀόριστος ἐ̣ρρυσα, καὶ ὁ μέσος προστακτικὸς πρώτου ἀορίστου ρῦσαι. ἘΚΟΠΙΑΣΑ, παρὰ τὸ κοπιῶ, τοῦτο παρὰ τὸ κόπος. ἈΠΌΣΤΗΤΕ, ἴστημι, στήσω, ὁ δεύτερος ἀόριστος ἐ̣στην· κανὼν γάρ ἐστίν ὁ λέγων· τὰ εἰς ΘΙ προστακτικὰ καὶ γίνεται στήθι, καὶ ἀπόσθηθι. ΑἶΣΧΥΝΘΕΙΗΣΑΝ, παρὰ τὸ αἶσχύνω, ὁ μέλλων αἶσχυνῶ, ὁ παρακείμενος ἥσχυγκα, καὶ ἐξ αὐτοῦ αἶσχυνθείησαν. ΤΑΡΑΧΘΕΙΗΣΑΝ, ῥῆμα εὐκτικὸν ἐκ τοῦ ταραάσω, ὁ μέλλων, ταραάξω, ὁ παρακείμενος, τετάραχα, καὶ ἐξ αὐτοῦ ταραχθείησαν. ΔΙΑ ΤΑΧΟΥΣ, ἐκ τῆς διὰ προθέσεως καὶ τοῦ τάχος.

{1ΨΑΛΜΟΣ Ζ'}

1 ΔΙΩΚΟΝΤΑ, μετοχὴ, γίνεται ἀπο' τοῦ διώκω. ἈΡΠΑΣΗΙ ὑποτακτικόν, γίνεται παρὰ τὸ ἀρπάζω. ἈΠΟΠΕΣΟΙΜΙ εὐκτικὸν ἀορίστου δευτέρου τοῦ ἐ̣πесон, ἡ μετοχὴ ὁ πεσῶν, καὶ τὸ εὐκτικὸν πέσοιμι· γίνεται δὲ παρὰ τὸ πέπτω, πίπτω. ΚΑΤΑΛΑΒΟΙ, εὐκτικόν, δεύτερος ἀόριστος ἐκ τοῦ λήβω. ΚΑΤΑΠΑΤΗΣΑΙ, ἐκ τοῦ πατῶ. 109 ἈΝΑΣΤΗΘΙ, ἀορίστου πρώτου, ἴστημι, ὁ μέλλων στήσω, ὁ δεύτερος ἀόριστος ἐ̣στην, ἡ μετοχὴ, ὁ στάς, τοῦ στάντος, καὶ τὸ προστακτικὸν σᾶθι, καὶ μετὰ τῆς ἀνα' προθέσεως, ἀνα'σταθι, καὶ τροπῇ τοῦ Α εἰς Η, ἀνα'στηθι. ἘΝΕΤΕΙΛΩ, μέσος

ἀόριστος δεύτερος ἐκ τοῦ ἐντέλλω, ὁ μέλλων ἐντελῶ, ὁ ἀόριστος πρῶτος ἐ΄τειλα, ὁ μέσος ἐ΄τει λάμην, τὸ δεύτερον ἐ΄τείλω. ἸΔΟΥ, ἐπίρρημα δεικτικόν, διατί ὀξύνεται; Σεσημείωται τὸ ἰδοῦ, ἰου΄, ου΄. ΚΑΤΑΒΗΣΕΤΑΙ, ἐκ τοῦ βίβημι, ὁ μέλλων βήσω, ὁ μέσος μέλλων, βήσομαι, βήση, βήσεται, καὶ καταβήσεται.

{1ΨΑΛΜΟΣ Η΄}

1 Ὡς ἐπίρρημα θαυμαστὸν, ἀντὶ λίαν. ἘΠΗΡΘΗ ἐκ τοῦ ἐπαίρω ἐπαρῶ ἐπῆρκα, ἐπῆρμαι, ἐπῆρθην. ΜΕΓΑΛΟΠΡΕΠΕΙΑ, ἐκ τοῦ μεγαλοπρεπῆς, τοῦτο ἐκ τοῦ μέγας καὶ τοῦ πρέπω. ΚΑΤΑΡΤΙΣΩ, μέλλων πρῶτος καταρτίσω, ὁ μέλλων καταρτίσω. ΑἴΝΟΣ πόθεν γίνεται; Παρὰ τὸ ἰαίνω τὸ εὐφραίνομαι, ἰ΄αινος, καὶ ἀποβολῇ τοῦ Ι αἴ~νος. ΔΑΚΤΥΛΟΣ, παρὰ τὸ δράσω, δάκτυλος, τοῦτο παρὰ τὸ δρῶ τὸ κρατῶ. ΣΕΛΗΝΗ, πόθεν γίνεται; Παρὰ τὸ σέλας, τοῦτο παρὰ τὸ νέον ἐ΄χειν τὴν λαμπηδόνα. ἈΣΤΗΡ, παρὰ τὸ ἴστημι, στήσω· στήρ καὶ ἀστήρ, ὁ μὴ ἰστάμενος, ἢ παρὰ τὸ στερρῶς ἀ΄ττειν ἢ πηδᾶν. ΜΙΜΝΗΣΚΩ ἐκ τοῦ μνῶ μνήσω μνήσκω καὶ μιμνήσκω. ἘΛΑΤΤΩΣΑΣ, παρὰ τὸ ἐλαττώ. ΠΑΡ'ΑΓΓΕΛΟΥΣ, παρὰ τὸ ἀ΄γω τὸ φέρω, ἀ΄γελος καὶ ἀ΄γγελος. ΠΟΥΣ παρὰ τὸ παύω παύσω, παὺς καὶ πούς. ΠΡΟΒΑΤΟΝ παρὰ τὸ πρὸ τῆς ο΄πισθίου βάσεως ἑτέραν βάσιν ἐ΄χειν, παρὰ τὸ βῶ τὸ τρέφω. ΒΟΥΣ παρὰ τὸ βῶ τὸ τρέφω. 110 ἈΠΑΣΑΣ παρὰ τὸ πᾶς, καὶ μετὰ τοῦ ἀθροιστικοῦ Α ἀ΄πας, τὸ γὰρ ἀθροιστικὸν Α δασύνεται. Εἰ γὰρ ἡ~ν πλεονασμός, ψιλοῦσθαι ὡ΄φειλε. ΚΤΗΝΟΣ, παρὰ τὸ κτῶ τὸ φονεύω· κτῶ κτήσω. ΠΕΤΕΙΝΟΝ, εἰ μὲν διὰ τῆς ΕΙ διφθόγγου γράφεται, παρὰ τὸ τὴν πτέρυγα τείνειν· ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς ἐκ τοῦ πετῶ, πετήσω, πετηνὸν, πετεεινόν. ἸΧΘΥΣ, παρὰ τὸ θύω τὸ ὀρμῶ. ΤΡΙΒΟΣ παρὰ τὸ τρίβω τὸ καταπατῶ, ἢ καταπεπατημένη ὁδός.

{1ΨΑΛΜΟΣ ἙΝΝΑΤΟΣ.}

1 Ἑνατος δι' ἑνὸς Ν· καὶ πόθεν γίνεται; Παρὰ τὸ ἐννέα, διὰ δύο Ν. Εἰς τὸ Ε ψιλὸν διατί; Τὸ Ε τῶν ἀριθμῶν δασύ νεται, ἐ΄ξ, ἐπτὰ, ἑβδομήκοντα· σεσημείωται τὸ ἐννέα καὶ ἐνενήκοντα. Διὰ τί σεσημείωται; Ἐπειδὴ εἰ ἐ΄δασύνετο, [α΄]λόγω ἀνεφίκτω μεθίστατο sic). Αἱ γὰρ ἀπλαῖ φωναὶ τῶν ἀριθμῶν θεματικαὶ οὗσαι οὐ παραδέχονται ἑτέρου ἀριθμοῦ ἐ΄ννοϊαν, καθὼς αἱ συνθέσεις τὸ τοιοῦτον ἀναδέχονται, ὡς ἐ΄χει ἐν ἀπλαῖς φωναῖς, [τὸ βῆτα,] τὸ δύο, τὸ τρεῖς, ἐν δὲ συνδέσει δυοκαίδεκα, τρισκαίδεκα. Εἰ περ οὗ~ν ὁ ἐννέα ἀριθμὸς ἐ΄δα σύνετο, ἐ΄ννοϊαν εἰ~χεν α~ν καταρχὰς σύνθετον(έτου) ὁμοίως καὶ τὸ ἐνδεκα. Προπαροξύνεται· τὰ γὰρ εἰς ΤΟΣ λήγοντα ὀνόματα ὑπὲρ δύο συλλαβὰς τῶ Α παραληγόμενα προπαροξύνονται, οἷ~ον ἐ΄ννατος, ἀ΄κακος, ἀ΄κρατος. ὈΛΗ, παρὰ τὸ ὄλος, τοῦτο παρὰ τὸ ἐ΄ω (ὄλω~) τὸ πληρῶ. Διατί δασύνεται; Τὸ Ο πρὸ τοῦ Λ ψιλοῦται, πλήν τοῦ ὄλος· τοῦτο δὲ δείκνυται ἐκ τῆς συναλοιφῆς, "ἐφ' ὄλην τὴν οἴκουμένην." ΔΙΗΓΗΣΟΜΑΙ, ἐκ τοῦ [διηγῆσομαι] διηγῶ, τοῦτο παρὰ τὴν διὰ πρόθεσιν καὶ τὸ ἀ΄γω. Τὸ ΔΙΗ Η διατί; Τὰ παρὰ τὸ ἀ΄γω καὶ ἡγοῦμαι διὰ τοῦ Η γράφεται· ὁ μέλλων διηγῆσω, ὁ μέσος μέλλων διηγῆσομαι. ΠΑΝΤΑ τῶν πληθυντικῶν, ἢ εὐθεῖα τῶν ἐνικῶν, τὸ πᾶν· ὁ κανὼν· πᾶν ἀρσενικὸν ἴσοσυλλάβως κλινόμενον, ἡνίκα ποιεῖ οὐδέτερον, ὁμόφωνον αὐτὸ ποιεῖ τῇ ἰδίᾳ αἰτιατικῇ. Τὸ πᾶν, 111 μακρὸν, διατί; Πᾶν οὐδέτερον ἀρσενικῶ παρεσχηματισμένον, εἰ μὲν ἴσοσυλλάβως κλινόιτο ΘΑΥΜΑΣΙΑ ἐκ τοῦ θαυμάσιον, τοῦτο παρὰ τὸ θαυμαστῶ, τοῦτο παρὰ τὸ θεῶ θεάσω, τεθέακα, τεθέαμαι, τέθαυμα καὶ θαῦμα. ἈΠΟΣΤΡΑΦΗΝΑΙ, τὸ θέμα, στρέφω, ὁ μέλλων στρέψω, ὁ δεύτερος ἀόριστος ἐ΄στραφον, ὁ παθητικὸς ἐστράφην, καὶ τὸ ἀπαρέμφατον ἀποστραφῆναι. ὈΠΙΣΩ, ἐπίρρημα τοπικόν. Πόσαι σχέσεις τῶν τοπικῶν; Ἐξ· α~νω, κάτω, ὀπισθεν, ἐμπροσθεν, δεξιὰ, ἀριστερά. Τὸ ΣΩ μέγα, διατί; Τὰ εἰς Ω λήγοντα ἐπιρρήματα διὰ τοῦ Ω μεγάλου γράφονται, πλήν τοῦ δεῦρο καὶ ἀ΄πο. Πόθεν γίνεται;

Παρά τὸ ὀπίζω, τὸ κατόπιν διώκω· τοῦτο παρὰ τὸ ὄπις, θεῶν ὅπιν ου'κ ἀλέγοντες, τοῦτο παρὰ τὸ εἶπω τὸ ἀκολουθῶ. Τὸ ΠΙ Ι διατί; Ἐκ τοῦ ὀπίζω. ἈΣΘΕΝΗΣΟΥΣΙΝ ἐκ τοῦ ἀσθενῶ, τοῦτο παρὰ τὸ ἀσθενής, τὸ δὲ σθένος παρὰ τὸ ἴστημι στήσω, στένος καὶ σθένος. ΘΡΟΝΟΣ παρὰ τὸ θόρω τὸ πηδῶ, θόρονος καὶ θρόνος, ἢ ἐπηρμένη καθέδρα. ἘΠΕΤΙΜΗΣΑΣ, ἐκ τοῦ ἐπιτιμῶ, τοῦτο ἐκ τῆς ἐπι' προ θέσεως καὶ τοῦ τιμῶ· τὸ δὲ τιμῶ ἐκ τοῦ τιμή. Σημαίνει δὲ τὴν τιμωρίαν, καὶ γίνεται παρὰ τὸ τίω τὸ τιμωρῶ. Τὸ τίω πόσα σημαίνει; Τρία· τίω τὸ τιμῶ, καὶ τὰ ἐξῆς ἈΠΩΛΕΤΟ τὸ ῥῆμα ὅλλω, ὁ μέλλων ὀλλῶ, ὁ δεύτερος ἀόριστος ὠλλον, ὁ μέσος ὠλόμην, ὠλου, ὠλετο, καὶ ἀπώλετο. Τὸ ΜΝΗΜΟΣΥΝΟΝ ἀπο' τοῦ μνῶ μνήσω, ὄνομα ῥηματικόν, μνήμων μνήμονος, ἐξ αὐτοῦ μνημοσύνη, καὶ τὸ οὐδέτερον, τὸ μνημόσυνον. ἮΧΟΙ παρὰ τὸ χέω καὶ τοῦ ἐπιτατικοῦ Α ἀχέω ἀχος καὶ ἡχος. ἘΞΗΛΕΙΨΑΣ, ἐκ τοῦ ἀλείφω, οἱ μὲν ἀπο' τοῦ λείπω, τὸ καταλιμπάνω, καὶ τοῦ ἐπιτατικοῦ Α τὸ παντελῶς ἀπαλείφω καὶ ἀφανίζω· οἱ δὲ παρὰ τὸ ἐν ἀλλῇ sic γίνεσθαι ad marg. 112 γράφεται φαίνεσθαι) οἱ δὲ πρωτότυπον αὐτὸ καλοῦσι. Τὸ ΛΕΙ δίφθογγον; Διότι ἀνεφάνη τὸ ΟΙ ἐν τῷ ἀλοιφῇ. ΤΕΛΟΣ, ἐκ τοῦ εἶω τὸ πληρῶ, ἔλος καὶ τέλος. Σημαίνει ἐξ· τὸ τάγμα, ὡς [Il. ♣ 470.] αἰψα δ' ἐπι' Ὀρηκῶν τέλος ἰξον ἰόντες· σημαίνει καὶ τὸ πέρας, ὡς τὸ, οἱ δὲ τοι τόσον μὲν ἔχον τέλος· καὶ τὸ πρόσταγμα, ὡς τὸ οὐδὲν ἐγγυγε φημι τέλος χαριέστερον εἶναι· καὶ τὴν ἑορτήν, ὡς τὸ καὶ τέλος προσάξομεν καὶ τὸ δαπάνημα· ἐνθεν καὶ πολυτελὴς τράπεζα. Σημαίνει καὶ τὸ τελούμενον δημόσιον. ΠΟΛΙΣ παρὰ τὸ πέλω τὸ ἀναστρέφομαι, ἢ παρὰ τὸ πολίζω, ἢ παρὰ τὸ ἐκ πολλῶν συνίστασθαι. Τί διαφέρει πόλις καὶ ἄστν; Διαφέρει. Πόλις μὲν λέγεται τὸ οἰκοδόμημα, ἄστν ἢ κατασκευὴ τῆς πόλεως· ἢ πόλις λέγεται τὸ πολίτευμα, ἄστν δὲ τὸ τεῖχος. ΚΑΘΕΙΛΕΣ, τὸ θέμα ἐστὶν ἐλῶ. Σημαίνει δύο· τὸ λαμ βάνω, ὡς τὸ εἴλετο (εἴλαβε) κρείων Ἐλεφήνωρ· καὶ τὸ φονεύω, ἐξ ου' καὶ τὸ ἀνείλε. Τὸ ΕΙ δίφθογγον διατί; Τὸ δὲ ΕΙ ποτὲ μὲν εἰς Η τρέπεται, ποτὲ δὲ τὸ Ι προσλαμβάνει. ἘΓΕΝΕΤΟ δι' ἑνὸς Ν· ἐστὶ γενῶ, καὶ σημαίνει τὸ πράττω, ὁ μέλλων γενήσω, ὁ δεύτερος ἀόριστος ἐγενον, ὁ μέσος ἐγενόμην, ἐγένου, ἐγένετο. ΚΑΤΑΦΥΓΗ, παρὰ τὸ φεύγω φυγὴ καὶ καταφυγή. ΠΕΝΗΣ παρὰ τὸ πένω τὸ ἐνεργῶ. Τί διαφέρει πτωχός καὶ πένης; Διαφέρει· πτωχός μὲν λέγεται ὁ ἀπὸ πλούτου πεσὼν εἰς πενίαν, πένης δὲ, ὁ αἰεὶ ἐν πενίᾳ διάγων. ΒΟΗΘΟΣ παρὰ τὸ βοή καὶ τὸ θέω τὸ τρέχω. Τὸ δὲ βοή ἐστὶν ὄνομα προσηγορικόν, καὶ γίνεται παρὰ τὸ βέω βοή, ὡς περ παρὰ τὸ χέω χοή· ἢ παρὰ τὸ βῶ τὸ τρέφω, ἢ τοι διὰ τῆς ἀρτηρίας ἀναβαίνουσα, ἢ ἀναπεμπομένη ἐκτρεφομένων 113 πνευμάτων. Ὄξυνεται. Τὰ εἰς Η λήγοντα καθαρὰ δισύλλαβα τῷ Ο παραληγόμενα, ὡς νπερ κατ' ἀρχὴν ῥῆμά ἐστι τὸ Ε, ὅξυνεται, οἶον πνέω πνοή, χέω χοή, βέω βοή. ΕΥΚΑΙΡΙΑ, ἐκ τοῦ εὐ· καιρος, τοῦτο παρὰ τὸ εὐ· μόριον καὶ τοῦ καιρός. Ὁ κανών· τὰ εἰς ΟΣ ἀρσενικὰ ποιοῦνται κατ' ἰδίαν θηλυκά· εἰ μὲν καθαριέουσιν, ἢ ἔχουσι τὸ Ε, εἰς Α ποιοῦσι τὸ θηλυκόν, οἶον ὁ· σιος ὁσία, κύριος κυρία, εὐ· καιρος εὐ· καιρία. ΖΗΤΩ ἐκ τοῦ ΖΑ ἐπιτατικοῦ καὶ τοῦ τῶ τὸ ζατῶ καὶ ζητῶ. ΣΙΩΝ ἢ πόλις διὰ τοῦ Ι· ἐρμηνεύεται δὲ ἀναγωγικῶς, διψῶσα· τὸ δὲ κύριον ὄνομα διὰ τοῦ Η. "Τὸν Σηὼν βασιλέα τῶν Ἀμορραίων." ἘΠΙΤΗΔΕΥΜΑ ἐκ τοῦ ἐπιτηδεύω· τοῦτο παρὰ τὸ ἐπιτηδής· τοῦτο παρὰ τὸ δέος, ὃ σημαίνει τὸν φόβον· γίνεται δεῆς καὶ μετὰ τοῦ στερητικοῦ Α ἀδεῆς, ὁ ἀφοβος, καὶ μετὰ τῆς ἐπι' προθέσεως, ἐπιαδεῆς, καὶ ἐκβολῇ τοῦ Ε, ἐπιάδης, καὶ ἐν πλεονασμῷ τοῦ Τ ἐπιτάδης, καὶ τροπῇ τοῦ Α εἰς Η, ἐπιτήδης· ἐπιτηδεύω, ἐπιτηδεύσω, ἐπιτήδευκα, ἐπιτήδευμαι, ἐπιτήδευμα. ἘΠΕΛΑΘΕΤΟ ἐκ τοῦ λήθω τὸ λανθάνω, ὁ ἀόριστος δεύτερος ἐλαθον, ὁ μέσος ἐλαθόμην, ἐλάθου, ἐλάθετο, καὶ ἐν συγκοπῇ ἐπλάθετο. ΚΡΑΥΓΗ ἐκ τοῦ κράζω, κράξω, κέκραγα, κραγὴ καὶ κραυγή. ἘΛΕΗΣΟΝ, ἀπο' τοῦ ἐλεῶ, τοῦτο παρὰ τὸ ἐλεος, τοῦτο παρὰ τὸ ἐλῶ τὸ λαμβάνω. ἸΔΕ παρὰ τὸ εἶδω τὸ βλέπω, ὁ παρατατικὸς εἶδον, καὶ τὸ προστακτικόν ἰδε, καὶ ἐπὶ τῶν ὀριστικῶν

ἐνεργητικῶν μόνων διὰ τῆς ΕΙ διφθόγγου γράφεται· ἐπὶ δὲ τῶν παθητικῶν καὶ τῶν λοιπῶν διὰ τοῦ Ι. Σημαίνει εἴς· εἴδω τὸ ὁμοίῳ, εἴ ου· καὶ τὸ εἰδομένη γαλῶ, καὶ τὸ φαίνομαι, τὸ δέ τοι κῆρ εἴδεται εἴναι· καὶ τὸ βλέπω, ὡς τὸ εἴδον διὰ δώματα ποιπνύοντα, καὶ τὸ ὀρμῶ, ὡς τὸ εἴσατο γὰρ νηῶν, 114 καὶ τὸ πηδῶ, ὡς τὸ εἴσατο γὰρ λίμνην· καὶ τὸ γινώσκω, ὡς τὸ οἴδα δ' εἰπαῖξαι. Ἔστι δὲ καὶ περισπώμενον εἴδω· εἴδησω, ὡς τὸ Ἥρη μὴ δὴ πάντας ἐμούς ἐπιέλεο μύθους εἴδησιν· ἔστι δὲ καὶ ἡδω τὸ εὐφραίνομαι· καὶ γράφεται διὰ τοῦ Η. ΤΑΠΕΙΝΩΣΙΣ, ἐκ τοῦ ταπεινῶ ταπεινώσω, τοῦτο παρὰ τὸ ταπεινός, τοῦτο παρὰ τὸ θάπτω, θαπεινός καὶ ταπεινός. Τὸ ΠΕΙ δίφθογγον διατί; Τὰ μέντοι εἰς ΝΟΣ ὀξύτονα διὰ τῆς ΕΙ διφθόγγου γράφεται. ΠΥΛΗ, παρὰ τὸ πτύσσω τὸ σφαλίζω. ἘΞΑΓΓΕΙΛΩ, ἐκ τοῦ ἀγγέλλω, ὁ μέλλων ἀγγεῶ, ὁ ἀόρι στος ἡγγεῖλα, καὶ τὸ ὑποτακτικὸν ἐὰν ἀγγείλω, καὶ ἐξ ἀγγείλω. ΑἴΝΕΣΙΣ ἀπο· τοῦ αἴνω· αἴνέσω, τοῦτο παρὰ τὸ αἴνως, τοῦτο παρὰ τὸ ἰαίνω, τὸ εὐφραίνομαι, ὁ μέλλων, ἰάνω, καὶ ἐξ αὐτοῦ ἰάνος, καὶ ἐν ὑπερβιβασμῷ καὶ κράσει αἴνως· σημαίνει δύο, τὸν εἴπαινον, ὡς τὸ [Il. ♣ψ 795.] Ἀντίλοχ' οὐ μέντοι (μέλεός κ') εἴρησεται αἴνως, καὶ γνώμη παραμυθοῦσα, καὶ παραβεβλημένος λόγος πρὸς τι ὑποκείμενον, ὡς τὸ [οδ. ξ'. 508.] αἴνως μέντοι ἀμύμων ὃν κατέλεξας. Τί διαφέρει αἴνως καὶ παροιμία; Διαφέρει· ὁ μὲν αἴνως λόγος ἐστὶ μυθικός, ἐκφερόμενος ἀπο· ἀλόγων ζώων ἢ φυτῶν πρὸς ἀνθρώπων παραίνεσιν· ἐπὶ μὲν ἀλόγων ζώων, ὡς παρ' Ἀρχιλόχῳ αἴνως τῶν (τις) ἀνθρώπων ὃδε ὡς αἴρ' ἀλώπηξ καὶ αἰετὸς ξυνωνίαν ἔθεντο, ἀπο· δὲ φυτῶν, ὡς παρὰ Καλλιμάχῳ, Ἄκουε δὴ τὸν οὐαῖ· νουο_1_λ_ό_γ_ο_ν1. ΘΥΓΑΤΡΟΣ, παρὰ τὸ θύειν καὶ ὀρμᾶν κατὰ γαστρός· τοῦτο δὲ παρὰ τὸ θυγάτηρ. 115 ἘΝΕΠΑΓΗΣΑΝ, ἐκ τοῦ πῆσσω τὸ πηγνύω, ὁ μέλλων πῆξω, ὁ δεύτερος ἀόριστος ἔπαγον, ὁ παθητικός ἐπάγην, τὸ τρίτον τῶν πληθυντικῶν, ἐνεπάγησαν. ΠΑΓΙΣ, ἐκ τοῦ πῆσσω τὸ πηγνύω, πηγίς καὶ παγίς. ἘΠΙΛΗΘΗΣΕΤΑΙ, ἐκ τοῦ λάθω τὸ λανθάνω· τὸ ΛΗ μέγα, διότι ἀνεφάνη ἐν τῷ δευτέρῳ ἀορίστῳ. ΚΡΑΤΑΙΟΥΣΘΩ, ἐκ τοῦ κραταιῶ· τοῦτο παρὰ τὸ κραταιός. ΚΡΙΘΗΤΩΣΑΝ, ἐκ τοῦ κρίνω κρινῶ κέκρικα κέκριμαι ἐκρίθην, ἢ μετοχὴ κριθεῖς τοῦ κριθέντος, καὶ τὸ προστακτικόν, κρίθητι κριθήτωσαν. Τὸ κρίνω σημαίνει δύο· τὸ διαχωρίζω, ὡς τὸ κρίν' ἀνδρας κατὰ φύλα καὶ τὸ ἐπιλέγω, ὡς τὸ κρίνας ἐκ Λυκίης εἰκοσι φῶτας ἀρίστους. Τί διαφέρει τὸ κρίνειν τοῦ διακρίνειν; Διαφέρει. Κρίνειν μὲν γὰρ κυρίως λέγεται τὸ δικάζειν, διακρίνειν δὲ τὸ πρᾶγμα πράγματος δι᾽στάναι καὶ διαχωρίζειν. ΝΟΜΟΘΕΤΗΣ, ἐκ τοῦ νόμος καὶ τοῦ τίθημι θήσω. Τὸ ΘΕ ψιλόν· τὰ διὰ τοῦ ΕΤΗΣ ἀρσενικὰ βαρύτονα, εἴτε ἀπλᾶ εἴτε σύνθετα, διὰ τοῦ Ε ψιλοῦ γράφεται, οἴον μητιέτης, νομοθέτης, λογοθέτης, πλὴν τοῦ προσαίτης, εὐχαίτης. ΓΝΩΤΩΣΑΝ, ἐκ τοῦ ΓΝΩ γίνεται παράγωγον ῥῆμα εἰς ΜΙ, γνῶμι, ὁ μέλλων γνῶσω, ὁ δεύτερος ἀόριστος ἐγνων, ἢ μετοχὴ ὁ γνούς, τοῦ γνόντος, καὶ τὸ προστακτικόν γνῶθι διὰ τοῦ Ω μεγάλου. Καὶ ὡ· φείλε γράφεσθαι διὰ τοῦ Ο μικροῦ· ἀλλὰ τὰ εἰς ΘΙ προστακτικά καὶ τὰ εἰς ΝΑΙ ἀπαρέμφατα ἀορίστου ὄντα φύσει μακρᾶ παραλήγεται. ἈΦΕΣΤΗΚΑΣ, ἐκ τοῦ ἐστήκω ἐστήξω ἔστηκα ἔστηκας, καὶ μετὰ τῆς ἀπο· προθέσεως, ἀποέστηκας καὶ ἀφέστηκας. ΜΑΚΡΟΘΕΝ, ἐπίρρημα τοπικόν, γίνεται δὲ ἐκ τοῦ μακρόν· τοῦτο δὲ κατὰ συγκοπὴν μικρὸς (σιξ), τὸ δὲ μῆκος παρὰ τὸ ἥκω τὸ ἔρχομαι. Τὸ ΚΡΟ μικρόν, διατί; Τὰ εἰς ΘΕΝ ἐπὶ ρήματα, εἰ μὲν μετὰ πτωτικῶν συντεθῶσι, διὰ τοῦ Ο μικροῦ γράφεται, οἴον οὐρανὸς οὐρανόθεν, θεὸς θεόθεν· εἰ δὲ μετὰ 116 ἀπτῶτων, διὰ τοῦ Ω μεγάλου, οἴον πόρρω πόρρωθεν, ἔξω ἔξωθεν, πλὴν τοῦ ἐτέρωθεν, ἀμφοτέρωθεν, ἐκατέρωθεν. ὙΠΕΡΗΦΑΝΕΥΩ, ἐκ τοῦ ὑπερήφανος, τοῦτο ἐκ τῆς ὑπὲρ προθέσεως καὶ τοῦ φαίνω, ὑπεράφανός τις ὢν, ὁ ὑπεράνω πάντων φαινόμενος. ἘΜΠΥΡΙΖΕΤΑΙ, ἐκ τοῦ πῦρ πυρός, πυρίζω καὶ ἐμπυρίζω, τὸ δὲ πῦρ παρὰ τὸ φύω, τὸ ἀναβλαστάνω· φῦρ καὶ πῦρ. Εἰς τὸ πῦρ περισπωμένη, διατί; Πᾶν ὄνομα

μονοσύλλαβον περισπᾶται, καὶ γίνεται ἐμπυρίζω· πᾶσα συλλαβὴ εἰς Ν λήγουσα ... ΣΥΛΛΑΜΒΑΝΕΤΑΙ, ἐκ τοῦ λήβω τὸ λαμβάνω, καὶ μετὰ τῆς σὺν προθέσεως συλλαμβάνω· τρέπει τὸ Ν εἰς Λ· πᾶσα γὰρ συλλαβὴ ... ΒΕΒΗΛΟΥΤΑΙ παρὰ τὸ βέβηλος, ὃ σημαίνει τὴν φλιάν, καὶ Ὀμηρος, ῥῖψαι(ε) ποδὸς τεταγὼν ἀπο' βηλοῦ θεσπεσίῳ. Γίνεται δὲ βήλος παρὰ τὸ βῶ τὸ βαίνω, ὁ μέλλων, βήσω, βήλος καὶ βέβηλος. Τὸ ΒΗ Η διατί; Τὰ διὰ τοῦ ΗΛΟΣ οὐνόματα, εἴτε οἷονα εἴτε βαρύτονα, διὰ τοῦ Η γράφεται, οἷον κάπηλος, βέβηλος· οἷονα δὲ, οἷον ὑψηλός, χαμηλός. ἈΝΤΑΝΑΙΡΕΙΤΑΙ ἐκ τοῦ αἴρω, τὸ ἐπαίρω, ὡς τὸ "αἴρεται ἀπο' τῆς γῆς τὸ μνημόσυνον αὐτοῦ" τὸ προσφέρω, ἐξ οὗ καὶ ἄρτος, ὁ τῷ σώματι ἡμῶν προσφερόμενος· τὸ διαχωρίζω, ὡς τὸ "διαιροῦνται αἱ προσωδίαί" τὸ προαιροῦμαι, ἐξ οὗ καὶ προαίρεσις, καὶ αἰρετικός· τὸ καταβάλλω, ὡς τὸ φῆ γὰρ οἷον αἰρήσειν Πριάμου πόλιν. ΚΑΤΑΚΥΡΙΕΥΣΑΙ ἐκ τοῦ κυριεύω, τοῦτο ἐκ τοῦ κύριος, κύριος καὶ δεσπότης. Κύριος μὲν λέγεται ἐπὶ τῆς μητρὸς καὶ τῶν παιδίων, δεσπότης δὲ ἐπὶ τῶν ἀργυρωνήτων. ΣΑΛΕΥΘΩ, ὑποτακτικὸν παθητικὸν ἀορίστου πρώτου τὸ θέμα σαλεύω· γίνεται παρὰ τὸ σάλος, τοῦτο παρὰ τὸ ἄλς ἄλός. 117 ΓΕΝΕΑ, παρὰ τὸ γένος, τοῦτο παρὰ τὸ γείνω τὸ γεννῶ· σημαίνει δὲ τὴν ἡλικίαν, ὡς τὸ γενεῇ νεώτατος ἔσκεν ἀπάντων· τὴν εὐγένειαν, ὡς τὸ τέκνον ἐμόν· τὴν φυλὴν, οἷον περ φύλλων γενεῇ. λέγεται γενεὰ καὶ τὰ εἴκοσι ἐννέα ἔτη, ὡς τὸ τῷδ' ἡδη δύο μὲν γενεαὶ μερόπων ἀνθρώπων ἐφθίαθ'. ἌΝΕΥ ἐπίρρημα τάξεως. ἈΡΑΣ παρὰ τὸ αἴρω τὸ ἐπαίρω, ἢ παρὰ τὸ εὐχομαι καὶ εἰ μὲν σημαίνει τὴν εὐχὴν, γίνεται παρὰ τὸ αἴρω τὸ ἐπαίρω· οἱ γὰρ εὐχόμενοι εἰώθασιν τὰς χεῖρας ἐκτείνειν· εἰ δὲ σημαίνει τὴν κατάραν, γίνεται παρὰ τὸ ἄρῶ τὸ ἐπεύχομαι, κατὰ ἀντίφρασιν. Εἰς τὸ Α ψιλόν, διατί; Τὸ Α πρὸ τοῦ Ρ ἐπιφερομένου φωνήεντος ψιλοῦται, ἄραβος, ἄρετή, ἄρά. ΠΙΚΡΙΑ παρὰ τὸ πικρὸς, τοῦτο παρὰ τὸ πέκος γίνεται πεκρὸς, τὸ γὰρ Ε, ἡνίκα πλεονάσῃ σύμφωνον, τρέπεται εἰς Ι, ῥέπτω ῥίπτω, πέκος πίκρος· ἢ μεταφορὰ ἀπὸ τῆς πεύκης. ΓΛΩΣΣΑ σημαίνει τρία· τὸ μέρος τοῦ σώματος, ὡς τὸ τοῦ δ' ἀπο' μὲν γλώσσαν τάμεν (σιξ) χαλκὸς ἀτειρής· τὴν διάλεκτον, ὡς τὸ καὶ τὸ ἀργυροῦν. ΣΚΕΥΟΣ, ἐξ οὗ καὶ γλωσσόκομον. ΚΟΠΟΣ παρὰ τὸ κόπτω· ὁ γὰρ κόπος κόπτει τὴν δύναμιν. ἘΓΚΑΘΗΤΑΙ, ἔστιν ἔω τὸ καθεζομαι, καὶ ἐξ αὐτοῦ παράγωγον εἰς ΜΙ, ἔημι, καὶ τὸ παθητικὸν ἔμαι ἡμαι, τὸ τρίτον ἔεται ἡται, καὶ κάθηται, τροπὴ τοῦ Τ εἰς Θ, καὶ μετὰ τῆς ἐν προθέσεως, ἐγκάθηται. Διατί ἀναβιβάζει τὸν τόνον; Διότι πᾶν παθητικὸν εἰς ΜΑΙ λήγον ἀπο' τῶν εἰς ΜΙ κεκλιμένων ἐν τῇ συνθέσει τρίτην ἀπο' τέλους ποιεῖ τὴν οἷον, οἷον, κείμαι ἀπο' κείμαι, ἡμαι κάθημαι. Καὶ διατί ἐπὶ μὲν τοῦ κείμαι τὰ 118 δύο Ε εἰς τὴν ΕΙ δίφθογγον κινρῶνται, ἐπὶ δὲ τοῦ κάθημαι εἰς Η μακρόν; Ἐπειδὴ ἡ ἀρχὴ αὐτῶν ἔστιν αἰτία· τὸ μὲν γὰρ ἀπο' φωνήεντος ἄρχεται, τὸ δὲ ἀπὸ συμφώνου. ἘΝΕΔΡΑ, παρὰ τὸ ἐζω, τὸ κάθημαι, ἔδρα καὶ ἐνέδρα, ἐν ἣ κάθηται τινες, ἔως ἂν ἔλωσιν οὐς ἐπιβουλεύουσι. ΠΛΟΥΣΙΟΣ, παρὰ τὸ πολὺς καὶ οὐσία, πολυούσιος τις ὦν, καὶ ἐν συγκοπῇ πλούσιος. Τί διαφέρει πλούσιος, εὐπορος, ἀφνειός, καὶ ὀλβιος. Διαφέρει· πλούσιος ὁ πολλὴν ἔχων οὐσίαν· εὐπορος, ὁ πρὸς τὰς ἐπιβαλλούσας χρεῖας ἀνενδεής, ἀφνειός, ὁ ἀπὸ ἐνιαυτοῦ τὴν τροφὴν συλλέγων, ὀλβιος δὲ, ὁ τελείαν ἔχων τὴν εὐδαιμονίαν. ἈΘΩΟΣ παρὰ τὸ θῶ, ὃ σημαίνει τὸ καταβάλλω καὶ ζημιῶ, γίνεται θωὴ ἢ ζημία, ἥπερ παρὰ τὸ ζῶ ζῶν, καὶ φῶ φωνή, καὶ ἐξ αὐτοῦ γίνεται θωός, καὶ μετὰ τοῦ στερητικοῦ Α ἀθῶος, ὁ ἀζήμιος. Καὶ διατί οὐ προπαροξύνεται, ἵνα ἡν (σιξ) ἀθῶος; Διότι κανὼν ἔστιν ὁ λέγων, ὅτι τὰ ἀπὸ τῶν εἰς Α καὶ εἰς Η θηλυκῶν διὰ τοῦ ΩΣ γινόμενα οὐνόματα προπαροξύνεται, οἷον κεφαλὴ ἀκέφαλος, ὡρᾶ ἄωρος· καὶ ἕτερος κανὼν ἔστιν ὁ λέγων, τὰ εἰς ΟΣ ὑπὲρ δύο συλλαβὰς (τῷ Ω) παραληγόμενα περισπῶνται, οἷον ἀθῶος μητρῶος ἡρῶος πατρῶος, χωρὶς τοῦ κῶος λῶος (κολῶος), ὃ σημαίνει τὸν θόρυβον· ἐχει δὲ τὸ Ι ἀπο' παραδόσεως. ΜΑΝΔΡΑ παρὰ τὸ ἄντρον, ὃ σημαίνει τὸ

σπήλαιον, ἄντρα, καὶ τροπῇ τοῦ Τ εἰς Δ, καὶ πλεονασμῷ τοῦ Μ, μάνδρα· τὸ δὲ ἄντρον παρὰ τὸ ἄνω τετρήσθαι. Ἐτυμολογεῖται δὲ μάνδρα, παρὰ τὸ μένειν ἐν αὐτῇ τὰ ἀνδράποδα. ἈΡΠΑΣΑΙ, ἀπαρέμφατον ἐκ τοῦ ἀρπάζω ἀρπάσαι, τοῦτο παρὰ τὸ ἄρπη, ὃ σημαίνει τὴν δρεπάνην. Δασύνεται· τὸ Α πρὸ τοῦ Ρ ἐπιφερομένου τοῦ Π δασύνεται· ἔρπω ἐρ πετόν. ΚΥΨΕΙ, ἐκ τοῦ κύπτω· τοῦτο παρὰ τὸ γύον, ὃ σημαίνει τὸ μέλαν (μέλος,) γίνεται γύπω καὶ κύπτω· οἱ γὰρ γυμνοὶ αἵσχυ νόμενοι κύπτουσι. ΒΛΕΠΩ, λεύσω, καὶ πλεονασμῷ τοῦ Β βλεύσω, καὶ ἐκ βολῇ τοῦ Υ, καὶ τροπῇ Αἰολικῇ τῶν δύο ΣΣ εἰς Π βλέπω. 119 ὍΡΦΑΝΟΣ, παρὰ τὸ οἶος, ὃ σημαίνει τὸν μόνον καὶ τὸ φαίνω, γίνεται οἶοφανός· καὶ ὀρφανός ὁ μόνος φαινόμενος, καὶ γονεῖς μὴ ἔχων· ἢ παρὰ τὸ ἀρπάζω ἀρπανός, καὶ ὀρφανός, οὗτινος οἱ γονεῖς ἡρπάγησαν· ἢ παρὰ τὸ ὀροφος ὀροφανός καὶ ὀρφανός· ἢ παρὰ τὸ ὀρφνός, ὃ σημαίνει τὸν σκοτεινόν. Ψιλὸν τὸ Ο πρὸ τοῦ Ρ, ἐπιφερομένου φωνήεντος ἢ δασέος, ψιλοῦται. Ἐρχομαι, ὀρχός, ὀρφανός. ἩΣΘΑ, ἐκ τοῦ εἶμι, τὸ ὑπάρχω, ὁ παρατατικὸς εἶν δια διφθόγγου, ἐπειδὴ οἱ Ἀττικοὶ τῶν παρωχημένων τὴν ΕΙ δίφθογγον εἰς Η τρέπουσι. Τὸ δεύτερον ἦς, καὶ ἐπεκτάσει τῆς ΘΑ συλλαβῆς ἦσθα. Ὅτι τὸ μὲν ἦσθα παρωχημένον δηλοῖ, ὡς το[:ΙΙ. .♣ξ 33]. Διήφοβ', ἦ μὲν μοι τὸ πάρος (πολὺ) φίλτατος ἦσθα γνωστῶν· τὸ δὲ ἦς πρὸς μέλλοντα. ΒΡΑΧΙΩΝ, παρὰ τὸ βραχὺς καὶ τοῦ κίων, βραχυκίων ὡν τις, ὁ βραχύτερος (sic) τῶν λοιπῶν μερῶν τοῦ σώματος. Τὰ εἰς ΩΝ συγκριτικὰ τρέπουσι τὸ Ω τῆς γενικῆς εἰς Ο. ἘΤΟΙΜΑΣΙΑ, τοῦτο παρὰ τὸ ἐτοιμῶ, τοῦτο παρὰ τὸ ἔτοιμος· σημαίνει δύο· τὸν πρόχειρον, καὶ γίνεται παρὰ τὸ οἶμα τὸ ὄρμημα, καὶ τὸ ἔθος, ἔθοιμος καὶ ἔτοιμος. Εἰ δὲ σημαίνει τὸν ἀληθῆ, γίνεται παρὰ τὸ ἐτήτυμος, καὶ ἐν συγκοπῇ ἔτυμος, ἔξ ου· καὶ ἐτυμολογία. ΜΕΓΑΛΑΥΧΕΙΝ, παρὰ τὸ μεγαλαυχῶ· τοῦτο παρὰ τὸ αὖον, ὃ σημαίνει τὸ ξηρόν, αὐτὴν καὶ αὐχὴν.

{ΨΑΛΜΟΣ ΔΕΚΑΤΟΣ.}

1 Γίνεται δὲ παρὰ τὸ δέχω τὸ λαμβάνω, δέχατον καὶ δέκα τον· δεκτικὴ γάρ ἐστι πάντων ἀριθμῶν ἢ δεκάς. ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΥΟΥ ἐκ τοῦ μετανάστης, ὃ σημαίνει τὸν μέτοικον καὶ φυγάδα, ... καὶ μετὰ τῆς μετὰ προθέσεως μετανάστης. ΣΤΡΟΥΘΙΟΝ, στρουθός, τοῦτο παρὰ τὸ στερρῶς θέειν ἢ παρὰ τὸ μετὰ οἶστρου καὶ ἀκολασίας θέειν, ὁξυτόνως· τὰ 120 παρὰ τὸ θέω συντιθέμενα ἅπαντα ὁξύτονα, οἶον βοηθός, στρουθός. ΦΑΡΕΤΡΑ, παρὰ τὸ φέρειν τὰ τιτρωσκόμενα καὶ τὰ βέλη. ΣΚΟΤΟΜΗΝΗ, παρὰ τὸ σκότος καὶ τὸ μήνη, ἢ σελήνη, τὸ δὲ σκότος παρὰ τὸ σχέθω, τὸ κωλύω, τὸ δὲ μήνη παρὰ τὸ μειοῦσθαι καὶ ἐκλείπειν, ἢ παρὰ τὸ μὴν μηνός· τοῦτο παρὰ τὸ μένω, τὸ ἐπιμένω. ΚΑΤΑΡΤΙΣΩ, ἐκ τῆς κατὰ προθέσεως καὶ τοῦ ἄρτιον, ὃ σημαίνει τὸ ὑγιές. ΝΑΟΣ παρὰ τὸ ναίω τὸ οἴκω· σημαίνει δὲ τρία· δύο διὰ τοῦ Ε ψιλοῦ, τὸ δὲ εἶν διὰ τῆς ΑΙ διφθόγγου. Νέω τὸ πορεύομαι, ὡς το[:ΙΙ. .♣... 101]. νῦν δ' εἴπει ου νέομαι φίλην εἰς πατρίδα γαῖαν· καὶ τὸ κολυμβῶ, ὡς τὸ [Od .♣ε .441]. στόμα καλλιρρόοιο ἦξε νέων, καὶ διὰ τῆς ΑΙ διφθόγγου τὸ οἴκω, ὡς τὸ [ΙΙ. .♣ζ 34]. ναῖε Σατνιόεντος. Τὸν Α μακρόν, διατί; ΒΛΕΦΑΡΑ παρὰ τὸ βλέμματος φάρος εἶναι, ἢ παρὰ τὸ αἵρεσθαι ἐν τῷ βλέπειν. ἘΤΑΖΩ παρὰ τὸ ἔτεόν, ὃ σημαίνει τὸ ἀληθές, ὁ γὰρ ἐτάζων τὸ ἀληθές εὕρισκει. ΘΕΙΟΝ ἐκ τοῦ θεός θεῖος, καὶ κράσει θεῖος· τὸ οὐδέτερον τὸ θεῖον. Σημαίνει δὲ τότε ἄφιον (τὸ θεάφιον) καὶ Ὁμηρος, [ΙΙ. .♣χ 415.] δεινὴ θεοῦ γίνεται ὁδμή. ΠΝΕΥΜΑ ("Πνεῦμα) ὁ Θεός, καὶ τοὺς προσκυνοῦντας αὐτὸν ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ." Πνεῦμα ὁ ἄγγελος, ὡς τὸ "ὁ ποιῶν τοὺς ἀγγέλους αὐτοῦ πνεύματα," καὶ τὴν ψυχὴν, ὡς τὸ "ζήσεται τὸ πνεῦμα αὐτοῦ," καὶ τὸν ἄνεμον, ὡς τὸ "πνεῦμα βίαιον." ΠΟΤΗΡΙΟΝ, παρὰ τὸ τὴν πόσιν τηρεῖν· σημαίνει δ' τὴν τιμωρίαν, ὡς τὸ "ποτήριον ἐν χειρὶ

κυρίου," καὶ ὡς τὸ 121 "ποτήριον κυρίου λήψομαι," καὶ τὸν θάνατον, ὡς τὸ "Πάτερ, εἴ δυνατόν, ἀπελθέτω ἀπ' ἐμοῦ τὸ ποτήριον τοῦτο·" καὶ τὸ ἀγγεῖον, ἐν ᾧ πίνομεν.

{1ΨΑΛΜΟΣ ἘΝΔΕΚΑΤΟΣ.}

1 Εἰς, ἐνός, καὶ τὸ οὐδέτερον εἶν· καὶ μετὰ τοῦ δέκα ἀριθμοῦ ἐνδέκατος. ὩΛΙΓΩΘΗΣΑΝ ἀπὸ τοῦ ὀλιγῶ, τοῦτο παρὰ τὸ ὀλίγος, τοῦτο δὲ παρὰ τὸ εἶλος· ὁ μὴ ὡν σῶος κατὰ ἀντί φρασιν. ἘΚΑΣΤΟΣ, ποίου εἶδους τῶν ὑποπεπτωκότων τῶ ὀνόματι; Ἐπιμεριζόμενου. Ποσαχῶς δὲ ἐπιμεριζόμενα; Τετραχῶς· εἶς ἐκ δύο, ὡς ἕτερος τῶν ὀφθαλμῶν· δύο καθ' ἑνα, ὡς ἑκάτερος· εἶς ἐκ πολλῶν, ὡς ἄλλος· καὶ πολλοὶ καθ' ἑνα, ὡς ἑκάστος. Δασύνεται· τὸ Ε πρὸ τοῦ Κ δασύνεται, εἴ μὴ ἐκπίπτει τῆς λέξεως, ἑκατὸν, ἑκάστος. ΠΛΗΣΙΟΝ παρὰ τὸ πέλας, ὃ σημαίνει ἐγγὺς, πελάσιον καὶ πλησίον· ἐστὶ δὲ ἄπτωτον. ΧΕΙΛΟΣ παρὰ τὸ χέειν τοὺς λόγους. Τὸ ΧΕΙ δίφθογγον διατί; Τὰ διὰ τοῦ ΗΛΟΣ ὀνόματα τὰ μὲν ὑπὲρ δύο συλλαβὰς διὰ τοῦ Ι γράφεται, οἷον Τρωῖλος, Ζωῖλος, ποικίλος· τὰ δὲ δισύλλαβα διὰ τοῦ Η οἷον ζήλος, τὸ δὲ χεῖλος καὶ νεῖλος διὰ τῆς ΕΙ διφθόγγου. ἘΞΟΛΟΘΡΕΥΣΕΙ, ἐκ τοῦ ὀλεθρος, τοῦτο παρὰ τὸ ὀλῶ ὀλέσω, ὠλεκα, ὠλεσμαι, ὠλεσαι, ὀλεθρος. Τὸ Ο μικρὸν, διατί; Τὰ παρὰ τὸ ὀλεθρος σύνθετα διὰ τοῦ Ω μεγάλου γράφεται, πλὴν τοῦ ψωμόλεθρος καὶ ψυχόλεθρος. Ἐτυμολογεῖται δὲ παρὰ τὸ ὀλος θραύειν. ΤΑΛΑΙΠΩΡΙΑ, ἐκ τοῦ ταλαίπωρος· τοῦτο παρὰ τὸ τάλας καὶ τοῦ πηρὸς, ὃ σημαίνει τὸν τυφλόν, ταλαίπηρος καὶ ταλαίπωρος· τὸ δὲ τάλας παρὰ τὸ τλῶ τὸ καρτερῶ, ἐξ οὗ καὶ τάλαινα. Ὁ ΛΑΙ δίφθογγον διατί; Τὰ διὰ τοῦ ΑΙΝΑ θηλυκὰ προπαροξύτονα διὰ τῆς ΑΙ διφθόγγου γράφεται, οἷον τάλαινα, δράκαινα, λέαινα. 122 ΝΥΝ ἐπίρρημα χρόνου δηλωτικὸν σημαίνει τρία· ἐνεστώτα, ὡς τὸ [ΙΙ. ♣β 193]. νῦν μὲν πειρᾶται, (παρεληλυθότα,) ὡς τὸ [ΙΙ. ♣γ 439]. νῦν μὲν γὰρ Μενέλαος· μέλλων(οντα) ὡς τὸ [ΙΙ. ♣ε 279.] νῦν ταῦτ' ἐγχείη πειρήσομαι. ΠΑΡΡΗΣΙΑ, ἐκ τοῦ πᾶς παντός καὶ τοῦ ῥῶ τὸ λέγω, παντορησία καὶ παρρησία. ΔΟΚΙΜΙΟΝ ἐκ τοῦ δόκιμος, ἡ παρὰ δέχω. Τὸ ΚΙ Ι, διατί; Τὰ διὰ τοῦ ΙΜΟΣ παράγωγα διὰ τοῦ Ι γράφεται, πλὴν τοῦ ἔρρημος καὶ ἡμος· καὶ τὰ παρὰ τὸ φήμη καὶ σχῆμα καὶ σῆμα διὰ τοῦ Η, οἷον εὐφημος, εὐσχημος, εὐσημος. ἈΡΓΥΡΙΟΝ, παρὰ τὸ ἄργυρος· τοῦτο παρὰ τὸ ἄργος, ὃ σημαίνει τὸ λευκόν· σημαίνει δὲ δύο, τὸν λευκόν, ὡς τὸ αἰέτος ὑψιπέτης ... ἀργὴν χῆνα φέρων· καὶ τὸν ταχὺν, ὡς τὸ ἄμα τῶ δὲ (γε) δύο κύνες ἀργοὶ ἔποντο. ἘΠΤΑΠΛΑΣΙΩΣ, ἐπικείμε. μεσ. (ἐπίρρημα μεσότητος) δα σύνεται· ἐκ τοῦ ἑπτὰ ἀριθμοῦ. ἘΠΟΛΥΩΡΗΣΑΣ ἐκ τοῦ πολυωρῶ, τοῦτο ἐκ τοῦ πόλις καὶ τοῦ ὥρῶ, τὸ φυλάσσω, γίνεται πολυωρῶ πολυωρήσω.

{1ΨΑΛΜΟΣ ΔΩΔΕΚΑΤΟΣ.}

1 Γίνεται δὲ παρὰ τὸ δύο καὶ τὸ δέκα δυωδέκατος δωδέκατος κατὰ κρᾶσιν. ἘΠΙΛΗΣΗ, μέσου μέλλοντος, προσώπου δευτέρου· γίνεται δὲ παρὰ τὸ λήθω τὸ λανθάνω. Τὸ ΛΗ Η, διατί; Διότι ἀνεφάνη τὸ Α ἐν τῷ δευτέρῳ ἀορίστῳ τὸ εἶλαθον. ἸΣΧΥΣΑΣ, παρὰ τὸ ἰσχύς· τοῦτο παρὰ τὸ εἶχω τὸ κρατῶ, καὶ πλεονασμῶ τοῦ Σ εἶχω, καὶ τὸ Ε, ἡνίκα πλεονάσῃ σύμφωνον, τρέπεται εἰς Ι, καὶ γίνεται ἰσχω, κατὰ παραγωγὴν ἰσχύω, ὁ μέλλων ἰσχύσω, καὶ ἀποβολῇ τοῦ Ω ἰσχύς. ΑἴΣΩ, παρὰ τὸ αἶδω, τοῦτο παρὰ τὸ αἰίδω, αἰείσω, καὶ 123 κράσει τοῦ Ε εἰς Α μακρὸν, ἄσω, καὶ μένει τὸ Ι προσγεγραμμένον. Τὸ δὲ αἰίδω βαρύτονον. Τὰ εἰς ΔΩ λήγοντα ῥήματα ὑπὲρ δύο συλλαβὰς ἔχοντα τὴν πρὸ τέλους συλλαβὴν εἰς σύμφωνον (φωνήεν) λήγουσαν [προ]περισπᾶται, εἴ μὴ τυ (τύχοι) ΕΙ δίφθογγον(ος) οἷον πηδῶ, τραγῳδῶ, ληρωδῶ, πλὴν τοῦ αἰίδω καὶ ἐρείδω. ΕΥΕΡΓΕΤΩ, ἐκ τοῦ εὐεργέτης, τοῦτο παρὰ τὸ εὐ· μόριον καὶ τὸ ἔργον. ἈΦΡΩΝ, παρὰ τὸ φρῶ, προῖω, γίνεται φρῶν, καὶ μετὰ τοῦ στερητικοῦ

Α α΄φρων. ΔΙΕΦΘΑΡΗΣΑΝ, ἐκ τοῦ φθείρω φθερῶ, ἐ΄φθαρκα, ἐ΄φθαρμαι, καὶ ὠ΄φειλεν εἴ~ναι ἐ΄φθερκα, ἀλλὰ πλὴν τῆς ἐ΄ συζυγίας τῶν βαρυτόνων, ἐφ' ὡ~ν τὸ Ε εἰς Α τρέπεται· ὁ παθητικὸς ἐ΄φθαρμαι, ὁ ἀόριστος πρῶτος ἐ΄φθάρην· τὸ πρῶτον τῶν πληθυντικῶν ἐ΄φθάρησαν, καὶ μετὰ τῆς διὰ προθέσεως. ἌΜΑ ἐκ τοῦ θαμὰ, διατί δασύνεται; Ἀναχωρήσαντος οὗ~ν τοῦ Θ ἐ΄μεινεν ἡ ἀναλογοῦσα δασεῖα. Διατί βαρύνεται; Τὰ εἰς Α λήγοντα βαρύτονα ἀ΄παντα βαρύνεται, οἴ~ον τάχα, ἀ΄μα, σάφα, χωρὶς τοῦ θαμά. ἩΧΡΕΙΩΘΗΣΑΝ ἐκ τοῦ ἀχρεῖος, τοῦτο ἐκ τοῦ χρεῖα χρεῖος. Τὸ ΧΡΕΙ δίφθογγον διατί; Τὰ διὰ τοῦ ΕΙΟΣ ὀνόματα ὑπὲρ δύο συλλαβὰς, ἐ΄χοντα ἐν τῇ πρώτῃ συλλαβῇ τὸ Ι μεθ' οὗ~ ἐπα΄γονται δύο σύμφωνα ἢ καὶ πλείονα, διὰ τῆς ΕΙ διφθόγγου γράφεται, καὶ προπερισπῶνται, οἴ~ον ἀ΄στεῖος, Ἀργεῖος, Βακχεῖος, ἀ΄νδρεῖος· οὕτως οὗ~ν καὶ ἀχρεῖος, πλὴν τοῦ ἀ΄ρτιος καὶ ἀ΄γριος. ἘΝΟΣ, ἡ εὐθεῖα εἰς, παρὰ τὸ ἐ΄σιν καὶ ἀ΄φесιν οἶονεῖ τῷ μεμονωμένῳ καὶ ἀπολελυμένῳ. Εἰς τὸ εἰς περισπωμένην, διατί; Πᾶν ὄνομα μονοσύλ λαβον ... Εἰς τὸ εἰς δασεῖαν, διατί; Τὸ Ε τῶν ἀριθμῶν δασύνεται. Κατὰ πόσους τρόπους διαφέρει τὸ εἰς τοῦ οὐδεῖς; Κατὰ δ΄ πρῶτον ὅτι τὸ μὲν εἰς δασύνεται καὶ περι σπᾶται· δεύτερον, ὅτι τὸ εἰς ἀριθμητικόν ἐστί, τὸ δὲ οὐδεῖς ἀόριστον· τρίτον, ὅτι τὸ εἰς οὐ΄τε δυῖ~κὸν οὐ΄τε πληθυντικόν· τέταρτον, ὅτι τὸ (τοῦ) μὲν εἰς τὸ θηλυκὸν ἐστὶ μία, τὸ (τοῦ) 124 δὲ οὐδεῖς ὁμόφωνον τῷ ἀρσενικῷ. Εἰς ἑνός· Ὁ κανὼν· τὰ εἰς ΟΣ ὀνόματα ἀρσενικὰ μονοσύλλαβα διὰ τοῦ ΝΟΣ κλίνονται, οἴ~ον κτεῖς κτενὸς, εἰς ἑνός, οὐδεῖς οὐδενός. ἌΡΤΟΣ, παρὰ τὸ αἴ~ρω τὸ προσφέρω, ὁ καθ' ἐκάστην τῷ σώματι ἡμῶν προσφερόμενος. Ψιλὸν, διατί; Τὸ Α ἐπιφερο μένου τοῦ Ρ ἢ φωνήεντος ἘΚΕΙ, ἐπίρρημα τοπικόν, γίνεται ἐκ τοῦ ἐκεῖνος, κατὰ συγκοπὴν. Τὸ ΚΕΙ δίφθογγον διατί; Κατὰ διάλεκτον· ἐπεὶ οἱ Δωριεῖς τὸ ἐκεῖνος γράφουσι διὰ τοῦ Η. Διατί περισπᾶται; Αἰ συγκοπαὶ ἡνῖκα φυλάττουσι τὸ αὐτὸ μέρος τοῦ λόγου, καὶ τὸν αὐτὸν τόνον φυλάττει, οἴ~ον δῶμεν δῶ, ἐκεῖνος ἐκεῖ. ἘΔΕΙΛΙΑΣΑΝ ἐκ τοῦ δειλιῶ, τοῦτο παρὰ τὸ δειλός. ΕΥ΄ ἐπίρρημα τοπικόν. ἸΣΡΑΗΛ· ἰς ὄνομα, ὃ σημαίνει τὴν δύναμιν, καὶ ὁρῶ τὸ βλέπω, καὶ λέγεται ἡ~λ παρ' Εβραίοις ὁ Θεός, ἡλ δὲ ὁ μετὰ δυνάμεως ὁρῶν τὸν Θεόν, ἡ~ νοῦς ὁρῶν Θεόν. ΑἸΧΜΑΛΩΣΙΑ ἐκ τοῦ αἰχμάλωτος, τοῦτο παρὰ τὸ αἰχμή, τοῦτο παρὰ τὸ αἴσσω τὸ ὀρμῶ.

{1ΨΑΛΜΟΣ ΙΔ΄}

1 ἌΜΩΜΟΣ, παρὰ τὸ μῶμος, ὃ σημαίνει τὸν ψόγον, καὶ μετὰ τοῦ στερητικοῦ Α, ἀ΄μωμος. Τὸ ΜΩ μέγα, διατί; Τὰ μέσα δύο ἀμεταβόλων ἢ μετὰ δύο συμφώνων ὍΟΜΝΥΩΝ, παρὰ τὸ ὁμοῦ νεύειν. ἘΞΟΥΔΕΝΩΤΑΙ, παρὰ τὸ ὄνῳ τὸ μέφομαι καὶ τοῦ εἴ~δος, ὁ κατὰ τὸ εἴ~δος μεμπτός, ἢ ἐκ τοῦ οὐδεῖς οὐδενός γίνεται ῥῆμα περισπώμενον, οὐδενῶ, οὐδενώσω, οὐδένωκα, οὐδέ~νωμαι, οὐδέ~νωσαι, καὶ ἐξ αὐτοῦ ἐξουδένωται.

{1ΨΑΛΜΟΣ ΙΕ΄}

1 ΦΥΛΑΞΘΝ με, ἐκ τοῦ φυλάττω, τοῦτο ἐκ τοῦ πύλη, τοῦτο ἐκ τοῦ πτύσσω τὸ σφαλίζω. ΣΧΟΙΝΙΑ, ἐκ τοῦ σχοῖνος, τοῦτο ἐκ τοῦ σχῶ, κρατῶ. Τὸ ΣΧΟΙ δίφθογγον διατί; Τὰ διὰ τοῦ ΥΝΟΣ δισύλλαβα διὰ τοῦ 125 Υ ψιλοῦ γράφεται, πλὴν τοῦ σχοῖνος. Σημαίνει τρία· τὴν πόαν, ὡς τὸ [Ιλ. ♣δ 383']· Ἀσωπὸν δ' ἰ΄κοντο βαθύσχοινον (λεχε)ποίη. Ἔστι καὶ μέτρον Περσικόν. Λέγεται καὶ τὰ κατευθυντήρια, ὡς τὸ "τὴν τρίβον μου καὶ τὴν σχοῖνόν μου." ΚΡΑΤΙΣΤΗ, ἐκ τοῦ κράτος κράτερος κρατίων, τὸ ὑπερθετικὸν κράτιστος, παρὰ τὸ κάρα, τοῦτο παρὰ τὸ ἀ΄κρον, τοῦτο παρὰ τὸ ἡ~κω τὸ ἐ΄ρχομαι, τὸ θηλυκὸν κρατίστη. ἘΚΔΕΞΙΩΝ, ἐπίρρημα τοπικόν· τὸ ΩΝ μέγα. Τὰ εἰς ΩΝ ἐπιρρήματα διὰ τοῦ Ο μικροῦ γράφεται, πλὴν τοῦ χρεῶν, ἐμποδῶν, (ἐκ) δεξιῶν καὶ ἐξ εὐωνύμων. ΤΕΡΠΙΝΟΤΕΡΟΣ ἐκ τοῦ τερπνός· τοῦτο ἐκ τοῦ τέρπω.

Δεξιά, παρὰ τοῦ δέχω τὸ λαμβάνω, ἢ ἐπιτήδειος πρὸς τὸ δέχεσθαι. ΣΚΛΗΡΟΣ, παρὰ τὸ σκέλω τὸ ξηραίνω, σκεληρὸς καὶ σκληρὸς. ΚΟΡΗ, παρὰ τὸ χέω, χόρη· σημαίνει τὴν νεᾶνιν. Γίνεται παρὰ τὸ κορῶ, τὸ ἐπιμελοῦμαι, εἴ ουκ καὶ νεωκόρος, ὁ τῶν ναῶν ἐπιμελούμενος. ΠΤΕΡΥΞ, παρὰ τὸ πτερύσσω πτερύξω πτέρυξ· τὸ δὲ πτερύσσω παρὰ τὸ πετῶ πετήσω, τοῦτο παρὰ τὸ πτῶ πτήσω. Τί διαφέρει πτέρυξ καὶ πτερύξ; Διαφέρει· πτέρυξ μὲν λέγεται τὸ ὅλον μέρος, πτερύξ δὲ τὸ ἄκρον, ὡς τὸ [Il. .♣β 316.] τὴν δ' ἐλελιζάμενος πτέρυγος λάβεν ἀμφιαχυῖαν. ΣΤΕΑΡ παρὰ τὸ στάσιν καὶ πτήξιν εἴχειν· τὸ Ε ψιλόν. Τὰ εἰς ΑΡ οὐδέτερα τῷ Ε ψιλῷ παραλήγεται, οἷον εἴαρ, στέαρ, κέαρ. ΘΗΡ· κυρίως λέγεται ὁ λέων θήρ· καὶ γίνεται παρὰ τὸ θέρω τὸ θερμαίνω, εἴπερ καὶ τὰ λοιπὰ ζῶα θερμά εἰσιν. καὶ ἐν συγκοπῇ σκέλος· διὰ γὰρ τὴν ὁδὸν βαδίζομεν· ἢ παρὰ τὸ σχίζω· ἀπεσχισμένα γὰρ εἰσι τὰ σκέλη ἀπ' ἀλλήλων. Διαφέρει ὀλίγον καὶ μικρόν· ὅτι τὸ μὲν ὀλίγον ἐπὶ ἀριθμοῦ τέτακται, τὸ δὲ μικρόν ἐπὶ μεγέθους. 126 ἘΧΟΡΤΑΣΘΗΣΑΝ παρὰ τὸ χῶ τὸ χωρῶ, ἢ παρὰ τὸ λαμβάνω τὸ δέχομαι, χόρτος· τοῦτο παρὰ τὸ κείρω, τὸ κόπτω, κόρτος καὶ χόρτος. ὙΩΝ, ὡς καὶ σημαίνει τὸν χοῖρον, καὶ γίνεται παρὰ τὸ ὕω τὸ βρέχω· φιλεῖ γὰρ τὸ ζῶον ἐν τῷ βορβόρῳ κυλίεσθαι. Ὑς, ὅς· ὁ κανὼν· τὰ εἰς ΥΣ μονοσύλλαβα μακροκατάληκτα διὰ καθαροῦ τοῦ ΟΣ κλίνεται.

{ΨΑΛΜΟΣ ΙΖ'}

1 ΣΤΕΡΕΩΜΑ παρὰ τὸ στερέω· τοῦτο παρὰ τὸ ἴστημι, στήσω, ἀόριστος δεύτερος ἐστην, καὶ τὸ ἀπαρέμφατον στήναι. Ἰστέον ὅτι τὰ εἰς ΝΑΙ λήγοντα ἀπαρέμφατα ποιοῦσιν εἰς ΡΟΣ ὀνόματα ἰσοσύλλαβα, οἷον, διῆναι διερὸς, μιῆναι μιαρὸς, σταθῆναι σταθερός· οὕτως οὖν καὶ ἀπὸ τοῦ στήναι γίνεται στερός, καὶ πλεονασμῷ τοῦ Ε στερεός. Τὸ Ε ψιλόν, διατί; Προείρηται. ὙΠΕΡΑΣΠΙΣΤΗΣ ἐκ τοῦ ἄσπις καὶ τῆς ὑπὲρ προθέσεως, τοῦτο δὲ παρὰ τὸ θεσπίζω τὸ ἐκτείνω, καὶ μετὰ τοῦ στερητικοῦ Α ἀσπίζω, καὶ ἐξ αὐτοῦ ἄσπις ἢ κυκλοτερὴς οὖσα. ΚΕΡΑΣ σημαίνει τὴν τρίχα, καὶ γίνεται παρὰ τὸ κείρω τὸ κόπτω· καὶ Ὀμηρος κέρα ἀγλαέ. καὶ τὴν δόξαν, καὶ γίνεται παρὰ τὸ ἐρῶ τὸ ἐπιθυμῶ, εἴρας καὶ γέρας· τῆς γὰρ δόξης πάντες ἐπιθυμοῦμεν· καὶ τὸ κέρατον, ὡς τὸ τοῦ κέρα ἐκ κεφαλῆς ἐκκαϊδεκάδωρα ἐπεφύκει, καὶ τὴν δύναμιν, ὡς ἐν τῷ "ὕψωσον τὸ κέραν χριστιανῶν," καὶ τὸ μέρος, ὡς τὸ "τοῦ σταυροῦ τὰ κέρατα." ὩΔΙΣ, παρὰ τὸ ὠθῶ, ὠδὶς καὶ ὠθίς, δι' ἧς ὠθεῖται τὸ βρέφος. Τὸ ΔΙΣ Ι, διατί; Τὰ εἰς ΙΝ δικατάληκτα δίφθογγον οὐκ εἴχει. ΧΕΪΜΑΡΡΟΣ λέγεται ὁ χειμερινὸς ποταμός· γίνεται δὲ παρὰ τὸ ἐν χειμῶνι ῥεῖν· τὸ δὲ χειμῶν παρὰ τὸ χέειν ἄμα· τοῦ χειμῶνος. Ὁ κανὼν· τὰ εἰς ΜΩΝ ὀξύτονα, τῇ ΕΙ 127 διφθόγγῳ παραληγόμενα, φυλάττει τὸ Ω καὶ ἐπὶ τῆς γενικῆς, καὶ διὰ τοῦ ΝΟΣ κλίνονται, οἷον χειμῶν, λειμῶν. ΘΕΜΕΛΙΟΝ, παρὰ τὸ δέμω, τὸ οἰκοδομῶ, δεμέλιον καὶ θεμέλιον. ΚΑΠΝΟΣ, παρὰ τὸ κάπος, ὃ σημαίνει τὸ πνεῦμα, εἴ αὐτοῦ καπὸς καὶ καπνός· ἢ παρὰ καίω καὶ τὸ πνοή· κυρίως γὰρ καπνὸς λέγεται ἢ ἐκ τῆς καύσεως πνοή· εἴ αὐτοῦ καὶ τὸ καπνίζω. Τὸ καπνός ἐπὶ ξύλων λέγεται κυρίως· τὸ δὲ κνίσσα ἐπὶ ἄξουγγίου· τὸ δὲ λιγνὺς ἐπὶ λινελαίου· ὁ δὲ ἀτμός ἐπὶ θερμῶν ὑδάτων ἀναπνοῆς· αἰθάλη ἐπὶ πετρῶν. ΦΛΕΓΩ, παρὰ τὸ φλέω τὸ ἀναδίδωμι· τὸ ΦΛΕ ψιλόν, διατί; Τὰ διὰ τοῦ ΕΓΩ ῥήματα διὰ τοῦ Ε ψιλοῦ γράφεται, οἷον, φλέγω, λέγω. ἌΝΘΡΑΞ παρὰ τὸ ἀναθέρω, τὸ θερμαίνω, ἀναθέραξ, καὶ ἐν συγκοπῇ ἀνθραξ. Ἀνθραξ δὲ λέγεται τὸ ἀπὸ τινος ὕλης μεταβληθὲν καὶ μεταποιηθὲν εἰς πυρὸς φύσιν· εἴχει δὲ ὁ ἀνθραξ φύσεις δύο, τὸ φωτιστικὸν καὶ καυστικόν, ὡς τὸ "ὕδωρ διφῶα ἀνθρακα δέχεται, φωτιστικὸν μὲν τῶν δικαίων, καυστικὸν δὲ τῶν ἁμαρτωλῶν" διφυὲς δὲ ἀνθραξ λέγεται ὁ Χριστὸς κατὰ ἀναγωγὴν. Γίνεται δὲ παρὰ τὸ θέρω τὸ θερμαίνω. ΓΝΟΦΟΣ, παρὰ τὸ δονῶ καὶ τὸ νέφος γίνεται δόνοφος καὶ γνόφος, ἢ παρὰ τὸ δονεῖν τὰ νέφη. ΝΕΦΕΛΗ, παρὰ τὸ νείφω τὸ χιονίζω. Τὸ ΦΕ

ψιλόν, διατί; Τὰ διὰ τοῦ ΕΛΗ θηλυκὰ ὑπὲρ δύο συλλαβὰς ἐνὶ παραλλ..... οἶ~ον Σεμέλη, νεφέλη, ἀγέλη. Τί διαφέρει γνόφος καὶ νεφέλη; Διαφέρει· νεφέλη μὲν ἔστι τὸ ἐκ φωτοειδοῦς (ἄερος) [νε]φεγγοβόλον καὶ λεπτὸ τατον ὕφασμα, γνόφος δὲ ὁ ἀχλυνώδης καὶ ὁμιχλώδης σκοτασμός. ΤΗΛΑΥΓΗΣ, παρὰ τὸ τηλαυγῶ, τοῦτο παρὰ τὸ τῆλε, ὃ σημαίνει τὸ πόρρω, καὶ τὸ αὐγῇ. Τὸ δὲ αὐγῇ παρὰ τὸ αὐῶ τὸ λάμπω, αὐῇ καὶ αὐγῇ· τὸ αὐῶ σημαίνει δὲ αὐῶ τὸ λάμπω, ἔξ ου~ καὶ αὐ~ριον· αὐῶ τὸ ξηραίνω· αὐῶ τὸ καίω, ἔξ ου~ καὶ 128 βάναντος, ὁ περὶ τὸ πῦρ ἐργαζόμενος· αὐῶ τὸ φωνῶ, ἔξ ου~ καὶ το[.:ΙΙ. .♣υ 51.] αὐ~ε δ' Ἄρης ἐτέρωθεν ἐνὶ κρατέρῃ ὕσμινῃ. ΧΑΛΑΖΑ, παρὰ τὸ χαλᾶσθαι ἀνῶθεν. ΒΡΟΝΤΗ παρὰ τὸ βρόμος, ὁ ἡ~χος τοῦ πυρός, γίνεται βρομὴ καὶ βροντή. ΣΚΟΡΠΙΖΩ, παρὰ τὸ σκορπίος. Διατί βαρύνεται; Τὰ διὰ τοῦ ΙΟΣ ὁ νόματα ἐπὶ ζώων λαμβανόμενα ὀξύνονται, οἶ~ον, αἰγυπιός, βομβυλιός, χαραδριός, ἄδρυφίος, παρὰ Πέρσας ὁ ἀετός, ἐρωδιός· σεσημείωται τὸ κωβίος, καὶ σκορπίος. Πόσα σημαίνει; Τρία· τὸν χερσαῖον, καὶ γίνεται παρὰ σκορπίζειν τὸν ἰόν· σημαίνει τὸν θαλάσσιον, καὶ γίνεται ἀπο τοῦ πλήττειν καὶ ἐπιβάλλειν τὸν ἰόν· ἢ παρὰ τὸ σκαιῶς ἔρπειν· σημαίνει δὲ τὸν ἀστέρα, καὶ λέγεται ἀπο τῆς πρὸς τὸν χερσαῖον ὁμοιότητος, ἐπειδὴ ὅτε ἐν αὐτῷ ἔστιν ὁ ἥλιος, τότε τὰ σπέρματα σπείρομεν σκορπίζοντες. ἈΣΤΡΑΠΗ, ἐκ τοῦ ἀστράπτω, τοῦτο ἐκ τοῦ ἀστρον, τοῦτο παρὰ τοῦ στερρῶς ἀττειν ἐν τῷ λάμπειν. ΣΤΗΡΙΣΜΑ, ἐκ τοῦ στηρίζω, τοῦτο παρὰ τὸ ἴστημι, στήσω· στηρίζω κατὰ παραγωγὴν. ΠΛΑΤΥΣΜΟΣ παρὰ τὸ πλατύνω, τοῦτο παρὰ τὸ πλατὺς, τοῦτο παρὰ τὸ πλάτος, τοῦτο παρὰ τὸ πολὺς καὶ τὸ ἄτος, ὃ σημαίνει τὸ εὐ~ρος. ΣΤΡΕΒΛΟΣ παρὰ τὸ ἐστραμμένα τὰ βλέμματα ἔχειν. ΠΕΙΡΑΤΗΡΙΟΝ, ἀπο τοῦ πείρα, ὃ σημαίνει τὴν ἐμπειρίαν· τοῦτο δὲ γίνεται παρὰ τὸ πείθω, ἢ παρὰ τὸ περῶ τὸ τελειῶ. ΠΑΡΕΞ, ἐπίρρημα χρόνου δηλωτικόν, χωριστικόν. ΛΥΧΝΟΣ· παρὰ τὸ λύειν τὸ νύχος. ΖΩΝΝΥΩ παρὰ τὸ ζῶ, ἐπειδὴ τὸ ζῶ παρὰ τὸ ζέω γίνεται, καὶ ἐν ἐκείνῳ τῷ τόπῳ ζωννύμεθα, ἐνθα ἔστι τὸ τοῦ σώματος θερμόν, ἢ δὲ ἐν τῇ καρδίᾳ. Καὶ διατί γράφεται διὰ δύο Ν; Ὅτι τὰ ἀπὸ μονοσυλλάβων ὀξυτόνων ἔχοντα παραγωγὴν διὰ τοῦ Ω μεγάλου γινόμενα ῥήματα διὰ δύο Ν γράφεται, οἶ~ον, ζῶ ζωννύω, χῶ χωννύω, ῥῶ ῥωννύω. Καὶ ὁ μέλλων; Οὐκ ἔχει. 129 Διατί; Τὰ διὰ τοῦ ΥΩ ῥήματα ὑπὲρ δύο συλλαβὰς, ποιοῦντα παράγωγα εἰς ΜΙ, ἀχρι τοῦ παρατατικοῦ κλίνονται. ΔΥΝΑΜΙΣ, παρὰ τὸ δύω, τὸ ὑπείσερχομαι, δύαμις καὶ δύναμις. ἙΛΑΦΟΣ παρὰ τὸ ὀφεις ἔλκειν. Φασὶ γὰρ ὅτι ἀπερχόμενος καὶ τῷ κέρατι αὐτοῦ προστρίβων τῷ φωλεῷ, λαμβάνοντες ἐκεῖνοι ἐκ τῆς ἀναθυμιάσεως ἐξέρχονται. ΔΙΔΑΣΚΩ παρὰ τὸ δαίω, ὃ σημαίνει τὸ μανθάνω, ὁ μέλλων, δαίσω, πλεονασμῷ τοῦ Κ δαίσκω, ὡς ὀλῶ ὀλέσω ὀλέσκω· καὶ τὰ εἰς ΚΩ λήγοντα ῥήματα οὐ θέλει αὐτοῖς παραλήγεσθαι τι ἀνεκφώνητον· καὶ γίνεται δάσκω, καὶ μετάγεται ὁ μέλλων εἰς ἐνεστώτα, καὶ κατὰ ἀναδιπλασιασμόν διδάσκω. Καὶ διατί ἀναδιπλασιάζεται; Ἐπειδὴ ὁ διδάσκων διπλοῦς θέλει εἶ~ναι. ΠΟΛΕΜΟΣ παρὰ τὸ πολλοὺς ἀμα~ν, ὃ ἔστιν ἐλαττοῦν, ἢ θερίζειν, ἢ παρὰ τὸ τὰς πόλεις μειοῦν. ΧΑΛΚΟΥΝ, ὄνομα οὐδέτερον τὸ ἀρσενικὸν ὁ χαλκοῦς· καὶ πόθεν γίνεται; Παρὰ τὸ χάλυψ, ὃ σημαίνει τὸν σίδηρον, κλίνεται χάλυβος, καὶ τροπῇ τοῦ Β εἰς Κ, καὶ ἐν συγκοπῇ χαλκός· οἱ γὰρ παλαιοὶ τὸν σίδηρον χαλκοῦν ἐκάλουν. Πόθεν ἐτυμολογεῖται; Παρὰ τὸ καλῶς ἡχεῖν. ἈΝΟΡΘΩ, ἐκ τῆς ἀνα προθέσεως καὶ τοῦ ὀρθός, τοῦτο παρὰ τὸ ὀρῶ, τὸ ἐγείρω. ἸΧΝΟΣ, παρὰ τὸ ἰσχύειν, ὃ ἔστι συνέχειν ὅλον τὸν πόδα, ἢ παρὰ τὸ ἀνέχεσθαι τῆς γῆς. Ψιλοῦται; Τὸ Ι πρὸ δασέως ψιλοῦται, ἰσχύς, ἰ~φι, ἰσχάνων. ΔΥΝΩΝΤΑΙ, ἐγκλίσεως ὑποτακτικῆς, ἐκ τοῦ δύνημι, καὶ ὡφείλε προπερισπᾶσθαι, καὶ εἶ~ναι ἐὰν δυνῶμαι, ὡς τιθῶμαι· ἀλλὰ κανὼν ἔστιν ὁ λέγων, ὅτι ἡνίκα εὐρεθῇ ὁ ἐνεστὼς τῶν εἰς ΜΙ ἐν χρήσει, τότε προπερισπᾶται τὸ ὑποτακτικόν, οἶ~ον τίθημι, ἐὰν τιθῶμαι, ἴσθιμι, ἐὰν ἰστώμαι· ἡνίκα δὲ ὁ ἐνεστὼς οὐχ εὐρῆται ἐν χρήσει, τότε προπαροξύνεται, οἶ~ον δύνημι, ἐὰν δύνωμαι· τὸ γὰρ

δύνημι ἐν χρήσει οὐχ εὐρήται. ΝΩΤΟΣ σημαίνει τὴν ψυάν· καὶ γίνεται παρὰ τὸ νοτίς, οἷον σημαίνει τὴν ὑγρασίαν, κατ' ἐπαύξησιν τοῦ Ο εἰς Ω, ἢ παρὰ 130 [τὸ οἶω] τὸ ω̃, οἷον σημαίνει τὸ ὑπάρχω, ω̃τος καὶ νῶτος, ἢ παρὰ τὸ οἶω τὸ κομίζω, οἶτος καὶ ω̃τος καὶ νῶτος, εἰς οἷον τὰ βάρη κομίζομεν. ΛΕΠΤΥΝΩ, παρὰ τὸ λέπος, τοῦτο παρὰ τὸ λέπω τὸ λεπίζω. ΠΗΛΟΣ, παρὰ τὸ παλάσσω τὸ μολύνω, ἢ βεβρωμένη (βεβρεγμένη) γῆ· καὶ Ὁμηρος [ιλ. ε'. 100.] παλάσσετο δ' αἵματι θώρηξ. ΛΕΑΝΩ παρὰ τὸ λεαίνω, τοῦτο παρὰ τὸ λείον, οἷον σημαίνει τὸ ὁμαλόν, τοῦτο παρὰ τὸ λῶ τὸ θέλω, ἐξ αὐτοῦ παρὰ γωγον λάω, καὶ ἐξ αὐτοῦ ὄνομα λαῦος καὶ τροπὴ τοῦ Α εἰς Ε λεῦος, καὶ τοῦ Υ εἰς Ι, λεῖος, τὰ γὰρ λεῖα καὶ ὁμαλὰ θέλομεν, ὥσπερ τὰ κρημνώδη ἐκφεύγομεν. ἈΛΛΟΤΡΙΟΣ, παρὰ τὸ ἄλλος καὶ τὸ ὄρος, οἷον σημαίνει τὸν ὀρισμὸν, ἀλλορίος τις ὦν, οἷον οἶον ἄλλου ὄρου ὑπάρχων, καὶ πλεονασμῶ τοῦ Τ ἀλλότριος. ΧΩΛΟΣ παρὰ τὸ κῶλον, οἷον σημαίνει τὸ ὁστοῦν, ἢ παρὰ τὸ κόλον, οἷον σημαίνει τὸ βεβλαμμένον, κατ' ἐπαύξησιν τοῦ Ο εἰς Ω, καὶ καταβάσει τοῦ τόνου. Τί διαφέρει χῶλος καὶ Χῶλος; Διαφέρει· Χῶλος βαρυτόνως ὄνομα κύριον, ὥσπερ καὶ Πῶλος ὄνομα κύριον βασιλέως, χῶλος δὲ ὀξύτονον ὁ βεβλαμμένος τὸ ὁστοῦν. ΖΗΙ τρίτου προσώπου, ζάω ζῶ, ζάεις ζῆς, ζάει ζῆ, καὶ τροπὴ Δωρικὴ τοῦ Α εἰς Η, ζῆ.

{ΨΑΛΜΟΣ ΙΗ΄}

1 Τὸ ΚΤΩ (ΚΑΤΩ) μέγα, διατί; Ἐπειδὴ πᾶσα λέξις Ἑλ-ληνικὴ ἀπλὴ ὀξύτονος εἰς Ω λήγει, διὰ τοῦ Ω μεγάλου γράφεται, οἷον ἄνω, κάτω, πλὴν τοῦ δεῦρο καὶ ἄπο. ἘΡΕΥΓΕΤΑΙ παρὰ τὸ ἐρεύγω, τοῦτο παρὰ τὸ ἔρα οἷον σημαίνει τὴν γῆν, ἢ παρὰ τὸ ἐρεύθω τὸ βάπτω, ἢ παρὰ τὸ αὐρίον καὶ τὸ γῶ τὸ χωρῶ. Ἐρευγομένου γάρ τινος εἴτε ζώου εἴτε θαλαττίου ὕδατος χωρήματι ἔνδον γίνεται. ΛΑΛΙΑ, παρὰ τὸ λῶ τὸ θέλω· τὸ ΛΙ Ι, διατί; Τὰ διὰ τοῦ Ι ὀξύτονα θηλυκὰ διὰ τοῦ Ι γράφεται, οἷον πυρκαϊά, λαλιά, 131 στρατιά, πλὴν τοῦ χεῖα, ζεῖα, φεῖα, φορβεῖα, παρειά, τὰ δὲ παρὰ τὸ παρειά συντιθέμενα διὰ τοῦ Η γράφεται, καλλι πάρης, μιλοπάρης. Διατί ὀξύνεται; Τὰ σημαίνοντα ἄθροισιν ἢ περιεκτικὰ τιμῶν προσηγορικὰ ὄντα ὀξύνονται, οἷον ἀχυρμιά, πυρκαϊά, λαλιά. ΠΕΡΑΣ, παρὰ τὸ περῶ τὸ τελειῶ. ἭΛΙΟΣ παρὰ τὸ σέλας, οἷον σημαίνει τὴν λαμπηδόνα, σέλιος, καὶ ἀποβολὴ τοῦ Σ, καὶ τροπὴ τοῦ Ε εἰς Η, ἡλῖος· ἢ παρὰ τὸ τὴν ἄλα ἀνιμᾶσθαι· ἢ παρὰ τὸ δῆλος, οἷον σημαίνει τὸν φανερόν, δῆλιος, καὶ ἀποβολὴ τοῦ Δ ἡλῖος. Δασύνεται; Τὸ Η πρὸ τοῦ Λ ψιλοῦται, ἡλέματος, ἡλιαῖα, ἡλιτομήνος, πλὴν τοῦ ἡλῖος. ΝΥΜΦΙΟΣ παρὰ τὸ νύμφη, τοῦτο παρὰ τὸ νέον φῶτα ἔχειν, ἢ παρὰ τὸ νέον φῶς ἔχειν, ἢ παρὰ τὸ νεωστὶ φαίνεσθαι. Τί διαφέρει νύμφιος καὶ νυμφίος; Διαφέρει· νύμφιος λέγεται ὁ πεποικιλμένος· νυμφίος δὲ αὐτὸς ὁ γεγάμηκός. ΠΑΣΤΑΣ, παρὰ τὸ πάσσω τὸ ποικίλλω. ΔΡΑΜΕΙΝ· τὸ θέμα, δρέμω, ὁ δεύτερος ἀόριστος ἔδραμον, ὁ μέλλων δεύτερος δραμῶ δραμεῖς δραμεῖ, καὶ τὸ ἀπαρέμφατον δραμεῖν. ἈΚΡΟΝ παρὰ τὸ ἦκω τὸ ἔρχομαι. ΜΑΡΤΥΡΙΑ, παρὰ τὸ μάρτυς, τοῦτο παρὰ μαρμαίρω τὸ λάμπω. Πόσας κλίσεις ἐπιδέχεται μάρτυς; Τρεῖς· μάρτυς μάρτυρος, μάρτυς μάρτυος, μάρτυρος μαρτύρου· καὶ Ὁμηρος, τῷ δ' ἄρ' ἐπὶ μάρτυρι ἔστων. (ιλ. α'. 338. τῷ δ' αὐτῷ μάρτυροι εἴ.) ΣΟΦΙΖΩ, ἐκ τοῦ σοφός, τοῦτο παρὰ τὸ σέβω, τοὺς γὰρ σοφοὺς πάντες σεβόμεθα. ἈΛΗΘΙΝΑ, ἐκ τοῦ ἀληθής, ἀληθινός· τὸ ΘΙ, Ι. Τὰ διὰ τοῦ ΙΝΟΣ ἄπο ῥημάτων γινόμενα ὀνόματα ὀξύτονα διὰ τοῦ Ι γράφεται, οἷον τάχα ταχινός, ἀληθής ἀληθινός, πύκα πυκινός. ΓΛΥΚΥΤΕΡΑ, παρὰ τὸ γλυκὺς, τοῦτο παρὰ τοῦ γλεῦκος, οἷον σημαίνει τὸν ἀποστάζοντα οἷον ἐκ τῆς λήνου, γλευκὺς καὶ γλυκός. 132 ΚΗΡΙΟΝ, παρὰ τὸ κηρὸς, τοῦτο παρὰ τὸ καίεσθαι ῥαδίως, ἢ παρὰ καίεσθαι (καίόμενον) ῥεῖν. ΕΥΔΟΚΙΑ, ἐκ τοῦ εὐδοκῶ· τοῦτο παρὰ τὸ εὐ· μόριον καὶ τὸ δοκῶ. Πόσα σημαίνει; Τρία· τὴν πόλιν, καὶ τὸ κύριον ὄνομα, καὶ τὴν θέλησιν, ὡς τὸ

"εὐδοκήσας, κύριε, τὴν γῆν σου." ΛΥΤΡΩΤΗΣ, ἐκ τοῦ λυτρῶ, τοῦτο ἐκ τοῦ λύτρον, τοῦτο παρὰ τὸ λύω.

{1[ΨΑΛΜΟΣ ΙΘ'.]}

1 ὍΛΟΚΑΥΤΩΜΑΤΑ ἐκ τοῦ ὀλοκαυτῶ, τοῦτο ἐκ τοῦ ὄλος καὶ τοῦ καίω, γίνεται ὀλοκαυτῶ ῥῆμα, καὶ ἐξ αὐτοῦ ὀλοκαύτωμα. ΠΙΑΝΑΤΩ, προστακτικὸν, πιαίνω· γίνεται δὲ παρὰ τὸ πῖον, τὸ λιπαρὸν, ὁ μέλλων πιανῶ· ὁ πρῶτος ἀόριστος ἐπ'ί'ανα, καὶ τὸ προστακτικὸν, πῖανον, πιανάτω. ΔΩΗ, ῥῆμα εὐκτικὸν, γίνεται παρὰ τὸ δίδωμι, δώσω, ὁ δεύτερος ἀόριστος εἴδων, ἡ μετοχή, ὁ δοὺς, τοῦ δόντος· καὶ τὸ εὐκτικὸν δοίην, καὶ ἐπαυξήσει τοῦ Ο εἰς Ω δώην· καὶ μένει τὸ Ι προσγεγραμμένον. ΠΛΗΡΩΣΑΙ, εὐκτικόν· γίνεται παρὰ τὸ πληρῶ, τοῦτο ἐκ τοῦ πλήρης, τοῦτο ἐκ τοῦ πλῶ, τὸ πληρῶ, πλήσω, πλήρης. Τὸ ΠΛΗ Η. Τὰ διὰ τοῦ ΗΡΗΣ, εἰ μὲν παροξύτονα, διὰ τοῦ Η γράφεται, οἱ ὄν διήρης, τριήρης, ξιφήρης· εἰ δὲ προπαροξύ νονται, διὰ τοῦ Ι, οἱ ὄν Καλάσιρις, Ὅσιρις, πλὴν τοῦ κίσηρις· τοῦτο δὲ παρὰ τὸ ἐν τῷ κινεῖσθαι σαίρειν. ἌΡΜΑ, παρὰ τὸ ἀρῶ τὸ ἀρμόζω, σημαίνει τρία· παρὰ μὲν Ἑλληνιστὶ τὸ ζευγὸς τῶν βοῶν, καὶ παρὰ Ῥωμαίοις αὐτὸ τὸ ἄρμα, καὶ ὄνομα πόλεως· δείκνυται δὲ (δασυνόμενον) ἐκ τῆς συναλοιφῆς ἐφ' ἄρματος ὡκεῖς ἵππους. ἸΠΠΟΣ, παρὰ τὸ τοῖς ποσὶν ἵπτασθαι (ἵεσθαι), ὅς ἐστιν ἵπτασθαι. Τὸ Ι πρὸ τῶν β' συμφώνων τῶν αὐτῶν ψιλοῦται, οἱ ὄν ἵννος· σεσημειώται τὸ ἵππος δασυνόμενον· ἀπο' γὰρ τοῖς ποσὶν ἵεσθαι γινόμενον τὴν τοῦ ἵημι ῥήματος δασεῖαν ἐφύλαξεν. 133

{1[ΨΑΛΜΟΣ ΕΪΚΟΣΤΟΣ.]}

1 ΕΪΚΟΣΤΟΣ γίνεται παρὰ τὸ εἴκειν ταῖς δύο δεκάσιν. Ὁξύνεται; Τὰ εἰς ΤΟΣ λήγοντα ὑπὲρ δύο συλλαβὰς ἔχοντα πρὸ τοῦ Τ τὸ Σ καὶ τὴν γενικὴν περατουμένην εἰς ΟΥ, ἐπὶ ποσὸν τητος τασσόμενα, ὀξύνονται, οἱ ὄν πολλοστός, ὀλιγοστός, εἴκοστός. ΛΙΘΟΣ, παρὰ τὸ λίαν ἔχειν κατ' ἀντίφρασιν. Τὸ ΛΙ Ι· τὰ διὰ τοῦ ΗΘΟΣ ὀνόματα δισύλλαβα διὰ τοῦ Η γράφονται, οἱ ὄν πλῆθος, ἡθος, στήθος, Ζῆθος, πλὴν τοῦ λίθος καὶ πίθος. ΚΛΙΒΑΝΟΣ, παρὰ τὸ ΚΡΙ, ὅς σημαίνει τὴν κριθὴν, καὶ τὸ βάναντος, ὅς σημαίνει τὸν περὶ τὸ πῦρ ἐργαζόμενον, γίνεται κρίβανος, καὶ κλίβανος. ΚΑΚΟΣ παρὰ τὸ χάζω τὸ ὑποχωρῶ, χακός, καὶ κακός, τὸν γὰρ κακὸν πάντες ὑποχωροῦμεν. Σημαίνει τρία· τὸν δειλὸν, ὡς τὸ τοῦ μὲν γὰρ τε κακοῦ τρέπεται χρώς· καὶ τὸν εὐτελεῖ, ὡς τὸ, ὅς εἴδος μὲν ἦν κακός, ἀλλὰ ποδωκῆς· καὶ τὸν πονηρὸν, ὡς τὸ λαμπρότατος μὲν ὅς γ' ἐστὶ κακὸν δὲ σῆμα τέτυκται.

{1[ΨΑΛΜΟΣ ΚΑ'.]}

1 ΠΡΟΣΧΕΣ, ἐκ τοῦ σχῶ τὸ κρατῶ γίνεται παράγωγον εἰ ΜΙ, ἵσχημι, ὁ μέλλων σχίσω, ὁ δεύτερος ἀόριστος ἔσχον, ἡ μετοχή ὁ σχεῖς, τοῦ σχέντος· τὰ δὲ λοιπὰ ζητεῖ εἰς τὸν δεύτερον ψαλμόν. ἈΝΟΙΑ, παρὰ τὸ νοῦς νοός, νοῖα καὶ ἄνοια. Τὸ ΝΟΙ δίφθογγον; Τὰ παρὰ τὸ νοῦς καὶ χροῦς καὶ πλοῦς καὶ ῥοῦς καὶ φλοῦς γινόμενα διὰ τῆς ΟΙ δίφθογγου γράφεται, οἱ ὄν εὐνοια, ἀχροια, εὐροια. ἙΠΑΙΝΟΣ γίνεται παρὰ τῆς ἐπὶ προθέσεως καὶ τοῦ αἴνος. Τί διαφέρει εὔπαινος ἐγκωμίου; Διαφέρει· εὔπαινος μὲν γὰρ ἐστὶ λόγος μίαν πράξιν ἐγκωμιάζων, ἐγκώμιον δὲ τὸ πολλὰς πράξεις ἐν ἑαυτῷ περιλαμβάνειν sic . 134 ΣΚΩΛΗΞ, παρὰ τὸ κῶλον, ὅς σημαίνει τὸ ὀστοῦν. Τὸ ΣΚΩ μέγα, διατί; Τὰ μέσα δύο ἀμεταβόλων Τὸ ΛΗΞ Η, διατί; Τὰ εἰς ΗΞ εἰωθότα Δωρικῶς τρέπεσθαι εἰς Α, ἀπλᾶ ὄντα, διὰ τοῦ Η γράφονται, οἱ ὄν νάρθηξ, σκώληξ, τοῦ σκώληκος. Ὁ κανὼν· ὅσα μὲν ἐστὶν ἀπλᾶ βαρύτονα, καὶ διὰ τοῦ Κ κλίνονται, νάρθηκος, σκώληκος. ἙΞΟΥΘΕΝΩ, ἐκ τῆς οὐ ἀρνήσεως, καὶ τοῦ τε συνδέσμου, καὶ τοῦ εἰς, ἑνός, γίνεται οὐτενῶ ῥῆμα, καὶ τροπὴ τοῦ ψιλοῦ εἰς δασύ, οὐθενῶ. Οὐδὲν καὶ οὐθεν· διαφέρει·

οὐδ' ἐν μὲν λέγεται τὸ ἐν τῷ καθόλου, ὡς οὔταν λέγωμεν, "οὐδ' ἐν τῷ κοσμῷ καινόν." τὸ διὰ τοῦ Θ ἀνείληπται ἐκ τοῦ οὐδ' ἐν, καὶ τροπῇ τοῦ Δ εἰς Θ οὐθ' ἐν· ἀκινδυνότερον δὲ τὸ διὰ τοῦ Θ. ΚΙΝΩ, ἐκ τοῦ ἰ' ς, οἷον σημαίνει τὴν δύναμιν, ἰνῶν καὶ κινῶν. ΠΑΤΡΙΑ, παρὰ τὸ πατήρ, πατέρος, πατριά· τὸ δὲ πατήρ παρὰ τὸ τοὺς παῖδας τηρεῖν, ἢ παρὰ τὸ πατῶ, ἐκ μεταφορᾶς τῶν ἀλόγων ζώων· οἱ γὰρ ἴπποι ἐν τῇ συνουσίᾳ πρῶτον πατῶσι τὰς θηλείας. Ἐτυμολογεῖται δὲ ἐπὶ μὲν τοῦ θεοῦ, παρὰ τὸ τοὺς πατέρας τηρεῖν, ἐπὶ δὲ τῶν ἀνθρώπων, παρὰ τὸ τοὺς παῖδας τηρεῖν. Κλίνεται πατρός. Αἱ συγκοπτόμεναι γενικαὶ μιμεῖσθαι θέλουσι τὰς οἰζυτόνους εὐθείας. Ἡ κλητικὴ, ὡς πάτερ. Ὁ κανὼν· ἡμάρτηται καὶ κατὰ τὸν χρόνον, καὶ κατὰ τὴν κλίσιν· ἀναβιβάζει τὸν τόνον, ἐπεὶ τὰ εἰς ΡΟΣ βραχυκατάληκτα ἀποστρέφουσι τὴν οἰξίαν τάσιν, οἷον ἄνερ, πάτερ, σῶτερ, δᾶερ, πλὴν τῆς ὑπὲρ προθέσεως, καὶ τοῦ ἀτάρ, αὐτὰρ συνδέσμου. Τί διαφέρει πατρίς καὶ πόλις; Διαφέρει, οἷον ἡ μὲν πατρίς πόλεις περιέχει, ἡ δὲ πόλις πατρίδα οὐκ ἔτι. ΤΕΧΘΗΣΘΕΝΟΣ ἐκ τοῦ τέκω, τέξω, τέτεχα, τέτεγμα, ἐτέχθη, τὸ τρίτον ἐτέχθη, ὁ μέλλων πρῶτος τεχθήσομαι, ἢ μετοχὴ τεχθησόμενος.

{1[ΨΑΛΜΟΣ ΚΒ΄.]}

1 ὙΣΤΕΡΩ, ἐκ τοῦ ὕστερος, τοῦτο ἐκ τῆς ὑπὸ προθέσεως, τὸ συγκριτικόν, ὑπότερος, καὶ ἐν συγκοπῇ καὶ πλεονασμῷ τοῦ Σ 135 ὕστερος· πλεονάζει δὲ τὸ Σ, ἐπεὶ κανὼν ἐστὶν ὁ λέγων, οἷον τὸ Ο συγκοπτόμενον πέφυκε πλεονάζειν τὸ Σ, οἷον θεὸ φραστος, θεὸς, (θεόφατον θέσφατον) θεοείκερος(λος) θέσκελος, ὑπότερος, ὕστερος. Ὑστερίζω δὲ καὶ ὕστερῶ διαφέρει· ὕστερίζω μὲν ἐστὶ τὸ βραδύνω, ὕστερῶ δὲ τὸ παντελῶς στερίσκω. ΧΛΘΗ παρὰ τὸ φλέω, τὸ ἀναδίδωμι. ΣΚΙΑ, παρὰ τὴν σὺν πρόθεσιν καὶ τὸ κίω τὸ πορεύομαι, ἢ συμπορευομένη τῷ σώματι. ΒΑΚΤΗΡΙΑ παρὰ τὴν βάσιν τηρεῖν. Ράβδος καὶ βακτηρία διαφέρει. Ράβδος μὲν ἐστὶν ἡ ποιμαντικὴ, βακτηρία δὲ ἡ τοῦ γήρως ἀνάπαυσις. ΤΡΑΠΕΖΑ, παρὰ τὸ τέσσαρας πέζας ἔχειν, ἢ πόδας. ΜΕΘΥΣΚΩ ἐκ τοῦ μεθύω μεθύσω, καὶ πλεονασμῷ τοῦ Κ μεθύσκω. Τὸ μεθύω παρὰ τὸ μὴ θέειν ἢ μὴ τρέχειν· οἱ γὰρ μεθύοντες ἀκίνητοί εἰσι μέχρις οὐκ ἀπομεθύουσιν, ἢ παρὰ τὸ μεθύω τὸ ἀμελῶ.

{1[ΨΑΛΜΟΣ ΚΓ΄.]}

1 ΠΟΤΑΜΟΣ παρὰ τὸ ποτάζω, τὸ ῥέω, ἢ παρὰ τὸ πότιμον ὕδωρ ἔχειν. ὩΜΟΣΕ, τὸ ΜΟ μικρόν, διατί; Ἰστέον, οἷον ἡ τρίτη συζυγία τῶν περισπωμένων ἐπὶ τοῦ μέλλοντος θέλει ἔχειν τὸ Σ ἢ τὸ Ω, καὶ πάντοτε μὲν διὰ τοῦ Ω, πλὴν τοῦ ἀρόσω, οἷον μόσω, ὀνόσω, καὶ βόσω τὸ τρέφω.

{1[ΨΑΛΜΟΣ ΚΔ΄.]}

1 ΠΡΑΟΣ, παρὰ τὸ ῥᾶον, οἷον σημαίνει τὸ εὐκόλον· ἔχει δὲ τὸ Ι, τὰ γὰρ εἰς ΩΝ δισύλλαβα καθαρὰ διφθόγγῳ παραληγόμενα δ' εἰσὶ· καὶ τὰ μὲν δύο ἐκφωνεῖ τὸ Ι, πλείων, μείων· τὰ δὲ δύο οὐχί, ῥᾶων, λῶων. ἸΛΑΣΘΗΤΙ, ἐκ τοῦ ἰλῶ ἰλάσω, τὸ δὲ ΙΛΩ ἐκ τοῦ ἰλῆως, τοῦτο παρὰ τὸ ἔλος, τροπῇ τοῦ Ε εἰς Ι. ΑΥΛΙΖΩ, ἐκ τοῦ αὐλῆ· τοῦτο παρὰ τὸ αὐῶ, τὸ λάμπω, αὐῆ καὶ αὐλῆ. 136 ΔΗΛΩΣΩ ἐκ τοῦ δηλῶ, τοῦτο δὲ ἐκ τοῦ δῆλος, οἷον σημαίνει τὸν φανερόν, τοῦτο ἐκ τοῦ δαλός, τροπῇ τοῦ Α εἰς Η καὶ ἀναδόσει τοῦ τόνου. ἈΝΑΓΚΗ, παρὰ τὸ ἀγῶ ἀγῆ καὶ ἀνάγκη, ἐπειδὴ τὸ ταῖς ἀγκάλαις κρατούμενον κατὰ δύναμιν ἀφυκτότερον κρατεῖται, ἢ παρὰ τὸ ἀκος, οἷον σημαίνει τὴν θεραπείαν, πρὸς ἣν ἀκος οὐκ ἔστιν εὐρεῖν. ΜΙΣΟΣ παρὰ τὸ μύω τὸ κάμνω.

{1[ΨΑΛΜΟΣ ΚΕ΄.]}

1 ΕΥ'ΑΡΕΣΤΩ ἐκ τοῦ ἀρετῶ, καὶ πλεονασμῶ τοῦ Σ ἀρεστῶ καὶ εὐ'αρεστῶ· τοῦτο παρὰ τὸ ἀρετῇ· τὸ δὲ παρὰ τὸ ἐρῶ, τὸ ἐπιθυμῶ, ἐρατῇ, καὶ ἐν ὑπερβίβασμῶ ἀρετῇ. ΔΩΡΟΝ παρὰ τὸ δίδωμι, δώσω, δῶρον.

{1[ΨΑΛΜΟΣ ΚΣ'.]}

1 ΔΕΙΛΙΩ, ἐκ τοῦ δειλός, τοῦτο παρὰ τὸ δέος, οἷον σημαίνει τὸν φόβον, δειλῶς καὶ δειλός· σημαίνει δύο, ὡς τὸ ὥμοι ἐγὼ δειλός· καὶ τὸν ἀνδρῶνα, ὡς τὸ ἐνθ' οἷον τε δειλὸς ἀνὴρ οἷον τ' ἀλκιμος ἐξεφάνθη. ΔΕΙΛΑΙΟΣ, τὸ ΛΑΙ δίφθογγον, διατί; Τὰ εἰς ΟΣ καθαρὰ ἀπὸ τῶν εἰς ΟΣ παρηγμένα ἀρσενικὰ διὰ τῆς ΑΙ διφθόγγου γράφεται, οἷον, βίβλος βίβλαιος, δειλὸς δειλῆος. ἘΓΓΥΣ ἐπίρρημα τοπικόν, γίνεται δὲ παρὰ τὸ γῆ καὶ τῆς ἐν προθέσει. ΦΑΓΕΙΝ, παρὰ τὸ φήγω, ὁ δεύτερος ἀόριστος ἐφαγον, ὁ μέλλων δεύτερος φαγῶ, καὶ τὸ ἀπαρέμφατον φαγεῖν. ΜΙΑΝ, ὄνομα θηλυκόν. ΘΕΩΡΩ παρὰ τὸ θεός καὶ τοῦ ὁρῶ τὸ βλέπω· τὸ Ω μέγα διατί; Τὰ παρὰ τὸ ὁρῶ γινόμενα διὰ τοῦ Ω μεγάλου γράφεται. ΠΕΤΡΑ, παρὰ τὸ ῥαδίως πέτασθαι κατὰ ἀντίφρασιν. ἈΛΑΛΑΖΩ, παρὰ τὸ λῶ, τὸ λαλῶ, λαλάζω, καὶ ἄλλα 137 λάζω μετὰ τοῦ ἐπιτατικοῦ Α, ἡ ἐκ τοῦ ΑΛΑ οἷον σημαίνει τὸν θόρυβον. ἈΠΟΣΚΟΡΑΚΙΖΩ, ἐκ τοῦ κόραξ κόρακος κορακίζω· σημαίνει δὲ τὸ καταλιμπάνω· λέγουσι γὰρ, οἷον τινὲς παρεκάθητο πόλιν τοῦ παραλαβεῖν αὐτήν, εἰ ἀν[] sic) ἰδῶσι κόρακας, καὶ μετὰ ἀσβέστου λευκάναντες αὐτοὺς ἀπέλυσαν, οὗς ἰδόντες οἱ πολέμιοι ἐπὶ ἤλθον καὶ ἐπόρθησαν τὴν πόλιν, καὶ ἀπὸ τούτου λέγεται τὸ ἀποσκορακίζω. ΜΗΤΗΡ παρὰ τοῦ μὴ τηρεῖσθαι· αἱ γὰρ γυναῖκες πρὶν λυμανθῆναι τὴν ἑαυτῶν παρθενίαν τηροῦνται, ἡνίκα δὲ γίνονται μητέρες, οὐ τηροῦνται. ΜΗ ΠΑΡΑΔΩΣ, ὑποτακτικόν ἐκ τοῦ δίδωμι, ὁ δεύτερος ἀόριστος ἐδῶν, ὁ ὑποτακτικὸς ἐὰν δῶ, ἐὰν δῶς, καὶ παραδῶς. ἘΑΥΤΗ, ἐκ τοῦ ἐμὲ ἐ· καὶ τοῦ αὐτῇ γίνεται ἑαυτή· δασύ νεται, ἐπειδὴ προαναλαμβάνει τοῦ προαρκτικοῦ φωνήεντος τὸ πνεῦμα.

{1ΨΑΛΜΟΣ ΚΖ'.}

1 ΣΙΩΠΩ, ἐκ τοῦ σιγῶ καὶ τοῦ οἷον ψ, οἷον σημαίνει τὴν φωνήν. Τὸ δὲ σιγῶ παρὰ τὸ σίζω τὸ ἡχόν ἀποτελῶ, κατὰ ἀντίφρασιν. Τὸ Ω μέγα, διατί; Τὰ παρὰ τὸ ὀπῇ καὶ ὀχῇ συντιθέμενα διὰ τοῦ Ω μεγάλου γράφεται· σιωπῶ, εὐχῶ. ΟἶΚΟΔΟΜΩ, ἐκ τοῦ οἶκος καὶ τοῦ δέω τὸ οἶκοδομῶ.

{1[ΨΑΛΜΟΣ ΚΗ'.]}

1 ἘΝΕΓΚΑΤΕ, ἐκ τοῦ ἐνέγκω, ἐνέγξω, ἡνεγκα, καὶ σημαίνει τὸ εἰπα καὶ ἡνεγκα. ΚΡΙΩΝ, παρὰ τὸ κεκρίσθαι τὴν τρίχα· διαφέρουσι γὰρ αἱ τρίχες τῶν κριῶν τῶν ἄλλων ζώων· ἡ κεραὸς τις ὦν, καὶ κατὰ συγκοπὴν καὶ τροπὴν τῶν διχρόνων εἰς δίχρονον. ΚΕΔΡΟΣ, παρὰ τὸ ἐν τῷ καίεσθαι ἰδρῶν, ἡ παρὰ τὸ χεῖν ἰδρῶτα. ΛΙΒΑΝΟΣ, παρὰ τὸ λίαν βαίνειν, ἡ παρὰ τὸ λείβω τὸ σπένδω. Λίβανος καὶ λιβανωτὸς διαφέρει· Λίβανος μὲν 138 ἐστὶ τὸ ὄρος, καὶ τὸ δένδρον, λιβανωτὸς δὲ τὸ ἀπὸ δένδρου δάκρυον θυμιώμενον. ἘΡΗΜΟΣ, παρὰ τὸ ἐραν μόνην ἐχειν.

{1[ΨΑΛΜΟΣ Λ'.]}

1 ΕΥ'ΡΥΧΩΡΟΣ, παρὰ τὸ εὐρύς καὶ τοῦ χῶρος· τὸ δὲ εὐρύ παρὰ τὸ εὐμόριον καὶ τὸ ὁρούω τὸ ὁρμῶ· τὸ δὲ χῶρος παρὰ τὸ γῶ τὸ χωρῶ. ΓΕΪΤΩΝ παρὰ τὸ γέα· οἷον περ διὰ τοῦ Ε ψιλοῦ γράφεται γεῖτων καὶ γεῖτων κράσει. ΝΕΚΡΟΣ παρὰ τὸ νῆ στερητικόν καὶ τοῦ κῆρ, κηρὸς, οἷον σημαίνει τὴν ψυχὴν, ὁ ἐστερημένος τῆς ψυχῆς. ἈΠΟΛΩΛΟΣ ἀπὸ τοῦ ὀλῶ ὀλέσω, ὁ παρακείμενος ὡλεκα, ὁ μέσος ὡλα, καὶ ἄττικῶς ὡλλα, ἡ μετοχὴ ὀλωλῶς, καὶ τὸ οὐδέτερον ὀλωλός. ΨΟΓΟΣ, παρὰ τὸ ψέγω ῥῆμα. ΛΑΛΟΣ, παρὰ τὸ λῶ τὸ λαλῶ, λάλος καὶ ἄλαλος.

{1[ΨΑΛΜΟΣ ΚΘ'.]}

1 ἘΣΠΕΡΑ, παρὰ τὸ εἴσω φέρειν, εἴσωφέρα τις οὐσα, καὶ ἐν συγκοπῇ ἐσπέρα, ἥ παρὰ τὸ εἴσω περᾶν. Ἐκ τοῦ κλαίω, κλαύσω, ΚΛΑΥΘΜΟΣ. ΕΥΘΥΝΙΑ, ἐκ τοῦ εὐθυνώ, τοῦτο δὲ παρὰ τὸ εὐ μόνιον καὶ τὸ θύω τὸ ὀρμῶ. ΚΑΛΛΟΣ, παρὰ τὸ κάζω τὸ κοσμῶ, ἥ παρὰ τὸ ἀλῶμι (σιξ) τὸ πηδῶ. ΣΑΚΚΟΣ παρὰ τὸ σάσσω τὸ φορτῶ, ἥ τὸ στρωννύω.

{1[ΨΑΛΜΟΣ ΛΑ'.]}

1 ἈΦΕΘΗΝ, ἐκ τοῦ εἴημι, τὸ συγχωρῶ, ὁ μέλλων ἥσω, ὁ παρακείμενος ἥκα, ὁ παθητικὸς εἴμαι, ὁ ἀόριστος πρῶτος εἴθην καὶ ἀφέθην. ἈΚΑΝΘΑ παρὰ τὸ ἐν τῇ ἀκῇ θέειν, ἥ ἐν τῇ ὀξύτητι. 139 Ἐκ τοῦ ΣΥΝΕΤΙΖΩ, συνετίσω, καὶ Ἀττικὸς μέλλων, συνετιῶ. ΣΥΜΒΙΒΩ, ἐκ τοῦ βῶ, βαίνω, καὶ κατὰ ἀναδιπλασιασμόν, βιβῶ καὶ συμβιβῶ. ἩΜΙΟΝΟΣ, ἐκ τοῦ ἥμισυς καὶ τοῦ ὄνος, τὸ δὲ ἥμισυς παρὰ τὸ ἄμα ἴσος εἶναι, τὸ δὲ ὄνος παρὰ τὸ ὄνῳ τὸ ὠφελῶ. ΚΗΜΟΣ, παρὰ τὸ κάμπτω, καμὸς καὶ κημός. ΧΑΛΙΝΟΣ, παρὰ τὸ χαλᾶν τὰ ἡνία. Τὸ ΛΙ Ι, διατί; Τὰ εἰς ΝΟΣ ὀξύτονα, μὴ ὄντα παρώνυμα, διὰ τοῦ Ι γράφεται, οἷον πυκινός, ἀληθινός, τὸ δὲ χαλινός διὰ τοῦ Ι γράφεται. Τὸν χρόνον εἴφυγε, μακρὸν γὰρ εἴχει τὸ Ι. ΣΙΑΓΩΝ, παρὰ τὸ σείω καὶ τὸ ἄγω τὸ φέρω, σιαγόνος. Ὁ κανών· τὰ εἰς ΩΝ ὀξύτονα τρέπουσι τὸ Ω εἰς Ε εἴπι γενικῆς, οἷον λαγὼν λαγόνος, σιαγὼν σιαγόνος. ἈΓΧΩ παρὰ τὸ ἄγω.

{1[ΨΑΛΜΟΣ ΛΒ'.]}

1 ΚΙΘΑΡΑ παρὰ τὸ κινεῖσθαι ῥαδίως, ἥ παρὰ τὸ κινεῖν εἰς ἑρώτας τοὺς ἀκούοντας, ἥ παρὰ τὸ κινεῖν τὰς θαιρούς. ΔΕΚΑΧΟΡΔΩΙ παρὰ τὸ δέκα καὶ τοῦ □ sic) χορδῇ, τοῦτο παρὰ τὸ χωρεῖν τὴν ἐδωδὴν, τὴν τροφήν, ἥ παρὰ τὸ χέειν τὴν ὥδην. ἈΣΚΟΣ, παρὰ τὸ σχῶ, τὸ κρατῶ, ΣΧΟΣ, καὶ μετὰ τοῦ στερητικοῦ Α ἀσκός, τροπὴ τοῦ δασέος εἰς ψιλόν. ΘΗΣΑΥΡΟΣ, ἐκ τοῦ τίθημι, θήσω, θησαυρός. ΔΙΑΣΚΕΔΑΣΩ, ἐστὶ χέω, καὶ σημαίνει τὸ σκορπίζω, καὶ ἐξ αὐτοῦ γίνεται σχεδάζω, καὶ σκεδάζω. ΛΙΜΟΣ, παρὰ τὸ λείπω, λιπὸς καὶ λιμός.

{1[ΨΑΛΜΟΣ ΛΓ'.]}

1 ἘΠΕΪΝΑΣΑ, ἐκ τοῦ πεινῶ, τοῦ ἐκ τοῦ πείνα, τὸ δὲ παρὰ τὸ πένω τὸ ἐνεργῶ. Τὸ ΠΕΙ δίφθογγον διατί; Τὰ διὰ τοῦ ΙΝΑ θηλυκὰ διὰ τοῦ Ι γράφεται, οἷον, Μαρίνα, Κωνσταντίνα, πλὴν τοῦ πείνα. ἘΛΑΤΤΩ ἐκ τοῦ ἐλάττων, τοῦτο παρὰ τὸ ἐλαχὺς, ἐλαχὺ 140 τερος, ἐλαχίων, ἐλάσσων καὶ ἐλάττων, καὶ ἐξ αὐτοῦ ῥῆμα ἐλαττώ. ΠΛΗΜΜΕΛΩΝ, παρὰ τὸ πάλιν καὶ τὸ μέλλω, τὸ βραδύνω, πάλιν μελῶ, καὶ ἐν συγκοπῇ καὶ τροπῇ τοῦ Α εἰς Η πλημ μελῶ.

{1[ΨΑΛΜΟΣ ΛΔ'.]}

1 ΘΥΡΕΟΣ σημαίνει τὸ ὄπλον, καὶ γίνεται παρὰ τὸ θύρα θυρός, καὶ πλεονασμῶ τοῦ Ε θυρεός. ὈΛΙΣΘΟΣ παρὰ τὸ ὀλως θέειν. ΚΟΛΠΟΣ παρὰ τὸ κοῖλον, ὃ σημαίνει τὸ βαθύ. ΣΚΥΘΡΩΠΟΣ, παρὰ τὸ σκύζω, τὸ ὀργίζομαι, καὶ ὡψ, ὡποῖς, ἥ παρὰ τὸ σκυθρωποὺς ὡπας εἴχειν, ἥ παρὰ τὸ χύτρα χυ τρωπὸς καὶ σκυθρωπός. ΕΥΓΕ, ἐπίρρημα μεσότητος, ἀντὶ τοῦ καλῶς· ἥ ἐπίρρημα ἐμπαιγμοῦ. ΕἴΠΑΙΣΑΝ, ἐκ τοῦ εἴπω, τὸ λέγω, ὁ μέλλων εἴψω □ sic), ὁ ἀόριστος πρῶτος εἴπα, ἡ μετοχὴ ὁ εἴπας, τοῦ εἴπαντος, καὶ τὸ εὐκτικόν, εἴπαιμι, εἴπαις, εἴπαι, καὶ οἴῳνες εἰώθασιν ἐν τοῖς τρίτοις προσώποις τῶν εὐκτικῶν ἐπεντιθέναι τὸ Ν. Κανὼν γάρ ἐστὶν ὁ λέγων, ὅτι πᾶν πρόσωπον εἰς λῆγον προσθέσει τοῦ Σ ποιεῖ τὸ

δεύτερον. Τὸ πρῶτον τῶν πληθυντικῶν εἰπαίημεν τὸ τρίτον εἰπαίησαν, καὶ ἐν συγκοπῇ εἴπαισαν.

{1[ΨΑΛΜΟΣ ΛΕ΄.]}

1 ἈΒΥΣΣΟΣ, παρὰ τὸ δύω, τὸ ὑπαισέρχομαι, δύσος καὶ ἄβυσσος, ἢ παρὰ τὸ βύω βύσσω, βυσσὸς καὶ ἄβυσσος, οἶονεῖ ἢ μὴ ὑπὸ τινος ὑπαισερχομένη. Τὸ βύω σημαίνει δύο, τὸ ὑπαισέρχομαι, τὸ σφραγίζω, ὡς τὸ "βυούσης τὰ ὠ̃τα αὐ̃της."

{1[ΨΑΛΜΟΣ ΛΣ΄.]}

1 ΖΗΛΩ, παρὰ τὸ ζῆλος, τοῦτο παρὰ τὸ ζέειν ὁ̃λος, ζέελος καὶ ζῆλος. ΛΑΧΑΝΟΝ, παρὰ τὸ λαχαίνω τὸ σκάπτω, καὶ ἀπὸ τοῦ λὰ καὶ τοῦ χαίνειν ἄνω, ἢ βλέπειν. 141 ΜΕΣΗΜΒΡΙΑ, παρὰ τὸ μέσος καὶ τὸ ἡμέρα, μεσημερία, καὶ μεσημβρία. ἸΚΕΤΕΥΩ, ἐκ τοῦ ἰκέτης, τοῦτο παρὰ τὸ ἦ̃κω τὸ ἐ̃ρχομαι τὸ παθητικὸν ἰ̃κομαι, τὸ τρίτον ἰ̃κεται, καὶ ἐξ αὐ̃τοῦ ἰκέτης. ΤΡΥΦῆ παρὰ τὸ θρυφή, καὶ τρυφή. ΘΡΩ, ἐκ τοῦ ὠρῶ, τὸ φυλάσσω, πλεονασμῶ τοῦ Τ τωρῶ, καὶ γράφεται διὰ τοῦ Ω μεγάλου, ὅτι τὰ παρὰ τὸ ὠρῶ τὸ φυλάσσω γινόμενα διὰ τοῦ Ω μεγάλου γράφεται, τροπῇ τοῦ μακροῦ εἰς μακρὸν, τηρῶ. ΒΡΥΧΩ ἐπὶ τοῦ ἀνθρώπου, βρύχω βαρύτονον, ἐπὶ τῶν ἄλλων ζῶων περισπώμενον, βρυχῶ. ΚΡΕΙΣΣΟΝ, ἐκ τοῦ κρατὺς, κρατίων, κράσσων, καὶ τροπῇ τοῦ Α εἰς Η, καὶ πλεονασμῶ τοῦ Ι, κρεῖσσον. Ἔστι δὲ ἐπὶ ῥρημα. ΠΛΟΥΤΟΣ πολυτέτος τις ὠ̃ν, ἐκ τοῦ πολὺς καὶ τοῦ ἔ̃τος, ὁ ἄπο πολλῶν ἔ̃τω̃ν συναγόμενος. ΔΑΝΕΙΖΩ, ἐκ τοῦ δάνω, τοῦτο παρὰ τὸ δίδοσθαι μετὰ ἀνί̃ας.

{1[ΨΑΛΜΟΣ ΛΖ΄.]}

1 ΣΤΗΡΙΖΩ, παρὰ τὸ ἴστημι, στήσω, γίνεται κατὰ παραγωγὴν ἐρρίζω (στηρίζω). ΦΟΡΤΙΟΝ, ἐκ τοῦ φόρτος, τοῦτο παρὰ τὸ φέρω. ὨΖΕΣΑΝ, ἐκ τοῦ ὄζω γίνεται ὄζω̃ ὀζέσω, ὁ ἀόριστος πρῶτος ὠ̃ζεσα, τὸ τρίτον τῶν πληθυντικῶν ὠ̃ζεσαν. ἙΣΑΠΗΣΑΝ, ἐκ τοῦ σήπω, σήψω, ὁ δεύτερος ἀόριστος ἔ̃σα πον, ὁ παθητικὸς ἔ̃σαπην, τὸ τρίτον τῶν πληθυντικῶν ἔ̃σαπησαν τὸ δὲ σήπω παρὰ τὸ σῆς, ὃ σημαίνει τὸν σκώληκα τοῦτο παρὰ τὸ σῶ τὸ κινῶ, ὁ μέλλων σῆσω, καὶ ἀποβολῇ τοῦ Ω σῆς καὶ γίνεται σητός. ΜΩΛΩΨ, παρὰ τὸ ὀλῶ, τὸ συστρέφω καὶ φθείρω, ὁ μέλλων ὀλῶ̃, ὁ παρακείμενος ὠ̃λεκα, ὁ παθητικὸς ὠ̃λεμαι, καὶ ἐν συγκοπῇ ὠ̃λμαι, καὶ ἐξ αὐ̃τοῦ ὠ̃λμος, καὶ ἐν ὑπερβίβασμῶ μῶλος, ἢ συστροφή, ὡς τὸ "μῶλον Ἄρης," καὶ ἐξ αὐ̃τοῦ μῶλωψ ἢ ἡ ἐκ τοῦ πολέμου γινομένη πληγὴ, ἢ παρὰ τὸ βοῦς βοὸς καὶ τὸ λέπω, τὸ λεπίζω, βῶλωψ καὶ μῶλωψ. 142 κυρίως γὰρ μῶλωπες λέγονται αἱ ἐκ τῶν βοῶν πληγαί ἢ παρὰ τὸ βοῦ ἐπιτατικὸν μόριον καὶ τὸ λέπω τὸ λεπίζω. ΨΥΑ, παρὰ τὸ ξύω, ξύσω, κατὰ ἀντίφρασιν, ἢ ἐν εὐχερῶς κινεῖσθαι οὐ δυνάμεθα, ἢ παρὰ τὸ ὀπίσω, συγκοπῇ καὶ κράσει τοῦ Π Σ εἰς Ψ, ἢ ὀπίσω ἄγουςα. ἙΜΠΑΙΓΜΟΣ ἐκ τοῦ παί̃ς, παί̃δος, παίζω, καὶ κατὰ κράσιν παίζω, καὶ ἐξ αὐ̃τοῦ ἐμπαιγμός. ΒΙΑΖΩ ἐκ τοῦ βία̃ τοῦτο παρὰ τὸ ἰ̃ς, ὃ σημαίνει τὴν δύναμιν. ΚΩΦΟΣ, παρὰ τὸ κεκόφθαι τὴν ὁ̃πα, ἢ τὴν φωνήν οἱ γὰρ κωφοὶ μὴ ἀκούοντες οὐδὲ λέγουσιν ἢ κενόπος τις ὠ̃ν, ὁ μήτε ἀκούων μήτε φθεγγόμενος. ἈΛΓΗΔΩΝ, παρὰ τὸ ἀλγῶ, ἀλγήσω, ἀλγηδών τὸ δὲ ἀλγῶ παρὰ τὸ ἄλγος, τοῦτο παρὰ τὸ λέγω τὸ φροντίζω. ΜΕΡΙΜΝΩΝ παρὰ τὸ μέριμνα, τοῦτο παρὰ τὸ μερίζω, μερίσω, μεμέρικα, μεμέρισμαι, μέριμνα̃ ἐτυμολογεῖται (δὲ) παρὰ τὸ μερίζειν τὸν νοῦν. ΚΑΙΝΙΖΩ, παρὰ τὸ καινὸν, τὸ νεωστὶ κατεσκευασμένον.

{1[ΨΑΛΜΟΣ ΛΗ΄.]}

1 ἈΛΓΗΜΑ, παρὰ τὸ ἀλγῶ, ἀλγήσω, ἢ λγηκα, ἢ λγημαι. ΠΑΛΑΙΣΤΑΣ, ἀντὶ τοῦ μετρητάς γίνεται δὲ παρὰ τὸ πάλλω, τὸ κινῶ. Ὁ παθητικὸς παρακείμενος

πέπαλμαι, καὶ ἐξ αὐτοῦ παλάμη, δι' ἧς χεὶρ κινεῖται, καὶ ἐκ τούτου γίνεται παλαίω· ὁ παθητικὸς παρακείμενος πεπάλαισμαι, τὸ τρίτον πεπάλαισται, καὶ ἐξ αὐτοῦ παλαιστής, ἢ παρὰ τὸ πελάζειν τὰ ὀστά. Ἔστι δὲ καὶ τετραδάκτυλον μέτρον, κατὰ τὴν δ' δακτύλων ὀρδινὴ καὶ ἀνθεσιν (ὀρδινάϊαν σύνθεσιν). ΟΥΘΕΝ· ἐστὶν εἴς ἐνός, καὶ τὸ οὐδέτερον εἶν. Γίνεται δὲ οὐδέ· εἶν, καὶ ἐν συγκοπῇ οὐδέ·ν καὶ τροπῇ τοῦ Δ εἰς Θ οὐθέ·ν. ΜΕΝΤΟΙ ΓΕ ἐπίρρημα μεσότητος, ἐκ τοῦ ΜΕΝ συνδέσμου καὶ τοῦ ΤΟΙ καὶ τοῦ ΓΕ παραπληρωματικοῦ συνδέσμου. Εἴκω·Ν παρὰ τὸ εἴκω τὸ ὁμοίω. Εἴκω·ν προτομῆς διαφέρει· εἴκω·ν μὲν ἀνθρώπου, προτομὴ δὲ λέγεται ἵππου. ἘΚΩΦΩΘΗΝ ἐκ τοῦ κωφός, τοῦτο παρὰ τὸ κεκόφθαι 143 τὴν οὔπα. Κωφός καὶ ἐννεὸς διαφέρει. Κωφός ἐλέγετο παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ὁ μὴ φθεγγόμενος, καὶ Ὀμηρος, "κύματι κωφῶ," νῦν δὲ κωφός ὁ τὴν ἀκοὴν βεβλαμμένος· ἐννεὸς δὲ, ὁ εἴς τινος σημείου θαυμάζων καὶ μένων ἀφώνος. ΜΑΣΤΙΞ, ἐκ τοῦ μαστίζω, τοῦτο παρὰ τὸ μᾶσσω τὸ μαλάσσω, ἢ παρὰ τὸ ἱμάσσω, ὃ σημαίνει τὸ πλήσσω. ἈΡΑΧΝΗ παρὰ τὸ ἀναριχᾶσθαι, ἢ παρὰ τὸ ἀραιὰ ἰχνη εἶχειν. ἌΝΕΣ, ἐκ τοῦ εἶναι τὸ συγχωρῶ, ὁ μέλλων ἦσω, ὁ δεῦτερος ἀόριστος ἦ·ν, ἢ μετοχὴ εἶς, εἶντος, καὶ τὸ προστακτικὸν εἶς καὶ ἄνες. ἈΝΑΨΥΞΩ ἐκ τοῦ ψύχω τὸ ζωογονῶ.

{1[ΨΑΛΜΟΣ ΛΘ'.]}

1 ἸΛΥΣ παρὰ τὸ ἰλζω τὸ καθέζομαι, ἢ παρὰ τὸ εἰλῶ τὸ συστρέφω· σημαίνει δὲ τὸν ῥύπον, ὃθεν καὶ ἰλυποδεῖν λέγεται, παρὰ τὸ ἰλύν ἐν τοῖς ποσὶν αἵρειν· ἢ παρὰ τὸ ὑλῆ, ἰλῦς· τοῦτο παρὰ τὸ ὑλῶ τὸ βρέχω, ὃθεν καὶ μακρὸν εἶχει τὸ Υ. ΒΥΒΛΙΟΝ παρὰ τὸ βύω, τὸ ἀσφαλίζω, ἢ παρὰ τὸ τοὺς βίους βάλλεσθαι ἐν αὐτῷ. Τὸ ΒΛΙ Ι, διατί; Τὰ διὰ τοῦ ΙΟΝ οὐδέτερα μονογενῇ πρὸ μιᾶς ἔχοντα τὸν τόνον, μὴ ἀπὸ τῶν διὰ τοῦ ΕΥΩ ῥημάτων γινόμενα, διὰ τοῦ Ι γράφονται, οἷον ἐρκίον, τειχίον, ψωμίον, σταυρίον, βυβλίον παροξύτονα· τὰ διὰ τοῦ ΙΟΝ ὑποκοριστικά, εἰ μὲν ἡ ⊕ sic) δακτυλικά, πρὸ μιᾶς ἔχει τὸν τόνον, οἷον χρυσίον, παιδίον· εἰ δὲ τριβράχεια, προπαροξύτόνως, οἷον φόνιον, μόδιον. ΚΩΛΥΩ παρὰ τὸ χωλός, τοῦτο παρὰ τὸ κῶλον, ὃ σημαίνει τὸ ὀστοῦν. ΤΡΙΧΑΣ, ἐκ τοῦ θρίξ, καὶ κλίνεται τριχός.

{1ΨΑΛΜΟΣ Μ'.}

1 ΣΥΝΙΩΝ, ἐκ τοῦ ἰῶ τὸ προῖω, ἰὼν καὶ συνιών. ἈΡΡΩΣΤΙΑ, ἐκ τοῦ ῥῶ, ῥώσω, ῥωστός, καὶ ἀρρωστος. 144 ἈΠΟΘΑΝΕΙΤΑΙ ἐκ τοῦ θνῶ, θνήσκω, ὁ δεῦτερος ἀόριστος ἐθανον, ὁ μέλλων δεῦτερος θανῶ, ὁ μέσος μέλλων δεῦτερος θανοῦμαι. ΨΙΘΥΡΙΖΩ, παρὰ τὸ ψίω [καί] τὸ λεπτύνω, καὶ τὸ θύρα, ὃ σημαίνει περιφραστικῶς τὰ χεῖλη, τὸ τῇ φωνῇ λεπτολογεῖν. ΠΤΕΡΝΙΖΩ παρὰ τὸ πτέρνα, τοῦτο παρὰ τὴν εἶραν πατεῖν, πάτερνα καὶ πτέρνα. ΒΕΒΑΙΩ παρὰ τὸ βέβαιος· τοῦτο παρὰ τὸ βαιδόν, ὃ σημαίνει τὸ μικρὸν, καὶ τὸ ἀληθές, τοῦτο ἐκ τοῦ βίβημι, βήσω, ὁ δεῦτερος ἀόριστος ἐβην, ἢ μετοχὴ βᾶς, βάντος, καὶ ἐξ αὐτοῦ βαιός, καὶ κατὰ ἀναδιπλασιασμόν βέβαιος. {1[ΨΑΛΜΟΣ ΜΑ'.]} 1 ΤΡΟΠΟΣ ἐκ τοῦ τρέπω. ΠΟΘΩ ἐκ τοῦ πόθος, τοῦτο ἐκ τοῦ πήθω, πάσχω, ὁ γὰρ ποθῶν τινα προαιρεῖται τι παθεῖν ὑπὲρ αὐτοῦ. ἮΧΟΣ παρὰ τὸ χέω, μετὰ τοῦ ἐπιτατικοῦ Α, ἄχος, καὶ τροπῇ τοῦ Α εἰς Η, ἡχος. ΧΟΡΤΑΖΩ, ἐκ τοῦ ἐορτῇ, τοῦτο παρὰ τὸ ἐρῶ τὸ ἐπιθυμῶ, ἢ παρὰ τὸ ἐδόν, ὃ σημαίνει τὸ ἀγαθόν. ΛΥΠΗ παρὰ τὸ λύειν τὸ πῖον, ἢ παρὰ τὸ λύειν τοὺς ὠπας, ἢ τοὺς ὀφθαλμούς. Διαιρεῖται δὲ λύπη εἰς δ'· εἰς ἄχος, εἰς ἔχθος (ἄχος), εἰς φθόνον, καὶ εἰς ἔλεον. Καὶ ἄχος ἐστὶ λύπη βαρύνουσα καὶ ἐνοχλοῦσα ἐπὶ ἀφορήτοις συμβάσεσι, φθόνος δὲ λύπη ἐπὶ ἀλλοτρίοις ἀγαθοῖς, καὶ ἔλεος λύπη ἐπὶ ἄλλοις τρείς κακοῖς. ἸΟΡΔΑΝΗΣ, τὸ Ι καὶ τὸ ΟΡ μικρὸν, διατί; Πᾶν ὄνομα Ἑλληνικόν τε καὶ βάρβαρον ἀπὸ τῆς ΙΩ συλλαβῆς ἀρχόμενον διὰ τοῦ Ι καὶ Ω μεγάλου γράφεται, πλὴν τοῦ Ἰόβας, Ἰοβιανός, Ἰόλαος, Ἰοκάστη, Ἰορδάνης, Ἰόππη, Ἰούδ· Ἰοφῶν, Ἰόνιος, Ἰορδάνης

·Ο κανών· τὰ εἰς ΝΗΣ κύρια, μηπαρ' ουδέτερου συντιθέμενα, εἰς ΟΥ ἔχει τὴν γενικὴν, Μη ριόνης Μηριόνου, Ἰορδάνης Ἰορδάνου. ἙΡΜΩΝΙΕΙΜ· τὰ εἰς εἰμ λήγοντα οὐνόματα, βάρβαρά τε καὶ ἔθνικα ὀξύτονα, διὰ τῆς ΕΙ διφθόγγου γράφεται, οἶον 145 Ἑρμωνιεῖμ, Ἐλιδκεῖμ, Σεναχηρεῖμ, πλὴν τοῦ Βενιαμῖν. Ἰερουσαλήμ δὲ καὶ Σαλήμ, Η. ΚΑΤΑΡΑΚΤΗΣ ἐκ τοῦ ῥῶ τὸ φθείρω, ῥάσσω, ῥάκτης καὶ καταράκτης. ΜΕΤΕΩΡΙΣΜΟΣ, ἐκ τοῦ μετεωρίζω, τοῦτο ἐκ τοῦ μετέωρος, τὸ δὲ μετέωρος παρὰ τὸ αἰίρω τὸ κουφίζω, καὶ ἐξ αὐτοῦ οὐνομα αἶρος, καὶ τροπῇ τοῦ Α εἰς Ο οἶρος, καὶ ἐν ὑπερβί βασμῶ οἶρος, καὶ τροπῇ τῆς ΟΙ διφθόγγου εἰς Ω ἔωρος, καὶ μετὰ τῆς μετὰ προθέσεως, μετέωρος. ΚΥΜΑ παρὰ τὸ κυκῶ τὸ παράγω (ταράττω) ἔστι δὲ τὸ κῦ μακρόν. {1ΨΑΛΜΟΣ ΜΓ'}.1 ΒΡΑΧΙΩΝ τὸ ΧΙ Ι; Διατί; Τὰ διὰ τοῦ ΙΟΝ ουδέτερα τροπῇ τοῦ Ω εἰς Ο ἐπὶ γενικῆς βαρύτονα οὐντα, εἴτε κοινὰ, εἴτε ... ἀποστρέφεται τὴν ΕΙ δίφθογγον. ΝΥΝΙ ἐκ τοῦ νῦν κατ' ἐπέκτασιν τοῦ Ι. Τί διαφέρει τὸ νῦν τοῦ νυνί; Τὸ μὲν γὰρ νυνὶ καθόλου ἐπὶ τοῦ ῥήματος τάσσεται τῶν γ' χρόνων, τὸ δὲ νῦν ἐπὶ μόνου τοῦ ἐνεστώτος. ΧΛΕΥΑΣΜΟΣ, ἀπὸ τοῦ χλευάζω, τοῦτο παρὰ τὸ χλεύη, τοῦτο παρὰ τὸ κλέπτω, κλέη καὶ χλέη. ΚΙΝΗΣΙΣ, παρὰ τὸ κινῶ, τοῦτο παρὰ τὸ ἰς ἵνο'ς, οὐ σημαίνει τὴν δύναμιν {1ΨΑΛΜΟΣ ΜΔ'}.1 ΛΟΓΟΣ, παρὰ τὸ λέγω, λόγος σημαίνει ζ' λόγος λέγων, ὁ ἐνδιάθετος λογισμὸς, καθὼς λογικοὶ καὶ διαλογικοὶ ἔσμεν· λόγος καὶ ἡ φροντίς, ὡς οὐκ ἔστιν λέγωμεν, οὐκ ἔστι λόγου ἀξίος λέγεται λόγος καὶ ὁ ἀπολογισμὸς, ὡς ὁ ἡγεμὼν πρὸς τοὺς ἑαυτοὺς· καὶ ἡ ἀπολογία, ὡς τὸ, ἔδωκε περὶ τούτου λόγον· λόγος λέγεται καὶ ὁ καθόλου, ὁ περιέχων ἐν ἑαυτῷ πᾶσαν λέξιν· λόγος καὶ ὁ ὅρος, ὡς οὐκ ἔστιν λέγωμεν, ἀπόδος τὸν τοῦ ζώου λόγον· λόγος καὶ ἡ αὐτοψεί διάνοια δηλοῦσα τῶν λέξεων τὴν παράθεσιν, τουτέστιν ὁ κατὰ τὴν σύνταξιν λόγος. 146 {1ΨΑΛΜΟΣ ΜΣ'}.1 ἈΝΕΒΗ, βῆμι, ὁ μέλλων, βήσω, ὁ δευτερός ἀόριστος ἔβην, τὸ τρίτον ἔβη, καὶ μετὰ τῆς ἀνὰ προθέσεως ἀνέβη. ΣΑΛΠΙΓΞ, παρὰ τὸ σαλπίζω. ἈΒΡΑΑΜ, πατήρ πολλῶν ἔθνων. {1ΨΑΛΜΟΣ ΜΖ'}.1 ΜΕΓΑΣ παρὰ τὴν μὴ ἀπαγόρευσιν, καὶ τὸ γῆ, ὁ ἐν τῇ γῇ μὴ ὢν, ἀλλ' εἰς ὕψος ἐπαιρόμενος. Σημαίνει δύο, τὸ κύριον οὐνομα, ὅπερ ἰσοσυλλάβως κλίνεται· ὁ Μέγας τοῦ Μέγα, ἐξ οὐ καὶ τὸ πατρωνυμικὸν Μεγάδην, τὸν τοῦ Μέγα υἱὸν, καὶ τὸ πλατὺ καὶ μέγα, ὡς τὸ μέγα περ ἔόντα καὶ ἰφθιμον. ΕΥΡΙΖΩΙ, ἡ εὐθεῖα εὐρίζος γίνεται παρὰ τὸ εὐμόριον καὶ τὸ ῥίζα, τοῦτο δὲ παρὰ τὸ ἔζω, καθέζομαι. ΠΛΕΥΡΑ, παρὰ τὸ πέλειν εὐρυ καὶ πλατύ. ΒΟΡΡΑΣ παρὰ τὸ εὐβορώτατα καὶ ἰσχυρότατα ποιεῖν ἡμῶν τὰ σώματα. ΒΑΡΕΣΙΝ, ἡ εὐθεῖα ἡ βάρις, καὶ κλίνεται βάρεως, ἡ εὐθεῖα τῶν πληθυντικῶν βάρες βάρεις· εἰσι δὲ πλοῖα, αὐλαί, πύργοι· ἐτυμολογεῖται δὲ παρὰ τὸ μετὰ βίας ἀρηρεναί. ΘΑΡΣΕΙΣ· ἐτυμολογεῖται παρὰ τὸ Ταρσεὺς, καθόλου (καθὼς) παρὰ τῷ Θεοδωρίτῳ ἀνέγνωμεν. Θαρσεῖς, ἡ εὐθεῖα τῶν πληθυντικῶν ταρσεές ταρσεῖς, καὶ ἐπεὶ ψιλὰ ψιλῶν ἡγεῖται, θαρσεῖς. ΠΥΡΓΟΣ παρὰ τὸ ὑπεράνω τῆς (γῆς) ἵστασθαι· σημαίνει, ὅτε μὲν κυρίως πύργῳ ἐφεστῶσα γοδῶσά τε μυρομένη τε· καὶ τὸ τεῖχος· οἶ' ἰδως sic) οὐκ ἔστιν Ἑλένην ἐπὶ πύργον ἰούσαν· καὶ τὴν τάξιν· νῦν δὲ φίλως χορόωτε, καὶ εἰ δέκα πύργοι Ἀχαιῶν, καὶ ἐπιρρηματικόν, οἱ δὲ τε πυργηδὸν σφε' αὐτοὺς ἀρτύναντες, 147 καὶ μέρος τι τοῦ τεύχους· Τοῦ γὰρ δὴ πρὸς πύργον ἴσαν κακότητα φέροντες. Ὅτε δὲ κατὰ μεταφορὰν καὶ ἀσφάλειαν καὶ φυλακὴν· τοῖος γὰρ σφιν πύργος ἀπώλετο. {1ΨΑΛΜΟΣ ΜΗ'}.1 ΓΗΓΕΝΗΣ, παρὰ τὸ γῆ καὶ γένος, ὁ ἀπὸ τῆς γῆς τὸ γένος ἔχων, ἢ ὁ ἐκ τῆς γῆς γεννηθεῖς. ΣΟΦΙΑ παρὰ τὸ σοφός, τοῦτο παρὰ τὸ σέβω. ΨΑΛΤΗΡΙΟΝ, παρὰ τὸ τὰ ψαλτήρια τηρεῖν. ἙΠΤΕΡΝΑ, παρὰ τὸ πετῶ πετέρνα, καὶ ἐν συγκοπῇ πτέρνα· ἐτυμολογεῖται δὲ παρὰ τὸ πατεῖν τὴν ἔραν. ΣΚΑΝΔΑΛΟΣ, παρὰ τὸ σκάζω τὸ χωλαίνω. ΣΥΝΗΚΕΝ, ἐκ τοῦ συνήμι, ὁ μέλλων συνήσω, ὁ πρῶτος ἀόριστος συνῆκα. ἘΒΛΗΘΗ, ἐκ τοῦ βάλλω γίνεται βλῶ, βλήσω, ὁ παρακεῖ μενος βέβληκα, ὁ παθητικὸς βέβλημαι· ὁ πρῶτος ἀόριστος ἐβλήθη. {1ΨΑΛΜΟΣ ΜΘ'}.1 ἈΝΑΤΟΛΗ ἐκ τοῦ ἀνατέλλω, ἀνατολή, ἐπίρρημα

δηλωτικόν. ΔΥΣΜΩΝ, ἡ εὐθεΐα ἡ δυσμή, γίνεται δὲ παρὰ τὸ δύνημι· τοῦτο παρὰ τὸ δύω τὸ ὑπείσέρχομαι, ὁ παρακείμενος δέδυκα, ὁ παθητικὸς δέδυσμαι, δυσμή, ἡ γενική τῶν πληθυντικῶν δυσμῶν. ΚΑΤΑΙΓΪΣ ἐκ τῆς κατὰ προθέσεως καὶ τοῦ αἴ'ζ, αἴ'γο'ς, τοῦτο παρὰ τὸ αἴ'σω τὸ ὄρμῳ. ΣΦΟΔΡΑ, ἐπίρρημα ἐπιτάσεως, γίνεται δὲ ἐκ τοῦ σπῶ τὸ κατασπῶ. ΧΙΜΑΡΟΣ, σημαίνει τὸν τράγον· γίνεται δὲ παρὰ τὸ κίω τὸ πορεύομαι, ἐξ ου' καὶ γράφεται διὰ τοῦ Ι' σημαίνει τρία· διὰ τοῦ Ι, κίω τὸ πορεύομαι, ἐξ ου' καὶ τὸ κιχῶ κιχάνω κίχημι· διὰ τῆς ΕΙ διφθόγγου κείω τὸ κοιμῶμαι, ἐξ ου' καὶ τὸ κακκεῖοντες, καὶ διὰ τοῦ Η τὸ καίω. ΘΗΡΪΟΝ παρὰ τὸ θέρω τὸ θερμαίνω, ἡ" παρὰ τὸ φθείρω, φθεῖρ καὶ θήρ. 148 ἈΓΡΟΣ, παρὰ τὸ ἄρῳ τὸ ἄροτριῶ, ἄρο'ς καὶ ἄγρος, ἡ" παρὰ τὸ ἄ'ρην, ο" σημαίνει τὸν σιδήρον, ὁ τῷ σιδήρῳ τεμνόμενος. ΦΑΓΟΜΑΙ, φήγω ἐστὶν ὁ ἐνεστώς· ὁ δεύτερος ἀόριστος ἐ'φαγον, ὁ μέλλων δεύτερος φαγῶ, ὁ μέλλων μέσος φάγομαι· ἀλλὰ σεσημειῶται τὸ φάγομαι, πίομαι, ἐ'δομαι. ΤΡΑΓΟΣ παρὰ τὸ τρώγω, πολυφάγον γὰρ τὸ ζῶον, ἡ" παρὰ τὸ τραχὺ δέρμα ἐ'χειν. ΠΙΟΜΑΙ, ὡ'φειλεν εἶ'ναι πιοῦμαι, ἀλλὰ σεσημειῶται τὸ φάγομαι, πίομαι, ἐ'δομαι. ΚΛΕΪΠΤΗΣ, παρὰ τὸ χαλέπτω, τὸ ὀργίζομαι, χαλέπτῃς καὶ κλέπτῃς, ἡ" παρὰ τὸ καλύπτω. $\text{I} \Leftrightarrow \text{O} \Leftrightarrow \text{A} \text{I} \text{O} \Leftrightarrow \text{A} \therefore \text{O} \Leftrightarrow \text{E} \Leftrightarrow \text{Y} \Leftrightarrow \text{M} \Leftrightarrow \text{O} \text{A}$ σημαίνει δύο· τὸν ἐνδότατον τόνον, καὶ γράφεται διὰ τοῦ Υ ψιλοῦ, καὶ γίνεται παρὰ τὸ νύξ νυκτὶ, καὶ τροπῇ τοῦ ἀμεταβόλου εἰς ἀμετάβολον μυχός· εἰ δὲ σημαίνει τὸν πόρνον, γράφεται διὰ τῆς ΟΙ διφθόγγου, καὶ γίνεται παρὰ τὸ εἴ'κω τὸ πρέπω, καὶ μετὰ τῆς μὴ ἀπαγορεύσεως μὴ εἴκο'ς, καὶ συγκοπῇ καὶ τροπῇ τοῦ Ε εἰς Ο μοιχός, ὁ τὰ μὴ πρέποντα ποιῶν.

{1[ΨΑΛΜΟΣ Ν'.]}

1 ΠΛΕΙΟΝ ἐκ τοῦ πλέον, καὶ κατὰ πλεονασμὸν τοῦ Ι, γράφεται δὲ δίφθογγον, ἐπειδὴ οἱ Βοιωτεῖς πλῆον διὰ τοῦ Η γράφουσι, καὶ ἄλλως τὰ εἰς ΩΝ συγκριτικὰ δισύλλαβα διφθόγγω παραλήγονται, οἷ'ον, πλείων, μείων. ἘΚΪΣΗΣΕ, ἐκ τοῦ κισσῶ δευτέρας συζυγίας τῶν περισπω μένων, σημαίνει τὸ μετὰ ἡδονῆς συλλαμβάνειν· γίνεται δὲ παρὰ τὸ κίσσα, ἐπειδὴ τὸ ὄ'ρνεον τοῦτο λίχνον ἐστὶ πρὸς τὰς συνουσίας καὶ κατωφερὲς πρὸς τὰς ἡδονάς· ἐτυμολογεῖται δὲ παρὰ τὸ κίειν καὶ μετὰ σφοδρότητος σεύεσθαι πρὸς τὸ συνουσιάζειν· ἐκ τοῦ κίττα (τούτου κιττᾶν) λέγεται ἡ γυνή, ο'ταν ἐν γαστρὶ ἐ'χουσα ὀρε'γεται ἀ'τόπων καὶ δεινῶν περὶ τὸν δεύτερον καὶ τρίτον μῆνα. ὙΣΣΩΠΩΙ, ἐκ τοῦ ὕ'ω τὸ βρέχω, ὁ μέλλων ὕ'σω, καὶ τοῦ ὠ'ψ ὠ'πος, ο" σημαίνει τὸ πρόσωπον, τὸ ἐπὶ τὴν ὠ'πα χεόμενον. Ἔστι δὲ βοτάνη καθαρτικὸν σαμψύχῳ ὁμοία. 149 ΣΙΩΝ, παρὰ τὸ χέω χεῶν, συστέλλει δὲ τὸ Ω ἐπὶ τῆς γενικῆς. ἈΚΟΥΤΙΩ· ἐ'στι ῥῆμα ἀκούω, ὁ μέλλων ἀκούσω, ὁ παρακείμενος ἡ'κουσα, ὁ παθητικὸς ἡ'κουσμαι, τὸ τρίτον ἡ'κουσται, καὶ ἐξ αὐτοῦ ἀκουστός καὶ ἀκουτίζω ῥῆμα· ὁ μέλλων ἀκουτίσω, ὁ Ἀττικὸς μέλλων, ἀκουτιῶ· σημαίνει δὲ τὸ ποιῶ ἀκοῦσαι. ἩΓΕΜΩΝ, ἐκ τοῦ ἡγεμῶν-όνος, τοῦτο ἐκ τοῦ α'γω. {1[ΨΑΛΜΟΣ ΝΑ'.]} 1 ΞΥΡΟΝ παρὰ τὸ ξύω γίνεται ξυρόν. ἘΚΤΙΛΛΑΙ, ἐκ τοῦ τίλλω, ἐπειδὴ κτίλος λέγεται ὁ προηγούμενος τοῦ ποιμνίου κριός· καὶ γίνεται ἀπο' μεταφορᾶς τοῦ κριοῦ· καὶ σημαίνει τὸ ξαίνω· ἡ" ἐκ τοῦ τείνω τὸ τανύω· ὁ γὰρ ξαίνων τείνει. Ἐρῶ σημαίνει δ'· τὸ λέγω, ἄλλο δὲ τοι ἐρέ'ω, ἐξ ου' καὶ ὁ μέσος παρακείμενος εἴ'ρηκα, καὶ εἰρμός· σημαίνει καὶ τὸ ἐρωτῶ, ἀφ' ου' καὶ τὸ ἡρώμην καὶ ἡρώτων, καὶ Ὀμηρος πάντων Ἀργείων (ἐρέ'ων) γενεήν τε τόκον τε. καὶ τὸ ζητῶ, ὡς τὸ τὰς ἐρέ'ων Ὀδυσσεά συνήντετο, καὶ τὸ ἐπιθυμῶ, ἐξ ου' καὶ ἐραστής· καὶ ἐορτή, ἡ'ν πάντες ἐπιθυμοῦμεν. {1[ΨΑΛΜΟΣ ΝΓ'.]} 1 ἘΚΟΥΣΙΩΣ ἐκ τοῦ ἐκούσιος, τοῦτο παρὰ τὸ ἐκών. Ὁξύνεται. Πᾶσα μετοχὴ ἐνεστώτος χρόνου βαρύνεσθαι θέλει, πλὴν τοῦ ἐκών ἐκ τοῦ εἴ'κω, καὶ τοῦ ἐών ἐκ τοῦ εἴ'ω, καὶ τοῦ κιών ἐκ τοῦ κίω. Εἰς τὸ Ε δασεΐαν· τὸ Ε πρὸ τοῦ Κ δασύνεται, εἰ μὴ πω ἐκπίπτει τῆς λέξεως· ἑκατόν, ἐ'καστος, ἐκών· τὸ

ἐκάλουν, ἐ΄κρινον, ἐ΄κείνα ἐ΄κρίπτον ἐ΄χει τὸ Ε· τὸ ἐ΄κπωμα παρὰ τὴν ΕΚ γέγονεν. {1[ΨΑΛΜΟΣ ΝΔ΄.]}1 ἘΝΕΚΟΤΟΥΝ ἐστὶ κείμεναι, καὶ σημαίνει τὸ διάκειμαί πως, τὸ τρίτον κεῖται, καὶ ἐξ αὐτοῦ κότος ἢ ὀργή, ἐκ δὲ τούτου κοτῶ, κοτεῖς, κοτεῖ, καὶ ἐγκοτῶ, ὁ παρατατικὸς ἐνεκότεουν, τὸ 150 τρίτον τῶν πληθυντικῶν ὁμοίως. (Ἔστι) δὲ Α συζυγίας τῶν περισπωμένων. ΠΕΡΙΣΤΕΡΑ, παρὰ τὸ περισσῶς ἐ΄ρα~ν, ἢ παρὰ τὸ στερρῶς πέτεσθαι. ΗΥ΄ΛΙ΄ΣΘΗΝ, ἐκ τοῦ αὐ΄λί~ζω, τοῦτο ἐκ τοῦ αὐ΄λη~, τοῦτο παρὰ τὸ αὐ΄ω τὸ λάμπω. ἸΣΟΨΥΧΟΣ, ἐκ τοῦ ἰ΄σος καὶ ψυχή. ἮΔΕΣΜΑ ἐκ τοῦ ἐ΄δω ἐ΄δε~σω, ἦ΄δεκα, ἦ΄δεσμαι, ἐ΄δεσμα. ἈΠΑΛΥΝΩ, ἐκ τοῦ ἀπαλός· τοῦτο ἐκ τοῦ ἀφή, ἀφαλός καὶ ἀπαλός. ΒΟΛΙΣ, παρὰ τὸ βάλλω βαλλίς καὶ βολίς. ΦΡΕΑΡ, παρὰ τὸ φλῶ τὸ ἀναδίδωμι, ἢ παρὰ τὸ φέρω καὶ κατὰ συγκοπὴν φρῶ καὶ ἐξ αὐτοῦ φρέαρ, οὐ~φέρεται τὸ υ΄δωρ. ἩΜΙΣΕΨΩ, ἐκ τοῦ ἡ΄μισυς, τοῦτο ἐκ τοῦ ἄ~μα καὶ τοῦ ἰ΄σος. {1[ΨΑΛΜΟΣ ΝΕ΄.]}1 ὈΛΙΣΘΗΜΑ ἐκ τοῦ ὀλισθῶ, τοῦτο παρὰ τὸ ὀ΄λισθος, τοῦτο παρὰ τὸ ὀ~λως θέειν. {1[ΨΑΛΜΟΣ ΝΣ΄.]}1 ΜΑΧΑΙΡΑ, παρὰ τὸ ἀεὶ μαχαίρειν (μάχη χαίρειν), ἢ παρὰ τὸ ἐν τῇ μάχῃ αἰ΄ρεσθαι ἢ τὸ κινεῖσθαι. ὍΡΘΡΟΣ παρὰ τὸ ὀρῶ τὸ ἐγείρω, ἐξ οὐ~ καὶ ὈΑττικὸς μέλλων ὀ~ρσω. {1[ΨΑΛΜΟΣ ΝΖ΄.]}1 ἈΣΠΙΣ, παρὰ τὸ σπίζω τὸ ἐκτείνω, ἀ΄σπίδος· Ὁ κανὼν· τὰ εἰς ἸΣ ὀ΄νοματα ἐ΄χοντα τὸ Π, εἴ~τε ἀπλᾶ εἴ~τε σύνθετα, διὰ τοῦ ΔΟΣ κλίνεται· ἀπλᾶ μὲν, κρηπὶς κρηπίδος, κάλπις κάλ πιδος, βοῶπις βοῶπιδος, ἐλικῶπις ἐλικῶπιδος· ὀξύνεται. Τὰ εἰς ΠΙΣ θηλυκὰ δισύλλαβα, εἴ μὲν ἀπο~ συμφώνου ἀ΄ρχοιτο, βαρύνεται, οἴ~ον τράμπις τράμπιδος, (ἐστὶ δὲ εἴ~δος ὀ~πλου βαρβαρικοῦ,) κάλπις κάλπιδος· εἴ δὲ ἀπὸ συμφώνου, ὀξύνεται, οἴ~ον ἀ΄σπις, ἐλπίς, ἐμπίς. 151 ΒΥΟΨΗΣ, ἡ εὐθεῖα ἢ βύουσα· γίνεται δὲ παρὰ τὸ μύω, τὸ κάμνω, τὸ περισπώμενον μυῶ, καὶ τροπῇ τοῦ Μ εἰς Β βυνῶ, καὶ ἡ μετοχὴ ὁ βύων, τὸ θηλυκὸν βύουσα. ΦΑΡΜΑΚΑ παρὰ τὸ φέρειν ἀ΄κος, ἢ τὸ ἐναντίον, παρὰ τὸ μὴ φέρειν ἀ΄κος, ἢ μὴ φέρειν ἀ΄χος. ΜΥΛΗ παρὰ τὸ μείων, ὃ σημαίνει τὸ ἐ΄λαττον, ἢ παρὰ τὸ εἰλῶ τὸ συστρέφω, ἢ παρὰ τὸ μειοῦν μίαν (λίαν). ΡΑΜΝΟΣ, παρὰ τὸ ῥᾶον μένιν· σημαίνει δὲ τὴν μεγάλην ἀ΄κανθαν. {1[ΨΑΛΜΟΣ ΝΘ΄.]}1 ΣΙΚΙΜΑ, ὄ~νομα τόπου· τὰ δύο Ι ἀπο~ παραδόσεως. ἸΔΟΥΜΑΙΑ, ἐκ τοῦ Ἰδουμαῖος· τὸ ΜΑΙ δίφθογγον διὰ τί; Τὰ διὰ τοῦ ΑΙΟΣ ὀ~νοματα ἐθνικὰ ὑπὲρ δύο συλλαβὰς προ περισπᾶται καὶ διὰ τῆς ΑΙ διφθόγγου γράφεται, οἴ~ον Ἰδουμαῖος, Ἰουδαῖος, Σαδδουκαῖος· ἐκλήθη δὲ οὕτως ὁ ἀπό~γονος Ἡσαῦ. ὙΠΟΔΗΜΑ, ἐκ τῆς ὑπὸ προθέσεως καὶ τοῦ δέω, τὸ δεσμεύω, δήσω, δῆμα, ὑπόδημα. ἈΛΛΟΦΥΛΟΣ ἐκ τοῦ ἄ~λλος καὶ τοῦ φυλή. ΓΟΓΓΥΖΩ, τὸ τῇ φωνῇ ὑποκλαίω· γίνεται δὲ ἐκ τοῦ γρύζω, καὶ κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν γογγρύζω, καὶ ἀποβολῇ τοῦ Ρ γογγύζω.

{1[ΨΑΛΜΟΣ Ε΄.]}1

ἈΚΗΔΙΑ, παρὰ τὸ ἀκηδιῶ, τοῦτο παρὰ τὸ ἀηδιῶ, τὸ δὲ παρὰ τὸ ἡδύς· καὶ μετὰ τοῦ στερητικοῦ Α ἀ΄ηδης, καὶ πλεονασμῶ τοῦ Κ ἀ΄κηδής, καὶ ἐξ αὐτοῦ ἀκηδιῶ. ἜΤΟΣ παρὰ τὸ ἐ΄ω τὸ πληρῶ, ἐ΄ος καὶ ἐ΄τος. {1[ΨΑΛΜΟΣ ΕΑ΄.]}1 ὙΠΟΤΑΓΗΣΕΤΑΙ ἐκ τοῦ ὑποτάσσω, ὁ δεύτερος ἀόριστος ὑπέταγον, ὁ παθητικὸς ὑπετάγην, ὑποταγήσομαι, τὸ τρίτον ὑποταγήσεται. ΦΟΝΕΨΩ ἐκ τοῦ φόνος, τοῦτο παρὰ τὸ φένω τὸ φονεύω. ΤΕΙΧΟΣ, παρὰ τὸ τεύχω, τὸ κατασκευάζω, τεῦχος καὶ τεῖχος· εἴ δὲ ἄ~λλο (ἄ~λλως διὰ) διφθόγγου γίνεται διὰ τοῦ Ο, 152 καὶ γίνεται παρὰ τὸ οἴ~χω τὸ φθείρομαι, τὸ φθειρόμενον τάχιον. ΦΡΑΓΜΟΣ παρὰ τὸ φράσσω φράζω, πέφρακα, πέφραγμα, φραγμός. ΔΪΨΑ παρὰ τὸ ἰ~πτω τὸ βλάπτω. ἈΠΑΞ ἐπίρρημα μεσότητος. ΔΥΟ ἐπίρρημα ἀριθμητικόν. {1[ΨΑΛΜΟΣ ΕΒ΄.]}1 ἈΒΑΤΩΙ ἐκ τοῦ βῶ, βαίνω, γίνεται βατὸς, καὶ μετὰ τοῦ στερητικοῦ Α, ἀ΄βατος. ΣΤΕΑΡ ἐκ τοῦ ἰ~στημι, στήσω· τὸ ΣΤΕ ψιλόν, διατί; Τὰ εἰς ΑΡ οὐ~δέτερα δισύλλαβα τῷ Ε παραλήγοντα ψιλοῦται, φρέαρ, στέαρ, κέαρ. ἈΛΩΠΕΚΟΣ, παρὰ τὸ ἀλῶ τὸ πλανῶ καὶ παίζω, ἢ ἐν τῇ πλάνῃ

παίζουσα. Ἀλώπεκος· ὁ κανὼν· τὰ εἰς Ξ λήγοντα ἀπλᾶ ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν, πλὴν τῶν εἰς Ξ, ἀπαντα διὰ τοῦ Κ κλίνονται. {1[ΨΑΛΜ'ΟΣ ΕΓ'.]}1 ΣΚΕΠΑΖΩ, γίνεται ἐκ τοῦ σκέπη, τοῦτο γίνεται ἐκ τοῦ σχέσις καὶ τοῦ φῶς, ἡ σκιά φωτός. ΠΙΚΡΟΣ παρὰ τὸ πεύκη, τοῦτο παρὰ τὸ πεῦκος· καὶ τὸ Ε, ἡνίκα πλεονάσῃ σύμφωνον, τρέπεται εἰς Ι. ἙΞΑΠΙΝΑ, ἐπίρρημα, γίνεται δὲ παρὰ τὸ ἀφανὴς ἀφίνα καὶ ἀπίνα. ΤΟΞΕΥΩ, παρὰ τὸ τόξον, τοῦτο παρὰ τὸ τάξω τάξον καὶ τόξον, ἡ παρὰ τὸ τάζω τὸ ἐξαπλῶ καὶ τοῦ ὀξέως. ἙΡΕΥΝΩ, δευτέρας συζυγίας τῶν περισπωμένων, γίνεται δὲ παρὰ τὸ ἐρεῦνα, ἡ ἀπο' τοῦ ἐρεεῖναι τὴν ἀνήν. {1[ΨΑΛΜ'ΟΣ ΕΔ'.]}1 ΜΑΚΡΑΝ, ἐπίρρημα τοπικόν, γίνεται δὲ ἐκ τοῦ μακρὸς, οὗ τὸ θηλυκὸν μακρά, καὶ ἐξ αὐτοῦ ἐπίρρημα μακράν. ΚΥΤΟΣ, παρὰ τὸ κυκῶ τὸ ταράσσω, ἡ παρὰ τὸ κύω τὸ ἐξογκοῦμαι. 153 ΣΤΑΓΩΝ παρὰ τὸ στάζω, σταγόνος. Ὁ κανὼν· τὰ εἰς ΓΩΝ οἷον τὸν συστέλλει τὸ Ω ἐπὶ τῆς γενικῆς, πλὴν τοῦ ἀγών ἀγῶνος. Καὶ ἄλλως· τὰ εἰς ΩΝ θηλυκὰ τὰ μὲν οἷον γίνεται, καὶ διὰ τοῦ Ο μικροῦ γράφεται. ἙΝΙΑΥΤΟΣ, παρὰ τὸ ἐν ἑαυτῷ εἰληφέναι τοὺς μῆνας καὶ τοὺς χρόνους· οἱ δὲ παρὰ τὸ ἰαύω τὸ ἐνδιατρίβω [διατέλλω], οἷον ἐν ἐνδιατρίπτῳ χρόνῳ· καὶ Ὀμηρος, ἐνθα Κύκλωψ ἐνίανυε πελώριος. ΚΟΙΛΑΣ, παρὰ τὸ κοιλὸν, ὁ σημαίνει τὸ βαθύ· τοῦτο παρὰ τὸ κεῖσθαι ὅλως. {1[ΨΑΛΜ'ΟΣ ΕΕ'.]}1 ΔΕΥΤΕ, ἐπίρρημα παρακελευσματικόν, γίνεται δὲ παρὰ τὸ θέω τὸ τρέχω, θεῦτε καὶ δεῦτε. ΞΗΡΑ ἐκ τοῦ ξηρὸς, τοῦτο παρὰ τὸ σκληρὸς, καὶ ἀποβολὴ τοῦ Σ καὶ κράσει τοῦ Κ Σ εἰς Ξ ξηρὸς, καὶ τὸ θηλυκὸν ξηρά. ΣΑΛΟΣ, παρὰ τὸ ἄλς, ἄλὸς καὶ σάλος. ἈΡΓΥΡΙΟΝ παρὰ τὸ ἀργόν, ὃ σημαίνει τὸ λευκόν. ὈΛΟΚΑΥΤΩΜΑ παρὰ τὸ ὀλοκαυτῶ, τοῦτο παρὰ τὸ ὅλος καὶ τὸ καίω, ἡ παρὰ τὸ ὀλῶ, τὸ φθεῖρω, καὶ τὸ καίω. ΜΕΜΥΑΛΩΜΕΝΑ μετοχή· τοῦτο παρὰ τὸ μυαλῶ τὸ σφα λίζω γίνεται· μυελὸς ὁ ἡσφαλισμένος τόπος ὑπὸ τοῦ ὀστέου. {1[ΨΑΛΜ'ΟΣ ΕΖ'.]}1 ΧΗΡΑ, παρὰ τὸ γῶ τὸ χωρῶ, ἡ χωρητικὴ τῶν κακῶν, ἡ παρὰ τὸ χαρὰ κατὰ ἀντίφρασιν, ἡ μὴ χαίρουσα, ὡς παρὰ τὸ ὅλος, ὃ σημαίνει τὸ ὀλόκληρον, ὀλίγος, ὁ μικρὸς, οὕτω καὶ παρὰ τὸ γῶ τὸ ὑποχωρῶ, χήρα. ΣΙΝΑ παρὰ τὸ ἰς ἵνον· ὃ σημαίνει τὴν γνῶσιν, ἵνα· καὶ Σινά, ὅτι ἐκεῖ εἶδε Μωϋσῆς τὸν θεόν. Ἔστι δὲ ὄνομα ὄρους. ἈΦΟΡΙΩ ἐκ τοῦ ἀφορίζω, τοῦτο ἐκ τῆς ἀπο' προθέσεως καὶ τοῦ ὄρος, ὃ σημαίνει τὸν ὀρισμόν. ΣΚΥΛΟΝ, σημαίνει τὸ ἀπὸ τοῦ πολέμου συναγόμενον λήϊον· γίνεται δὲ παρὰ τὸ συλῶ σῦλον καὶ σκυλόν. 154 ΧΛΩΡΟΤΗΣ παρὰ τὸ χλωρὸς, τοῦτο παρὰ τὸ ἄλῶ (χαλῶ) καὶ τὸ ὠρα, ὃ σημαίνει τὴν μορφήν, γίνεται· χλωρὸς, καὶ ἐξ αὐτοῦ χλωρότης, ἡ παρὰ τὸ χέω γίνεται χόλος καὶ χολή, καὶ ἐν ὑπερβίβασμῳ χλοή, ἐκ δὲ τούτου χλοηρὸς, καὶ τροπὴ τοῦ Η εἰς Ω καὶ κατὰ συγκοπὴν χλωρός. ΣΤΕΛΛΩ σημαίνει τέσσαρα· τὸ ἐπιστέλλω, ἐξ οὗ καὶ ἐπὶ στολή· τὸ πλέω, ἐξ οὗ καὶ στόλος· τὸ κοσμῶ, ἐξ οὗ καὶ στολή· τὸ κρίπτω, ἐξ οὗ καὶ συστολή. ΣΕΛΜΩΝ, ὄνομα βαρβαρικόν· ἀπο' τοῦ ἔλκω, τοῦ σημαίνοντος τὸ ἐλκύω, γίνεται ὁ παρακείμενος εἴλκα, ὁ παθητικὸς εἴλμαι, καὶ ἐξ αὐτοῦ εἴλμος, καὶ ἀποβολὴ τοῦ Ι ἐλμός, καὶ ἐλμών, καὶ πλεονασμῶ τοῦ Σ Σελμών. ΤΕΤΥΡΩΜΕΝΟΝ, παρὰ τὸ τυρῶ, τυρώσω, τετύρωκα, τετύρωμαι, τετυρωμένον· τοῦτο παρὰ τὸ τυρός. ΠΙΟΝ ὄνομα οὐδέτερον. Ἔστι ῥῆμα πίω, καὶ ἐξ αὐτοῦ πίνω, ὁ δεύτερος ἀόριστος ἐπίον, καὶ λοιπὸν ἐκ τοῦ πίω γίνεται ὄνομα ὁ πίων τοῦ πίνοντος, καὶ τὸ οὐδέτερον τὸ πῖον, ὁ γὰρ λιπαρὸς πῖότης εἶχει, ἐξ αὐτοῦ γίνεται πῖότης, καὶ πιαίνω καὶ πιάζω. ΘΡΙΞ, παρὰ τὸ θρίζω, θέριξ καὶ θρίξ, καὶ κλίνεται τριχός· ὁ κανὼν· πᾶν ὄνομα ἔχων ἐπὶ τῆς εὐθείας τὸ σύμφωνον τοῦ μέλλοντος θέλει εἶχειν καὶ ἐπὶ τῆς γενικῆς· καὶ ὡς φεῖλεν εἶναι θριχός· ἀλλ' ἐπειδὴ τὸ Ρ μετὰ τῶν δασέων δασύ ἐστι, καὶ μετὰ τῶν ψιλῶν ψιλόν, διὰ τὴν ἐπαλληλίαν τῶν τριῶν δασέων ἐτράπη τὸ Θ εἰς Τ, καὶ ἐγένετο τριχός. ἘΚ ΒΑΣΑΝ· ὄνομα τόπου· ἔστιν οὗ βῶ, τὸ βαίνω, ἐξ οὗ καὶ Βασάν ὄνομα βάρβαρον, ὅθεν τοπικόν μετέλθεν. ἘΧΟΜΕΝΑ, ἐπίρρημα μεσότητος ἀντὶ τοῦ πλησιάζον. ΤΥΜΠΑΝΙΣΤΡΙΑ, παρὰ τὸ τύπτω, τύψω, τέτυμμαι, καὶ τροπὴ

τέτυμπται, τετύμπανον καὶ τύμπανον, ὡς περ ἀπο τοῦ τήκω γίνεται τήκανον καὶ τήγανον. ἩΉΓΕΜΩΝ παρὰ τὸ ἀ΄γω· τὸ ΓΕ ψιλὸν διατί; Τὰ διὰ τοῦ ΕΜ ὁξύνοντα διὰ τοῦ Ε ψιλοῦ γράφεται, καὶ συστέλλουσι τὸ Ω ἐπὶ τῆς γενικῆς, οἷον ἡγεμῶν, κηδεμῶν, ἀκρεμῶν, Ζαβουλῶν, ὁ πάνυ βουλευτικώτατος, παρὰ τὸ ζᾶ καὶ τὸ βουλή. 155 ΤΑΥΡΟΣ παρὰ τὸ γαίω τὸ γαυριῶ, γαῦρος καὶ ταῦρος. ΔΑΜΑΛΙΣ παρὰ τὸ δαμάζεσθαι ἀ΄λις καὶ οὕτως ἡμε ροῦσθαι. ΠΡΕΣΒΕΙΣ, ἡ εὐθεία πρέσβυς, καὶ γίνεται παρὰ τὸ προβε βηκέναι τῇ ἡλικίᾳ. Α΄ΙΓΥΠΤΟΣ, παρὰ τὸ αἰ΄θω τὸ καίω, ἡ διακεκαυμένη τῷ ἡλίῳ, ἢ παρὰ τὸ πίονας αἰ΄γας ε΄χειν σημαίνει τρία, τὴν χώραν, ὡς τὸ Αἰ΄γυπτον δέ με θυμὸς ἀνώγει ναυτίλλεσθαι τὸν ποταμὸν, ὡς τὸ στήσας δ΄ ἐν Αἰ΄γυπτῳ ποταμῷ νέας ἀμφιελίσσας, καὶ γίνεται παρὰ τὸ τὴν αἰ΄αν ποτίζειν καὶ τὴν ἀμαρτίαν, καθὰ "ἐφυ΄γομεν Αἰ΄γυπτον." Αἰ΄ΘΙΟΠΙΑ, ἐκ τοῦ Αἰ΄θίῳψ, τοῦτο παρὰ τὸ αἰ΄θω. ἸΛΥΣ παρὰ τὸ ἰ΄ζω τὸ κάθημαι, ἢ παρὰ τὸ εἰ΄λω, τὸ συστρέφω, γίνεται ἰ΄λυσ. {1[ΨΑΛΜΟΣ ΞΗ΄].} 1 ἘΒΡΑΓΧΙΑΣΕΝ, ἐκ τοῦ βρέχω γίνεται βρόχος, καὶ βρόχιον τὸ συνεχῶς βρεχόμενον, ἐξ οὗ καὶ βράχος τὸ τῆς θαλάσσης, καὶ πλεονασμῷ τοῦ Γ γίνεται βραγχιάζω βραγχιάσω ἐβρα γχίασα. ἈΠΕΤΙΝΝΥΟΝ, ἐκ τοῦ τίω, τὸ ἀποδίδωμι, γίνεται κατὰ πλεονασμὸν τοῦ Ν τίνω, καὶ κατὰ παραγωγὴν τιννύω ε΄τίν νυον καὶ ἀπετίννυον. ΞΕΝΟΣ, παρὰ τὸ ε΄ζω εἶ΄ναι, ἢ ε΄ζω ναίειν. ἘΜΠΑΓΩ ἐκ τοῦ πήγω πήξω, ε΄παγον, ε΄πάγην, παγεῖς, πα γέντος, καὶ τὸ ὑποτακτικὸν, ἐὰν παγῶ. ΒΥΘΟΣ, παρὰ τὸ δύω, τὸ ὑπαισέρχομαι, δυθὸς καὶ βυθός. ΠΙΕΤΩ, ῥῆμα, πῖω, ὅπερ οὐχ εὐ΄ρηται ἐν χρήσει. Ὁ δεῦτερος ἀόριστος ε΄πιον, καὶ τὸ προστακτικὸν, πῖε, πῖετω. ΧΟΛΗ, παρὰ τὸ χέω χελή καὶ χολή, ἢ παρὰ τὸ χέεσθαι ὁ΄λως. ὉΞΟΣ, παρὰ τὸ ε΄χω τὸ κρατῶ· κρατεῖ γὰρ τῶν αἰσθήσεων 156 καὶ ὁξύνει. Ἔστι δὲ ὁ νόμα τόπου καὶ ποταμοῦ, καὶ γράφεται διὰ τοῦ Ω μεγάλου. ΤΡΑΠΕΖΑ, παρὰ τὸ τέσσαρας πέζας ε΄χειν. ΣΚΑΝΔΑΛΟΝ παρὰ τὸ σκάζω τὸ χωλαίνω. ἘΠΑΥΛΙΣ ἐκ τῆς ἐπὶ προθέσεως καὶ τοῦ αὐλίζω τὸ ἀνα παύομαι· τοῦτο ἐκ τοῦ αὐλή. ἘΡΗΜΩΜΕΝΗ, παρὰ τὸ ἔρημῳ, τοῦτο ἐκ τοῦ ἔρημος, τοῦτο παρὰ τὸ ε΄ραν μόνον ε΄χειν. ἜΣΤΩ, ἐκ τοῦ ε΄ω, τὸ ὑπάρχω, γίνεται κατὰ παραγωγὴν εἰμι, καὶ τὸ προστακτικὸν ε΄θι, τὸ τρίτον ε΄τω, καὶ πλεονασμῷ τοῦ Σ ε΄στω, καὶ ὡφείλε τραπῆναι τὸ Ε εἰς Ι· λέγει γὰρ ὁ κανὼν, ὅτι τὸ Ε, ἡνίκα πλεονάσῃ σύμφωνον, τρέπεται εἰς Ι· ἀλλ' ἵνα μὴ συνεμπέσῃ τὸ ἴστω, τὸ σημαῖνον τὸ γινωσκέτω. ἈΛΓΟΣ, παρὰ τὸ ἀλέγω, τὸ φροντίζω, ἀ΄λεγος καὶ ἀ΄λγος. ΤΡΑΥΜΑ, παρὰ τὸ τρῶ, τὸ τιτρώσκω, τρῶμα καὶ τραῦμα. Ἐτυμολογεῖται δὲ παρὰ τὸ αἰ΄μα ῥέειν. ἈΡΕΣΕΙ παρὰ τὸ ἀρῶ, τὸ ἀρέσκω, ὁ μέλλων ἀρέσω, τὸ τρίτον ἀρέσει. ὈΠΛΑΣ γίνεται παρὰ τὸ ε΄πω τὸ ἀκολουθῶ. {1[ΨΑΛΜΟΣ ΞΘ΄].} 1 ΧΡΟΝΙΖΩ ἐκ τοῦ χρόνος, τοῦτο παρὰ τὸ ῥέω, ῥόνος καὶ χρόνος.

{1[ΨΑΛΜΟΣ Ο΄].}

1 ἘΠΕΣΤΗΡΙΧΘΗΝ, ἐκ τοῦ στηρίζω στηρίξω, ἐστήριχα, ἐστήριγμα, ἐστηρίχθην· τοῦτο δὲ ἐκ τοῦ ἰ΄στημι, στήσω. ΣΚΕΠΑΣΤΗΣ, ἐκ τοῦ σκέπω, τοῦτο παρὰ τὸ σχέθω τὸ κωλύω. ΤΕΡΑΣ, παρὰ τὸ εἰ΄ρω τὸ λέγω· οἱ γὰρ μάντιες ὅπερ ἀ΄ν ε΄λεγον, διὰ τεράτων καὶ σημείων ε΄λεγον. ΜΑΚΡΥΝΗΙΣ, παρὰ τὸ μῆκος, τοῦτο παρὰ τὸ μακρύνω, τοῦτο παρὰ τὸ μακρὸς, τοῦτο παρὰ τὸ μῆκος μηκερὸς, καὶ κατὰ συγκοπὴν μακρός. ΓΡΑΜΜΑΤΕΙΑΣ, παρὰ τὸ γραμματεὺς, τοῦτο παρὰ τὸ 157 γράπτω, τὸ κοιλαίνω. Ἐχει δὲ τὴν γραφὴν παρὰ τὸ γραμματεῦν γραμματεία. {1[ΨΑΛΜΟΣ ΟΑ΄].} 1 ΠΟΚΟΣ, παρὰ τὸ πέκω τὸ ξηραίνω, καὶ Ὀμηρος [ἰλ. ξ΄. 175.] ἰδε΄ χαίτας πεξαμένη. ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ· τοῖς Ἀθηναίοις φασὶ κεκλησθαι τοῦτο τοὺς ψευδῶς τινος κατηγοροῦντας· πρῶτον μὲν ἐκεῖσε εὐρεθέντος τοῦ φυτοῦ τῆς συκῆς τῆς ἐφ'ἡμέρου τροφῆς, καλλίστων ὄντων τῶν παρ' Ἀθηναίοις συκῶν, καὶ διὰ τοῦτο ἐξα΄γειν τὰ σῦκα· ε΄κλεπτον οὖν τινες, καὶ ἐξῆγον ε΄ζω, τοὺς δὲ μηνύοντας καὶ φαίνοντας τοὺς ἐξα΄γοντας ἀπεδέχοντο τομήν(μὲν), ἐξ ὧν δὲ ε΄πραττον, συκοφάντας

ὠνόμαζον. ἈΝΤΑΝΗΡΕΘΗ, ἐκ τοῦ αἴρω, ὁ μέλλων αἰρήσω, ὁ παρα κείμενος ἤρηκα, ὁ παθητικός ἤρημαι, ὁ πρῶτος ἀόριστος ἤρεθην, καὶ ὠφείλεν εἶναι ἠρήθην, ἀλλ' αἶε' ὁ παθητικός ἀόριστος πρῶτος φυλάττειν θέλει τὴν παραλήγουσαν τοῦ παθητικοῦ παρακειμένου, πλὴν τῶν παρὰ τὸ αἰρῶ περιπωμένων· διήρημαι διηρέθη, ἀφήρημαι ἀφηρέθη. ΛΕΙΧΩ, τὸ ΛΕΙ δίφθογγον, ἀντιπαράκειται γὰρ αὐτῷ τὸ τραπεζόλοιχος. ΝΗΣΟΣ παρὰ τὸ νῶ τὸ κολυμβῶ, ἐξ ους καὶ νησάριον. ἈΡΑΒΙΑ, ἐκ τοῦ Ἀραψ, Ἀραβία, ἢ ἐκ τοῦ ἀρὰ ἡ βλάβη καὶ τοῦ ἄψα τὰ μέλη, ὁ βεβλαμμένος τὰ μέλη. ἈΡΘΗΣΕΤΑΙ, ἐκ τοῦ αἴρω ἄρω, ἤρκα, ἤρμαι, ἤρθην, ἀρθήσεται. ΛΕΙΒΑΝΟΣ παρὰ τὸ λείβω τὸ στάζω, ἢ ἀπο' τοῦ λίβας καὶ τοῦ ἀνίω, τὸ ἀναπέμπω λιβάδας. ἙΞΑΝΘΗΣΟΥΣΙΝ ἐκ τοῦ ἀνθῶ, τοῦτο παρὰ τὸ ἄνθος, τοῦτο παρὰ τὸ ἄνω θέειν. ΦΥΛΗ παρὰ τὸ φύλλον, τοῦτο παρὰ τὸ φύω, τὸ ἀνα βλαστάνω. 158 {1ΨΑΛΜΟΣ ΟΒ΄}1 Ὡς ἐπίρρημα παραβολῆς, ἀντὶ τοῦ λίαν. ΜΙΚΡΟΣ παρὰ τὸ μείον τὸ ἐλάττων, τοῦτο γὰρ κατὰ διάλυσιν τοῦ ΕΙ καὶ ἐκτάσει τοῦ Ε εἰς Η, μήϊον, καὶ ἐξ αὐτοῦ μικρὸς καὶ μικρὸς κατὰ συγκοπὴν. ἙΖΗΛΩΣΑ, ἐκ τοῦ ζηλῶ, τοῦτο ἐκ τοῦ ζηλος, τὸ δὲ παρὰ τὸ ζέειν ὅλως, παρὰ τὸ ὅλον κατὰ τὴν ἀντίφρασιν, τὸ μὴ ὅν σῶον. ὈΛΙΓΟΝ. Ὀλίγον καὶ μικρὸν διαφέρει· τὸ μὲν ὀλίγον ἐπ' ἀριθμοῦ, τὸ δὲ μικρὸν ἐπὶ μεγέθους. ἈΝΑΝΕΥΣΙΣ, ἐκ τοῦ ἀνανεύω, τοῦτο παρὰ τὸ ἄνω νεύειν. ΜΑΣΤΙΞ παρὰ τὸ μαστίζω, τοῦτο παρὰ τὸ ἱμάς, ὃ σημαίνει τὸν λῶρον. ἘΝΤΑΥΘΑ ἐπίρρημα τοπικὸν καὶ δεικτικόν. ΣΥΝΘΕΤΗΚΑ παρακείμενον ἐκ τῆς σὺν προθέσεως καὶ τοῦ τίθημι θήσω, γίνεται ῥῆμα συνθετῶ, καὶ μετὰ τοῦ στερητικοῦ Α ἀσυνθετῶ. ἙΣΧΑΤΟΣ, παρὰ τὸ σχέσιν καὶ κώλυσιν εἶναι· ὁ τελευταῖος δὲ καὶ ὑστάτος λέγεται ὅτι πάντων ἐστὶ στάσις. ΠΟΡΝΟΣ, παρὰ τὸ πόρρω νοὸς εἶναι, ἢ παρὰ τὸ πεπωρῶ μένον εἶχειν τὸν νοῦν, ὃ ἐστὶν ἐσκοτισμένον, ἢ ἀπο' τοῦ πόρρω νεύειν ἢ νέει ἢ τοι πορεύεται. Τὸ δὲ πόρνη παρὰ τὸ περᾶν, ὃ ἐστὶ πωλεῖν. {1ΨΑΛΜΟΣ ΟΓ΄}1 ἈΠΩΣΩ, μέσου ἀορίστου δεύτερον πρόσωπον, γίνεται γὰρ ἐκ τοῦ ὠθω ὠσω, ὁ ἀόριστος ὠσα, ὁ μέσος μέλλων, ὠσάμην, ὠσω, καὶ ἀπώσω. ΝΟΜΗ, νέμω τὸ βόσκω, γίνεται νομὸς ὁξύτονον, καὶ ἐξ αὐτοῦ νομή. ἙΛΥΤΡΩΣΑΤΟ, ἐκ τοῦ λυτρῶ, τοῦτο παρὰ τὸ λύτρον, τοῦτο παρὰ τὸ λυτήριον εἶναι τινὸς πράγματος. ἙΝΕΚΑΥΧΗΣΑΤΟ, ἐκ τοῦ καυχῶ καυχῆσω, τοῦτο παρὰ τὸ καῦχος, τοῦτο παρὰ τὸ αὐχὴν αὐχένος, τοῦτο παρὰ τὸ αὖω, 159 τὸ ξηραίνω, αὐτὴν καὶ αὐχὴν, τοῦτο παρὰ τὸ ὕω, τὸ βρέχω, καὶ κατὰ κράσιν αὖω. ἙΟΡΤΗ παρὰ τὸ ἐόν, ὃ σημαίνει τὸ ἀγαθόν, καὶ τὸ ὁρούω, τὸ ὁρμῶ καὶ Ὁμηρος θεοὶ δοτῆρες ἐάων. ΣΗΜΕΙΟΝ καὶ τεκμήριον διαφέρει, ὅτι τὰ παρερχόμενα σημείοις πιστεύεται, τὰ δὲ μέλλοντα τεκμηρίοις. ΔΡΥΜΟΣ, ἐκ τοῦ δρὺς δρυός· τοῦτο παρὰ τὸ δέρω, τὸ ἐκδέρω· οἱ γὰρ παλαιοὶ πᾶν δένδρον δρῦν ἐκάλουν. ἈΕΙΝΗ, παρὰ τὸ ἄγω, τὸ συντρίβω, ἄζω ἄζινη. ΠΕΛΕΚΕΙ, δοτικῇ, ἢ εὐθεῖα πέλεκυς, γίνεται δὲ παρὰ τὸ ... (παρὰ τὸ) λάας, ὃ σημαίνει τὸν λίθον, καὶ τὸ ξύω, γίνεται ΛΑΞΕΥΤΗΡΙΟΝ τὸ τοὺς λίθους ξύον. {1ΨΑΛΜΟΣ ΟΔ΄}1 ἙΒΔΟΜΗΚΟΣΤΟΣ, ποίου εἵδους τῶν ὑποπεπτωκότων τῷ ὀνόματι; Τακτικόν· τακτικὸν δὲ ἐστὶ τὸ τάξιν δηλοῦν, οἷον πρῶτον, δεύτερον, τρίτον. Τί διαφέρει τακτικὸν ἀριθμητικόν; Διαφέρει· καὶ τακτικὸν μὲν ἐστὶ τὸ τάξιν δηλοῦν, οἷον πρῶτον, δεύτερον, τρίτον· ἀριθμητικὸν δὲ τὸ ἀριθμὸν σημαίνει, οἷον εἰς, δύο, τρεῖς. Ἑβδομηκοστὸς δὲ γίνεται, ὡς περ πεντήκοντα πεντηκοστὸς, ἐξήκοντα ἐξηκοστὸς, οὕτως ἐβδομήκοντα ἐβδομηκοστὸς, τοῦτο παρὰ τὸ ἐβδομος, τὸ δὲ παρὰ τὸ ἑπτὰ ἀριθμοῦ, ἑπτομος καὶ ἐβδομος, παρὰ τὸ εἰς ἑπτὰ τέμνεσθαι. Ἑβδομήκοντα, τὸ ΜΗ Η, διατί; Τὰ διὰ τοῦ ΗΚΟΝΤΑ ἀριθμητικὰ θέλει πρὸ τοῦ Κ εἶναι φωνῆεν, τὸ Η. Ἀπὸ γοῦν τοῦ ἐξάκις γίνεται ἐξάκοντα, καὶ τροπῇ τοῦ Α εἰς Η ἐξήκοντα, οὕτω καὶ ἐβδομήκοντα. ΣΤΥΛΟΣ, παρὰ τὸ ἴστημι, στήσω, γίνεται στήλος, καὶ τροπῇ τοῦ Η εἰς Υ, στύλος. Τὸ ΣΤΥ ψιλόν, διὰ τί; Τὰ διὰ τοῦ ΥΛΟΣ ὀνόματα διὰ τοῦ Υ ψιλοῦ γράφεται, οἷον στύλος, μύλος,

σκύλλος, καὶ Ὅμηρος [Od. ♣μ. 231.] Σκύλλην πετραίου (πετραίνην.) ΤΑΠΕΙΝΟΙ, ἀπο τοῦ ταπεινῶ, ταπεινός, συζυγίας (γ') τῶν περισπωμένων· τὸ δὲ ταπεινός παρὰ τὸ δάπεδον, ὃ σημαίνει 160 τὴν γῆν, δαπεδινός, καὶ ἐκβολῇ τοῦ Δ, καὶ κατὰ κρᾶσιν δαπεινός, καὶ τροπῇ τοῦ Δ εἰς Τ, ταπεινός. ἈΚΡΑΤΟΣ, παρὰ τὸ κέρω κέρσω, κέκρακα, κέκραμμαι, κέκρασαι, κέκραται, κράτος καὶ ἀκράτος. ΤΡΥΓΙΑΣ παρὰ τὸ τρυῖ, τρυγός, τὸ δὲ τρυῖ παρὰ τὸ τρῶ, τὸ βλάπτω, ἐξ ουῖ καὶ τὸ τρώω. Τὸ τρῶ πόσα σημαίνει; ἐτρώω τὸ φοβοῦμαι, ἐξ ουῖ καὶ τριτογένεια· τρῶ τὸ βλάπτω καὶ καταπονῶ, ὡς το [Od. ♣φ. 293.] οἱ νόες σε τρώει μελιγδής· τρῶ τὸ ἐργάζομαι, ἐξ ουῖ καὶ τὸ τρώω· τρῶ τὸ τιτρώσκω καὶ βλάπτω, ὁ μέλλων τρώσω, ἐξ ουῖ καὶ τὸ ἐκτρώσαι, τὸ βλάψαι. {1[ΨΑΛΜ'ΟΣ ΟΕ'.]}1 ΓΝΩΣΤΟΣ, παρὰ τὸ γνῶμι, ὁ μέλλων γνῶσω, ὁ παρακείμενος ἐγνώκα, ὁ παθητικός ἐγνώσμαι, τὸ τρίτον ἐγνώσται, γνῶστός. Τὸ ΓΝΩ μέγα, διατί; Τῶν εἰς ΜΙ ἢ πρώτη μὲν καὶ δευτέρα συζυγία τῷ Η παραλήγεται, ἢ δὲ γ' τῷ Ω, ἢ δὲ δ' διχρόνῳ ἐκτεταμένῳ. ἸΟΥΔΑΙΑ, ἐκ τοῦ Ἰούδας. Τὸ Ι Ι· πᾶσα λέξις Ἑλληνική τε καὶ βάρβαρος ἀπο τῆς ΙΩ καὶ ΙΟΥ καὶ ΙΑ συλλαβῆς ἀρχομένη διὰ τοῦ Ι γράφεται, ἀπο μὲν τοῦ ΙΩ, Ἰωσιππος, Ἰωακείμ, ἀπο τῆς ΙΟΥ, Ἰούδας, Ἰουστίνος, Ἰουστός· ἀπο τῆς ΙΑ, ἰάλεμος, Ἰακώβ, Ἰαρέτης, καὶ εἰ τι ὁμοιον. ΤΟΠΟΣ παρὰ τὸ τύπος, ἕκαστος γὰρ τόπος ἰδίῳ τύπῳ κέχρηται, ἢ παρὰ τὸ πατῶ, πάτος, καὶ καθ' ὑπερβίβασμόν τάπος, καὶ διαλέκτῳ Αἰολίδι τόπος· ἢ παρὰ τὸ τάφος, τάπος καὶ τόπος, πᾶς γὰρ τόπος εἰς ταφὴν ἐπιτήδειος· σημαίνει δὲ τὸν γραφόμενον τόπον καὶ τὸ ἐπιχειρήμα. ἘΝΥΣΤΑΞΑΝ, ῥῆμα, ἀόριστος πρῶτος τρίτου προσώπου τῶν πληθυντικῶν. Τὸ δὲ νυστάζω γίνεται ἐκ τοῦ νευστάζω, τὸ δὲ παρὰ τὸ νεύω. Τί διαφέρει τὸ κινεῖν καὶ νευστάζειν; Τῇ μὲν φωνῇ διαφέρει, τῷ δὲ σημασινομένῳ οὐδαμῶς. Ἴσον γὰρ τὸ κινεῖν τῷ νευστάζειν, καὶ Ὅμηρος, νευστάζων κόρυθι βριαρῇ, καὶ τὸ "νευστάζων κάραν Ἰούδας." 161 ἨΚΟΥΤΙΣΑΣ, τὸ θέμα ἀκουτίζω, σημαίνει δὲ κυρίως τὸ ἀκούειν ποιῶ ἄλλον τινά· γίνεται δὲ παρὰ τὸ ἀκουστός, τοῦτο ἐκ τοῦ ἀκούω, τοῦτο ἐκ τοῦ κῶ τὸ κοιμῶμαι. Ἀκούω, ἀκούσω, ἡκούκα, ἡκούσμαι, ἡκούσται, ἐξ αὐτοῦ ἀκουστός· ἐκ δὲ τούτου ῥῆμα ἀκουστίζω ἀκουστίσω ἀκουσιῶ, καὶ ἀπο βολῇ, ἀκουτίζω, ἀκουτιῶ. ΠΡΑΕΙΣ αἰτιατικῆς τῶν πληθυντικῶν, ἢ εὐθεῖα ὁ πραῦς· γίνεται δὲ παρὰ τὸ ῥᾶον, ὃ σημαίνει τὸ εὐκόλον, ῥαῦς καὶ πραῦς. ἘΝΘΥΜΙΟΝ, ὄνομα οὐδέτερον, γίνεται δὲ παρὰ τὸ θυμός, ὃ σημαίνει τὸν ἐπιλογισμόν· τὸ ἀρσενικὸν ἐνθύμιος καὶ ἐνθύμιον. {1[ΨΑΛΜ'ΟΣ ΟΣ'.]}1 ἈΠΗΝΗΝΑΝΤΟ, ἀόριστος πρῶτος παθητικός (μέσος) τὸ θέμα ἀπαναίνω, γίνεται ἐκ τῆς ἀπο προθέσεως καὶ τοῦ ἀναίνω, ὁ μέλλων ἀνανῶ, ὁ πρῶτος ἀόριστος ἡνῆνα, ὁ μέσος ἡνῆνάμην, καὶ μετὰ τῆς ἀπο προθέσεως ἀπηνῆνάμην. ἩΔΟΛΕΣΧΗΣΑ, πρῶτος ἀόριστος· τὸ θέμα, ἀδολεσχῶ· γίνεται δὲ ἐκ τοῦ ἄδην, τὸ δαψιλῶς καὶ πολὺ, καὶ τοῦ λέσχη, ὃ σημαίνει τὴν πολυλογίαν. Τὸ δὲ ἀδολεσχῶ σημαίνει δ' τὸ φιλοσοφῶ, ὡς τὸ "ἀδολεσχῆσω ἐν τοῖς δικαιώμασί σου." τὸ φλυαρεῖν, ὡς τὸ "τί ἀδολεσχεῖς, ἄνθρωπε;" Τὸ πολυλογεῖν, ὡς τὸ "ἡδολέσχησα, καὶ ὠλιγοψύχησε τὸ πνεῦμά μου." καὶ τὸ παίζω, ὡς τὸ "ἐξηλθεν Ἰακώβ ἀδολεσχεῖν εἰς τὸ πεδῖον." ΦΥΛΑΚΗ παρὰ τὸ φυλάσσω, τοῦτο παρὰ τὸ φυλή· κατὰ φυλὰς γὰρ ἐφύλασσον ἀμειβόμενοι. {1[ΨΑΛΜ'ΟΣ ΟΖ'.]}1 ΠΡΟΣΕΧΕΤΕ, τὸ θέμα προσέχω· συντάσσεται νῦν μετὰ αἰτιατικῆς, ἔστι δὲ ὅτε καὶ μετὰ δοτικῆς. ΠΡΟΒΛΗΜΑ, παρὰ τὸ βλήμι, ἢ παρὰ τὸ βλῶ, βλήσω, βέβληκα, βέβλημαι, βλήμα καὶ πρόβλημα. Τί διαφέρει πρόβλημα προτάσεως; Διαφέρει· πρόβλημα μὲν λέγεται ἢ ἐκατέρωθεν ἀμφισβητουμένη ζήτησις. Τί διαφέρει παρα 162 βολή παραδείγματος; Ἡ μὲν παραβολὴ ἀπὸ ἀψύχων ἢ ζώων ἀλόγων λέγεται, τὸ δὲ παράδειγμα ἀπὸ ἐμψύχων ἢ γεγονότων πραγμάτων. ΣΚΟΛΙΑ, παρὰ τὸ σκολιός, τοῦτο παρὰ τὸ σκ[ευ]άζω τὸ χωλαίνω, ὁ μὴ εὐθεῖαν ὁδὸν πορευόμενος· ἢ παρὰ τὸ σκαίος· ἢ παρὰ

τὸ σκόλοψ, οἷ σημαίνει τὸ ἀποξυσμένον ξύλον. ΤΑΝΕΩΣ, οἷνομα τόπου· τὸ δὲ πόθεν γίνεται; Οὐκ ἔχει, ἐπειδὴ ἔθ(ν)ος ἐστί. ΣΙΤΙΣΜΟΣ, παρὰ τὸ σιτίζω. ΑΠΟΚΤΕΝΩ, δύο Ν καὶ τὸ ἐψιλ μέγα ἐστί, κτεινῶ κτενῶ, ἀλλὰ καὶ κτέννω κτεννῶ. ΠΟΤΑΜΟΣ, παρὰ τὸ πότιμον ὕδωρ ἔχειν, ἢ παρὰ τὸ ποτάζω ποτάσω ποταμός· οὕτως Ἡρωδιανός. ΟΜΒΡΗΜΑΤΑ, ἐκ τοῦ ὀμβρῶ, ὀμβρήσω, τὸ δὲ ὀμβρῶ παρὰ τὸ ὀμβρος, ἢ παρὰ τὸ βάρος, καθ' ὑπερβίβασμον ἄβρος, τροπῇ τοῦ Α εἰς Ο, καὶ πλεονασμῶ τοῦ Μ, ὀμβρος, ὁ φερόμενος βαρέως. ἘΡΥΣΙΒΗ, σημαίνει τὴν γινομένην πάχνην ἐν τῇ δυσαιερίᾳ, καὶ φθείρουσαν τοὺς καρπούς· οἱ δὲ φασι ζῶν τι εἶναι μικρόν· καὶ γίνεται παρὰ τὸ ἐρύω, οἷ σημαίνει τὸ κωλύω, καὶ τὸ βῶ τὸ τρέφω, ἢ τοὺς καρπούς κωλύουσα τρέφεσθαι. Τὸ ΣΙ Ι, διατί; Τὰ ἀπὸ μελλόντων συντιθέμενα ὀνόματα τῷ Ι παραλήγονται, τέρψω τερψίμβροτος, στήσω στησίχορος, ἐρύσω ἐρυσίβη. ἈΚΡΙΣ, παρὰ τὸ κάρα, ὑπερβίβασμῶ τοῦ Α, ἀκρά καὶ ἀκρίς, μείζων γὰρ τούτου τοῦ λοιποῦ μέρους. ΒΟΥΝΟΣ παρὰ τὸ βαίνειν ἄνωθεν, βαῖνος, καὶ τροπῇ τοῦ διφθόγγου εἰς δίφθογγον βουνός, ὡς, ὀνοῖρος ὀνειρος. ΓΛΥΠΤΟΝ, παρὰ τὸ γλύφω, τοῦτο παρὰ τὸ γλάπτω τὸ κοιλαίνω. ΣΗΛΩΜ, τὸ ΣΗ Ι, διατί; Κατὰ παράδοσιν. Αἶχμαλωσία, παρὰ τὸ αἰχμάλωτος αἰχμαλωτία καὶ αἰχμαλωσία. Τὸ δὲ αἰχμάλωτος ἀπὸ τοῦ αἰχμή καὶ τοῦ ἄλωμι, ἄλώσω, αἰχμαλωτίζω. ΚΑΙ ΚΡΑΙΠΑΛΗΚΩΣ δύο μέρη λόγου, καὶ σύνδεσμος, κραι 163 παληκῶς, μετοχή, τὸ δὲ κραιπαλῶ συζυγίας δευτέρας τῶν περισπωμένων· γίνεται δὲ ἐκ τοῦ κραιπάλη, ἢ μέθη· τοῦτο δὲ παρὰ τὸ κάρα καὶ τὸ πάλλω, τὸ κινῶ, ἐν ὑπερβίβασμῶ καὶ συγκοπῇ. Τί διαφέρει κραιπάλη μέθης; Διαφέρει· μέθη λέγεται ἡ ἐφημερινὴ οἶνῃσις, κραιπάλη δὲ ἡ χθεσινὴ μέθη. ἘΦΡΑΙΜ, τὸ Ε τὸ ἄ ψιλοῦται· τὸ δεύτερον δίφθογγον ἐκ παραδόσεως. ΛΟΧΕΥΟΜΕΝΩΝ ἐκ τοῦ λοχεύω, τὸ γεννῶ· τοῦτο παρὰ τὸ λέχος, οἷ σημαίνει τὴν κοίτην. {1[ΨΑΛΜΟΣ ΟΗ΄.]}1 ἨΛΘΟΣΑΝ, παρὰ τὸ ἐλεύθω, ὁ μέλλων ἐλεύσω, ὁ ἀόριστος πρῶτος ἡλυσσα, ὁ δεύτερος ἡλυθον, καὶ ἐν συγκοπῇ ἡλθον· τὸ τρίτον τῶν πληθυντικῶν ὁμοίως ἡλθον, καὶ οἱ Βοιωτοὶ ἐπὶ τῶν ἐχόντων τὴν μετοχὴν εἰς Σ ὅζυτονον ποιοῦσι περιτ τοσύλλαβον τὸ γ' τῶν πληθυντικῶν ὁμοίως, ἡλθομεν, ἡλθον, ἡλθοσαν· ἐπὶ δὲ τῶν μὴ ἐχόντων τὴν μετοχὴν εἰς ὀξύτονον ποιοῦσιν ἐνδειαν, οἷον ἐκοσμήθημεν, ἐκόσμηθεν, αὐτὰρ ἐπεὶ κόσμηθεν. ὈΠΩΡΟΦΥΛΑΚΙΟΝ, ἐκ τοῦ ὀπώρα καὶ τοῦ φυλακή· τὸ δὲ φυλακή παρὰ τὸ φυλάσσω, τοῦτο παρὰ τὸ πύλη, τὸ δὲ παρὰ τὸ πτύσσω τὸ ἀσφαλίζω. Τὸ ΚΙ Ι. Τὰ παρὰ τὸ φυλακή συντιθέμενα διὰ τοῦ Ι γράφεται, οἷον ὀπωροφυλάκιον, χαρτοφυλάκιον. ΖΗΛΟΣ, παρὰ τὸ ζέειν ὀλως. ΚΟΛΠΟΣ, παρὰ τὸ κοῖλον, οἷ σημαίνει τὸ βαθύ, καὶ τὸ ἔπω τὸ ἀκολουθῶ, ἀφαιρέσει τοῦ Ι· ἔπεται γὰρ τῷ κοίλῳ καὶ περιφερεῖ. {1[ΨΑΛΜΟΣ ΟΘ΄.]}1 ΧΕΡΟΥΒΙΜ, παρὰ τὸ χεῖρ, χειρός. Τὸ ΒΙΜ Ι, διατί; Τὰ εἰς ΕΙΜ'Εβραι'κα' διὰ τῆς ΕΙ διφθόγγου γράφεται, Ἰωακείμ, Συναχερεῖμ, πλὴν τοῦ Χερουβίμ καὶ Σεραφίμ. ΜΕΤΡΟΝ παρὰ τὸ μείρω, τὸ μερίζω. ΚΛΗΜΑ παρὰ τὸ κλῶ τὸ κατασπῶ καὶ συντρίβω, εὐθραυ στον γὰρ τὸ κλήμα. 164 ἘΛΥΜΗΝΑΤΟ, ἐκ τοῦ λυμαίνω, τοῦτο ἐκ τοῦ λύμη· διαφέρει λύμη □add □ημ/ηλ .καὶ λοιμική, ὅτι μὲν λύμη φθορὰ τίς ἐστί ψυχὴν διαβαίνουσα· σημαίνει δὲ καὶ τὴν ἀκαθαρσίαν, καὶ γίνεται παρὰ τὸ λύω, λύσω, λέλυκα, λέλυμαι, λύμη, ἐξ οὗ καὶ λύματα· καὶ Ὀμηρος, εἰς ἄλλα τ' ἔβαλον λύματα. Ἡ δὲ λύμη (λήμη) λευκόν ἐστί καὶ ὑγρὸν κατὰ τῶν ὀφθαλμῶν συνιστάμενον· γίνεται δὲ παρὰ τὸ λάω τὸ βλέπω, καὶ τὴν μὴ ἀπαγόρευσιν, καὶ γὰρ κωλύει τὸ μὴ λάειν ἢ βλέπειν ποιεῖν· ἢ παρὰ τὸ λήθω τὸ λανθάνω, λήσω, λέληθα, λέλημαι, λήμη, τοὺς γὰρ λημῶντας μὴ βλέποντες (καὶ μὴ βλέποντας) παρερχόμεθα. Ἡ δὲ λοιμική νόσος τίς ἐστί φθαρτικὴ σώματος παρὰ τὸ λοιμός γινομένη. ΔΡΥΜΟΣ, παρὰ τὸ δρυς δρυός, ἢ παρὰ τὸ δρύον, οἷ σημαίνει τὸν σύμφυτον τόπον καὶ θαμνῶδες χωρίον, καὶ Ὀμηρος. [Ἡσίοδος Ἔργ. 528.] ἀναδρία βησσηντα, καταχρηστικῶς δὲ σημαίνει δαιμόνια. {1[ΨΑΛΜΟΣ Π΄.]} ΤΕΡΠΙΝΟΝ, παρὰ

τὸ τέρπω· ἐτυμολογεῖται δὲ παρὰ τὸ τέρπειν τὸν νοῦν. ΣΑΛΠΙΓΞ, παρὰ τὸ σαλπίζω, τοῦτο παρὰ τὸ σέλας καὶ τὸ ὀπίζω· οἱ γὰρ ἀρχαῖοι μήπω σάλπιγγι χρώμενοι, πολεμίων περιτοιχισάντων ἀφνω τὴν πόλιν αὐτῶν διὰ φλογὸς καὶ καπνοῦ τοὺς ἐπικούρους ἐκάλουν. ἈΠΟΨΕΩΝ, ἀποΨ βασταγμάτων· ἀρσις δὲ, παρὰ τὸ αἴρω τὸ βαστάζω, τὸ εἰς ὑψος βασταζόμενον· ὁ μέλλων, ἀρσω, ὁ παρακείμενος ἦρκα, ὁ παθητικὸς ἦρμαι, ἦρσαι, ἀρσις. ΚΟΦΙΝΟΣ παρὰ τὸ κόπον ἐφεῖναι τοῖς βαστάζουσιν, ἢ παρὰ τὸ κύφον (sic) ὁ σημαίνει τὸ βαθύ. ΨΩΜΙΣΕΝ, ἐκ τοῦ ψωμίζω, τοῦτο παρὰ τὸ ψωμός, τοῦτο παρὰ τὸ ψῶ τὸ κόπτω, ὁ εἰς μικρὰ κεκομμένος. ἜΣΤΗ, παρὰ τὸ ἴστημι, στήσω, ὁ ἀόριστος πρῶτος ἔστησα, ὁ δεῦτερος ἔστην, ἔστης, ἔστη. 165 ΣΥΝΗΚΑΝ, ἐκ τοῦ συνήμι, ὁ μέλλων συνήσω, ὁ παρακείμενος συνήκα. {1[ΨΑΛΜ'ΟΣ ΠΑ΄.]}1 ἮΧΗΣΑΝ, ἐκ τοῦ ἠχῶ ἠχήσω ἢ ἠχισαν, τοῦτο παρὰ τὸ ἠχος, τοῦτο παρὰ τὸ σχῶ. ΚΑΤΕΠΑΝΟΥΡΓΕΥΣΑΝΤΟ, ἐκ τοῦ πανουργεύω, τοῦτο παρὰ τὸ πανοῦργος, τοῦτο παρὰ τὸ εἰς πᾶν ἐνεργῆσαι καὶ πρᾶξαι. σημαίνει δὲ τὸν φρόνιμον καὶ νοήμονα ἐπὶ καλοῖς, σημαίνει καὶ τὸν κακοποιεῖν δυνάμενον διὰ τῆς ἑαυτοῦ σοφιστικῆς κακίας. ΓΝΩΜΗ, ὄνομα θηλυκὸν, παρὰ τὸ γνῶμι, ῥῆμα, τοῦτο παρὰ τὸ γνῶ γνῶσω. Διαφέρει γνώμη διανοίας· διάνοια μὲν ἔστι διχοστατοῦσα καθ' ἑαυτήν, καὶ μὴ τὸ βέβαιον ἔχουσα κατὰ τὸ βούλεσθαι· γνώμη δὲ ἔστιν ἡ τὸ βέβαιον καὶ ἀσφαλὲς ἔχουσα. ἸΣΜΑΗΛΙΤΗΣ τὸ ἸΣ Ι, διατί; Ἡ Ι συλλαβή· τὸ ΛΙ Ι, διατί; Τὰ διὰ τοῦ ΙΤΗΣ παρώνυμα διὰ τοῦ Ι γράφεται. ΜΩΑΒ Ω μέγα ἐκ παραδόσεως. ΒΕΝΙΑΜΙΝ, ἔστι δὲ ἀπὸ τοῦ μείον τὸ μικρὸν (ἔστι μείον τὸ μικρόν· ἀποδὲ τούτου) καὶ τοῦ μόνος γίνεται μενιαμίν, καὶ Βενιαμίν· ὁ μόνος τῶν ἄλλων ἀδελφῶν μικρότερος. ἈΓΑΡΗΝΟΙ, ὁ Ἀγαρηνός, τὸ ΡΗ Η, διατί; Τὰ εἰς ΝΟΣ ἐθνικὰ ὀξύτονα τῷ Η παραλήγεται, Ἀγαρηνός, Δαμασκηνός, πλὴν τοῦ Ἐδεσινός, Ἀμασινός, Ἀδραμητινός, καὶ Μελιτινός. ἸΑΒΕΙΜ, τοῦτο κατὰ γραφὴν ὁμοίον τοῦ Ἰωακείμ ὄνομα. ΡΕΙΣΩΝ, τόπος παρὰ τὸ κόπον ἡμῶν ἐκέῖσε ῥεῖν. ΡΗΒ καὶ ΖΗΒ, ἀμφοτέρω ὀνόματα κύρια, διὰ τοῦ Η γράφεται. ΖΕΒΕΕ, τὰ τρία ψιλὰ κατὰ παράδοσιν. ΚΑΛΑΜΗ, παρὰ τὸ καλῶς ἀμασθαι. {1[ΨΑΛΜ'ΟΣ ΠΓ΄.]}1 ΝΟΣΣΙΑ, παρὰ τὸ νεοσσός· τοῦτο παρὰ τὸ Ν στερητικὸν καὶ τὸ σεύω, τὸ ὀρμῶ, τὰ πρηνὴ πτεροφυῆσαι πέτεσθαι μὴ 166 δυνάμενα. Διαφέρει νοσσία καὶ νοσσία· νοσσία μὲν εἰσι τὰ στρουθὰ ἢ εὐθεῖα τὸ νοσσίον, τοῦ νοσσίου, τὰ νοσσία· νοσσία δὲ ἡ φωλεά. Τὸ ΣΙ Ι, διατί; Τὰ διὰ τοῦ ΙΟΝ δακτυλικά παροξύτονα τῷ Ι παραλήγονται, καρφίον, σαρκίον, τειχίον. ΚΟΙΛΑΣ παρὰ τὸ κοῖλον, ὃ σημαίνει τὸ βαθύ. {1[ΨΑΛΜ'ΟΣ ΠΔ΄.]}1 ἈΦΗΚΑΣ, παρὰ τὸ ἀφήμι, ἀφήσω, ἀφήκα. ἘΛΟΣ, παρὰ τὸ ἔλω τὸ λαμβάνω. {1[ΨΑΛΜ'ΟΣ ΠΕ΄.]}1 ΠΤΩΧΟΣ παρὰ τὸ πτώσειν περὶ τὴν ὀχὴν ἢ τροφήν· ἢ παρὰ τὸ πτήσω, πτήξω, ἔπτηξα, πτηχός, καὶ τροπὴ τοῦ μακροῦ εἰς μακρὸν, πτωχός. ΣΗΜΕΙΟΝ παρὰ τὸ σῆμα. Διαφέρει σύμβολον καὶ σημεῖον καὶ τέρας· καὶ σύμβολόν ἔστι τὸ παρὰ στρατιώταις ἢ καὶ τισιν ἄλλοις μελετηθὲν ἀλλήλοις παρὰ σφῶν δειχθὲν σεσθαι πρὸς ἐνέδραν ἀπιούσι· σημεῖον δὲ τὸ συνήθως γινόμενον· τέρας δὲ τὸ μὴ πρότερον γεγονός. {1[ΨΑΛΜ'ΟΣ ΠΣ΄.]}1 ΑἴΘΙΩΨ, παρὰ τὸ αἴθω τὸ καίω· λέγεται γὰρ τὸν ἥλιον σφοδρότερον ἐκεῖσε καίειν. ΓΡΑΦΗ παρὰ τὸ γράφω. {1[ΨΑΛΜ'ΟΣ ΠΖ΄.]}1 ΝΕΚΡΟΣ παρὰ τὸ ΝΕ στερητικὸν καὶ τὸ ΚΗΡ ἢ ψυχὴ, ὁ τῆς ψυχῆς ἐστερημένος. ἘΛΕΥΘΕΡΟΣ, παρὰ τὸ ἐλεύθειν ὅπου αὖν θέλη τις, ἢ ὅπου αὖν ἐρᾷ. ΤΡΑΥΜΑΤΙΑΣ, παρὰ τὸ τρῶ τρώσω, ἢ παρὰ τὸ θραύω, θραύσω, θραυματίας καὶ τραυματίας· τὴν γὰρ ἐν πολέμῳ πτῶσιν, θραύσιν καὶ ἀσφάλειαν λέγουσι. Τὸ Ι Ι, διατί; Τὰ εἰς ΑΣ ἰσοσύλλαβα κλινόμενα ἐνὶ συμφώνῳ παραλήγει. 167 {1[ΨΑΛΜ'ΟΣ ΠΗ΄.]}1 ΠΡΑΨΝΩ παρὰ τὸ πραῦς· τοῦτο παρὰ τὸ ῥᾶον, ὃ σημαίνει τὸ ἀγαθὸν καὶ εὐκόλον. ΒΟΡΡΑΣ παρὰ τὸ βορρότατα καὶ ὑγιεινότετα τὰ σώματα ἡμῶν ποιεῖν, ἢ παρὰ τὸ βαίνειν αὐτὸν ῥᾶον πρὸς ἡμᾶς, πρὸς ἀντιδιαστολήν τοῦ βλαπτικοῦ νότου. ΘΑΒΩΡ καὶ ΕΡΜΩΝ ὄρη. ΠΡΩΤΟΤΟΚΟΣ, ἐκ τοῦ πρῶτος καὶ τοῦ τόκος. Τί διαφέρει πρωτότοκος καὶ πρωτοτόκος; Πρωτότοκος

μὲν γάρ ἐστιν ὁ πρῶτος γεννηθεὶς· πρωτοτόκος δὲ ἡ πρώτη γεννήσασα. ὙΨΗΛΟΣ, παρὰ τὸ ὑΨος, ἢ παρὰ τὸ ὑψῶ ὑψώσω. ΒΕΒΗΛΩΣΩΣΙΝ ἐκ τοῦ βεβηλῶ, τοῦτο παρὰ τὸ βέβηλος· λέγεται δὲ βέβηλος ὁ μιὰρὸς καὶ ἀκάθαρτος. ΣΧΕΔΑΖΩ, παρὰ τὸ σχεδιάζω, τὸ ἐκ τοῦ παραχρήμα τι ποιῶ, σχεδάζω καὶ σκεδάζω, ἢ παρὰ τὸ σχίζω τὸ χωρίζω, πλεονασμῶ τῆς ΔΑ συλλαβῆς σχιδάζω (σιξ) καὶ σκεδάζω. Τὸ γὰρ σκεδαζόμενον εἰς πολλὰ διαιρεῖται. {1[ΨΑΛΜΟΣ ΠΘ'.]}1 ΚΑΤΑΦΥΓΗ, παρὰ τὸ φεύγω φυγή. ΠΛΑΣΘΗΝΑΙ, παρὰ τὸ πλάσσω, δι' ἑνὸς Σ· ὁ παθητικὸς πέπλασμαι· ὁ πρῶτος ἀόριστος ἐπλάσθη, τὸ τρίτον ἐπλάσθη, καὶ τὸ ἀπαρέμφατον πλασθῆναι.

{1[ΨΑΛΜΟΣ 4'.]}

1 ἈΡΑΧΝΗ παρὰ τὸ ἀραϊὰ ἰ΄χνη ε΄χειν, ἢ (ἡ΄τοι) ἀσθενῇ· ἢ παρὰ τὸ εἰς τὸν ἀέρα αἰ΄ρειν τὰ ἰ΄χνη. ΑΥ΄ΛΙΣΘΗΣΕΤΑΙ, ἐκ τοῦ αὐ΄λίζω, τὸ κατασκηνῶ· σημαίνει δύο, αὐ΄λω· τὸ διὰ ὀργάνου λαλῶ, αὐ΄λίζω δὲ τὸ κατασκηνῶ. ΤΑΡΑΧΩΔΟΥΣ, ἢ εὐθεῖα ταραχώδης, παρὰ τὸ τράχος· τοῦτο παρὰ τὸ τραχύς· τοῦτο παρὰ τὸ ῥάχης· τραχεῖα γὰρ καὶ ὁστώδης ἢ ῥάχης. Τὸ ΧΩ μέγα, διατί; Τὰ διὰ τοῦ ΩΔΗΣ ἅπαντα διὰ τοῦ Ω γράφεται, πλὴν τῶν παρὰ τὸ 168 πούς συγκειμένων, οἷον, διπόδης, τριπόδης, ἑπταπόδης, καὶ Ὀμηρος, θρηῖνυν ἐφ' ἑπταπόδην. ἘΚ ΤΟΥ ΚΛΙΤΟΥ ΣΟΥ, σημαίνει γ' τὴν συνέλευσιν, καὶ συνάθροισιν, καὶ γίνεται παρὰ τὸ κλῶ τὸ κλάνω, ὡς τὸ, "Σῆμ(ερον) τὸ κλῆτος τῶν ἀνθρώπων," καὶ γράφεται διὰ τοῦ Η· διὰ δὲ τοῦ Ι σημαίνει β'· τὸ μέρος τῆς οἰκίας, τὸ καλούμενον πρόσκλιτον, ὡς τὸ "ἐν ταῖς κλίτεσι τῆς οἰκίας σου." Καὶ τὸν ἀνώνυμον (εὐώνυμον) τόπον, ὡς τὸ "πεσεῖται ἐκ τοῦ κλίτους σου χιλιάς." Ἔστι δὲ ἀρσενικόν, καὶ γράφεται διὰ τῆς ΕΙ διφθόγγου. ΜΑΣΤΙΞ, παρὰ τὸ μαστίζω τὸ τύπτω· τοῦτο παρὰ τὸ ἰμάσσω, τοῦτο παρὰ τὸ ἰμάς, ὁ λῶρος, ὁ δὲ (σιξ) παρὰ τὸ ἰνάσσω, τοῦτο παρὰ τὸ ἰνί, τοῦτο παρὰ τὸ ἰ΄ς, ὁ σημαίνει τὸ ἀπὸ τῆς κεφαλῆς μέχρι ποδῶν διήκον νεῦρον. {1[ΨΑΛΜΟΣ 4Α'.]}1 ΔΕΚΑΧΟΡΔΩΙ, παρὰ τὸ δέκα καὶ τὸ χορδή. Σημαίνει δὲ ἑντερον, καὶ ἑ΄γμα (ἐτυμολογεῖται) παρὰ τὸ χέειν ὠδὴν· ἢ παρὰ τὸ χέειν κάτωθεν τὴν χορηγουμένην ἑδωδὴν. ΦΟΙΝΙΞ, παρὰ τὸ φοινίσσω, φοινίζω, φοῖνιξ, τοῦτο παρὰ τὸ φονὸς, τοῦτο παρὰ τὸ φόνος, φόνιοι γὰρ οἱ Φοίνικες καὶ ληστροὶ τὸν τρόπον. Δύναται καὶ ἐπὶ τοῦ δένδρου λαμ βάνεσθαι· αἰμάσσουσι γὰρ καὶ φοινίσσουσι τοὺς ἀπτομένους αὐτῶν διὰ τὴν ο΄ξύτητα τῶν στελεχέων. ΚΕΔΡΟΣ, παρὰ τὸ κεάζεσθαι ἢ σχίζεσθαι ῥαδίως, ἢ παρὰ τὸ καίεσθαι ῥαδίως, ἢ παρὰ τὸ ἔχεσθαι ἑδραίως τῶν ῥιζῶν αὐτῆς. {1[ΨΑΛΜΟΣ 4Β'.]}1 ἘΒΑΣΙΛΕΥΣΕ, παρὰ τὸ βασιλεύω, βασιλεύσω, ἀποβολὴ τοῦ Ω βασιλεύς. Διαφέρει βασιλεὺς, τύραννος, καὶ κοίρανος. Βασιλεὺς μὲν ἐστὶν ὁ ἐξουσιαστής, καὶ κατὰ νόμους ἀρχῶν τῶν ἀρχομένων· τύραννος δὲ ὁ ἀλόγῳ ἐξουσίᾳ αὐτονόμως χρώμενος, καὶ τοὺς νόμους ἐκποδῶν ποιῶν· κοίρανος δὲ 169 κατὰ καιρὸν τινὰ ἀρχῶν, ὡς περ στρατηγός, καὶ ταχέως στρατηγήσας, καὶ τῆς ἀρχῆς παραλυόμενος. {1[ΨΑΛΜΟΣ 4Γ'.]}1 ἘΠΑΡΡΗΣΙΑΣΑΤΟ, ἐκ τοῦ παρρησιάζω, τοῦτο παρὰ τὸ παρρησία, τοῦτο παρὰ τὸ ῥῆσις, τοῦτο παρὰ τὸ ῥῶ, ῥήσω, ῥησία καὶ παρρησία, οἰονεῖ παντορρησία τις οὐσα. ΠΡΟΣΗΛΥΤΟΣ, ὁ μέτοικος καὶ φυγάς· παρὰ τὸ ἐλεύθω ἐλεύσω, ἢ λευκα, ἢ λευσμαι, τὸ τρίτον ἢ λευται, καὶ ἐξ αὐτοῦ προσήλυτος. ΜΩΡΟΣ ἐτυμολογεῖται μῆωρός τις ὦν, ὁ μὴ βουλόμενος φροντίζειν περὶ τοῦ συνοίσοντος, ὡς γὰρ ἡ φροντίς. ἜΩΣ ΟΥ΄ ἘΠΙΣΤΡΕΨΗΙ, ὑποτακτικόν, τὸ ἕως ἐπίρρημα ἀναφορικόν μετὰ τῆς οὐ· ἀρνήσεως εὐρισκόμενον ὑποτάσσει. ἘΧΘΕΜΟΙ, ἀντὶ τοῦ κρατοῦντες καὶ ψαύοντες. ΠΡΟΦΘΑΣΜΕΝ, ὑποτακτικόν, τὸ θέμα φθάω, ἔστι καὶ ἑ΄τερον φθάνω, καὶ σημαίνει τὸ προσλαμβάνω, ὡς τὸ "φθάνει τὴν πεῖραν τὸ δέος." {1[ΨΑΛΜΟΣ 4Δ'.]}1 ΠΕΡΑΣ, παρὰ τὸ περῶ τὸ τελειῶ, τοῦτο παρὰ τὸ ἔ΄ραν, ὁ σημαίνει τὴν γῆν, ἢ παρὰ τὸ ἐρῶ, τὸ ἐπιθυμῶ, πᾶς γὰρ τις πρὸς ἀγαθὸν πέρας ἐφ΄εται καὶ ἐπιέγεται. ἘΔΟΚΙΜΑΣΑΝ, ἐκ τοῦ δοκιμάζω, τοῦτο παρὰ τὸ δόκιμος, ὡς

φρονῶ φρονήσω φρόνιμος. Ὁ ΚΙ Ι, διατί; Τὰ διὰ τοῦ ΙΜΟΣ παράγωγα διὰ τοῦ Ι γράφεται, πλὴν τῶν παρὰ τὸ φήμη καὶ σχῆμα καὶ σῆμ(α) καὶ δῆμος συγκεκριμένων. ΠΡΟΣΩΧΘΙΣΑ, ἐκ τοῦ προσοχθίζω, τοῦτο παρὰ τὸ οὔχθη, σημαίνει δύο, τὰ χεῖλη τοῦ ποταμοῦ, ὡς τὸ οὔχθαι δ' αἴμφι περὶ μέγαλ' ἰάχον, καὶ τὸ κρημνῶδες ἀνάστημα τῆς γῆς, ὡς τὸ [Π. ♣φ 17.] αὐτὰρ ὁ διογενὴς δόρυ μὲν λίπεν αὐτοῦ ἐπ' οὔχθη. **{1[ΨΑΛΜΟΣ 4Ε'.]}**1 ΠΑΤΡΙΑ, τῶν ἐθνῶν πατρὶς, ἡ πόλις· διαφέρει πατρὶς 170 πόλεως, καθὸ ἡ μὲν πατρὶς τὴν πόλιν περιέχει, πόλις δὲ πατρίδα οὐκέτι. ΑἴΝΕΤΟΣ, παρὰ τὸ αἰνῶ αἰνέσω αἰνετός· τοῦτο παρὰ τὸ ἰαίνω, τὸ εὐφραίνομαι, ἰάινος, καὶ ἀποβολῇ αἶνος. ΚΑΤΩΡΘΩΣΕ, παρὰ τὸ ὀρθῶ ὀρθώσω, τοῦτο παρὰ τὸ ὀρθός, τοῦτο παρὰ τὸ ὀροθύνω τὸ διεγείρω. **{1[ΨΑΛΜΟΣ 4Σ'.]}**1 ΝΗΣΟΣ, παρὰ τὸ νῶ τὸ κολυμβῶ. ΓΝΟΦΟΣ παρὰ τὸ δονῶ δονήσω δνόφος καὶ γνόφος. ἈΣΤΡΑΠΗ, παρὰ τὸ ἀστράπτω ἀστραπή· ἢ παρὰ τὸ στερρῶς ἀπτεσθαι οὐδ' αἶν ἐφίκοιτο, ἢ παρὰ τὸ στερίσκειν τοὺς ὠπας φωτός· οὐδεὶς γὰρ ἀστραπαῖς ἀντοπτήσαι δύναται. ΚΗΡΟΣ, παρὰ τὸ καίω, καύσω, κηρός. ἘΤΑΚΗΣΑΝ, ἐκ τοῦ τήκω, ἢ ἐκ τοῦ τίειν τὸ βλάπτειν τὸ ἄκος. **{1[ΨΑΛΜΟΣ 4Ζ'.]}**1 ἘΛΑΤΗ παρὰ τὸ ἐλῶ, ἐλάσσω, ἡ ἴλακα, ἡ ἴλασμαι, ἡ ἴλασαι, ἡ ἴλαται, ἐλάτη. ΚΕΡΑΤΙΝΗ, παρὰ τὸ κέρας κέρατος κερατίνη. ΚΡΟΤΗΣΟΥΣΙΝ, ἐκ τοῦ κροτῶ, τοῦτο ἐκ τοῦ βρότος, τοῦτο παρὰ τὸ κρούω. **{1[ΨΑΛΜΟΣ 4Η'.]}**1 ὙΠΟΠΟΔΙΟΝ, παρὰ τοῦ ποὺς, ποδός, πόδιον καὶ ὑποπόδιον. ΕΥΪΛΑΤΟΣ, παρὰ τὸ εὐμόριον, καὶ τοῦ ἱλατός· τοῦτο παρὰ τὸ ἰλῆμι τὸ συγχωρῶ, ἐξ οὐ καὶ ἰλῆαθι θεοφόρε." Ἰλῆμι οὐν ἰλάσω, ἰλῆακα, ἰλῆαμαι, ἰλῆαται, καὶ ἐξ αὐτοῦ ἱλατός καὶ εὐίλατος. **{1[ΨΑΛΜΟΣ 4Θ'.]}**1 ἈΛΑΛΑΞΑΤΕ ἐκ τοῦ ἀλαλάζω, τοῦτο ἐκ τοῦ λάζω, καὶ μετὰ τοῦ ἐπιτατικοῦ (Α) ἀλαλάζω. ἘΝΎΜΝΟΙΣ, ἐν πρόθεσις, ὕμνοις, δοτικὴ τῶν πληθυντικῶν· ἢ εὐθεῖα ὕμνος· γίνεται δὲ παρὰ τὸ ὑπομένω, ὑπόμονός τις ὦν καὶ ὕμνος. Διαφέρει ὕμνος ἐγκωμίου· ὁ γὰρ ὕμνος ἐπὶ Θεοῦ λέγεται, τὸ δὲ ἐγκώμιον ἐπὶ ἀνθρώπων.

171 {1[ΨΑΛΜΟΣ Ρ'.]}1 ἘΛΕΟΝ ΚΑΙ ΚΡΙΣΙΝ, ἡ εὐθεῖα ὁ ἔλεος γίνεται παρὰ τὸ ἐλῶ τὸ λαμβάνω, ἐλός ἐλεος, πέφυκε δὲ τὸ Ε πλεονάζειν ἐν τοῖς ὀνόμασιν, οἷον στερρός, στερεός· ἱρός, ἱερός. ΠΑΡΑΒΑΣΕΙΣ· ἡ παράβασις γίνεται παρὰ τὸ βίβημι, βήσω, βάσις καὶ παράβασις. ἘΚΟΛΛΗΘΗ, παρὰ τὸ κολῶ, δευτέρας συζυγίας τῶν περισπωμένων, τοῦτο παρὰ τὸ κόλλα, τοῦτο παρὰ τὸ κεκομμένην οὕσαν εἰς οὐλόγητα μετελθεῖν. ΣΚΑΜΒΗ, ἡ διεστραμμένη, παρὰ τὸ σκαιῶς βαίνειν, ἢ παρὰ τὸ σκάπτω, τὸ κατορύσσω, κατὰ τοῦ πλησίον. **{1[ΨΑΛΜΟΣ ΡΑ'.]}**1 ΚΑΠΝΟΣ, παρὰ τὸ κάπος, ὃ σημαίνει τὸ πνεῦμα, τοῦτο παρὰ τὸ κάπω, τὸ ἐκπνέω. ΦΡΥΓΙΟΝ, παρὰ τὸ Φρυξ Φρυγός Φρύγιον. ΠΕΛΕΚΑΝ, ἡ εὐθεῖα πελεκάν· ἐτυμολογεῖται παρὰ τὸ πλέειν καὶ ὠκύς. ΝΥΚΤΙΚΟΡΑΞ, παρὰ τὸ νυκτὶ καὶ κόραξ, τοῦτο παρὰ τὸ ΚΟΡ, ὃ σημαίνει τὸ μέλαν, ἢ τὸ κορόν, ἢ παρὰ τὸ κάραν μεγάλην ἔχειν. ΟἶΚΟΠΕΔΟΝ παρὰ τὸ οἶκος καὶ τὸ πέδον, τοῦτο παρὰ τὸ ἐζω τὸ καθέζομαι, ἔδον καὶ πέδον. ΔΩΜΑΤΟΣ, παρὰ τὸ δομῶ δομήσω δόμημα, ἐκβολῇ τοῦ Μ δόημα, καὶ δῶμα, τροπῇ τοῦ μακροῦ εἰς μακρόν. ΣΠΟΔΟΣ, παρὰ τὸ ποὺς, ποδός, πλεονασμῶ τοῦ Σ σποδός, τὸ ἐν ποσὶ κείμενον, ἢ παρὰ τὸ σπένδω, τὸ θύω, παρὰ γὰρ τῷ πυρὶ εὔθυον οἶέλληνες. ΚΑΤΕΡΡΑΞΑΣ, πρῶτος ἀόριστος, τὸ θέμα, καταράσσω. ἘΝΉΜΙΣΕΙ, ἐν πρόθεσις, ἡμίσει, ὄνομα πτώσεως δοτικῆς· ἡ εὐθεῖα τὸ ἡμισυ, τοῦ ἡμίσεος, τῷ ἡμίσει, τοῦτο παρὰ τὸ ἡμισυς, τοῦτο παρὰ τὸ ἄμα καὶ τὸ ἴσος, ἀμαίσυς καὶ ἡμισυς. ΚΑΤΑΡΧΑΣ, ἀρχὴ σημαίνει τέσσαρα· τὴν περὶ ἀνάρχου 172 ἀρχήν· καὶ τὴν χρονικὴν ἀρχήν· τὴν ἐπὶ τοῖς πράγμασιν ἡμῶν ἐπιβαλομένην, καὶ τὴν βασιλείαν ταύτην, καὶ τὴν εἰς τοὺς ἀρχομένους καθόλου ἐπιστάσιαν. ἸΜΑΤΙΟΝ, παρὰ τὸ ἐῶ, τὸ ἐνδύομαι, ὁ παθητικὸς παρακείμενος εἶμαι, ἔμα, ὡς θέμα, καὶ τροπῇ τοῦ Ε εἰς Ι μακρόν, ἵμας

ἰΰματος· ὡςπερ γὰρ τρέπεται τὸ Ι εἰς Ε, ἀνάγκη τρέπεσθαι καὶ τὸ Ε εἰς Ι, ἰΰμα ἰΰματος, καὶ ἐξ αὐτοῦ ἰμάτιον. ἙΛΙΞΕΙΣ, παρὰ τὸ ἐλίσσω, τὸ συστρέφω. {1[ΨΑΛΜΟΣ ΡΒ΄.]}1 ΜΗΝΙΕΙ, παρὰ τὸ μηνίω, μηνίσω, μηνιῶ. ἈΝΑΤΟΛΗ· Ἀνατολή ἐπιτολῆς διαφέρει· καὶ ἀνατολή λέγεται ἢ τοῦ ἡλίου λάμψις, ἐπιτολή δὲ ἢ τοῦ αὔστρου. ἈΝΘΟΣ, παρὰ τὸ ἀΰω θεῖν. ἈΓΡΟΣ, παρὰ τὸ ἀρῶ ἀρόσω, τὸ ἀροτριῶ, ἀρο΄ς καὶ ἀγρός. ἙΞΑΝΘΗΣΕΙ, ἐκ τοῦ ἀνθῶ. ΛΕΙΤΟΥΡΓΟΙ, ἢ εὐθεῖα λειτουργός, παρὰ τὸ λήϊτον, ὃ σημαίνει τὸ δημόσιον, καὶ τὸ ἔργον, γίνεται ληϊτόεργος, καὶ τροπῇ τοῦ Η εἰς Ε λειτουργός. {1[ΨΑΛΜΟΣ ΡΓ΄.]}1 ΔΕΡΡΙΝ ἢ εὐθεῖα ἢ δέρρις. Σημαίνει δὲ τὴν δорὰν τοῦ κτήνους, καὶ γίνεται παρὰ τὸ δέρω τὸ ἐκδέρω. ΣΤΕΓΑΖΩ, παρὰ τὸ στέγη, τοῦτο παρὰ τὸ στέγω, τὸ ὑπομένω. ΤΙΘΕΙΣ ΝΕΦΕΙ. Ὁ τιθεῖς ἐν τῷ νέφει· οὕτως Ἡρωδιανός. ΦΑΡΑΓΞΙ, παρὰ τὸ φάραγξ, τοῦτο παρὰ τὸ ῥήσσω τὸ ῥηγνύω, ὁ δεύτερος ἀόριστος ἔρραγον, καὶ ἐξ αὐτοῦ φάραγξ· ἐτυμολογεῖται παρὰ τὸ φαίνεσθαι ἐν αὐτῇ ῥήγμα. ὈΝΑΓΡΟΙ, ἢ εὐθεῖα ὄναγρος γίνεται παρὰ τὸ ὄνος καὶ τὸ ἀγρός· τὸ δὲ ὄνος παρὰ τὸ ὄνῶ τὸ ὀφελῶ. Σημαίνει δύο, τὸ ζῶον. ὥς δ' ὅτ' ὄνος παρ' ἀ΄ρουραν ἰών, 173 καὶ τὴν τιμὴν τοῦ ἀγοραζομένου, ὥς τὸ [Il. .♣ψ 746.] υἱὸς δὲ Πριάμοιο Λυκάονος ὡ΄νον ἔδωκε· καὶ γράφεται διὰ τοῦ Ω μεγάλου. ἙΡΩΔΙΟΣ, παρὰ τὸ ἔ΄λος, ἐλῶδιος καὶ ἔρωδιός. Φιλεῖ γὰρ τοῖς ἐλῶδεσι τόποις (διατρίβειν). ΛΑΓΩΙΣ, ἢ εὐθεῖα ὁ λαγῶδς· καὶ λαγῶς ἐτυμολογεῖται παρὰ τὸ Α ἐπιτακτικὸν μόριον, καὶ τὸ ὡς ὡτός· ὁ μεγάλα ὡ΄τα ἔχων. ΜΑΝΔΡΑ, παρὰ τὸ ἀ΄ντρον, ἀ΄ντρα καὶ μάνδρα· τὸ δὲ ἀ΄ντρον ἐκ τῆς ἀ΄να προθέσεως καὶ τοῦ τορῶ τρυπῶ. ΕΥΨΥΧΩΡΟΣ, παρὰ τὸ εὐρυ΄ καὶ τὸ χῶρος. ΤΡΕΜΕΙΝ, παρὰ τὸ τρῶ τὸ φοβοῦμαι, ἢ παρὰ τὸ τρῶ τὸ καταπονῶ. ἩΔΥΝΘΕΙΗ, ἐκ τοῦ ἡδύνω, ἡδυνῶ. ἩΤΩ΄Η ΔΟΞΑ ἐκ τοῦ εἰμι· τὸ ὑπάρχω, ὁ παρατατικὸς ἡ΄ν, ἢ μετοχὴ εἰ΄ς, ἔ΄ντος, καὶ τὸ προστακτικὸν, ἔ΄τω, ὥς τι θέτω, καὶ τροπῇ τοῦ Ε εἰς Η, γίνεται ἡ΄τω, οὐκ ἐτράπη δὲ εἰς Ι, ἰ΄να μὴ συνεμπέση τὸ ἰ΄τω, τὸ σημαῖνον, ἀ΄πιθι, ἀ΄πίτω. {1[ΨΑΛΜΟΣ ΡΔ΄.]}1 ΚΡΑΤΑΙΩΘΗΤΕ, παρὰ τὸ κραταιῶ, τοῦτο παρὰ τὸ κραταιός, τοῦτο παρὰ τὸ κράτος, τοῦτο παρὰ τὸ κραίνω, τὸ τελειῶ. Οἱ γὰρ κραταιοὶ κυρίως τοῖς ἑαυτῶν πράγμασι τὰ τέλη τιθέασιν. ὈΛΙΓΟΣΤΟΥΣ, ἐκ τοῦ ὀλίγος ὀλιγοστός. ΜΗ΄ΑΠΤΕΣΘΕ ΤΩΝ ΧΡΗΣΤΩΝ ΜΟΥ· ἢ μὲν συνήθεια διὰ τοῦ Η, οἱ δὲ ἀκριβέστεροι διὰ τοῦ Ι, παρὰ τὸ χρίω· λέγει δὲ χριστοὺς τοὺς βασιλεῖς. ΠΑΣΗΣ ΚΤΙΣΕΩΣ ΑΥ΄ΤΟΥ. Διαφέρει κτίσις καὶ κτήσις· (κτίσις) παρὰ τὸ κτίζω, ἢ τοῦδε τοῦ παντός κόσμου δημιουργία· κτήσις δὲ ἢ ἐκ χρυσοῦ καὶ ἀργύρου καὶ ζῶων ἐπικτηθεῖσα γὰρ (παρ') ἀνθρώποις καὶ συναχθεῖσα διὰ πολλῆς συνδρομῆς. ἙΞΕΙΡΨΕΝ, ἐκ τοῦ ἔ΄ρπω, ἔ΄ρψω, εἰ΄ρψα. ΤΑΜΙΕΙΟΝ, παρὰ τὸ ταμιεύω ταμιεῖον, τοῦτο παρὰ τὸ ταμίας, τοῦτο παρὰ τὸ τέμνω. 174 ΣΚΝΙΠΕΣ, εἰ΄δος μικροῦ κώνωπος· ἢ εὐθεῖα σκνίψ σκνιπός. Τὸ σκνίψ Ι, διατί; Οὐδέποτε δίφθογγος εἰς διπλοῦν λήγει, λῖψ, θριψ, κνίψ. ὈΡΤΥΓΟΜΗΤΡΑ παρὰ τὸ ὄ΄ρτυξ, ὄ΄ρτυγος, τὸ δὲ ὄ΄ρτυξ παρὰ τὸ ὄρῶ τὸ διεγείρω. {1[ΨΑΛΜΟΣ ΡΕ΄.]}1 ἙΡΥΘΡΑ, ἀπο΄ τοῦ ἢ Ἑρυθροῦ τινος βασιλέως ὄνομα ζομένη πεσόντος ἐκεῖ καὶ πνιγέντος, ἢ ἀπο΄ τῶν παρακειμένων ὀρέων ἐρυθρῶν τῶν τὴν ἰλυνὲν εἰσβαλλόντων ἐκεῖ ἐν τῷ υ΄ειν. ἈΒΕΙΡΩΜ, μέγα κατὰ παράδοσιν. ΒΕΕΛΦΕΓΩΡ· ἔ΄στιν εἰ΄ (εἰ΄δωλον) τὸ λεγόμενον Βάαλ, καὶ λέγεται παρ' Ἑβραίοις Βήλ, καὶ ὄνομα τόπου, Φεγῶρ, καὶ διαλύσει τοῦ Η εἰς δύο Ε, καὶ τροπῇ τοῦ Α εἰς Η(Ε), καὶ ἐν ὑπὲρ θέσει Βεελφεγῶρ· τουτέστι Βήλ ἐν τῷ Φαγῶρ. ἙΠΙΤΗΔΕΥΜΑ· τί διαφέρει ἐπιτήδευμα τέχνης; Διαφέρει· ἢ γὰρ τέχνη ἔστιν ἢ ἀ΄νευ λόγου μὴ δυναμένη, οἶ΄ον γραμματική, ῥητορική, ἐπιτήδευμα δὲ λόγου χρεῶν, οἶ΄ον, χαλκευτική, τεκτονική. ἙΚΟΠΑΣΕΝ ἀντὶ τοῦ ἔ΄παυσε· γίνεται δὲ ἐκ τοῦ κοπάζω, τοῦτο παρὰ τὸ κόπος. {1[ΨΑΛΜΟΣ ΡΣ΄.]}1 ἙΚ ΤΩΝ ΧΩΡΩΝ, ἢ εὐθεῖα, ἢ χώρα, παρὰ τὸ χῶ τὸ χωρῶ. ΧΑΛΚΑΣ ἐκ τοῦ χαλκός, τοῦτο παρὰ τὴν ἀλκὴν, ὃ σημαίνει τὴν δύναμιν, ἀλκός καὶ χαλκός. ΜΟΧΛΟΣ, παρὰ τὸ μὴ ἔαν χαλᾶσθαι τὰς θήρας. ΚΑΤΕΠΟΘΗ, ἐκ τοῦ πῶμι, ὁ μέλλων πῶσω, ὁ παρακείμενος πέπωκα, πέπομαι,

ἐπόθη καὶ κατεπόθη. Τὸ ΠΟ μικρὸν, ὁ ἐνεργητικὸς παρακείμενος τῶν εἰς ΜΙ τὴν τελευταίαν τρέπων εἰς ΜΑΙ, καὶ τὴν παραλήγουσαν συστέλλει· παθητικὸν γίνεται πλὴν τοῦ τίθειμαι □ sic). Εἰς ΑΥΨΡΑΝ, εἰς πρόθεσις, αὐΨρα ὁΨνομα, παρὰ τὸ αὐΨω, τὸ πνέω, νῦν δὲ σημαίνει τὴν γαλήνην· αΨβρα δὲ ἡ δούλη. ΛΙΜΗΝ, παρὰ τὸ λίαν μένειν ἐν αὐτῷ τὰ πλοῖα. 175 ἈΛΜΗ παρὰ τὸ αΨλς ἄλως, ἀλίμη, καὶ αΨλμη. ΚΑΤΩΙΚΙΣΕΝ'ΕΚΕΙ ΠΕΙΝΩΝΤΑΣ, ἐκ τοῦ κατοικίζω ἕτερον· εἰ δὲ ἐγράφη διὰ τοῦ Η, εἰΨπεν αΨν κατῶκησαν ἐκεῖ πεινῶντες. ΚΑΤΟΙΚΕΣΙΑΣ, ἡ εὐθεῖα κατοικεσία, ἐκ τοῦ κατοικῶ, κατοὶ κήσω, κατοικησία καὶ κατοικεσία, τροπὴ τοῦ Η εἰς Ε. {1[ΨΑΛΜΟΣ ΡΖ΄.]}1 ἘΤΟΪΜΗ, ἐκ τοῦ ἐτοῖμος, τοῦτο ἐκ τοῦ ἔΨτοιμος, τοῦτο ἐκ τοῦ οἰΨμα, καὶ τὸ ἔΨθω, τὸ ἐξ ἔΨθους τι διαπράττομαι, ἔΨθοιμος καὶ ἔΨτοιμος. Τί διαφέρει οἰΨμα καὶ οἰΨμη· οἰΨμα μὲν γὰρ σημαίνει τὸ ὁΨρημα, καὶ Ὀμηρος, οἰΨμα λέοντος ἔΨχει, τὸ δὲ οἰΨμη σημαίνει τὴν ὥδην. ὈΡΘΟΣ, παρὰ τὸ ὀρθοῦς ἡμᾶς ποιεῖν. ΔΙΑΜΕΡΙΩ, παρὰ τὸ μερίζω· τοῦτο παρὰ τὸ μείρω. {1[ΨΑΛΜΟΣ ΡΗ΄.]}1 ἘΞΕΡΕΥΝΗΣΑΤΩ, ἐξερευνῶ γίνεται παρὰ τὴν ἐρεύναν, τοῦτο παρὰ τὸ ἐρῶ, τὸ ἐρεύνω. Καὶ Ὀμηρος, τὰς ἐρέων Ὀδυσσῆϊ· συνήντετο, ἢ παρὰ τὸ ἐρῶ τὸ ἐρωτῶ, καὶ τὸ εὐΨνη, ὁΨ σημαίνει τὴν διατριβήν, ὁ γὰρ ἐρευνῶν ἐπὶ πολὺ ἐρωτῶν ἐνδιατρίβει. ἘΞΟΛΟΘΡΕΥΩ, ἐκ τῆς ἐξ προθέσεως καὶ τοῦ ὁΨλεθρος· τοῦτο παρὰ τὸ ὁΨλος καὶ τὸ θραύω. ἘΓΚΑΤΑ, παρὰ τὸ ἐΨνδοθεν κατέχειν τὴν τροφήν. ΖΩΝΗ, παρὰ τὸ ζωννύω. Διαφέρει ζωστήρ καὶ ζώνη. Ζωστήρ μὲν γὰρ ἔστι κυρίως ὁ ἀνδρεῖος, ζώνη δὲ ἡ γυναικεῖα. Ζωστήρ σημαίνει τὸ ἐπάνω τοῦ θώρακος λῦσε δὲ ζωστήρα παναίολον. Ζῶμα δὲ καὶ αὐτοΨς ὁ θώραξ· λέγεται δὲ ζῶμα καὶ τὸ περιζῶμα. ΣΚΙΑ παρὰ τὸ σχέθω, τὸ κωλύω, σχιά καὶ σκιά, ἢ ἐκ τῆς σὺν προθέσεως καὶ τοῦ κίω τὸ πορεύομαι, ἢ συμπορευομένη καὶ μὴ ἔωσα ἡμᾶς. 176 ἘΞΕΤΙΝΑΧΘΗΝ, ἐκ τοῦ τινάσσω, τοῦτο ἐκ τοῦ ἰνάσσω, τοῦτο παρὰ τὸ ἰΨς, ἰΨνός· οὐ γὰρ ἔστιν ἀποΨ τοῦ τείνω. {1[ΨΑΛΜΟΣ ΡΘ΄.]}1 ΚΑΘΟΥ, παρὰ τὸ ἔΨω τὸ καθέζομαι· ὁ μέλλων ἔΨω, ὁ δεῦτερος ἀόριστος ἔΨον, ὁ μέσος ἐόμην, ἔΨου, καὶ κράσει οὐΨ, τὸ προστακτικὸν οὐΨ, καὶ μετὰ τῆς κατὰ προθέσεως κάθου· ἀντιστοιχεῖ γὰρ τὰ δασέα τοῖς ψιλοῖς. ΛΑΜΠΡΟΤΗΣ, παρὰ τὸ λαμπρὸς, τοῦτο παρὰ τὸ λάμπειν πόρρωθεν. ἘΩΣΦΟΡΟΣ, παρὰ τὸ ἔΨω φέρειν. ὩΜΟΣΕ, σημαίνει δύο, τὸ διὰ (Ο) μικροῦ γραφόμενον, τὸ περί τι ὁμοΨσαι ἔστι· καὶ ἕτερον ὁμοΨσαι, καὶ γράφεται τὸ ΜΩ μέγα, τὸ εἰς ὁμόνοιαν καὶ φιλίαν ἀγαγεῖν, καὶ Ὀμηρος, εἰς εὐΨν ἄνεΨσαι καὶ ὁμωθῆναι φιλότητι.

{1[ΨΑΛΜΟΣ ΡΙ΄.]}1

ἸΣΧΥΨ παρὰ τὸ ἔΨχω τὸ κρατῶ, πλεονασμῶ τοῦ Σ. Τὸ γὰρ Ε ἡνίκα πλεονάσῃ σύμφωνον. ἘΣΤΗΡΙΓΜΕΝΑ, παρὰ τὸ στηρίζω· τοῦτο παρὰ τὸ στήρ· τοῦτο παρὰ τὸ στῶ. ΛΥΤΡΩΣΙΣ, παρὰ τὸ λυτρῶ, τοῦτο παρὰ τὸ λύω τὸ ἀγοράζω. {1[ΨΑΛΜΟΣ ΡΙΑ΄.]}1 ΘΕΛΗΣΕΙ ΣΦΟΔΡΑ, ἀντὶ τοῦ δυνηθείη. ΟἰΨκτεῖρὼν καὶ κιχρὼν, ἀντὶ τοῦ ἐλεῶν, καὶ παρέχων εἰς χρεῖαν. Τὸ δὲ κιχρῶ ἐκ τοῦ χρῶ τὸ παρέχω. ΟἰΨκονομῶ, παρὰ τὸ οἰΨκονόμος. Διαφέρει οἰΨκονόμος καὶ φειδωλός· οἰΨκονόμος μὲν ἔστιν, ὁ φρονήσει καὶ ἀγχινοῖα ποιούμενος τὴν ἔΨξοδον τῶν διαφερόντων αὐτῷ χρημάτων· φειδωλός δὲ ὁ τὰ πολλὰ μὲν δεχόμενος, ὀλίγα δὲ καὶ μικρὰ προαιρούμενος διδόναι. ἘΣΚΟΡΠΙΣΑ, ἐκ τοῦ σκορπίζω, τοῦτο ἐκ τοῦ καρπός, καρπίζω, καὶ σκορπίζω· ἐκ μεταφορᾶς τοῦ καρποῦ τοῦ σίτου εἰρηται ἡ λέξις· ὁ γὰρ γεωργός, σκορπίζει τὰ σπειρόμενα. 177 ΒΡΥΞΕΙ, τὸ θέμα βρύχω, δευτέρας συζυγίας τῶν βαρυτόνων, καὶ βρυχῶ, βρυχήσω, περισπώμενον. {1[ΨΑΛΜΟΣ ΡΙΒ΄.]}1 ΣΤΕΙΡΑ, παρὰ τὸ στερεᾶ εἰΨναι, ἢ παρὰ τὸ τεῖρω, τὸ καταπονῶ, ἢ μὴ τειρομένη ὑπὸ {1[ΨΑΛΜΟΣ ΡΙΓ΄.]}1 ἘΝ'ΕΞΟΔΩΙ, ἡ ἔΨξοδος, τῆς ἐξοΨδου. Τὰ παρὰ τὴν ὁδὸν ἀΨπαντα διὰ τοῦ Ο μικροῦ γράφεται, οἰΨον ἀΨνοδος, κάθοδος, μέθοδος, δίοδος, πάροδος, περίοδος, ἀΨμφοδος· τὸ μέντοι παρῶδω καὶ παλινῶδω καὶ θρηνηῶδω διὰ τοῦ Ω μεγάλου γράφεται.

ΣΚΙΡΤΗΣΑΤΕ, παρὰ τὸ σκιρτῶ, τοῦτο παρὰ τὸ σκαίρω, τὸ πηδῶ, καθ' ὑφαίρεσιν τοῦ Α τῆς ΑΙ διφθόγγου, καὶ πλεονασμῶ τοῦ Τ μετὰ περισπωμένου τόνου. ΛΙΜΝΗ, Ι, ΛΗΜΝΟΣ δὲ Η. ΕΐΔΩΛΟΝ, παρὰ τὸ εἶδω, τὸ ὁμοῖω. Διαφέρει εἶδωλον καὶ δείκηνον κατὰ τὴν φωνήν, οὐ κατὰ τὴν σημασίαν· γίνεται δὲ παρὰ τὸ εἶκω, τὸ ὁμοῖω, εἶκελον καὶ δείκηνον τὸ ἀγαλμα. ΠΙΝΑΣ, ἢ ρίν, παρὰ τὸ ῥέεσθαι δι' αὐτῆς τὰ ὑγρά. Καὶ ὡφείλε γράφεσθαι κατὰ τὴν ἐτυμολογίαν δίφθογγον· ἀλλὰ τὰ εἰς ΠΙΝ δικατάληκτα δίφθογγον οὐκ ἔχει. ΨΗΛΑΦΗΣΟΥΣΙ, παρὰ τὸ μῆλον, μηλαφῶ, καὶ ψηλαφῶ· οὕτως εὐρον ἐν ὑπομνήμασι παλαιῶν, καὶ ἀπὸ τοῦ ψαύειν λίαν τῇ ἀφῇ. {1[ΨΑΛΜ'ΟΣ ΡΙΔ'.]}1 ὩΔΙΝΕΣ ΘΑΝΑΤΟΥ, ἢ ὠδῖς καὶ ἢ ὠδῖν, παρὰ τὸ ὠδίνω, κατὰ ἀποβολὴν τοῦ Ω. ΚΙΝΔΥΝΟΣ, παρὰ τὸ κινεῖν τὰς ὀδύνας, κινήδυνός τις ὡν, καὶ κίνδυνος. ὈΛΙΣΘΗΜΑ, παρὰ τὸ ὀλισθῶ τὸ καταπίπτω, τοῦτο ἐκ τοῦ ὄλος καὶ τοῦ ἰζω τὸ καθέζομαι, καὶ ὄλως καταπίπτων. ΕΥΑΡΕΣΤΗΣΩ εὐάρεστος, τοῦτο παρὰ τὸ ἄρῶ, ἄρεσω, 178 ἄρεστός καὶ εὐάρεστος, τοῦτο παρὰ τὸ ἄρᾶν, ὃ σημαίνει τὴν εὐχὴν ὡς τὸ ἀράων αἰών· καὶ τὴν βλάβην, ἐμεῖο δῆσε ἄρης ἀλκτῆρα γενέσθαι. {1[ΨΑΛΜ'ΟΣ ΡΙΕ'.]}1 ἘΝ ΤΗΓΕΚΣΤΑΣΕΙ ΜΟΥ· ἢ ἐκστασις, τοῦτο παρὰ τὸ στάσις, τοῦτο παρὰ τὸ ἴστημι, τοῦτο παρὰ τὸ στῶ. {1[ΨΑΛΜ'ΟΣ ΡΙΣ'.]}1 Αἴνεται, παρὰ τὸ αἶνω, τοῦτο παρὰ τὸ αἶνος· τοῦτο παρὰ τὸ ἰαίνω. Τὰ διὰ τοῦ ΑΙΝΩ διὰ τῆς ΑΙ διφθόγγου γράφεται, κυδαίνω, ἰαίνω, δειμαίνω, πλὴν τοῦ κτένω. {1[ΨΑΛΜ'ΟΣ ΡΙΖ'.]}1 Εἰπάτω, ἔπω τὸ λέγω· ὁ πρῶτος ἀόριστος εἶπα, τὸ δεῦτερον εἶπες, τὸ τρίτον εἶπε, καὶ ὁ προστακτικὸς εἰπὼν, ὡς τύπον, καὶ τὸ τρίτον εἰπάτω, καὶ ὡφείλεν εἶναι εἰπέτω, ἀλλ' ἐπεὶ πανταχοῦ ὁ ἀόριστος φιλεῖ τὸ Α. ΠΛΑΤΥΣΜΟΣ, ἐκ τοῦ πλατύνω, τοῦτο παρὰ τὸ πλατὺς, τοῦτο παρὰ τὸ πλάτος. ἩΜΥΝΑΜΗΝ ἀντὶ τοῦ ἐτιμωρησάμην. ἈΜΥΝΩ σημαίνει δύο. Ἀμύνω τὸ βοηθῶ· καὶ Ὀμηρος [Il. ♣ν 464.] διὰ τὸ Αἰνεῖα νῦν σε μάλα (χρῆ) γαμβρῶ ἀμυνέμεν, καὶ τὸ ἀπείργω, καὶ ἀποσοβῶ, ὡς τὸ αἰεῖ παρμέμβλωκε καὶ αὐτοῦ κῆρας ἀμύνει· καὶ τὸ τιμωρῶ, αἰτιατικῇ, ἀμυναίμην Σκύλλην πετραίην. ὩΣΘΕΙΣ, παρὰ τὸ ὠθω, τὸ πρῶθω, ὡσω, ὠκα, ὠσμαι, ὠσθην, καὶ ἡ μετοχὴ ὠσθείς. 179 {1[ΨΑΛΜ'ΟΣ ΡΙΗ'.]}1 ἈΜΩΜΟΙ, ὁ ἀμωμος, τοῦτο παρὰ τὸ μῶ τὸ ζητῶ. ὉΦΕΛΟΝ ΚΑΤΕΥΘΥΝΘΕΙΗΣΑΝ, ἐπίρρημα, ἀντὶ τοῦ εἴθε, καὶ γράφεται μετὰ τοῦ Ο μικροῦ. ἙΔΑΦΟΣ, παρὰ τὸ ἔζω τὸ καθέζομαι. ΣΥΝΕΤΙΣΟΝ ἐκ τοῦ συνετίζω. ΑΠΟ'ΑΚΗΔΙΑΣ, παρὰ τὸ κήδω τὸ φροντίζω· ἀκηδία, ἢ μηδενὸς ἡμῶν ποιοῦσα φροντίζειν, ἢ παρὰ τὸ ἀηδῆς, ἀηδία καὶ ἀκηδία, ἢ ἀηδῶς διακεῖσθαι καταναγκάζουσα. ἩΡΕΤΙΣΑΜΗΝ, παρὰ τὸ αἰρετίζω, τοῦτο παρὰ τὸ αἰρετός, ὃ ἐστὶ θνητός (θηητός)· τοῦτο παρὰ τὸ αἰρῶ τὸ προθυμοῦμαι. ΠΛΕΟΝΕΞΙΑ, ἐκ τοῦ πλέον καὶ τοῦ ἔχω, ἔξω. ΜΕΡΙΣ, παρὰ τὸ μείρω τὸ μερίζω, ἢ παρὰ τὸ μέλος, μερίζω καὶ μερίζω. ΓΑΛΑ, παρὰ τὸ τὰ γυῖα καὶ ἄλλεσθαι, τὸ ἐκ τῶν γυῖων ἀλλόμενον. ΣΚΑΝΔΑΛΟΝ, παρὰ τὸ σκάζω, τὸ χωλαίνω. {1[ΨΑΛΜ'ΟΣ ΡΙΘ'.]}1 ἩΚΟΝΗΜΕΝΟΝ, παρὰ τὸ ἀκουῶ· ἐστὶ δευτέρας συζυγίας τῶν περισπωμένων, τοῦτο παρὰ τὸ ἀκόνῃ· ἐστὶ δὲ λίθος δι' οὗ ὀξύνεται ὁ σίδηρος, τοῦτο παρὰ τὸ κονῶ, τὸ φθείρω, καὶ λεπτύνω, ἔξ ου· καὶ κόνις, καὶ μετὰ τοῦ ἐπιτατικοῦ Α ἢ λεπτύνουσα τὸν σίδηρον· ἢ παρὰ τὸ ἀκὴν, ὃ σημαίνει τὴν ὀξύτητα [οξύτητα].

{1[ΨΑΛΜ'ΟΣ ΡΚ'.]}

1 ΜΗ ΔΩΣ, ὑποτακτικόν. ΔΙΔΩΜΙ, ὁ μέλλων δώσω, ὁ δεῦτερος ἀόριστος ἐδων, ἢ μετοχὴ δοὺς, δόντος, καὶ τὸ ὑποτακτικόν, ἐὰν δῶ, ἐὰν δῶς· ἦρα, αἶρω, ἄρω, ἦρα. {1[ΨΑΛΜ'ΟΣ ΡΚΒ'.]}1 ΠΑΙΔΙΣΚΗΣ, δούλης, παρὰ τὸ παῖς, παιδός, τοῦτο παρὰ τὸ παῖς. 180 ἘΠΛΗΣΘΗΜΕΝ τὸν πρῶτον πρόσωπον, ἐπλήσθην. Διαφέρει τὸ ἐπλείστησε τοῦ ἐπλειστηρίασε· τὸ μὲν γὰρ ἐπλείσθην, τὸ δὲ πλειστηριῶ ἀπὸ τοῦ πλειστήριος· τοῦτο παρὰ τὸ πλείστος. {1[ΨΑΛΜ'ΟΣ ΡΚΓ'.]}1 ΚΑΤΕΠΟΝΤΙΣΕΝ, ἐκ τοῦ

ποντίζω, τοῦτο παρὰ τὸ πόντος, τοῦτο παρὰ τὸ πῶμι, πώσω, πέπωκα, πέπομαι, πέποσαι, πέποται· ἡ παρὰ τὸ πίνω, ὁ πίνων τοὺς κινδυνεύοντας· ἡ παρὰ τὸ πνέω, πνότος, καὶ μεταθέσει πόντος, ὁ καταπνεό μενος ὑπὸ τῶν ἀνέμων. {1[ΨΑΛΜ'ΟΣ ΡΚΔ'.]}1 ἈΦΗΣΕΙ, ἀφίημι, ὁ μέλλων, ἀφήσω. ΣΤΡΑΓΓΑΛΙΑΣ παρὰ τὸ στραγγαλιά, τοῦτο ἐκ τοῦ στράξ, στραγγός· ἡ ἐκ τοῦ στραγγαλίζω, στραγγαλίσω, στραγγαλία. {1[ΨΑΛΜ'ΟΣ ΡΚΕ'.]}1 ἩΞΟΥΣΙΝ, ἐκ τοῦ ἡΰω, ἡΰξω. ΔΡΑΓΜΑΤΑ, παρὰ τὸ δράσσω, δράξω, δέδραχα, δέδραγμα, δράγματα. ΣΤΟΜΑ, παρὰ τὸ τέμω, τεμῶ, ἡ παρὰ τὸ τὰ σιτία τέμνειν. Τὸ ΣΤΟ μικρόν· πᾶσα λέξις ἀπὸ τῆς ΣΤΟ συλλαβῆς ἀρχομένη διὰ τοῦ Ο μικροῦ γράφεται, πλὴν τοῦ στωμύλος, στω μυλία, Στωϊκός. {1[ΨΑΛΜ'ΟΣ ΡΚΣ'.]}1 ἘΑΝ ΜΗ ΚΥΡΙΟΣ ΟΙΚΟΔΟΜΗΣΗ· τέσσαρα μέρη λόγου εἰσὶν· ἔαν, σύνδεσμος, κύριος, ὄνομα, μὴ, ἐπίρρημα· οἰκοδομήσῃ, ῥῆμα ὑποτακτικόν· τὸ θέμα, οἰκοδομῶ, παρὰ τὸ οἰκος καὶ τὸ δόμος. ἘΓΕΙΡΕΣΘΕ, μετὰ τὸ καθῆσθαι, παρὰ τὸ ἐγείρω. Τὰ διὰ τοῦ εἰρω ῥήματα διὰ τῆς ΕΙ διφθόγγου γράφεται, οἷον ἐγείρω, αἶρω τὸ κουφίζω, πλὴν τοῦ τηρῶ καὶ γηρῶ. Καθῆσθαι ῥῆμα, ἐγκλισις ἀπαρέμφατος· ἔημι, τὸ καθεζομαι, ὁ μέλλων ἦσω, ὁ παρακείμενος ἦκα, ἦσμαι, ἦσαι, ἦσται, καὶ τὸ ἀπαρέμφατον ἦσθαι, καὶ μετὰ τῆς κατὰ προ 181 θέσεως καθῆσθαι, προπερισπᾶται. Πᾶν εἰς ΘΑΙ λήγον ἀπαρέμφατον ὁμοτονεῖν καὶ ὁμοχρονεῖν θέλει τῷ ἰδίῳ ὀριστικῷ. ΜΙΣΘΟΣ, παρὰ τὸ πείθω, πείσω, πιστός, καὶ μισθός· ὁ γὰρ μισθὸς πείθει τὸν ποθοῦντα λαβεῖν ὃ ποθεῖ. ΓΑΣΤΡΟΣ, ἡ εὐθεῖα, γαστήρ· ἡ δοτική, γαστέρι καὶ γαστρί, ἐξ οὗ καὶ γαστρίμαργος καὶ γάστρις. {1[ΨΑΛΜ'ΟΣ ΡΚΖ'.]}1 ΦΑΓΕΣΑΙ, τὸ παθητικὸν πρῶτον πρόσωπον φάγομαι, καὶ ὡφείλε διὰ τοῦ Ω μεγάλου, ἀλλὰ σεσημειῶται τὸ φάγομαι, πίομαι, ἔδομαι· φάγεσαι, καὶ φάγη, φαγῇ, τούτοις χρῆται τοῖς τρισι δευτέροις προσώποις. ἘΝ ΤΟΙΣ ΚΛΙΤΕΣΙ, ἡ εὐθεῖα τὸ κλίτος· σημαίνει δὲ πληθός, καὶ μέρος, καὶ τὴν γωνίαν, παρὰ τὸ κλίνειν καὶ κάμπτειν ἡ νεύειν. {1[ΨΑΛΜ'ΟΣ ΡΚΗ'.]}1 ΠΛΕΟΝΑΚΙΣ, ἐκ τοῦ πλεονάζω, πλεονάσω, πλεονασμός. Τὸ ΚΙΣ, Ι. Τὰ εἰς ΚΙΣ ἐπιρρήματα διὰ τοῦ Ι γράφεται, οἷον ἐξάκις, ἐπτάκις, πλεονάκις. ΝΕΟΤΗΣ, παρὰ τὸ νέος, τοῦτο παρὰ τὸ νέω τὸ πορεύομαι. ὈΠΙΣΩ, ἐκ τῆς ἐπὶ προθέσεως, ἐπίτω, καὶ ὀπίσω, ἡ παρὰ τὸ ὄπισ, ἡ ἐπιστροφή, καὶ τοῦ σεύω τὸ ὀρμῶ. ἘΚΣΠΑΣΘΗΝΑΙ, ἐκ τῆς ἐκ προθέσεως καὶ τοῦ σπῶ. {1[ΨΑΛΜ'ΟΣ ΡΚΘ'.]}1 ἘΚ ΒΑΘΕΩΣ, ἡ εὐθεῖα τὸ βάθος, παρὰ τὸ βίαι θύειν, ἡ παρὰ τὸ θύω τὸ ὀρμῶ, θύσω, ἀποβολῇ τοῦ Ω θύς, καὶ μετὰ τοῦ στερητικοῦ Α ἀθύς, ἐν ᾧ τις τρέχειν οὐ δύναται, καὶ πλεονασμῷ τοῦ Β βαθύς. ΜΕΧΡΙ, ἐπίρρημα καιροῦ παραστατικόν. Τὸ ΧΡΙ Ι· τὰ εἰς ΧΡΙ ἐπιρρήματα διὰ τοῦ Ι γράφεται, πλὴν τοῦ χρῆ, ὅπερ καὶ ῥῆμα λέγεται παρὰ πολλῶν, καὶ ἀπόχρη.

182 {1[ΨΑΛΜ'ΟΣ ΡΛ'.]}1 ΜΕΤΕΩΡΙΣΘΗΣΑΝ, ἐκ τοῦ μετεωρίζω. Τί μὴ ἔταπεινο φρόνουν ὥς τὸ ἀπογεγαλακτισμένον νῦν τὴν μητέρα αὐτῶν, ἀλλὰ ὕψωσα τὴν φωνήν μου ὥς ἀνταποδόσεις οὕτω συντακτέον. {1[ΨΑΛΜ'ΟΣ ΡΛΑ'.]}1 ΒΛΕΦΑΡΙΟΙΣ· τὸ βλέφαρον παρὰ τὸ βλέμματος φάρος εἶναι, ὅτι ἐπαιρομένων αὐτῶν βλέπομεν ἡ τοῦ βλέπου φάρος. ΚΡΟΤΑΦΟΣ· καλεῖται δὲ οὕτως (ὅτι) ὁ κρουόμενος εἰς αὐτοὺς (αὐτὸν) τάφον ἔχει καὶ ἐκπληγὸς γίνεται, ὥς τὸ τάφος ἔλε πάντας Ἀχαιοὺς· ἡ παρὰ τὸ κηρύττειν τὸν τάφον. ΤΗΝ ΘΗΡΑΝ, τὴν κυνηγετικὴν ἐπιστήμην, παρὰ τὸ θήρ, θηρός· τοῦτο παρὰ τὸ θηρῶ, ἀποβολῇ τοῦ Ω θήρ. ΧΟΡΤΑΖΩ, ἐκ τοῦ κόρος, ἡ παρὰ τὸ χόρτος. Τοῦτο παρὰ τὸ κείρω τὸ κόπτω, καὶ ἀπολαμβάνω. {1[ΨΑΛΜ'ΟΣ ΡΛΒ'.]}1 ἸΔΟΥ, ἐπίρρημα δεικτικόν. ΚΑΛΛΟΣ, παρὰ τὸ κάζω, τὸ κοσμῶ, ἡ παρὰ τὸ λῶ τὸ θέλω, ἡ παρὰ τὸ κηλῶ, τὸ θέλω, καὶ ἀπατῶ· διὰ γὰρ τῶν καλῶν κατακηλούμεθα, καὶ θελγόμεθα, καὶ ἀπατῶμεθα. ΤΕΡΠΝΟΣ, παρὰ τὸ τέρπω τερπνός καὶ τερπνός· τοῦτο παρὰ τὸ θεραπεύω. ΜΥΡΟΝ ἀπὸ τῆς μοίρας (Μύρρας) οὕτως ὀνομασμένης γυναικὸς, ἡ ἀπεδενδρώθη· ἡ μῦρον ἀπὸ τοῦ ἐκπιέζεσθαι τὰ ἀρώματα καὶ ἀποστάζειν. ΠΩΓΩΝ, παρὰ τὸ ἔπω, τὸ λέγω, καὶ τὸ

αἴγω, ὁ ἐν τῷ λέγειν ἀγομέμενος. Διαφέρει δὲ πώγων καὶ μύσταξ, ὑπήνη, γένειον, καὶ ἰούλος. Καὶ μύσταξ μὲν λέγεται ἢ ἀπὸ τῆς ῥινὸς τρίχους, ἀπὸ τοῦ (τὸ) τῶν μυκτηρίων ὑγρῶν (ὑγρὸν) ἐπ' αὐτὴν στάζειν· ὑπήνη δὲ ἀπὸ τοῦ ὑπεῖναι τὸ γένειον καὶ ὑποκεῖσθαι· γένειον δὲ ἢ ἐκ τῆς σιαγόνης ἐκφαινομένη τρί 183 χῶσις· ἰούλος δὲ ἢ πρώτη τῶν γενειῶν ἐκφυσις καὶ ἐξάνθησις, πυκνοτάτη οὐσα καὶ θερμοτάτη τῆς φύσεως. ὩΑ, τὸ μέχρι τῶν ποδῶν διήκον, ἦτοι τὸ ποδιαῖον καὶ κατώτερον μέρος, παρὰ τὸ οἴς, ὅπερ ἀπὸ τοῦ οἴκω, τὸ κομίζω· ἀπὸ γὰρ τοῦ οἴς οἴειον, τὸ κτητικόν, τὸ θηλυκὸν οἰεία, καὶ κατὰ συγκοπὴν καὶ αὐξήσιν τοῦ Ο εἰς Ω ὡ· αὐτὸ δὲ οἴς παρὰ τὸ οἴω τὸ κομίζω. ΔΡΟΣΟΣ, παρὰ τὸ ῥέω, ῥόσος καὶ δρόσος· ἦ παρὰ τὸ Ζεὺς, Διὸς, καὶ τὸ δεύω τὸ ὀρμῶ καὶ βρέχω, δίοσος καὶ δρόσος, ἦ παρὰ τὸ δρῶ τὸ πράττω, ἢ σώους δρώσας τοὺς καρπούς. {1[ΨΑΛΜ'ΟΣ ΡΛΓ'.]}1 ΑΥΛΗ, παρὰ τὸ αὐώ, τὸ λάμπω καὶ τὸ λείον, καὶ ἀπὸ τοῦ λεία οὐσα λάμπειν. ΕΥΛΟΓΗΣΑΙ, ἐγκλίσεως εὐκτικῆς· εἰ γὰρ ἦν ἀπαρέμφατον, προεπερισπᾶτο. {1[ΨΑΛΜ'ΟΣ ΡΛΔ'.]}1 ΠΕΡΙΟΥΣΙΑΣΜΟΣ, ἐκ τοῦ περιουσιάζω, τοῦτο ἐκ τῆς περὶ προθέσεως καὶ τοῦ οὐσί· αὐτοῦτο παρὰ τὸ ἰσος, ἰσία, τοῦ Ι συνήθως τραπέντος εἰς Υ, καὶ πλεονασμῷ τοῦ Ο. ΝΕΦΕΛΗ, παρὰ τὸ νεῖφω τὸ βρέχω. ἜΣΧΑΤΟΣ, παρὰ τὴν σχέσιν καὶ κώλυσιν ὁ τελευταῖος ὢν. ΤὸΝ ΣΗΩΝ ΒΑΣΙΛΕΑ ΤΩΝ ἈΜΟΡΡΑΙΩΝ. Ἀμορραῖος διὰ τοῦ Ο μικροῦ καὶ διὰ δύο Ρ, Ἀμωραῖος δὲ ἀπὸ μητροπόλεως μέγα καὶ ἐν Ρ. ὩΓ κατὰ παράδοσιν. ΛΕΥΓΙ διὰ τοῦ Ι. {1[ΨΑΛΜ'ΟΣ ΡΛΕ'.]}1 ΜΟΝΟΣ παρὰ τὸ μένω, μένος καὶ μόνος. Διαφέρει μόνος καὶ μοναχός· μοναχός μὲν εἴρηται παρὰ τὸ μόνω τῷ θεῷ εὐχέσθαι, ἦ παρὰ τὸ μόνος ἀχὴ εἶχειν ἦ λύπας· οὐκ εἴ πομεν, μόνος ἀχὴ εἶχει, τῶν ἄλλων μὴ ἐχόντων, ἀλλ' ἐν τῷ μόνον αὐτοῦ εἶναι ἀχὴ εἶχειν· μόνος δὲ ἀπλῶς ὁ μεμονωμένος. 184 ἘΞΟΥΣΙΑ παρὰ τὸ ἐχω, ἐξω, ἢ μετοχή, ὁ ἐξων, τοῦ ἐξοντος. ΠΑΤΑΞΑΝΤΙ παρὰ τὸ πατάσσω. Παρὰ τὸ ἰς ἰνός, ὁ σημαίνει τὴν δύναμιν. {1[ΨΑΛΜ'ΟΣ ΡΛΣ'.]}1 ἘΠΙ ΤΩΝ ΠΟΤΑΜΩΝ, ἢ εὐθεῖα ποταμός, παρὰ τὸ πότιμον ὕδωρ εἶχειν, ἢ γὰρ ἐπὶ πρόθεσις μετὰ γενικῆς καὶ δοτικῆς καὶ αἰτιατικῆς συντίθεται, νῦν δὲ μετὰ γενικῆς. ΒΑΒΥΛΩΝ, πόλις Συρίας. ἸΤΕΑΙΣ, παρὰ τὸ ἰτός, ὁ σημαίνει τὸ πορευτὸν, ὀρμητικὸν γὰρ τὸ φυτόν. ἘΚΡΕΜΑΣΑΜΕΝ, ἐκ τοῦ κρεμῶ, δευτέρας συζυγίας, καὶ κρέμημι, ἐξ οὗ καὶ τὸ ἐκρέμω ὑπόθεν γίνεται δὲ τοῦτο ἐκ τοῦ ἐκρεμάμην ἐκρέμασο, καὶ ἀποβολῇ τοῦ Σ ἐκρέμασο, καὶ κράσει ἐκρέμω. ὍΡΓΑΝΟΝ, παρὰ τὸ ὀρέγω, τὸ ἐπιθυμῶ, ἦ παρὰ τὸ ὀρῶ τὸ διεγείρω. Γάννυσθαι γὰρ καὶ χαίρειν παρασκευάζει τοὺς καταυλουμένους. ὩΙΔΩΝ, ἢ εὐθεῖα ὥδη. ἘΑΝ ΜΗ ΠΡΟΑΝΑΤΑΞΩΜΑΙ, ὑποτακτικόν· τὸ θέμα, προανατάσσω, τοῦτο παρὰ τὸ τάσσω. ἘΔΩΝ, ἐστὶν ὄνομα, καὶ σημαίνει τὴν θερμασίαν. ἘΚΚΕΝΟΥΤΑΙ, ἐκ τοῦ κενῶ, τοῦτο δὲ παρὰ τὸ χέω χενός καὶ κενός. {1[ΨΑΛΜ'ΟΣ ΡΛΖ'.]}1 ΠΟΛΥΩΡΗΣΕΙΣ, ἐκ τοῦ πολυωρῶ, τοῦτο ἐκ τοῦ πόλις καὶ τοῦ ὥρα, ὁ σημαίνει τὴν φροντίδα. ὙΨΗΛΟΣ παρὰ τὸ ὕψος, ἦ παρὰ τὸ ὑψῶ. {1[ΨΑΛΜ'ΟΣ ΡΛΗ'.]}1 ἘΔΟΚΙΜΑΣΑΣ, ἀόριστος πρῶτος, τὸ θέμα δοκιμάζω, τοῦτο παρὰ τὸ δόκιμος. ΤΡΙΒΟΣ, παρὰ τὸ τρίβω, τοῦτο παρὰ τὸ τρῶ. 185 ΣΧΟΙΝΟΣ, παρὰ τὸ σχῶ τὸ κρατῶ. ἘΞΙΧΝΙΑΣΑΣ ἐκ τοῦ ἐξιχνιάζω, τοῦτο ἐκ τῆς ἐξ προθέσεως, καὶ τοῦ ἰχνιάζω, τοῦτο παρὰ τὸ ἰχνος, τοῦτο παρὰ τὸ ἰκνοῦμαι. ΔΟΛΟΣ, παρὰ τὸ δέλω τὸ δελεάζω. ΠΑΡΕΙ, ἐῶ τὸ πορεύομαι, τὸ παθητικόν, ἐομαι, εἶ, καὶ κράσει εἶ, καὶ μετὰ τῆς παρὰ προθέσεως, ἀρεί. Ἐπεκράτησε καὶ παρ' ἡμῖν δίφθογγον. ΚΑΘΕΞΕΙ ΜΕ, ἐκ τοῦ ἐχω, νυνὶ μὲν τοῦ ἐνεστώτος φιλοῦται, ἐπὶ δὲ τοῦ μέλλοντος δασύνεται. ΤΡΥΦΗ, παρὰ τὸ θρύπτω, ἦ παρὰ τὸ τρυφῇ. ΝΕΦΡΟΣ παρὰ τὸ νεῖφω. ἘΡΙΣΤΑΙ, ἐκ τοῦ ἐρίζω, ἢ εὐθεῖα ἐριστὶς □ sic) καὶ ἐρισταί. {1[ΨΑΛΜ'ΟΣ ΡΛΘ'.]}1 ἘΞΕΛΟΥ ΜΕ, παρὰ τὸ ἐλῶ τὸ λαμβάνω, ὁ μέλλων ἐλῶ, ὁ δεύτερος ἀόριστος εἶλον, ὁ μέσος εἰλόμην, τὸ δεύτερον εἶλου, καὶ τὸ προστακτικόν, ἐλοῦ καὶ ἐξελοῦ. ἸΟΣ, παρὰ τὸ ἰέναι, πορευτὸς γὰρ ἐστίν. ὙΠΟΣΚΕΛΙΣΑΙ, ἐκ τοῦ ὑποσκελίζω, τοῦτο παρὰ τὸ σκέλος, παρὰ τὸ σκέλω τὸ

ξηραίνω· ἡ ἄσκησις εἴρηται παρὰ τὸ σκληρότερα εἶναι τῶν λοιπῶν μερῶν τοῦ σώματος.

{1[ΨΑΛΜ'ΟΣ ΡΜ'.]}

1 (ΘΥΜΙΑΜΑ) τοῦτο ἐκ τοῦ θυμα, διὰ γὰρ τῶν θυμάτων καιομένων ἐθυμιάζον οἱ παλαιοί. ΣΥΝΔΥΑΖΩ, παρὰ τὸ δύο, δυνάζω καὶ συνδυνάζω. Διαφέρει συνδυάζω καὶ συνδυνάζω· τὸ διὰ τοῦ Υ ψιλοῦ τὸν μεθ' ἑτέρου λεγόμενον καὶ προσομιλοῦντα, τὸ δὲ διὰ διφθόγγου τὸ διχοστατῶ, καὶ διχογνωμονῶ. ἈΠΩΛΕΤΟ μέσος ἀόριστος δεύτερος· τὸ θέμα οἴλλω οἴλω ὡῖλα, ὡῖλον ὁ δεύτερος ἀόριστος, ὁ μέσος ὡῖομην, ὡῖλου, ὡῖλετο καὶ ἀπώλετο. ΜΕΡΙΣ, παρὰ τὸ μερίζω. 186 ἜΩΣ ΟΥ ἄνταπόδωσ μοι. Τὸ ἕως μετὰ τῆς ου ἄρνησεως εὐρισκόμενον ὑποτάσσει. {1[ΨΑΛΜ'ΟΣ ΡΜΒ'.]}1 ἩΚΗΔΙΑΣΕΝ, ἐκ τοῦ ἀκηδιῶ, τοῦτο παρὰ τὸ ἀηδίζω· ἡ παρὰ τὸ κῆδω, ἀκηδιῶ. ἙΜΕΛΕΤΩΝ, παρὰ τὸ μελετῶ, δευτέρας συζυγίας τῶν περισπωμένων. Τὸ ΤΩ μέγα· τὰ περισπώμενα κατὰ τὴν συναίρεσιν. Καὶ πῶς ἐστὶν ἡ συναίρεσις; Τὸ Α καὶ Ο εἰς Ω μέγα· καὶ ὡφείλε διὰ τοῦ Ο μικροῦ, ἐπειδὴ κανὼν ἐστὶν ὁ λέγων, ὅτι πᾶς παρωχημένος ἐν τοῖς εἰς Ω ἀπαθ. ΔΙΕΠΕΤΑΣΑ, ἐκ τοῦ διαπετάζω· πετῶ γὰρ οὐκ εἴρηται, ἀλλὰ πέτω. {1[ΨΑΛΜ'ΟΣ ΡΜΓ'.]}1 ΝΕΟΦΥΤΑ, ἐκ τοῦ νέος καὶ τοῦ φυτόν· τὸ ΦΥ ψιλόν· πᾶσα λέξις ἀπὸ τῆς ΦΥ συλλαβῆς ἀρχομένη διὰ τοῦ Υ ψιλοῦ γράφεται, πλὴν τοῦ φοιτῶ, τὸ παραγίνομαι. Τὸ δὲ φοιτῶ παρὰ τὸ εἶμι τὸ πορεύομαι, τὸ παθητικὸν εἶμαι, ἴσαι sic ἴται, ἴτος, προίτος· ἐξ αὐτοῦ καὶ προίτω, ἀποβολῇ τοῦ Ρ, καὶ τοῦ ψιλοῦ εἰς δασύ, φοιτῶ. ἩΔΡΥΜΕΝΑ, ἐκ τοῦ ἀδρύνω, ἡδρυκα, ἡδρυγμαί. ΚΕΚΑΛΛΩΠΙΣΜΕΝΑΙ, ἐκ τοῦ καλλωπίζω, τοῦτο ἐκ τοῦ καλὸς καὶ τοῦ ὀπίζω. ΠΛΗΡΗ, ἡ εὐθεῖα τῶν πληθυντικῶν οὐδέτ. τὰ πλήρη, τὰ πλήρη. {1[ΨΑΛΜ'ΟΣ ΡΜΔ'.]}1 ἈΝΟΡΘΟΙ ἐκ τοῦ ἀνορθῶ, τοῦτο παρὰ τὸ ὀρθός. ΚΑΤΕΡΡΑΓΜΕΝΑΙ, ἐκ τοῦ ῥήσω ῥήξω ἑρραχα ἑρραγμαί καὶ κατερραγμένος. ὙΠΟΣΤΗΡΙΖΕΙ, παρὰ τὸ ἴστημι, στήσω στηρίζω καὶ ὑπο στηρίζω. ἙΞΟΛΟΘΡΕΥΣΕΙ, ἐκ τῆς ἐξ προθέσεως, καὶ τοῦ ὀλεθρεύω, τοῦτο παρὰ τὸ ὀλεθρος, τοῦτο παρὰ τὸ ὀλως θραύειν. 187 {1[ΨΑΛΜ'ΟΣ ΡΜΕ'.]}1 ΜΗ ΠΕΠΟΙΘΑΤΕ, ἐκ τοῦ πείθω, τὸ ἐλπίζω· προεῖρηται. ΠΕΠΕΔΗΜΕΝΟΥΣ, ἐκ τοῦ πεδῶ πεδήσω, πεπέδηκα, πεπέ δημαι, πεπεδημένος. ΠΡΟΣΗΛΥΤΟΣ, παρὰ τὸ ἐλεύθω, ἐλεύσω, ἡλευκα, ἡλευσμαι, ἡλευσαι, ἡλευσται, ἡλυτος καὶ προσήλυτος· σημαίνει τὸν μέτοικον καὶ φυγάδα. ΧΗΡΑ, παρὰ τὸ χαίρω, κατὰ ἀντίφρασιν, ἡ μὴ χαίρουσα· ἡ παρὰ τὸ χῶ τὸ στηρῶ (χωρῶ), ἡ μεμονωμένη τοῦ ἀνδρός. {1[ΨΑΛΜ'ΟΣ ΡΜς'.]}1 ΧΛΟΗΝ παρὰ τὸ χαλῶδη τὴν ἐμφέριαν ἔχειν. ΚΝΗΜΗ, παρὰ τὸ κινῶ, κινήμη καὶ κνήμη. {1[ΨΑΛΜ'ΟΣ ΡΜΖ'.]}1 ἙΠΑΪΝΕΙ, ἐγκλίσεως προστακτικῆς, τὸ θέμα, ἐπαινῶ, ἐπῆνεον ἐπῆνουν, τὸ τρίτον ἐπῆνε ἐπῆνει, καὶ τὸ προστακτικόν, ἐπαίνει. ΜΟΧΛΟΣ παρὰ τὸ ὀχλίσθαι ἡ μετακινεῖσθαι. ὍΡΙΑ, ὁρίον παρὰ τὸ ὄρος, τὸ ἀρσενικόν. ΣΤΕΑΡ, παρὰ τὸ στάζω. ἙΡΙΟΝ, παρὰ τὸ εἶρος. Καὶ Ὅμηρος, [Od. 135.] ἰοδνεφές ἡρος (εἶρος) ἔχουσα· τοῦτο παρὰ τὸ εἶρω, τὸ συμπλέκω, ἡ παρὰ τὸ ἐρῶ, τὸ ἐπιθυμῶ. ὍΜΙΧΛΗ παρὰ τὸ ὁμοῦ καὶ τὴν εἴλησιν τῶν ἐθνῶν. ΚΡΥΣΤΑΛΛΟΣ, παρὰ τὸ κρύος καὶ τὸ σταλάσσω γίνεται κρύσταλος. Τὸ δὲ κρύος παρὰ τὸ κρατῶ, κρύω καὶ κρύος. ΧΙΩΝ παρὰ τὸ χέω χεῶν καὶ χιών. {1[ΨΑΛΜ'ΟΣ ΡΜΗ'.]}1 ΚΑΤΑΙΓΪΣ, ἐκ τοῦ αἶξ αἶγος, αἶγίς καὶ καταίγίς· τὸ δὲ αἶξ παρὰ τὸ αἶσσω τὸ ὀρμῶ. ἙΡΠΕΤΑ, παρὰ τὸ ἔρπω ἐρπῆσω, ἐρπητὸν καὶ ἐρπετόν. 188 ΠΤΕΡΩΤΟΝ, παρὰ τὸ τερῶ πτερῶσω, τοῦτο παρὰ τὸ πετῆρ (πετερόν), τοῦτο παρὰ τὸ πέτω πέτομαι. {1[ΨΑΛΜ'ΟΣ ΡΜΘ'.]}1 ἙΛΕΓΜΟΣ, παρὰ τὸ ἐλέγχω, τοῦτο παρὰ τὸ ἔλεγχος. ΤΟΥ ΔΗΣΑΙ, δίδημι, ὁ μέλλων δῆσω· ἐστὶ δὲ καὶ δέω τὸ δεσμεύω, δέω δῆσω. ΧΕΙΡΟΠΕΔΑΙΣ, ἡ εὐθεῖα ἡ χειροπέδη, ἐκ τοῦ χεῖρ χειρὸς, καὶ τοῦ πέδη, τοῦτο παρὰ τὸ πέδον, τοῦτο παρὰ τὸ ἐζω, τὸ καθέζομαι, οὐ (οἱ)

γὰρ δεδεμένοι κυρίως ἐπιταγῆς (ἐπὶ τῆς γῆς) κατάκεινται. ἜΓΓΡΑΠΤΟΝ, τοῦτο παρὰ τὸ γράφω.

{1[ΨΑΛΜΟΣ ΡΝ'.]}

1 ΔΥΝΑΣΤΕΙΑΙΣ, ἡ εὐθεΐα, δυναστεία, παρὰ τὸ δυναστεύω, τοῦτο παρὰ τὸ δυνάστης, τοῦτο παρὰ τὸ δύνημι. ἘΝ᾽ΗΧΩΙ, ἐν πρόθεσις, ἡ ᾠή, ὄνομα, ἡ ᾠή δὲ παρὰ τὸ ᾠήσας. ΚΙΘΑΡΑ, παρὰ τὸ κινεῖν εἰς ἑρῶτα, ἡ παρὰ τὸ κινεῖν τοὺς θαιρούς. ΔΕΚΑΧΟΡΔΩΙ παρὰ τὸ δέκα καὶ τοῦ sic) χορδῆ, τοῦτο παρὰ τὸ χωρεῖν τὴν ἐδωδὴν, τὴν τροφήν, ἡ παρὰ τὸ χεῖν τὴν ὥδην. ἈΣΚΟΣ, παρὰ τὸ σχῶ, τὸ κρατῶ, ΣΧΟΣ, καὶ μετὰ τοῦ στερητικοῦ Α ἀσκός, τροπὴ τοῦ δασέος εἰς ψιλόν. ΘΗΣΑΥΡΟΣ, ἐκ τοῦ τίθημι, θήσω, θησαυρός. ΔΙΑΣΚΕΔΑΣΩ, ἐστὶ χέω, καὶ σημαίνει τὸ σκορπίζω, καὶ ἐξ αὐτοῦ γίνεται σχεδάζω, καὶ σκεδάζω. ΛΙΜΟΣ, παρὰ τὸ λείπω, λιπὸς καὶ λιμός.

{1[ΨΑΛΜΟΣ ΛΓ'.]}

1 ἘΠΕΪΝΑΣΑ, ἐκ τοῦ πεινῶ, τοῦ ἐκ τοῦ πείνα, τὸ δὲ παρὰ τὸ πένω τὸ ἐνεργῶ. Τὸ ΠΕΙ δίφθογγον διατί; Τὰ διὰ τοῦ ΙΝΑ θηλυκὰ διὰ τοῦ Ι γράφεται, οἶον, Μαρίνα, Κωνσταντίνα, πλὴν τοῦ πείνα. ἘΛΑΤΤΩ ἐκ τοῦ ἐλάττων, τοῦτο παρὰ τὸ ἐλαχὺς, ἐλαχὺ 140 τερος, ἐλαχίων, ἐλάσσων καὶ ἐλάττων, καὶ ἐξ αὐτοῦ ῥῆμα ἐλαττώ. ΠΛΗΜΜΕΛΩΝ, παρὰ τὸ πάλιν καὶ τὸ μέλλω, τὸ βραδύνω, πάλιν μελῶ, καὶ ἐν συγκοπῇ καὶ τροπῇ τοῦ Α εἰς Η πλημ-μελῶ. {1[ΨΑΛΜΟΣ ΛΔ'.]}1 ΘΥΡΕΟΣ σημαίνει τὸ ὄπλον, καὶ γίνεται παρὰ τὸ θύρα θυρὸς, καὶ πλεονασμῶ τοῦ Ε θυρεός. ὈΛΙΣΘΟΣ παρὰ τὸ ὄλως θέειν. ΚΟΛΠΟΣ παρὰ τὸ κοῖλον, ὁ σημαίνει τὸ βαθύ. ΣΚΥΘΡΩΠΟΣ, παρὰ τὸ σκύζω, τὸ ὀργίζομαι, καὶ ὡψ, ὡπος, ἡ παρὰ τὸ σκυθρωπὸς ὡψας ἔχειν, ἡ παρὰ τὸ χύτρα χυ-τρωπὸς καὶ σκυθρωπός. ΕΥ΄ΓΕ, ἐπίρρημα μεσότητος, ἀντὶ τοῦ καλῶς ἡ ἐπίρρημα ἐμπαιγμοῦ. Ε΄ΠΑΙΣΑΝ, ἐκ τοῦ ἔπω, τὸ λέγω, ὁ μέλλων ἔψω sic), ὁ ἀόριστος πρῶτος εἴπα, ἡ μετοχή ὁ εἴπας, τοῦ εἴπαντος, καὶ τὸ εὐκτικόν, εἴπαιμι, εἴπαις, εἴπαι, καὶ οἱ ἴωνες εἰώθασιν ἐν τοῖς τρίτοις προσώποις τῶν εὐκτικῶν ἐπεντιθέσθαι τὸ Ν. Κανὼν γὰρ ἐστὶν ὁ λέγων, ὅτι πᾶν πρόσωπον εἰς λῆγον προσθέσει τοῦ Σ ποιεῖ τὸ δευτέρον. Τὸ πρῶτον τῶν πληθυντικῶν εἴπαίμεν τὸ τρίτον εἴπαίσαν, καὶ ἐν συγκοπῇ εἴπαισαν. {1[ΨΑΛΜΟΣ ΛΕ'.]}1 ἈΒΥΣΣΟΣ, παρὰ τὸ δύω, τὸ ὑπαισέρχομαι, δύσος καὶ ἄβυσσος, ἡ παρὰ τὸ βύω βύσσω, βυσσὸς καὶ ἄβυσσος, οἰονεῖ ἢ μὴ ὑπὸ τινος ὑπαισερχομένη. Τὸ βύω σημαίνει δύο, τὸ ὑπαισέρχομαι, τὸ σφραγίζω, ὡς τὸ "βυούσης τὰ ὦτα αὐτῆς." {1[ΨΑΛΜΟΣ Λς'.]}1 ΖΗΛΩ, παρὰ τὸ ζῆλος, τοῦτο παρὰ τὸ ζέειν ὄλος, ζέλος καὶ ζῆλος. ΛΑΧΑΝΟΝ, παρὰ τὸ λαχαίνω τὸ σκάπτω, καὶ ἀπὸ τοῦ λὰ καὶ τοῦ χαίνειν ἄνω, ἡ βλέπειν. 141 ΜΕΣΗΜΒΡΙΑ, παρὰ τὸ μέσος καὶ τὸ ἡμέρα, μεσημερία, καὶ μεσημβρία. ἸΚΕΤΕΥΩ, ἐκ τοῦ ἰκέτης, τοῦτο παρὰ τὸ ἡκω τὸ ἔρχομαι τὸ παθητικὸν ἴκομαι, τὸ τρίτον ἴκεται, καὶ ἐξ αὐτοῦ ἰκέτης. ΤΡΥΦῆ παρὰ τὸ θρυφή, καὶ τρυφή. ΤΗΡΩ, ἐκ τοῦ ὠρῶ, τὸ φυλάσσω, πλεονασμῶ τοῦ Τ τωρῶ, καὶ γράφεται διὰ τοῦ Ω μεγάλου, ὅτι τὰ παρὰ τὸ ὠρῶ τὸ φυλάσσω γινόμενα διὰ τοῦ Ω μεγάλου γράφεται, τροπὴ τοῦ μακροῦ εἰς μακρόν, τηρῶ. ΒΡΥΧΩ ἐπὶ τοῦ ἀνθρώπου, βρύχω βαρύτονον, ἐπὶ τῶν ἄλλων ζώων περισπώμενον, βρυχῶ. ΚΡΕΙΣΣΟΝ, ἐκ τοῦ κρατὺς, κρατίων, κράσσων, καὶ τροπὴ τοῦ Α εἰς Η, καὶ πλεονασμῶ τοῦ Ι, κρεῖσσον. Ἔστι δὲ ἐπίρρημα. ΠΛΟΥΤΟΣ πολυτέτος τις ὡν, ἐκ τοῦ πολὺς καὶ τοῦ ἔτος, ὁ ἀπὸ πολλῶν ἔτων συναγόμενος. ΔΑΝΕΙΖΩ, ἐκ τοῦ δάνω, τοῦτο παρὰ τὸ δίδοσθαι μετὰ ἀνίας. {1[ΨΑΛΜΟΣ ΛΖ'.]}1 ΣΤΗΡΙΖΩ, παρὰ τὸ ἴστημι, στήσω, γίνεται κατὰ παρα-γωγὴν ἐρρίζω (στηρίζω). ΦΟΡΤΙΟΝ, ἐκ τοῦ φόρτος, τοῦτο παρὰ τὸ φέρω. ὩΖΕΣΑΝ, ἐκ τοῦ ὦζω γίνεται ὦζω ὀζέσω, ὁ ἀόριστος πρῶτος ὦζεσα, τὸ τρίτον τῶν πληθυντικῶν ὦζεσαν.

ἙΣΑΠΗΣΑΝ, ἐκ τοῦ σήπω, σήψω, ὁ δεύτερος ἀόριστος εἴσα-πον, ὁ παθητικὸς εἴσα'πην, τὸ τρίτον τῶν πληθυντικῶν εἴσα'πησαν· τὸ δὲ σήπω παρὰ τὸ σῆς, ὃ σημαίνει τὸν σκώληκα· τοῦτο παρὰ τὸ σῶ τὸ κινῶ, ὁ μέλλων σήσω, καὶ ἀποβολὴ τοῦ Ω σῆς· καὶ γίνεται σητός. ΜΩΛΩΨ, παρὰ τὸ ὀλῶ, τὸ συστρέφω καὶ φθείρω, ὁ μέλλων ὀλῶ, ὁ παρακείμενος ὠ'λεκα, ὁ παθητικὸς ὠ'λεμαι, καὶ ἐν συγκοπῇ ὠ'λμαι, καὶ ἐξ αὐτοῦ ὠ'λμος, καὶ ἐν ὑπερβιβασμῷ μῶλος, ἡ συστροφή, ὡς τὸ "μῶλον Ἄρης," καὶ ἐξ αὐτοῦ μῶλωψ· ἡ ἢ ἐκ τοῦ πολέμου γινομένη πληγὴ, ἡ παρὰ τὸ βοῦς βοός καὶ τὸ λέπω, τὸ λεπίζω, βῶλωψ καὶ μῶλωψ· 142 κυρίως γὰρ μῶλωπες λέγονται αἱ ἐκ τῶν βοῶν πληγαί· ἡ παρὰ τὸ βοῦ ἐπιτατικὸν μόριον καὶ τὸ λέπω τὸ λεπίζω. ΨΥΑ, παρὰ τὸ ξύω, ξύσω, κατὰ ἀντίφρασιν, ἡ ἐν εὐ'χερῶς κινεῖσθαι οὐ δύναμεθα, ἡ παρὰ τὸ ὀπίσω, συγκοπῇ καὶ κράσει τοῦ Π Σ εἰς Ψ, ἡ ὀπίσω ἀ'γουσα. ἙΜΠΑΙΓΜΟΣ ἐκ τοῦ παί'ς, παί'δος, παίζω, καὶ κατὰ κράσιν παίζω, καὶ ἐξ αὐτοῦ ἐμπαιγμός. ΒΙΑΖΩ ἐκ τοῦ βία· τοῦτο παρὰ τὸ ἰ'ς, ὃ σημαίνει τὴν δύναμιν. ΚΩΦΟΣ, παρὰ τὸ κεκόφθαι τὴν ὄ'πα, ἡ τὴν φωνήν· οἱ γὰρ κωφοὶ μὴ ἀκούοντες οὐδὲ λέγουσιν· ἡ κενοπός τις ὠ'ν, ὁ μήτε ἀκούων μήτε φθεγγόμενος. ἈΛΓΗΔΩΝ, παρὰ τὸ ἀλγῶ, ἀλγήσω, ἀλγηδών· τὸ δὲ ἀλγῶ παρὰ τὸ ἀ'λγος, τοῦτο παρὰ τὸ λέγω τὸ φροντίζω. ΜΕΡΙΜΝΩΝ παρὰ τὸ μέριμνα, τοῦτο παρὰ τὸ μερίζω, μερίσω, μεμέρικά, μεμέρισμαι, μέριμνα· ἐτυμολογεῖται (δὲ) παρὰ τὸ μερίζειν τὸν νοῦν. ΚΑΙΝΙΖΩ, παρὰ τὸ καινόν, τὸ νεωστὶ κατεσκευασμένον. {1[ΨΑΛΜΟΣ ΔΗ΄].} 1 ἈΛΓΗΜΑ, παρὰ τὸ ἀλγῶ, ἀλγήσω, ἡ λγήκα, ἡ λγήμαι. ΠΑΛΑΙΣΤΑΣ, ἀντὶ τοῦ μετρητάς· γίνεται δὲ παρὰ τὸ πάλλω, τὸ κινῶ. Ὁ παθητικὸς παρακείμενος πέπαλμαι, καὶ ἐξ αὐτοῦ παλάμη, δι' ἧς χεὶρ κινεῖται, καὶ ἐκ τούτου γίνεται παλαίω· ὁ παθητικὸς παρακείμενος πεπάλιστα, τὸ τρίτον πεπάλιστα, καὶ ἐξ αὐτοῦ παλαιστής, ἡ παρὰ τὸ πελάζειν τὰ ὀστέα. Ἔστι δὲ καὶ τετραδάκτυλον μέτρον, κατὰ τὴν δ' δακτύλων ὀρδινὴ καὶ ἀ'νθεσιν (ὀρδινάϊαν σύνθεσιν). ΟΥ'ΘΕ'Ν· ἐστὶν εἰς ἑνός, καὶ τὸ οὐδέ'τερον εἴ'ν. Γίνεται δὲ οὐδὲ εἴ'ν, καὶ ἐν συγκοπῇ οὐδέ'ν· καὶ τροπῇ τοῦ Δ εἰς Θ οὐθέ'ν. ΜΕΝΤΟΙ ΓΕ ἐπί'ρρημα μεσότητος, ἐκ τοῦ ΜΕΝ συνδέσμου καὶ τοῦ ΤΟΙ καὶ τοῦ ΓΕ παραπληρωματικοῦ συνδέσμου. Εἴ'κω'Ν παρὰ τὸ εἴ'κω τὸ ὁμοίω. Εἴ'κω'ν προτομῆς δια-φέρει· εἴ'κω'ν μὲν ἀνθρώπου, προτομὴ δὲ λέγεται ἰ'ππου. ἙΚΩΦΩΘΗΝ ἐκ τοῦ κωφός, τοῦτο παρὰ τὸ κεκόφθαι 143 τὴν ὄ'πα. Κωφός καὶ ἑννεὸς διαφέρει. Κωφός ἐλέ'γετο παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ὁ μὴ φθεγγόμενος, καὶ Ὁμηρος, "κύματι κωφῶ," νῦν δὲ κωφός ὁ τὴν ἀκοὴν βεβλαμμένος· ἑννεὸς δὲ, ὁ ἐκ τινος σημείου θαυμάζων καὶ μένων ἀ'φωνος. ΜΑΣΤΙΞ, ἐκ τοῦ μαστίζω, τοῦτο παρὰ τὸ μᾶσσω τὸ μαλάσσω, ἡ παρὰ τὸ ἱμάσσω, ὃ σημαίνει τὸ πλήσσω. ἈΡΑΧΝΗ παρὰ τὸ ἀναριχᾶσθαι, ἡ παρὰ τὸ ἀραιὰ ἰ'χνη εἴ'χειν. ἌΝΕΣ, ἐκ τοῦ εἴ'ημι τὸ συγχωρῶ, ὁ μέλλων ἡ'σω, ὁ δευ-τερος ἀόριστος ἡ'ν, ἡ μετοχὴ εἴ'ς, εἴ'ντος, καὶ τὸ προστακτικὸν εἴ'ς καὶ ἀ'νες. ἈΝΑΨΥΞΩ ἐκ τοῦ ψύχω τὸ ζωογονῶ. {1[ΨΑΛΜΟΣ ΛΘ΄].} 1 ἸΛΥΣ παρὰ τὸ ἰ'ζω τὸ καθεζομαι, ἡ παρὰ τὸ εἰλῶ τὸ συστρέφω· σημαίνει δὲ τὸν ῥύπον, ὃθεν καὶ ἰλυποδεῖν λέγεται, παρὰ τὸ ἰλὺν ἐν τοῖς ποσὶν αἴ'ρειν· ἡ παρὰ τὸ ὑ'λη, ἰ'λυσ· τοῦτο παρὰ τὸ ὑ'ω τὸ βρέχω, ὃθεν καὶ μακρὸν εἴ'χει τὸ Υ. ΒΥΒΛΙΟΝ παρὰ τὸ βύω, τὸ ἀσφαλίζω, ἡ παρὰ τὸ τοὺς βίους βάλλεσθαι ἐν αὐτῷ. Τὸ ΒΛΙ Ι, διατί; Τὰ διὰ τοῦ ΙΟΝ οὐδέ'τερα μονογενῇ πρὸ μιᾶς εἴ'χοντα τὸν τόνον, μὴ ἀπὸ τῶν διὰ τοῦ ΕΥΩ ῥημάτων γινόμενα, διὰ τοῦ Ι γράφονται, οἴ'ον ἐρκίον, τειχίον, ψωμίον, σταυρίον, βυβλίον παροξύτονα· τὰ διὰ τοῦ ΙΟΝ ὑποκοριστικά, εἰ μὲν ἡ' (σιξ) δακτυλικά, πρὸ μιᾶς εἴ'χει τὸν τόνον, οἴ'ον χρυσίον, παιδίον· εἰ δὲ τριβράχεια, προ-παροξύτωνως, οἴ'ον φόνιον, μόδιον. ΚΩΛΥΩ παρὰ τὸ χωλός, τοῦτο παρὰ τὸ κῶλον, ὃ σημαίνει τὸ ὀστοῦν. ΤΡΙΧΑΣ, ἐκ τοῦ θριξ, καὶ κλίνεται τριχός.

{1ΨΑΛΜΟΣ Μ΄.}

1 ΣΥΝΙΩΝ, ἐκ τοῦ ἰῶ τὸ προῖω, ἰὼν καὶ συνιών. ἈΡΡΩΣΤΙΑ, ἐκ τοῦ ῥῶ, ῥώσω, ῥωστός, καὶ ἄρρωστος. 144 ἈΠΟΘΑΝΕΙΤΑΙ ἐκ τοῦ θνῶ, θνήσκω, ὁ δεύτερος ἀόριστος ἐΐθανον, ὁ μέλλων δεύτερος θανῶ, ὁ μέσος μέλλων δεύτερος θανοῦμαι. ΨΙΘΥΡΙΖΩ, παρὰ τὸ ψίω [καὶ] τὸ λεπτύνω, καὶ τὸ θύρα, ὃ σημαίνει περιφραστικῶς τὰ χεῖλη, τὸ τῇ φωνῇ λεπτολογεῖν. ΠΤΕΡΝΙΖΩ παρὰ τὸ πτέρνα, τοῦτο παρὰ τὴν ἐΐραν πατεῖν, πάτερνα καὶ πτέρνα. ΒΕΒΑΙΩ παρὰ τὸ βέβαιος· τοῦτο παρὰ τὸ βαιὸν, ὃ σημαίνει τὸ μικρὸν, καὶ τὸ ἀληθές, τοῦτο ἐκ τοῦ βίβημι, βήσω, ὁ δεύτερος ἀόριστος ἐΐβην, ἡ μετοχὴ βὰς, βάντος, καὶ ἐξ αὐτοῦ βαιὸς, καὶ κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν βέβαιος. {1[ΨΑΛΜ'ΟΣ ΜΑ'.]}1 ΤΡÓΠΟΣ ἐκ τοῦ τρέπω. ΠΟΘΩ ἐκ τοῦ πόθος, τοῦτο ἐκ τοῦ πῆθω, πάσχω, ὁ γὰρ ποθῶν τινα προαιρεῖται τι παθεῖν ὑπὲρ αὐτοῦ. ἮΧΟΣ παρὰ τὸ χέω, μετὰ τοῦ ἐπιτατικοῦ Α, ἄχος, καὶ τροπῇ τοῦ Α εἰς Η, ἡχος. ΧΟΡΤΑΖΩ, ἐκ τοῦ ἐορτή, τοῦτο παρὰ τὸ ἐρῶ τὸ ἐπιθυμῶ, ἢ παρὰ τὸ ἐδόν, ὃ σημαίνει τὸ ἀγαθόν. ΛΥΠΗ παρὰ τὸ λύειν τὸ πῖον, ἢ παρὰ τὸ λύειν τοὺς ὠπας, ἢ τοὺς ὀφθαλμούς. Διαιρεῖται δὲ λύπη εἰς δ'· εἰς ἄχος, εἰς ἔχθος (ἄχθος), εἰς φθόνον, καὶ εἰς ἔλεον. Καὶ ἄχος ἐστὶ λύπη βαρύνουσα καὶ ἐνοχλοῦσα ἐπὶ ἀφορήτοις συμβάσεσι, φθόνος δὲ λύπη ἐπὶ ἄλλοτρίοις ἀγαθοῖς, καὶ ἔλεος λύπη ἐπὶ ἄλλο-τρίοις κακοῖς. ἸΟΡΔΑΝΗΣ, τὸ Ι καὶ τὸ ΟΡ μικρὸν, διατί; Πᾶν ὄνομα Ἑλληνικόν τε καὶ βάρβαρον ἀπὸ τῆς ΙΩ συλλαβῆς ἀρχό-μενον διὰ τοῦ Ι καὶ Ω μεγάλου γράφεται, πλὴν τοῦ Ἰόβας, Ἰοβιανός, Ἰόλαος, Ἰοκάστη, Ἰορδάνης, Ἰόπη, Ἰούδας, Ἰοφῶν, Ἰόνιος, Ἰορδάνης. Ὁ κανὼν τὰ εἰς ΝΗΣ κύρια, μὴ παρ' οὐδετέρου συντιθέμενα, εἰς ΟΥ ἔχει τὴν γενικὴν, Μη-ριόνης Μηριόνου, Ἰορδάνης Ἰορδάνου. ἙΡΜΩΝΙΕΙΜ· τὰ εἰς εἰμ λήγοντα ὀνόματα, βάρβαρά τε καὶ ἐθνικά ὀξύτονα, διὰ τῆς ΕΙ διφθόγγου γράφεται, οἷον 145 Ἑρμωνιεῖμ, Ἐλιδκεῖμ, Σεναχηρεῖμ, πλὴν τοῦ Βενιαμίν. Ἰερουσαλὴμ δὲ καὶ Σαλὴμ, Η. ΚΑΤΑΡΑΚΤΗΣ ἐκ τοῦ ῥῶ τὸ φθείρω, ῥάσσω, ῥάκτης καὶ καταράκτης. ΜΕΤΕΩΡΙΣΜΟΣ, ἐκ τοῦ μετεωρίζω, τοῦτο ἐκ τοῦ μετέωρος, τὸ δὲ μετέωρος παρὰ τὸ αἰίρω τὸ κουφίζω, καὶ ἐξ αὐτοῦ ὄνομα ἄειρος, καὶ τροπῇ τοῦ Α εἰς Ο ὄειρος, καὶ ἐν ὑπερβι-βασμῷ ἔοιρος, καὶ τροπῇ τῆς ΟΙ διφθόγγου εἰς Ω ἔωρος, καὶ μετὰ τῆς μετὰ προθέσεως, μετέωρος. ΚΥΜΑ παρὰ τὸ κυκῶ τὸ παράγω (ταράττω) ἔστι δὲ τὸ κῦ μακρόν. {1ΨΑΛΜ'ΟΣ ΜΓ'.}1 ΒΡΑΧΙΩΝ τὸ ΧΙ Ι; Διατί; Τὰ διὰ τοῦ ΙΟΝ οὐδέτερα τροπῇ τοῦ Ω εἰς Ο ἐπὶ γενικῆς βαρύτονα ὄντα, εἴτε κοινὰ, εἴτε ... ἀποστρέφεται τὴν ΕΙ δίφθογγον. ΝΥΝΙ ἐκ τοῦ νῦν κατ' ἐπέκτασιν τοῦ Ι. Τί διαφέρει τὸ νῦν τοῦ νυνί; Τὸ μὲν γὰρ νυνί καθόλου ἐπὶ τοῦ ῥήματος τάσσεται τῶν γ' χρόνων, τὸ δὲ νῦν ἐπὶ μόνου τοῦ ἐνεστώτος. ΧΛΕΥΑΣΜΟΣ, ἀπὸ τοῦ χλευάζω, τοῦτο παρὰ τὸ χλεύη, τοῦτο παρὰ τὸ κλέπτω, κλέη καὶ χλέη. ΚΙΝΗΣΙΣ, παρὰ τὸ κινῶ, τοῦτο παρὰ τὸ ἰνός, ὃ σημαίνει τὴν δύναμιν. {1ΨΑΛΜ'ΟΣ ΜΔ'.}1 ΛÓΓΟΣ, παρὰ τὸ λέγω, λόγος· σημαίνει ζ' λόγος λέγων, ὁ ἐνδιάθετος λογισμὸς, καθὼ λογικοὶ καὶ διαλογικοὶ ἔσμεν· λόγος καὶ ἡ φροντίς, ὡς ὅταν λέγωμεν, οὐκ ἔστι λόγου ἄξιος· λέγεται λόγος καὶ ὁ ἀπολογαριασμὸς, ὡς ὁ ἡγεμὼν πρὸς τοὺς ἑαυτούς· καὶ ἡ ἀπολογία, ὡς τὸ, ἔδωκε περὶ τούτου λόγον· λόγος λέγεται καὶ ὁ καθόλου, ὁ περιέχων ἐν ἑαυτῷ πᾶσαν λέξιν· λόγος καὶ ὁ ὅρος, ὡς ὅταν λέγωμεν, ἀπόδος τὸν τοῦ ζώου λόγον· λόγος καὶ ἡ αὐτοφεὶ διάνοια δηλοῦσα τῶν λέξεων τὴν παράθεσιν, τουτέστιν ὁ κατὰ τὴν σύνταξιν λόγος. 146 {1ΨΑΛΜ'ΟΣ ΜΣ'.}1 ἈΝΕΒΗ, βῆμι, ὁ μέλλων, βήσω, ὁ δεύτερος ἀόριστος ἐΐβην, τὸ τρίτον ἐΐβη, καὶ μετὰ τῆς ἀνὰ προθέσεως ἀνέβη. ΣΑΛΠΙΓΞ, παρὰ τὸ σαλπίζω. ἈΒΡΑΑΜ, πατήρ πολλῶν ἐθνῶν. {1ΨΑΛΜ'ΟΣ ΜΖ'.}1 ΜΕΓΑΣ παρὰ τὴν μὴ ἀπαγόρευσιν, καὶ τὸ γῆ, ὁ ἐν τῇ γῇ μὴ ὦν, ἄλλ' εἰς ὕψος ἐπαιρόμενος. Σημαίνει δύο, τὸ κύριον ὄνομα, ὃ περ ἰσοσυλλάβως κλίνεται· ὁ Μέγας τοῦ Μέγα, ἐξ οὗ καὶ τὸ πατρωνυμικὸν Μεγάδην, τὸν τοῦ Μέγα υἱὸν, καὶ τὸ πλατὺ καὶ μέγα, ὡς τὸ μέγα περ ἑόντα καὶ ἰφθιμον. ΕΥΡΙΖΩΙ, ἡ εὐθεῖα εὐρίζος· γίνεται παρὰ τὸ εὐμόριον καὶ τὸ ρίζα, τοῦτο δὲ παρὰ τὸ ἐζω, καθέζομαι. ΠΛΕΥΡΑ, παρὰ τὸ πέλειν

εὐρυὶ καὶ πλατύ. ΒΟΡΡΑΣ παρὰ τὸ εὐβορώτατα καὶ ἰσχυρότατα ποιεῖν ἡμῶν τὰ σώματα. ΒΑΡΕΣΙΝ, ἡ εὐθεῖα ἡ βάρις, καὶ κλίνεται βάρεως, ἡ εὐθεῖα τῶν πληθυντικῶν βάρεες βάρεις· εἴσι δὲ πλοῖα, αὐλαί, πύργοι· ἐτυμολογεῖται δὲ παρὰ τὸ μετὰ βίας ἀρρήναι. ΘΑΡΣΕΙΣ· ἐτυμολογεῖται παρὰ τὸ Ταρσεὺς, καθόλου (καθῶς) παρὰ τῷ Θεοδωρίτῳ ἀνέγνωμεν. Θαρσεῖς, ἡ εὐθεῖα τῶν πληθυντικῶν ταρσεές ταρσεῖς, καὶ ἐπεὶ ψιλὰ ψιλῶν ἡγεῖται, θαρσεῖς. ΠΥΡΓΟΣ παρὰ τὸ ὑπεράνω τῆς (γῆς) ἴστασθαι· σημαίνει, ὅτε μὲν κυρίως πύργῳ ἐφειστώσα γοώσά τε μυρομένη τε· καὶ τὸ τεῖχος· οἱ ἰδῶς sic) οὐκ ἔλենον ἐπὶ πύργον ἰούσαν· καὶ τὴν τάξιν· νῦν δὲ φίλως χορόωτε, καὶ εἰ δέκα πύργοι Ἀχαιῶν, καὶ ἐπιρρηματικὸν, οἱ δὲ τε πυργηδὸν σφε· αὐτοὺς ἀρτύναντες, 147 καὶ μέρος τι τοῦ τεύχους· Τοῦ γὰρ δὴ πρὸς πύργον ἴσαν κακότητα φέροντες. Ὅτε δὲ κατὰ μεταφορὰν καὶ ἀσφάλειαν καὶ φυλακὴν· τοῖος γὰρ σφιν πύργος ἀπώλετο. {1[ΨΑΛΜΟΣ ΜΗ΄.]}1 ΓΗΓΕΝΗΣ, παρὰ τὸ γῆ καὶ γένος, ὁ ἀπὸ τῆς γῆς τὸ γένος ἔχων, ἡ δὲ ἐκ τῆς γῆς γεννηθεῖς. ΣΟΦΙΑ παρὰ τὸ σοφός, τοῦτο παρὰ τὸ σέβω. ΨΑΛΤΗΡΙΟΝ, παρὰ τὸ τὰ ψαλτήρια τηρεῖν. ἘΠΤΕΡΝΑ, παρὰ τὸ πετῶ πετέρνα, καὶ ἐν συγκοπῇ πτέρνα· ἐτυμολογεῖται δὲ παρὰ τὸ πατεῖν τὴν ἑρῶν. ΣΚΑΝΔΑΛΟΣ, παρὰ τὸ σκάζω τὸ χωλαίνω. ΣΥΝΗΚΕΝ, ἐκ τοῦ συνήμι, ὁ μέλλων συνήσω, ὁ πρῶτος ἀόριστος συνῆκα. ἘΒΛΗΘΗ, ἐκ τοῦ βάλλω γίνεται βλῶ, βλήσω, ὁ παρακείμενος βέβληκα, ὁ παθητικὸς βέβλημαι· ὁ πρῶτος ἀόριστος ἐβλήθη. {1[ΨΑΛΜΟΣ ΜΘ΄.]}1 ἈΝΑΤΟΛΗ ἐκ τοῦ ἀνατέλλω, ἀνατολή, ἐπίρρημα δηλωτικόν. ΔΥΣΜΩΝ, ἡ εὐθεῖα ἡ δυσμή, γίνεται δὲ παρὰ τὸ δύνημι· τοῦτο παρὰ τὸ δύω τὸ ὑπαισέρχομαι, ὁ παρακείμενος δέδυκα, ὁ παθητικὸς δέδυσμαι, δυσμή, ἡ γενικὴ τῶν πληθυντικῶν δυσμῶν. ΚΑΤΑΙΓΙΣ ἐκ τῆς κατὰ προθέσεως καὶ τοῦ αἴξ, αἴγος, τοῦτο παρὰ τὸ αἴσσω τὸ ὀρμῶ. ΣΦΟΔΡΑ, ἐπίρρημα ἐπιτάσεως, γίνεται δὲ ἐκ τοῦ σπῶ τὸ κατασπῶ. ΧΙΜΑΡΟΣ, σημαίνει τὸν τράγον· γίνεται δὲ παρὰ τὸ κίω τὸ πορεύομαι, ἐξ οὗ καὶ γράφεται διὰ τοῦ Ι· σημαίνει τρία· διὰ τοῦ Ι, κίω τὸ πορεύομαι, ἐξ οὗ καὶ τὸ κιχῶ κιχάνω κίχημι· διὰ τῆς ΕΙ διφθόγγου κείω τὸ κοιμῶμαι, ἐξ οὗ καὶ τὸ κακκεῖοντες, καὶ διὰ τοῦ Η τὸ καίω. ΘΗΡΙΟΝ παρὰ τὸ θέρω τὸ θερμαίνω, ἡ παρὰ τὸ φθεῖρω, φθεῖρ καὶ θήρ. 148 ἈΓΡΟΣ, παρὰ τὸ ἄρῶ τὸ ἄροτριῶ, ἄρος καὶ ἄγρος, ἡ παρὰ τὸ ἄρην, ὃ σημαίνει τὸν σίδηρον, ὁ τῷ σιδήρῳ τεμνόμενος. ΦΑΓΟΜΑΙ, φήγω ἐστὶν ὁ ἐνεστώς· ὁ δεῦτερος ἀόριστος ἐφαγον, ὁ μέλλων δεῦτερος φαγῶ, ὁ μέλλων μέσος φάγομαι· ἀλλὰ σεσημείωται τὸ φάγομαι, πίομαι, ἐδομαι. ΤΡΑΓΟΣ παρὰ τὸ τρώγω, πολυφάγον γὰρ τὸ ζῶον, ἡ παρὰ τὸ τραχὺ δέρμα ἔχειν. ΠΙΟΜΑΙ, ὡφείλεν εἶναι πιοῦμαι, ἀλλὰ σεσημείωται τὸ φάγομαι, πίομαι, ἐδομαι. ΚΛΕΠΤΗΣ, παρὰ τὸ χαλέπτω, τὸ ὀργίζομαι, χαλέπτῃ καὶ κλέπτῃ, ἡ παρὰ τὸ καλύπτω. _0__M__Y__X__O__Σ0_1__O__I1 σημαίνει δύο· τὸν ἐνδότατον τόνον, καὶ γράφεται διὰ τοῦ Υ ψιλοῦ, καὶ γίνεται παρὰ τὸ νύξ νυκτὶ, καὶ τροπῇ τοῦ ἀμεταβόλου εἰς ἀμετάβολον μυχός· εἰ δὲ σημαίνει τὸν πόρνον, γράφεται διὰ τῆς ΟΙ διφθόγγου, καὶ γίνεται παρὰ τὸ εἴκω τὸ πρέπω, καὶ μετὰ τῆς μὴ ἀπαγορεύσεως μὴ εἴκοις, καὶ συγκοπῇ καὶ τροπῇ τοῦ Ε εἰς Ο μοιχός, ὁ τὰ μὴ πρέποντα ποιῶν.

{1[ΨΑΛΜΟΣ Ν΄.]}1

ΠΛΕΙΟΝ ἐκ τοῦ πλέον, καὶ κατὰ πλεονασμὸν τοῦ Ι, γράφεται δὲ δίφθογγον, ἐπειδὴ οἱ Βοιωτεῖς πλῆον διὰ τοῦ Η γράφουσι, καὶ ἄλλως τὰ εἰς ΩΝ συγκριτικὰ δισύλλαβα διφθόγγῳ παραλήγονται, οἷον, πλείων, μείων. ἘΚΙΣΣΗΣΕ, ἐκ τοῦ κισσῶ δευτέρας συζυγίας τῶν περισπωμένων, σημαίνει τὸ μετὰ ἡδονῆς συλλαμβάνειν· γίνεται δὲ παρὰ τὸ κίσσα, ἐπειδὴ τὸ ὄρνεον τοῦτο λίχνον ἐστὶ πρὸς τὰς συνουσίας καὶ κατωφερὲς πρὸς τὰς ἡδονάς· ἐτυμολογεῖται δὲ παρὰ τὸ κίειν καὶ μετὰ σφοδρότητος σεύεσθαι πρὸς τὸ συνουσιάζειν· ἐκ τοῦ κίττα (τούτου κιττᾶν) λέγεται ἡ γυνή, ὅταν ἐν γαστρὶ ἔχουσα ὀρεγῇται ἀτόπων καὶ δεινῶν περὶ τὸν δεύτερον καὶ

τρίτον μῆνα. ὙΣΣΩΠΩΙ, ἐκ τοῦ ὕω τὸ βρέχω, ὁ μέλλων ὕσω, καὶ τοῦ ὠΨ ὠποῖς, ὃ σημαίνει τὸ πρόσωπον, τὸ ἐπὶ τὴν ὠπα χεόμενον. Ἔστι δὲ βοτάνη καθαρτικὸν σαμψύχῳ ὁμοία. 149 ΣΙΩΝ, παρὰ τὸ χέω χεών, συστέλλει δὲ τὸ Ω ἐπὶ τῆς γενικῆς. ἈΚΟΥΤΙΩ· ἔστι ῥῆμα ἀκούω, ὁ μέλλων ἀκούσω, ὁ παρα-κείμενος ἡκουσα, ὁ παθητικὸς ἡκουσμαι, τὸ τρίτον ἡκουσται, καὶ ἐξ αὐτοῦ ἀκουστός καὶ ἀκουτίζω ῥῆμα· ὁ μέλλων ἀκουτίσω, ὁ Ἀττικὸς μέλλων, ἀκουτιῶ σημαίνει δὲ τὸ ποιῶ ἀκοῦσαι. ἩΓΕΜΩΝ, ἐκ τοῦ ἡγεμών-όνος, τοῦτο ἐκ τοῦ ἄγω. **{1[ΨΑΛΜΟΣ ΝΑ΄.]1}** ΞΥΡΩΝ παρὰ τὸ ξύω γίνεται ξυρόν. ἘΚΤΙΛΛΑΙ, ἐκ τοῦ τίλλω, ἐπειδὴ κτίλος λέγεται ὁ προηγούμενος τοῦ ποιμνίου κριός· καὶ γίνεται ἀπο' μετα-φορᾶς τοῦ κριοῦ· καὶ σημαίνει τὸ ξαίνω· ἢ ἐκ τοῦ τείνω τὸ τανύω· ὁ γὰρ ξαίνων τείνει. Ἐρῶ σημαίνει δ'· τὸ λέγω, ἄλλο δὲ τοι ἐρέω, ἐξ ου̃ καὶ ὁ μέσος παρακείμενος εἴρηκα, καὶ εἰρμός· σημαίνει καὶ τὸ ἐρωτῶ, ἀφ' ου̃ καὶ τὸ ἠρώμην καὶ ἠρώτων, καὶ Ὀμηρος πάντων Ἀργείων (ἐρέων) γενεὴν τε τόκον τε. καὶ τὸ ζητῶ, ὡς τὸ τὰς ἐρέων Ὀδυσσεά συνήντετο, καὶ τὸ ἐπιθυμῶ, ἐξ ου̃ καὶ ἐραστής· καὶ ἐορτή, ἢ ἂν πάντες ἐπιθυμοῦμεν. **{1[ΨΑΛΜΟΣ ΝΓ΄.]1}** ἘΚΟΥΣΙΩΣ ἐκ τοῦ ἐκούσιος, τοῦτο παρὰ τὸ ἐκών· ὀξύνεται. Πᾶσα μετοχὴ ἐνεστώτος χρόνου βαρύνεσθαι θέλει, πλὴν τοῦ ἐκών ἐκ τοῦ εἴκω, καὶ τοῦ ἐών ἐκ τοῦ εἴω, καὶ τοῦ κιών ἐκ τοῦ κίω. Εἰς τὸ Ε δασεῖαν· τὸ Ε πρὸ τοῦ Κ δασύνεται, εἰ μὴ πω ἐκπίπτει τῆς λέξεως· ἑκατόν, ἐκαστος, ἐκών· τὸ ἐκάλουν, ἐκρινον, ἐκείνα ἐκπίπτον· ἔχει τὸ Ε· τὸ ἐκπωμα παρὰ τὴν ἘΚ γέγονεν. **{1[ΨΑΛΜΟΣ ΝΔ΄.]1}** ἘΝΕΚΟΤΟΥΝ ἐστὶ κεῖμαι, καὶ σημαίνει τὸ διάκειμαι πως, τὸ τρίτον κεῖται, καὶ ἐξ αὐτοῦ κότος ἢ ὀργή, ἐκ δὲ τούτου κοτῶ, κοτεῖς, κοτεῖ, καὶ ἐγκοτῶ, ὁ παρατατικὸς ἐνεκότεουν, τὸ 150 τρίτον τῶν πληθυντικῶν ὁμοίως. (Ἔστι) δὲ Α συζυγίας τῶν περισπωμένων. ΠΕΡΙΣΤΕΡΑ, παρὰ τὸ περισσῶς ἐράν, ἢ παρὰ τὸ στερρῶς πέτεσθαι. ΗΥΛΙΣΘΗΝ, ἐκ τοῦ αὐλίζω, τοῦτο ἐκ τοῦ αὐλή, τοῦτο παρὰ τὸ αὐῶ τὸ λάμπω. ἸΣΟΨΥΧΟΣ, ἐκ τοῦ ἴσος καὶ ψυχή. ἘΔΕΣΜΑ ἐκ τοῦ ἔδω ἔδεσω, ἡδεκα, ἡδεσμαι, ἔδεσμα. ἈΠΑΛΥΝΩ, ἐκ τοῦ ἀπαλός· τοῦτο ἐκ τοῦ ἀφή, ἀφαλός καὶ ἀπαλός. ΒΟΛΙΣ, παρὰ τὸ βάλλω βαλλίς καὶ βολίς. ΦΡΕΑΡ, παρὰ τὸ φλῶ τὸ ἀναδίδωμι, ἢ παρὰ τὸ φέρω καὶ κατὰ συγκοπὴν φρῶ καὶ ἐξ αὐτοῦ φρέαρ, ου̃ φέρεται τὸ ὕδωρ. ἩΜΙΣΕΨΩ, ἐκ τοῦ ἡμισυς, τοῦτο ἐκ τοῦ ἄμα καὶ τοῦ ἴσος. **{1[ΨΑΛΜΟΣ ΝΕ΄.]1}** ὈΛΙΣΘΗΜΑ ἐκ τοῦ ὀλισθῶ, τοῦτο παρὰ τὸ ὀλισθος, τοῦτο παρὰ τὸ ὄλως θέειν. **{1[ΨΑΛΜΟΣ ΝΣ΄.]1}** ΜΑΧΑΙΡΑ, παρὰ τὸ αἰεὶ μαχαίρειν (μάχη χαίρειν), ἢ παρὰ τὸ ἐν τῇ μάχῃ αἵρεσθαι ἢ τὸ κινεῖσθαι. ὍΡΘΡΟΣ παρὰ τὸ ὀρῶ τὸ ἐγείρω, ἐξ ου̃ καὶ ὁ Ἀττικὸς μέλλων ὄρσω. **{1[ΨΑΛΜΟΣ ΝΖ΄.]1}** ἈΣΠΙΣ, παρὰ τὸ σπίζω τὸ ἐκτείνω, ἀσπίδος· Ὁ κανών· τὰ εἰς ἸΣ ὀνόματα ἔχοντα τὸ Π, εἴτε ἀπλᾶ εἴτε σύνθετα, διὰ τοῦ ΔΟΣ κλίνεται· ἀπλᾶ μὲν, κρηπὶς κρηπίδος, κάλπις κάλ-πιδος, βοῶπις βοῶπιδος, ἐλικῶπις ἐλικῶπιδος· ὀξύνεται. Τὰ εἰς ΠΙΣ θηλυκὰ δυσύλλαβα, εἰ μὲν ἀπο' συμφώνου ἀρχοιτο, βαρύνεται, οἷον τράμπις τράμπιδος, (ἐστὶ δὲ εἰδος ὅπλου βαρβαρικοῦ,) κάλπις κάλπιδος· εἰ δὲ ἀπὸ συμφώνου, ὀξύνεται, οἷον ἀσπὶς, ἐλπίς, ἐμπίς. 151 ΒΥΟΥΣΗΣ, ἢ εὐθεῖα ἢ βύουσα· γίνεται δὲ παρὰ τὸ μύω, τὸ κάμνω, τὸ περισπώμενον μυῶ, καὶ τροπῇ τοῦ Μ εἰς Β βυνῶ, καὶ ἡ μετοχὴ ὁ βύων, τὸ θηλυκὸν βύουσα. ΦΑΡΜΑΚΑ παρὰ τὸ φέρειν ἄκος, ἢ τὸ ἐναντίον, παρὰ τὸ μὴ φέρειν ἄκος, ἢ μὴ φέρειν ἄχος. ΜΥΛΗ παρὰ τὸ μείων, ὃ σημαίνει τὸ ἐλάττον, ἢ παρὰ τὸ εἰλῶ τὸ συστρέφω, ἢ παρὰ τὸ μειοῦν μίαν (λίαν). ΡΑΜΝΟΣ, παρὰ τὸ ῥᾶον μένειν· σημαίνει δὲ τὴν μεγάλην ἀκανθάν. **{1[ΨΑΛΜΟΣ ΝΘ΄.]1}** ΣΙΚΙΜΑ, ὄνομα τόπου· τὰ δύο Ι ἀπο' παραδόσεως. ἸΔΟΥΜΑΙΑ, ἐκ τοῦ Ἰδουμαῖος· τὸ ΜΑΙ δίφθογγον διὰ τί· Τὰ διὰ τοῦ ΑΙΟΣ ὀνόματα ἔθνικα ὑπὲρ δύο συλλαβὰς προ-περισπᾶται καὶ διὰ τῆς ΑΙ διφθόγγου γράφεται, οἷον Ἰδουμαῖος, Ἰουδαῖος, Σαδδουκαῖος· ἐκλήθη δὲ οὕτως ὁ ἀπό-γονος Ἡσαΐ. ΥΠΟΔΗΜΑ, ἐκ τῆς ὑπὸ προθέσεως καὶ τοῦ δέω, τὸ δεσμεύω, δήσω, δῆμα, ὑπόδημα. ἈΛΛΟΦΥΛΟΣ ἐκ τοῦ ἄλλος καὶ τοῦ φυλή.

ΓΟΓΓΥΖΩ, τὸ τῇ φωνῇ ὑποκλαίω· γίνεται δὲ ἐκ τοῦ γρύζω, καὶ κατὰ ἀναδιπλασιασμόν γογγύζω, καὶ ἀποβολῇ τοῦ Ρ γογγύζω.

{1[ΨΑΛΜΟΣ Ε΄.]}

1 ἈΚΗΔΙΑ, παρὰ τὸ ἀκηδιῶ, τοῦτο παρὰ τὸ ἀηδιῶ, τὸ δὲ παρὰ τὸ ἡδύς· καὶ μετὰ τοῦ στερητικοῦ Α ἀηδής, καὶ πλεο-νασμῶ τοῦ Κ ἀκηδής, καὶ ἐξ αὐτοῦ ἀκηδιῶ. ἜΤΟΣ παρὰ τὸ εὔω τὸ πληρῶ, εὔος καὶ εὔτος. {1[ΨΑΛΜΟΣ ΕΑ΄.]}1 ὙΠΟΤΑΓΗΣΕΤΑΙ ἐκ τοῦ ὑποτάσσω, ὁ δεύτερος ἀόριστος ὑπέταγον, ὁ παθητικὸς ὑπετάγην, ὑποταγήσομαι, τὸ τρίτον ὑποταγήσεται. ΦΟΝΕΥΩ ἐκ τοῦ φόνος, τοῦτο παρὰ τὸ φένω τὸ φονεύω. ΤΕΙΧΟΣ, παρὰ τὸ τεύχω, τὸ κατασκευάζω, τεῦχος καὶ τεῖχος· εἰ δὲ ἄλλο (ἄλλως διὰ) διφθόγγου γίνεται διὰ τοῦ Ο, 152 καὶ γίνεται παρὰ τὸ οἶχω τὸ φθείρομαι, τὸ φθειρόμενον τάχιον. ΦΡΑΓΜΟΣ παρὰ τὸ φράσσω φράζω, πέφρακα, πέφραγμα, φραγμός. ΔΊΨΑ παρὰ τὸ ἰπτω τὸ βλέπτω. ἈΠΑΞ ἐπίρρημα μεσότητος. ΔΥΟ ἐπίρρημα ἀριθμητικόν. {1[ΨΑΛΜΟΣ ΕΒ΄.]}1 ἈΒΑΤΩΙ ἐκ τοῦ βῶ, βαίνω, γίνεται βατὸς, καὶ μετὰ τοῦ στερητικοῦ Α, ἄβατος. ΣΤΕΑΡ ἐκ τοῦ ἴστημι, στήσω· τὸ ΣΤΕ ψιλόν, διατί; Τὰ εἰς ΑΡ οὐδέτερα δισύλλαβα τῷ Ε παραλήγοντα ψιλοῦται, φρέαρ, στέαρ, κέαρ. ἈΛΩΠΕΚΟΣ, παρὰ τὸ ἀλῶ τὸ πλανῶ καὶ παίζω, ἡ ἐν τῇ πλάνῃ παίζουσα. Ἀλῶπεκος· ὁ κανών· τὰ εἰς Ξ λήγοντα ἀπλᾶ ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν, πλὴν τῶν εἰς Ξ, ἅπαντα διὰ τοῦ Κ κλίνονται. {1[ΨΑΛΜΟΣ ΕΓ΄.]}1 ΣΚΕΠАЗΩ, γίνεται ἐκ τοῦ σκέπη, τοῦτο γίνεται ἐκ τοῦ σχέσις καὶ τοῦ φῶς, ἡ σκιά φωτός. ΠΙΚΡΟΣ παρὰ τὸ πεύκη, τοῦτο παρὰ τὸ πεῦκος· καὶ τὸ Ε, ἡνίκα πλεονάσῃ σύμφωνον, τρέπεται εἰς Ι. ἙΞΑΠΙΝΑ, ἐπίρρημα, γίνεται δὲ παρὰ τὸ ἀφανής ἄφινα καὶ ἄπινα. ΤΟΞΕΥΩ, παρὰ τὸ τόξω, τοῦτο παρὰ τὸ τάξω τάξον καὶ τόξον, ἡ παρὰ τὸ τάζω τὸ ἐξαπλῶ καὶ τοῦ ὀξέως. ἘΡΕΥΝΩ, δευτέρας συζυγίας τῶν περισπωμένων, γίνεται δὲ παρὰ τὸ ἐρεῦνα, ἡ ἀπο τοῦ ἐρεεῖναι τὴν ἀνὴν. {1[ΨΑΛΜΟΣ ΕΔ΄.]}1 ΜΑΚΡΑΝ, ἐπίρρημα τοπικόν, γίνεται δὲ ἐκ τοῦ μακρὸς, οὐ· τὸ θηλυκὸν μακρά, καὶ ἐξ αὐτοῦ ἐπίρρημα μακράν. ΚΥΤΟΣ, παρὰ τὸ κυκῶ τὸ τaráσσω, ἡ παρὰ τὸ κύω τὸ ἐξογκοῦμαι. 153 ΣΤΑΓΩΝ παρὰ τὸ στάζω, σταγόνος. Ὁ κανών· τὰ εἰς ΓΩΝ ὀξύντονα συστέλλει τὸ Ω ἐπὶ τῆς γενικῆς, πλὴν τοῦ ἁγών ἁγώνος. Καὶ ἄλλως· τὰ εἰς ΩΝ θηλυκὰ τὰ μὲν ὀξύνεται, καὶ διὰ τοῦ Ο μικροῦ γράφεται. ἘΝΙΑΥΤΟΣ, παρὰ τὸ ἐν ἑαυτῷ εἰληφέναι τοὺς μῆνας καὶ τοὺς χρόνους· οἱ δὲ παρὰ τὸ ἰαύω τὸ ἐνδιατρίβω [διατέλλω], οἶονεῖ ὁ ἐνδιατρίπτως χρόνος· καὶ Ὀμηρος, οἶονεῖ ὁ ἐνδιατρίπτως χρόνος· καὶ Ὀμηρος, εἴνθα Κύκλωψ εἵν' αὐε πελώριος. ΚΟΙΛΑΣ, παρὰ τὸ κοιλόν, ὁ σημαίνει τὸ βαθύ· τοῦτο παρὰ τὸ κεῖσθαι ὀλως. {1[ΨΑΛΜΟΣ ΕΕ΄.]}1 ΔΕΥΤΕ, ἐπίρρημα παρακελευσματικόν, γίνεται δὲ παρὰ τὸ θέω τὸ τρέχω, θεῦτε καὶ δεῦτε. ΞΗΡΑ ἐκ τοῦ ξηρὸς, τοῦτο παρὰ τὸ σκληρὸς, καὶ ἀποβολῇ τοῦ Σ καὶ κράσει τοῦ Κ Σ εἰς Ξ ξηρὸς, καὶ τὸ θηλυκὸν ξηρά. ΣΑΛΟΣ, παρὰ τὸ ἄλς, ἁλὸς καὶ σάλος. ἈΡΓΥΡΙΟΝ παρὰ τὸ ἀργόν, ὁ σημαίνει τὸ λευκόν. ὈΛΟΚΑΥΤΩΜΑ παρὰ τὸ ὀλοκαυτῶ, τοῦτο παρὰ τὸ ὄλος καὶ τὸ καίω, ἡ παρὰ τὸ ὀλῶ, τὸ φθείρω, καὶ τὸ καίω. ΜΕΜΥΑΛΩΜΕΝΑ μετοχή· τοῦτο παρὰ τὸ μυαλῶ τὸ σφα-λίζω γίνεται· μυελὸς ὁ ἡσφαλισμένος τόπος ὑπὸ τοῦ ὀστέου. {1[ΨΑΛΜΟΣ ΕΖ΄.]}1 ΧΗΡΑ, παρὰ τὸ γῶ τὸ χωρῶ, ἡ χωρητικὴ τῶν κακῶν, ἡ παρὰ τὸ χαρὰ κατὰ ἀντίφρασιν, ἡ μὴ χαίρουσα, ὡς περ παρὰ τὸ ὄλος, ὁ σημαίνει τὸ ὀλόκληρον, ὀλίγος, ὁ μικρὸς, οὕτω καὶ παρὰ τὸ γῶ τὸ ὑποχωρῶ, χήρα. ΣΙΝΑ παρὰ τὸ ἰς ἵν' ὁ σημαίνει τὴν γνῶσιν, ἵνα· καὶ Σινά, ὅτι ἐκεῖ εἴδε Μωϋσῆς τὸν θεόν. Ἔστι δὲ ὄνομα ὄρους. ἈΦΟΡΙΩ ἐκ τοῦ ἀφορίζω, τοῦτο ἐκ τῆς ἀπο προθέσεως καὶ τοῦ ὄρος, ὁ σημαίνει τὸν ὀρισμόν. ΣΚΥΛΟΝ, σημαίνει τὸ ἀπὸ τοῦ πολέμου συναγόμενον λήϊον· γίνεται δὲ παρὰ τὸ συλῶ σῦλον καὶ σκυλον. 154 ΧΛΩΡΩΤΗΣ παρὰ τὸ χλωρὸς, τοῦτο παρὰ τὸ ἀλῶ (χαλῶ) καὶ τὸ ὠρα, ὁ σημαίνει τὴν μορφήν, γίνεται· χλωρὸς, καὶ ἐξ αὐτοῦ χλωρότης, ἡ παρὰ τὸ χέω γίνεται χόλος καὶ χολή, καὶ

ἐν ὑπερβιβασμῷ χλοή, ἐκ δὲ τούτου χλοηρὸς, καὶ τροπῇ τοῦ Η εἰς Ω καὶ κατὰ συγκοπὴν χλωρός. ΣΤΕΛΛΩ σημαίνει τέσσαρα· τὸ ἐπιστέλλω, ἐξ οὗ καὶ ἐπι-στολή· τὸ πλέω, ἐξ οὗ καὶ στόλος· τὸ κοσμῶ, ἐξ οὗ καὶ στολή· τὸ κρύπτω, ἐξ οὗ καὶ συστολή. ΣΕΛΜΩΝ, ὄνομα βαρβαρικόν· ἀπο' τοῦ ἑλκω, τοῦ σημαί-νοντος τὸ ἐλκύω, γίνεται ὁ παρακείμενος εἴλκα, ὁ παθητικὸς εἴλμαι, καὶ ἐξ αὐτοῦ εἰλμός, καὶ ἀποβολῇ τοῦ Ι ἐλμός, καὶ ἐλμών, καὶ πλεονασμῷ τοῦ Σ Σελμών. ΤΕΤΥΡΩΜΕΝΟΝ, παρὰ τὸ τυρῶ, τυρώσω, τετύρωκα, τετύ-ρωμαι, τετυρωμένον· τοῦτο παρὰ τὸ τυρός. ΠΙΟΝ ὄνομα οὐδέτερον. Ἔστι ῥῆμα πῖω, καὶ ἐξ αὐτοῦ πίνω, ὁ δεῦτερος ἀόριστος ἔπιον, καὶ λοιπὸν ἐκ τοῦ πῖω γίνε-ται ὄνομα ὁ πίων τοῦ πίνος, καὶ τὸ οὐδέτερον τὸ πῖον, ὁ γὰρ λιπαρὸς πιότης ἔχει, ἐξ αὐτοῦ γίνεται πιότης, καὶ πιαίνω καὶ πιάζω. ΘΡΙΞ, παρὰ τὸ θρίζω, θέριξ καὶ θρίξ, καὶ κλίνεται τριχός· ὁ κανὼν· πᾶν ὄνομα ἔχων ἐπὶ τῆς εὐθείας τὸ σύμ-φωνον τοῦ μέλλοντος θέλει ἔχειν καὶ ἐπὶ τῆς γενικῆς· καὶ ὡφείλει εἶναι θριχός· ἀλλ' ἐπειδὴ τὸ Ρ μετὰ τῶν δασέων δασύ ἐστι, καὶ μετὰ τῶν ψιλῶν ψιλόν, διὰ τὴν ἐπαλληλίαν τῶν τριῶν δασέων ἐτρέπη τὸ Θ εἰς Τ, καὶ ἐγένετο τριχός. ἘΚ ΒΑΣΑΝ· ὄνομα τόπου· ἔστιν οὖν βῶ, τὸ βαίνω, ἐξ οὗ καὶ Βασάν ὄνομα βάρβαρον, ὅθεν τοπικὸν μετέλθεν. ἘΧΟΜΕΝΑ, ἐπίρρημα μεσότητος ἀντὶ τοῦ πλησιάζον. ΤΥΜΠΑΝΙΣΤΡΙΑ, παρὰ τὸ τύπτω, τύψω, τέτυμμαι, καὶ τροπῇ τέτυμπται, τετύμπανον καὶ τύμπανον, ὡς περ ἀπο' τοῦ τήκω γίνεται τήκανον καὶ τήγανον. ἩΨΗΓΕΜΩΝ παρὰ τὸ ἄγω· τὸ ΓΕ ψιλὸν διατί; Τὰ διὰ τοῦ ΕΜ ὁζύ-τονα διὰ τοῦ Ε ψιλοῦ γράφεται, καὶ συστέλλουσι τὸ Ω ἐπὶ τῆς γενικῆς, οἷον ἡγεμών, κηδεμών, ἀκρεμών, Ζαβου-λῶν, ὁ πάνυ βουλευτικώτατος, παρὰ τὸ ζᾶ καὶ τὸ βουλή. 155 ΤΑΥΡΟΣ παρὰ τὸ γαίω τὸ γαυριῶ, γαῦρος καὶ ταῦρος. ΔΑΜΑΛΙΣ παρὰ τὸ δαμάζεσθαι ἄλῃς καὶ οὕτως ἡμε-ροῦσθαι. ΠΡΕΣΒΕΙΣ, ἡ εὐθεῖα πρέσβυς, καὶ γίνεται παρὰ τὸ προβε-βηκέναι τῇ ἡλικίᾳ. ΑἴΓΥΠΤΟΣ, παρὰ τὸ αἰῶ τὸ καίω, ἡ διακεκαυμένη τῷ ἡλίῳ, ἢ παρὰ τὸ πίνοντας αἰῶγας ἔχειν· σημαίνει τρία, τὴν χώραν, ὡς τὸ Αἰγύπτον δέ με θυμὸς ἀνώγει ναυτίλλεσθαι· τὸν ποταμὸν, ὡς τὸ στήσας δ' ἐν Αἰγύπτῳ ποταμῷ νέας ἀμφιελίσσας, καὶ γίνεται παρὰ τὸ τὴν αἰῶν ποτίζειν· καὶ τὴν ἀμαρτίαν, καθὰ "ἐφυγόμεν Αἰγύπτον." Αἰθιοπία, ἐκ τοῦ Αἰθίοψ, τοῦτο παρὰ τὸ αἰῶ. ἸΛΥΣ παρὰ τὸ ἰζω τὸ κάθημαι, ἢ παρὰ τὸ εἴλω, τὸ συστρέφω, γίνεται ἰλυσ. {1[ΨΑΛΜ'ΟΣ ΞΗ'.]}1 ἙΒΡΑΓΧΙΑΣΕΝ, ἐκ τοῦ βρέχω γίνεται βρόχος, καὶ βρόχιον τὸ συνεχῶς βρεχόμενον, ἐξ οὗ καὶ βράχος τὸ τῆς θαλάσσης, καὶ πλεονασμῷ τοῦ Γ γίνεται βραγχιάζω βραγχιάσω ἑβρα-γχίασα. ἈΠΕΤΙΝΝΥΟΝ, ἐκ τοῦ τίω, τὸ ἀποδίδωμι, γίνεται κατὰ πλεονασμὸν τοῦ Ν τίνω, καὶ κατὰ παραγωγὴν τιννύω ἐτί-ν-νυον καὶ ἀπετίννυον. ΞΕΝΟΣ, παρὰ τὸ ἐξω εἶναι, ἢ ἐξω ναίειν. ἙΜΠΑΓΩ ἐκ τοῦ πήγω πήξω, ἔπαγον, ἐπάγην, παγεῖς, πα-γέντος, καὶ τὸ ὑποτακτικόν, ἔαν παγῶ. ΒΥΘΟΣ, παρὰ τὸ δύω, τὸ ὑπαισέρχομαι, δυθός καὶ βυθός. ΠΙΕΤΩ, ῥῆμα, πῖω, ὅπερ οὐχ εὐρήναι ἐν χρήσει. Ὁ δεῦτερος ἀόριστος ἔπιον, καὶ τὸ προστακτικόν, πίε, πιέτω. ΧΟΛΗ, παρὰ τὸ χέω χελή καὶ χολή, ἢ παρὰ τὸ χέεσθαι ὅλως. ὉΞΟΣ, παρὰ τὸ ἔχω τὸ κρατῶ· κρατεῖ γὰρ τῶν αἰσθήσεων 156 καὶ ὀξύνει. Ἔστι δὲ ὄνομα τόπου καὶ ποταμοῦ, καὶ γράφεται διὰ τοῦ Ω μεγάλου. ΤΡΑΠΕΖΑ, παρὰ τὸ τέσσαρας πέζας ἔχειν. ΣΚΑΝΔΑΛΟΝ παρὰ τὸ σκάζω τὸ χωλαίνω. ἙΠΑΥΛΙΣ ἐκ τῆς ἐπὶ προθέσεως καὶ τοῦ ἀν'λίζω τὸ ἀνα-παύομαι· τοῦτο ἐκ τοῦ ἀν'λη. ἙΡΗΜΩΜΕΝΗ, παρὰ τὸ ἔρημῳ, τοῦτο ἐκ τοῦ ἔρημος, τοῦτο παρὰ τὸ ἔραν μόνον ἔχειν. ἜΣΤΩ, ἐκ τοῦ ἔω, τὸ ὑπάρχω, γίνεται κατὰ παραγωγὴν εἴμι, καὶ τὸ προστακτικόν ἔθι, τὸ τρίτον ἔτω, καὶ πλεο-νασμῷ τοῦ Σ ἔστω, καὶ ὡφείλε τραπῆναι τὸ Ε εἰς Ι· λέγει γὰρ ὁ κανὼν, ὅτι τὸ Ε, ἡνίκα πλεονάσῃ σύμφωνον, τρέπεται εἰς Ι· ἀλλ' ἵνα μὴ συνεμπέσῃ τὸ ἴστω, τὸ σημαῖνον τὸ γινωσκέτω. ἈΛΓΟΣ, παρὰ τὸ ἀλέγω, τὸ φροντίζω, ἀλέγος καὶ ἀλγος. ΤΡΑΥΜΑ, παρὰ τὸ τρῶ, τὸ τιτρώσκω, τρώμα καὶ τραῦμα. Ἐτυμολογεῖται δὲ παρὰ τὸ αἵμα ῥεῖν. ἈΡΕΣΕΙ παρὰ τὸ ἀρῶ, τὸ ἀρέσκω, ὁ

μέλλων ἀρέσω, τὸ τρίτον ἀρέσει. ὍΠΛΑΣ γίνεται παρὰ τὸ εὔπω τὸ ἀκολουθῶ.
{1[ΨΑΛΜ'ΟΣ ΕΘ΄.]}1 ΧΡΟΝΙΖΩ ἐκ τοῦ χρόνος, τοῦτο παρὰ τὸ ῥέω, ῥόνος καὶ χρόνος.

{1[ΨΑΛΜ'ΟΣ Ο΄.]}

1 ἘΠΕΣΤΗΡΙΧΘΗΝ, ἐκ τοῦ στηρίζω στηρίζω, ἐστήριχα, ἐστήριγμα, ἐστηρίχθην· τοῦτο δὲ ἐκ τοῦ ἴστημι, στήσω. ΣΚΕΠΑΣΤΗΣ, ἐκ τοῦ σκέπω, τοῦτο παρὰ τὸ σκέθω τὸ κωλύω. ΤΕΡΑΣ, παρὰ τὸ εἶρω τὸ λέγω· οἱ γὰρ μάντιες ὅπερ αὖν εἴλεγον, διὰ τεράτων καὶ σημείων εἴλεγον. ΜΑΚΡΥΝΗΙΣ, παρὰ τὸ μῆκος, τοῦτο παρὰ τὸ μακρύνω, τοῦτο παρὰ τὸ μακρὸς, τοῦτο παρὰ τὸ μῆκος μηκερὸς, καὶ κατὰ συγκοπὴν μακρὸς. ΓΡΑΜΜΑΤΕΙΑΣ, παρὰ τὸ γραμματεὺς, τοῦτο παρὰ τὸ 157 γράπτω, τὸ κοιλαίνω. Ἐχει δὲ τὴν γραφὴν παρὰ τὸ γραμματεὺς γραμματεία. {1[ΨΑΛΜ'ΟΣ ΟΑ΄.]}1 ΠΟΚΟΣ, παρὰ τὸ πέκω τὸ ξηραίνω, καὶ Ὅμηρος [Il. ♣χ 175.] ἰδεῖ χαίτας πεξαμένη. ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ· τοῖς Ἀθηναίοις φασὶ κεκληῖσθαι τοῦτο τοὺς ψευδῶς τινος κατηγοροῦντας· πρῶτον μὲν ἐκεῖσε εὐρεθέντος τοῦ φυτοῦ τῆς συκῆς τῆς ἐφημέρου τροφῆς, καλλίστων ὄντων τῶν παρ' Ἀθηναίοις συκῶν, καὶ διὰ τοῦτο ἐξάγειν τὰ σύκα· εἴ κλεπτον οὖν τινες, καὶ ἐξήγον εἴζω, τοὺς δὲ μηνύοντας καὶ φαίνοντας τοὺς ἐξάγοντας ἀπεδέχοντο τομὴν(μὲν), εἴζω δὲ εἴπραττον, συκοφάντας ὠνόμαζον. ἈΝΤΑΝΗΡΕΘΗ, ἐκ τοῦ αἴρω, ὁ μέλλων αἰρήσω, ὁ παρα-κείμενος ἦρηκα, ὁ παθητικὸς ἦρημαι, ὁ πρῶτος ἀόριστος ἠρέθην, καὶ ὠφείλεν εἶναι ἠρήθην, ἀλλ' αἶε' ὁ παθητικὸς ἀόριστος πρῶτος φυλάττειν θέλει τὴν παραλήγουσαν τοῦ πα-θητικοῦ παρακειμένου, πλὴν τῶν παρὰ τὸ αἰρῶ περισπωμένων· διήρημαι διηρέθη, ἀφήρημαι ἀφηρέθη. ΛΕΙΧΩ, τὸ ΛΕΙ δίφθογγον, ἀντιπαράκειται γὰρ αὐτῷ τὸ τραπεζόλοιχος. ΝΗΣΟΣ παρὰ τὸ νῶ τὸ κολυμβῶ, εἴζω καὶ νησάριον. ἈΡΑΒΙΑ, ἐκ τοῦ Ἀραψ, Ἀραβία, ἢ ἐκ τοῦ ἀρά ἡ βλάβη καὶ τοῦ ἀΨεα τὰ μέλη, ὁ βεβλαμμένος τὰ μέλη. ἈΡΘΗΣΕΤΑΙ, ἐκ τοῦ αἴρω ἄρω, ἦρκα, ἦρμαι, ἦρθην, ἀρθή-σεται. ΛΕΙΒΑΝΟΣ παρὰ τὸ λείβω τὸ στάζω, ἢ ἀπο' τοῦ λίβας καὶ τοῦ ἀνίου, τὸ ἀναπέμπω λιβάδας. ἘΞΑΝΘΗΣΟΥΣΙΝ ἐκ τοῦ ἀνθῶ, τοῦτο παρὰ τὸ ἀνθος, τοῦτο παρὰ τὸ ἄνω θέειν. ΦΥΛΗ παρὰ τὸ φύλλον, τοῦτο παρὰ τὸ φύω, τὸ ἀνα-βλαστάνω. 158 {1[ΨΑΛΜ'ΟΣ ΟΒ΄.]}1 ὩΣ ἐπίρρημα παραβολῆς, ἀντὶ τοῦ λίαν. ΜΙΚΡΟΣ παρὰ τὸ μεῖον τὸ εἴλαττον, τοῦτο γὰρ κατὰ διάλυσιν τοῦ ΕΙ καὶ ἐκτάσει τοῦ Ε εἰς Η, μήϊον, καὶ ἐξ αὐτοῦ μικρὸς καὶ μικρὸς κατὰ συγκοπὴν. ἘΖΗΛΩΣΑ, ἐκ τοῦ ζηλῶ, τοῦτο ἐκ τοῦ ζῆλος, τὸ δὲ παρὰ τὸ ζέειν ὅλως, παρὰ τὸ ὅλον κατὰ τὴν ἀντίφρασιν, τὸ μὴ ὅν σῶον. ὈΛΙΓΟΝ· Ὀλίγον καὶ μικρὸν διαφέρει· τὸ μὲν ὀλίγον εἶπ' ἀριθμοῦ, τὸ δὲ μικρὸν ἐπὶ μεγέθους. ἈΝΑΝΕΥΣΙΣ, ἐκ τοῦ ἀνανεύω, τοῦτο παρὰ τὸ ἄνω νεύειν. ΜΑΣΤΙΞ παρὰ τὸ μαστίζω, τοῦτο παρὰ τὸ ἰμάς, ὃ σημαίνει τὸν λῶρον. ἘΝΤΑΥΘΑ ἐπίρρημα τοπικὸν καὶ δεικτικόν. ΣΥΝΘΕΤΗΚΑ παρακείμενον ἐκ τῆς σὺν προθέσεως καὶ τοῦ τίθημι θήσω, γίνεται ῥῆμα συνθετῶ, καὶ μετὰ τοῦ στερητικοῦ Α ἀσυνθετῶ. ἘΣΧΑΤΟΣ, παρὰ τὸ σχέσιν καὶ κώλυσιν εἶναι· ὁ τελευταῖος δὲ καὶ ὕστατος λέγεται ὅτι πάντων ἐστὶ στάσις. ΠΟΡΝΟΣ, παρὰ τὸ πόρρω νοδὸς εἶναι, ἢ παρὰ τὸ πεπωρω-μένον εἶχειν τὸν νοῦν, ὃ ἐστὶν ἐσκοτισμένον, ἢ ἀπο' τοῦ πόρρω νεύειν ἢ νέει ἢ τοι πορεύεται. Τὸ δὲ πόρνη παρὰ τὸ περᾶν, ὃ ἐστὶ πωλεῖν. {1[ΨΑΛΜ'ΟΣ ΟΓ΄.]}1 ἈΠΩΣΩ, μέσου ἀορίστου δεύτερον πρόσωπον, γίνεται γὰρ ἐκ τοῦ ὠθω ὠσω, ὁ ἀόριστος ὠσα, ὁ μέσος μέλλων, ὠσάμην, ὠσω, καὶ ἀπώσω. ΝΟΜΗ, νέμω τὸ βόσκω, γίνεται νομὸς ὀξύτονον, καὶ ἐξ αὐτοῦ νομή. ἘΛΥΤΡΩΣΑΤΟ, ἐκ τοῦ λυτρῶ, τοῦτο παρὰ τὸ λύτρον, τοῦτο παρὰ τὸ λυτήριον εἶναι τινὸς πράγματος. ἘΝΕΚΑΥΧΗΣΑΤΟ, ἐκ τοῦ καυχῶ καυχῆσω, τοῦτο παρὰ τὸ καῦχος, τοῦτο παρὰ τὸ αὐχὴν αὐχένος, τοῦτο παρὰ τὸ αὐώ, 159 τὸ ξηραίνω, αὐὴν καὶ αὐχὴν, τοῦτο παρὰ τὸ ὕω, τὸ βρέχω, καὶ κατὰ κρᾶσιν αὐώ. ἘΟΡΤΗ παρὰ τὸ ἐόν, ὃ σημαίνει τὸ ἀγαθόν, καὶ τὸ ὁρούω, τὸ ὀρμῶ· καὶ Ὅμηρος θεοὶ

δοτῆρες ἑάων. ΣΗΜΕΙΟΝ καὶ τεκμήριον διαφέρει, ὅτι τὰ παρερχόμενα σημείοις πιστεύεται, τὰ δὲ μέλλοντα τεκμηρίοις. ΔΡΥΜΟΣ, ἐκ τοῦ δρυὸς δρυός· τοῦτο παρὰ τὸ δέρω, τὸ ἐκδέρω· οἱ γὰρ παλαιοὶ πᾶν δένδρον δρύν ἐκάλουν. ἈΞΙΝΗ, παρὰ τὸ ἄγω, τὸ συντρίβω, ἄξω ἄξινη. ΠΕΛΕΚΕΙ, δοτική, ἢ εὐθεῖα πέλεκυς, γίνεται δὲ παρὰ τὸ ... (παρὰ τὸ) λάας, ὃ σημαίνει τὸν λίθον, καὶ τὸ ξύω, γίνεται ΛΑΞΕΥΤΗΡΙΟΝ τὸ τοὺς λίθους ξύον. {1[ΨΑΛΜ'ΟΣ ΟΔ'.]}1 ἙΒΔΟΜΗΚΟΣΤΟΣ, ποίου εἴδους τῶν ὑποπεπτωκότων τῷ ὀνόματι; Τακτικόν· τακτικὸν δὲ ἐστὶ τὸ τάξιν δηλοῦν, οἷον πρῶτον, δεύτερον, τρίτον. Τί διαφέρει τακτικὸν ἀριθμητικοῦ; Διαφέρει· καὶ τακτικὸν μὲν ἐστὶ τὸ τάξιν δηλοῦν, οἷον πρῶτον, δεύτερον, τρίτον· ἀριθμητικὸν δὲ τὸ ἀριθμὸν σημαίνει, οἷον εἰς, δύο, τρεῖς. Ἑβδομηκοστός δὲ γίνεται, ὥσπερ πεντήκοντα πεντηκοστός, ἐξήκοντα ἐξηκοστός, οὕτως ἑβδομήκοντα ἑβδομηκοστός, τοῦτο παρὰ τὸ ἑβδομος, τὸ δὲ παρὰ τὸ ἑπτὰ ἀριθμοῦ, ἑπτομος καὶ ἑβδομος, παρὰ τὸ εἰς ἑπτὰ τέμνεσθαι. Ἑβδομήκοντα, τὸ ΜΗ Η, διατί; Τὰ διὰ τοῦ ΗΚΟΝΤΑ ἀριθμητικὰ θέλει πρὸ τοῦ Κ εἶναι φωνῆεν, τὸ Η. Ἀπὸ γοῦν τοῦ ἐξάκις γίνεται ἐξάκοντα, καὶ τροπῇ τοῦ Α εἰς Η ἐξήκοντα, οὕτω καὶ ἑβδομήκοντα. ΣΤΥΛΟΣ, παρὰ τὸ ἴστημι, στήσω, γίνεται στῆλος, καὶ τροπῇ τοῦ Η εἰς Υ, στύλος. Τὸ ΣΤΥ ψιλόν, διὰ τί; Τὰ διὰ τοῦ ΥΛΟΣ ὀνόματα διὰ τοῦ Υ ψιλοῦ γράφεται, οἷον στύλος, μύλος, σκύλλος, καὶ Ὀμηρος, [Od. ♣μ. 231.] Σκύλλην πετραίου (πετραίην.) ΤΑΠΕΙΝΟΙ, ἀπὸ τοῦ ταπεινῶ, ταπεινός, συζυγίας (γ') τῶν περισπωμένων· τὸ δὲ ταπεινός παρὰ τὸ δάπεδον, ὃ σημαίνει 160 τὴν γῆν, δαπεδινός, καὶ ἐκβολῇ τοῦ Δ, καὶ κατὰ κρᾶσιν δαπεινός, καὶ τροπῇ τοῦ Δ εἰς Τ, ταπεινός. ἈΚΡΑΤΟΣ, παρὰ τὸ κέρω κέρσω, κέκρακα, κέκραμαι, κέκρασαι, κέκραται, κράτος καὶ ἀκράτος. ΤΡΥΓΙΑΣ παρὰ τὸ τρυξ, τρυγός, τὸ δὲ τρυξ παρὰ τὸ τρῶ, τὸ βλάπτω, ἐξ οὗ καὶ τὸ τρώω. Τὸ τρῶ πόσα σημαίνει; ἐκ τρῶ τὸ φοβοῦμαι, ἐξ οὗ καὶ τριτογένεια· τρῶ τὸ βλάπτω καὶ καταπονῶ, ὡς τὸ [Od. ♣φ. 293]. οἷνος σε τρώει μελιγδής· τρῶ τὸ ἐργάζομαι, ἐξ οὗ καὶ τὸ τρώγω· τρῶ τὸ τιτρώσκω καὶ βλάπτω, ὁ μέλλων τρώσω, ἐξ οὗ καὶ τὸ ἐκτρώσαι, τὸ βλάψαι. {1[ΨΑΛΜ'ΟΣ ΟΕ'.]}1 ΓΝΩΣΤΟΣ, παρὰ τὸ γινῶμι, ὁ μέλλων γινώσω, ὁ παρακείμενος ἐγνώκα, ὁ παθητικὸς ἐγνώσμαι, τὸ τρίτον ἐγνώσται, γνωστός. Τὸ ΓΝΩ μέγα, διατί; Τῶν εἰς ΜΙ ἢ πρώτη μὲν καὶ δευτέρα συζυγία τῷ Η παραλήγεται, ἢ δὲ γ' τῷ Ω, ἢ δὲ δ' διχρόνῳ ἐκτεταμένῳ. ἸΟΥΔΑΙΑ, ἐκ τοῦ Ἰούδας. Τὸ Ι Ι· πᾶσα λέξις Ἑλληνική τε καὶ βάρβαρος ἀπὸ τῆς ΙΩ καὶ ΙΟΥ καὶ ΙΑ συλλαβῆς ἀρχομένη διὰ τοῦ Ι γράφεται, ἀπὸ μὲν τοῦ ΙΩ, Ἰώσηπος, Ἰωακείμ, ἀπὸ τῆς ΙΟΥ, Ἰούδας, Ἰουστίνος, Ἰουστός· ἀπὸ τῆς ΙΑ, ἰάλεμος, Ἰακώβ, Ἰαρέτης, καὶ εἴ τι ὅμοιον. ΤΟΠΟΣ παρὰ τὸ τύπος, ἑκάστος γὰρ τόπος ἰδίῳ τύπῳ κέχρηται, ἢ παρὰ τὸ πατῶ, πάτος, καὶ καθ' ὑπερβίβασμόν τάπος, καὶ διαλέκτῳ Αἰολίδι τόπος· ἢ παρὰ τὸ τάφος, τάπος καὶ τόπος, πᾶς γὰρ τόπος εἰς ταφὴν ἐπιτίθεται· σημαίνει δὲ τὸν γραφόμενον τόπον καὶ τὸ ἐπιχειρήμα. ἘΝΥΣΤΑΞΑΝ, ῥῆμα, ἀόριστος πρῶτος τρίτου προσώπου τῶν πληθυντικῶν. Τὸ δὲ νυστάζω γίνεται ἐκ τοῦ νευστάζω, τὸ δὲ παρὰ τὸ νεύω. Τί διαφέρει τὸ κινεῖν καὶ νευστάζειν; Τῇ μὲν φωνῇ διαφέρει, τῷ δὲ σημασινομένῳ οὐδαμῶς. Ἴσον γὰρ τὸ κινεῖν τῷ νευστάζειν, καὶ Ὀμηρος, νευστάζων κόρυθι βριαρῇ, καὶ τὸ "νευστάζων κάραν Ἰούδας." 161 ἨΚΟΥΤΙΣΑΣ, τὸ θέμα ἀκουτίζω, σημαίνει δὲ κυρίως τὸ ἀκούειν ποιῶ ἄλλον τινά· γίνεται δὲ παρὰ τὸ ἀκουστός, τοῦτο ἐκ τοῦ ἀκούω, τοῦτο ἐκ τοῦ κῶ τὸ κοιμῶμαι. Ἀκούω, ἀκούσω, ἡκούκα, ἡκούσμαι, ἡκούσται, ἐξ αὐτοῦ ἀκουστός· ἐκ δὲ τούτου ῥῆμα ἀκουστίζω ἀκουστίσω ἀκουσιῶ, καὶ ἀποβολῇ, ἀκουτίζω, ἀκουτιῶ. ΠΡΑΕΙΣ αἰτιατικῆς τῶν πληθυντικῶν, ἢ εὐθεῖα ὁ πραῦς· γίνεται δὲ παρὰ τὸ ῥᾶον, ὃ σημαίνει τὸ εὐκόλον, ῥαῦς καὶ πραῦς. ἘΝΘΥΜΙΟΝ, ὄνομα οὐδέτερον, γίνεται δὲ παρὰ τὸ θυμός, ὃ σημαίνει τὸν ἐπιλογισμόν· τὸ ἀρσενικὸν ἐνθύμιος καὶ ἐνθύμιον. {1[ΨΑΛΜ'ΟΣ

ος.]]1 ἈΠΗΝΗΝΑΝΤΟ, ἀόριστος πρῶτος παθητικός (μέσος) τὸ θέμα ἀπαναίνω, γίνεται ἐκ τῆς ἀπο' προθέσεως καὶ τοῦ ἀναίνω, ὁ μέλλων ἀνανῶ, ὁ πρῶτος ἀόριστος ἠ'νήνα, ὁ μέσος ἠ'νηνάμην, καὶ μετὰ τῆς ἀπο' προθέσεως ἀπηνήνάμην. ἩΔΟΛΕΣΧΗΣΑ, πρῶτος ἀόριστος· τὸ θέμα, ἀδολεσχῶ· γί-νεται δὲ ἐκ τοῦ α'δην, τὸ δασιφιλῶς καὶ πολὺ, καὶ τοῦ λέσχη, ὃ σημαίνει τὴν πολυλογία. Τὸ δὲ ἀδολεσχῶ σημαίνει δ'· τὸ φιλοσοφῶ, ὡς τὸ "ἀδολεσχῆσω ἐν τοῖς δικαίωμασί σου." τὸ φλυαρεῖν, ὡς τὸ "τί ἀδολεσχεῖς, ἀ'νθρωπε;" Τὸ πολυ-λογεῖν, ὡς τὸ "ἠ'δολέσχησα, καὶ ὠλιγοψύχησε τὸ πνεῦμά μου." καὶ τὸ παίζω, ὡς τὸ "ἐξη'λθεν Ἰακώβ ἀδολεσχήσαι εἰς τὸ πεδῖον." ΦΥΛΑΚΗ παρὰ τὸ φυλάσσω, τοῦτο παρὰ τὸ φυλή· κατὰ φυλὰς γὰρ ἐφυ'λασσον ἀμειβόμενοι. {1[ΨΑΛΜ'ΟΣ ΟΖ'.]}1 ΠΡΟΣΕΧΕΤΕ, τὸ θέμα προσέχω· συντάσσεται νῦν μετὰ αἰτιατικῆς, ἐ'στι δὲ ὅτε καὶ μετὰ δοτικῆς. ΠΡΟΒΛΗΜΑ, παρὰ τὸ βλήμι, ἢ παρὰ τὸ βλῶ, βλήσω, βέβληκα, βέβλημαι, βλήμα καὶ πρόβλημα. Τί διαφέρει πρόβλημα προτάσεως; Διαφέρει· πρόβλημα μὲν λέγεται ἢ ἐκατέρωθεν ἀμφισβητουμένη ζήτησις. Τί διαφέρει παρα 162 βολή παραδείγματος; Ἡ μὲν παραβολή ἀπὸ ἀψύχων ἢ ζώων ἀλόγων λέγεται, τὸ δὲ παράδειγμα ἀπὸ ἐμψύχων ἢ γεγονότων πραγμάτων. ΣΚΟΛΙΑ, παρὰ τὸ σκολιός, τοῦτο παρὰ τὸ σκ[ευ]άζω τὸ χωλαίνω, ὁ μὴ εὐθεῖαν ὁδὸν πορευόμενος· ἢ παρὰ τὸ σκαίος· ἢ παρὰ τὸ σκόλοψ, ὃ σημαίνει τὸ ἀποξυσμένον ξύλον. ΤΑΝΕΩΣ, ὃ νομα τόπου· τὸ δὲ πόθεν γίνεται; Οὐκ ἐ'χει, ἐπειδὴ ἐ'θ(ν)ος ἐ'στί. ΣΙΤΙΣΜΟΣ, παρὰ τὸ σιτίζω. ἈΠΟΚΤΕΝΩ, δύο Ν καὶ τὸ ἐψιλ μέγα ἐ'στί, κτείνω κτενῶ, ἀλλὰ καὶ κτέννω κτεννῶ. ΠΟΤΑΜΟΣ, παρὰ τὸ πότιμον ὕδωρ ἐ'χειν, ἢ παρὰ τὸ ποτάζω ποτάσω ποταμός· οὕτως Ἡρωδιανός. ὈΜΒΡΗΜΑΤΑ, ἐκ τοῦ ὀμβρῶ, ὀμβρήσω, τὸ δὲ ὀμβρῶ παρὰ τὸ ὀμβρος, ἢ παρὰ τὸ βάρος, καθ' ὑπερβίβασμον ἀ'βρος, τροπῇ τοῦ Α εἰς Ο, καὶ πλεονασμῶ τοῦ Μ, ὀμβρος, ὁ φερό-μενος βαρέως. ἘΡΥΣΙΒΗ, σημαίνει τὴν γινομένην πάχνην ἐν τῇ δυσαιρίᾳ, καὶ φθείρουσαν τοὺς καρπούς· οἱ δὲ φασι ζῶν τι εἶ'ναι μικρόν· καὶ γίνεται παρὰ τὸ ἐρύω, ὃ σημαίνει τὸ κωλύω, καὶ τὸ βῶ τὸ τρέφω, ἢ τοὺς καρπούς κωλύουσα τρέφεσθαι. Τὸ ΣΙ Ι, διατί; Τὰ ἀπὸ μελλόντων συντιθέμενα ὀνόματα τῷ Ι παραλήγονται, τέρψω τερψίμβροτος, στήσω στησίχορος, ἐρύσω ἐρυσίβη. ἈΚΡΙΣ, παρὰ τὸ κάρα, ὑπερβίβασμον τοῦ Α, ἀ'κρα καὶ ἀκρις, μείζων γὰρ τούτου τοῦ λοιποῦ μέρους. ΒΟΥΝΟΣ παρὰ τὸ βαίνειν ἀ'νωθεν, βαῖνος, καὶ τροπῇ τοῦ διφθόγγου εἰς δίφθογγον βουνός, ὡς, ὃ νοῖρος ὃ νεῖρος. ΓΛΥΠΤΟΝ, παρὰ τὸ γλύφω, τοῦτο παρὰ τὸ γλάπτω τὸ κοιλαίνω. ΣΗΛΩΜ, τὸ ΣΗ Ι, διατί; Κατὰ παράδοσιν. ΑἶΧΜΑΛΩΣΙΑ, παρὰ τὸ αἰχμάλωτος αἰχμαλωτία καὶ αἰχμαλωσία. Τὸ δὲ αἰχμάλωτος ἀπὸ τοῦ αἰχμή καὶ τοῦ ἀ'λωμι, ἀλώσω, αἰχμαλωτίζω. ΚΑΙ ΚΡΑΙΠΑΛΗΚΩΣ δύο μέρη λόγου, καὶ σύνδεσμος, κραι 163 παληκῶς, μετοχή, τὸ δὲ κραιπαλῶ συζυγίας δευτέρας τῶν περισπωμένων· γίνεται δὲ ἐκ τοῦ κραιπάλη, ἢ μέθη· τοῦτο δὲ παρὰ τὸ κάρα καὶ τὸ πάλλω, τὸ κινῶ, ἐν ὑπερβίβασμον καὶ συγκοπῇ. Τί διαφέρει κραιπάλη μέθης; Διαφέρει· μέθη λέγεται ἢ ἐφημερινὴ οἶ'νησις, κραιπάλη δὲ ἢ χθεσινὴ μέθη. ἘΦΡΑΙΜ, τὸ Ε τὸ ἀ' ψιλοῦται· τὸ δεύτερον δίφθογγον ἐκ παραδόσεως. ΛΟΧΕΥΟΜΕΝΩΝ ἐκ τοῦ λοχεύω, τὸ γεννῶ· τοῦτο παρὰ τὸ λέχος, ὃ σημαίνει τὴν κοίτην. {1[ΨΑΛΜ'ΟΣ ΟΗ'.]}1 ἭΛΘΟΣΑΝ, παρὰ τὸ ἐλεύθω, ὁ μέλλων ἐ'λεύσω, ὁ ἀόριστος πρῶτος ἠ'λευσα, ὁ δεύτερος ἠ'λυθον, καὶ ἐν συγκοπῇ ἠ'λθον· τὸ τρίτον τῶν πληθυντικῶν ὁμοίως ἠ'λθον, καὶ οἱ Βοιωτοὶ ἐπὶ τῶν ἐχόντων τὴν μετοχὴν εἰς Σ ὁξύτονον ποιοῦσι περιτ-τοσύλλαβον τὸ γ' τῶν πληθυντικῶν ὁμοίως, ἠ'λθομεν, ἠ'λθον, ἠ'λθοσαν· ἐπὶ δὲ τῶν μὴ ἐχόντων τὴν μετοχὴν εἰς ὀξύτονον ποιοῦσιν ἐ'νδειαν, οἶ'ον ἐ'κοσμήθημεν, ἐ'κόσμηθεν, αὐ'τα'ρ ἐ'πεί κόσμηθεν. ὈΠΩΡΟΦΥΛΑΚΙΟΝ, ἐκ τοῦ ὀπώρα καὶ τοῦ φυλακή· τὸ δὲ φυλακή παρὰ τὸ φυλάσσω, τοῦτο παρὰ τὸ πύλη, τὸ δὲ παρὰ τὸ πτύσσω τὸ ἀσφαλίζω. Τὸ ΚΙ Ι. Τὰ παρὰ τὸ φυλακή συντιθέμενα διὰ τοῦ Ι γράφεται, οἶ'ον ὁπωροφυλά-κιον, χαρτοφυλάκιον. ΖΗΛΟΣ,

παρὰ τὸ ζέειν ὄλως. ΚΟΛΠΟΣ, παρὰ τὸ κοῖλον, ὃ σημαίνει τὸ βαθύ, καὶ τὸ εἴπω τὸ ἀκολουθῶ, ἀφαιρέσει τοῦ Ι· εἴπεται γὰρ τῷ κοίλῳ καὶ περιφερεῖ. {1[ΨΑΛΜ'ΟΣ ΟΘ΄].}1 ΧΕΡΟΥΒΙΜ, παρὰ τὸ χεῖρ, χειρός. Τὸ ΒΙΜ Ι, διατί; Τὰ εἰς ΕΙΜ'Εβραι'κα' διὰ τῆς ΕΙ διφθόγγου γράφεται, Ἰωακείμ, Συναχερεῖμ, πλὴν τοῦ Χερουβὶμ καὶ Σεραφίμ. ΜΕΤΡΟΝ παρὰ τὸ μείρω, τὸ μερίζω. ΚΛΗΜΑ παρὰ τὸ κλῶ τὸ κατασπῶ καὶ συντρίβω, εὐ΄θραυ-στον γὰρ τὸ κλήμα. 164 ἙΛΥΜΗΝΑΤΟ, ἐκ τοῦ λυμαίνω, τοῦτο ἐκ τοῦ λύμη· δια-φέρει λύμη (add. λήμη) καὶ λοιμική, ὅτι μὲν λύμη φθορά τίς ἐστὶ ψυχὴν διαβαίνουσα· σημαίνει δὲ καὶ τὴν ἀκαθαρ-σίαν, καὶ γίνεται παρὰ τὸ λύω, λύσω, λέλυκα, λέλυμαι, λύμη, ἐξ ου̃ καὶ λύματα· καὶ Ὅμηρος, εἰς ἄλλα τ' ἐβαλον λύματα. Ἡ δὲ λύμη (λήμη) λευκὸν ἐστὶ καὶ ὑγρὸν κατὰ τῶν ὀφθαλμῶν συνιστάμενον· γίνεται δὲ παρὰ τὸ λάω τὸ βλέπω, καὶ τὴν μὴ ἀπαγόρευσιν, καὶ γὰρ κωλύει τὸ μὴ λάειν ἢ βλέπειν ποιεῖν ἢ παρὰ τὸ λήθω τὸ λανθάνω, λήσω, λέληθα, λέλημαι, λήμη, τοὺς γὰρ λημῶντας μὴ βλέποντες (καὶ μὴ βλέποντας) παρερχόμεθα. Ἡ δὲ λοιμική νόσος τίς ἐστὶ φθαρτικὴ σώματος παρὰ τὸ λοιμὸς γινομένη. ΔΡΥΜΟΣ, παρὰ τὸ δρὺς δρυός, ἢ παρὰ τὸ δρύον, ὃ σημαίνει τὸν σύμφυτον τόπον καὶ θαμνῶδες χωρίον, καὶ Ὅμηρος. [Ἡσίοδος Ἔργ. 528.] ἀνα' δρία βησσηντα, καταχρηστικῶς δὲ σημαίνει δαιμόνια.

{1[ΨΑΛΜ'ΟΣ Π΄].}

1 ΤΕΡΠΝΟΝ, παρὰ τὸ τέρπω· ἐτυμολογεῖται δὲ παρὰ τὸ τέρπειν τὸν νοῦν. ΣΑΛΠΙΓΞ, παρὰ τὸ σαλπίζω, τοῦτο παρὰ τὸ σέλας καὶ τὸ ὀπίζω· οἱ γὰρ ἀρχαῖοι μήπω σάλπιγγι χρώμενοι, πολε-μίων περιτοιχισάντων ἀφνω τὴν πόλιν αὐτῶν διὰ φλογὸς καὶ καπνοῦ τοὺς ἐπικούρους ἐκάλουν. ἈΠΟ'ΑΡΣΕΩΝ, ἀπο' βασταγμάτων· ἀρσις δὲ, παρὰ τὸ αἴρω τὸ βαστάζω, τὸ εἰς ὕψος βασταζόμενον· ὁ μέλλων, ἀρσω, ὁ παρακείμενος ἦρκα, ὁ παθητικὸς ἦρμαι, ἦρσαι, ἀρσις. ΚΟΦΙΝΟΣ παρὰ τὸ κόπον ἐφεῖναι τοῖς βαστάζουσιν, ἢ παρὰ τὸ κύφον sic) ὁ σημαίνει τὸ βαθύ. ἙΨΩΜΙΣΕΝ, ἐκ τοῦ ψωμίζω, τοῦτο παρὰ τὸ ψωμός, τοῦτο παρὰ τὸ ψῶ τὸ κόπτω, ὁ εἰς μικρὰ κεκομμένος. ἙΣΤΗ, παρὰ τὸ ἵστημι, στήσω, ὁ ἀόριστος πρῶτος ἐστησα, ὁ δεύτερος ἐστην, ἐστης, ἐστη. 165 ΣΥΝΗΚΑΝ, ἐκ τοῦ συνήμι, ὁ μέλλων συνήσω, ὁ παρακείμενος συνήκα. {1[ΨΑΛΜ'ΟΣ ΠΑ΄].}1 ἩΧΗΣΑΝ, ἐκ τοῦ ἡχῶ ἡχήσω ἢ ἡχσαν, τοῦτο παρὰ τὸ ἡχος, τοῦτο παρὰ τὸ σχῶ. ΚΑΤΕΠΑΝΟΥΡΓΕΥΣΑΝΤΟ, ἐκ τοῦ πανουργεῦω, τοῦτο παρὰ τὸ πανούργος, τοῦτο παρὰ τὸ εἰς πᾶν ἐνεργῆσαι καὶ πρᾶξαι. σημαίνει δὲ τὸν φρόνιμον καὶ νοήμονα ἐπὶ καλοῖς, σημαίνει καὶ τὸν κακοποιεῖν δυνάμενον διὰ τῆς ἑαυτοῦ σοφιστικῆς κακίας. ΓΝΩΜΗ, ὄνομα θηλυκὸν, παρὰ τὸ γνῶμι, ῥῆμα, τοῦτο παρὰ τὸ γνῶ γνῶσω. Διαφέρει γνώμη διανοίας· διάνοια μὲν ἐστὶ διχοστατοῦσα καθ' ἑαυτήν, καὶ μὴ τὸ βέβαιον ἐχουσα κατὰ τὸ βούλεσθαι· γνώμη δὲ ἐστὶν ἢ τὸ βέβαιον καὶ ἀσφαλὲς ἐχουσα. ἸΣΜΑΗΛΙΤΗΣ τὸ ΙΣ Ι, διατί; Ἡ Ι συλλαβὴ· τὸ ΛΙ Ι, διατί; Τὰ διὰ τοῦ ΙΤΗΣ παρώνυμα διὰ τοῦ Ι γράφεται. ΜΩΑΒ Ω μέγα ἐκ παραδόσεως. ΒΕΝΙΑΜΙΝ, ἐστὶ δὲ ἀπὸ τοῦ μείον τὸ μικρὸν (ἐστὶ μείον τὸ μικρόν· ἀπὸ δὲ τούτου) καὶ τοῦ μόνος γίνεται μενιαμίν, καὶ Βενιαμίν· ὁ μόνος τῶν ἄλλων ἀδελφῶν μικρότερος. ἈΓΑΡΗΝΟΙ, ὁ Ἀγαρηνός, τὸ ΡΗ Η, διατί; Τὰ εἰς ΝΟΣ ἐθνικὰ ὀξύτονα τῷ Η παραλήγεται, Ἀγαρηνός, Δαμασκηνός, πλὴν τοῦ Ἑδесινός, Ἀμασινός, Ἀδραμητινός, καὶ Μελι-τινός. ἸΑΒΕΙΜ, τοῦτο κατὰ γραφὴν ὁμοῖον τοῦ Ἰωακείμ ὄνομα. ΡΕΙΣΩΝ, τόπος παρὰ τὸ κόπον ἡμῶν ἐκέισε ρεῖν. ΡΗΒ καὶ ΖΗΒ, ἀμφοτέρω ὀνόματα κύρια, διὰ τοῦ Η γράφεται. ΖΕΒΕΕ, τὰ τρία ψιλὰ κατὰ παράδοσιν. ΚΑΛΑΜΗ, παρὰ τὸ καλῶς ἀμασθαι. {1[ΨΑΛΜ'ΟΣ ΠΓ΄].}1 ΝΟΣΣΙΑ, παρὰ τὸ νεοσσός· τοῦτο παρὰ τὸ Ν στερητικὸν καὶ τὸ σεύω, τὸ ὀρμῶ, τὰ πρὶν ἢ πτεροφυῆσαι πέτεσθαι μὴ 166 δυνάμενα. Διαφέρει νοσσία καὶ νοσσιὰ· νοσσιὰ μὲν εἰσι τὰ στρουθὰ· ἢ εὐθεῖα τὸ νοσσίον, τοῦ νοσσίου, τὰ νοσσία· νοσσιὰ δὲ ἡ φωλεά. Τὸ

ΣΙ Ι, διατί; Τὰ διὰ τοῦ ΙΟΝ δακτυλικά παροξύτονα τῷ Ι παραλήγονται, καρφίον, σαρκίον, τειχίον. ΚΟΙΛΑΣ παρὰ τὸ κοῖλον, ὃ σημαίνει τὸ βαθύ. {1[ΨΑΛΜ'ΟΣ ΠΔ'.]}1 ἈΦΗΚΑΣ, παρὰ τὸ ἀφίημι, ἀφήσω, ἀφήκα. ἙΛΟΣ, παρὰ τὸ ἔλω τὸ λαμβάνω. {1[ΨΑΛΜ'ΟΣ ΠΕ'.]}1 ΠΤΩΧΟΣ παρὰ τὸ πτώσειν περὶ τὴν ὀχὴν ἢ τροφήν ἢ παρὰ τὸ πτήσω, πτήξω, ἔπτηξα, πτηχός, καὶ τροπὴ τοῦ μακροῦ εἰς μακρόν, πτωχός. ΣΗΜΕΙΟΝ παρὰ τὸ σῆμα. Διαφέρει σύμβολον καὶ σημεῖον καὶ τέρας· καὶ σύμβολόν ἐστι τὸ παρὰ στρατιώταις ἢ καὶ τισιν ἄλλοις μελετηθὲν ἀλλήλοις παρὰ σφῶν δειχθῆ-σεσθαι πρὸς ἐνέδραν ἀπιούσι· σημεῖον δὲ τὸ συνήθως γινόμενον· τέρας δὲ τὸ μὴ πρότερον γεγονός. {1[ΨΑΛΜ'ΟΣ ΠΣ'.]}1 ΑἰΘίοψ, παρὰ τὸ αἰθω τὸ καίω· λέγεται γὰρ τὸν ἥλιον σφοδρότερον ἐκέισε καίειν. ΓΡΑΦΗ παρὰ τὸ γράφω. {1[ΨΑΛΜ'ΟΣ ΠΖ'.]}1 ΝΕΚΡΟΣ παρὰ τὸ ΝΕ στερητικόν καὶ τὸ ΚΗΡ ἢ ψυχὴ, ὃ τῆς ψυχῆς ἐστερημένος. ἙΛΕΥΘΕΡΟΣ, παρὰ τὸ ἐλεύθειν ὅπου ἂν θέλῃ τις, ἢ ὅπου ἂν ἐρᾷ. ΤΡΑΥΜΑΤΙΑΣ, παρὰ τὸ τρῶ τρώσω, ἢ παρὰ τὸ θραύω, θραύσω, θραυματίας καὶ τραυματίας· τὴν γὰρ ἐν πολέμῳ πτώσιν, θραύσιν καὶ ἀσφάλειαν λέγουσι. Τὸ Ι Ι, διατί; Τὰ εἰς ΑΣ ἰσοσύλλαβα κλινόμενα ἐνὶ συμφώνῳ παραλήγει. 167 {1[ΨΑΛΜ'ΟΣ ΠΗ'.]}1 ΠΡΑΨΝΩ παρὰ τὸ πραῦς· τοῦτο παρὰ τὸ ῥᾶον, ὃ σημαίνει τὸ ἀγαθόν καὶ εὐκόλον. ΒΟΡΡΑΣ παρὰ τὸ βορρότατα καὶ ὑγιεινότερα τὰ σώματα ἡμῶν ποιεῖν, ἢ παρὰ τὸ βαίνειν αὐτὸν ῥᾶον πρὸς ἡμᾶς, πρὸς ἀντιδιαστολὴν τοῦ βλαπτικοῦ νότου. ΘΑΒΩΡ καὶ ἙΡΜΩΝ ὄρη. ΠΡΩΤΟΤΟΚΟΣ, ἐκ τοῦ πρῶτος καὶ τοῦ τόκος. Τί διαφέρει πρωτότοκος καὶ πρωτοτόκος; Πρωτότοκος μὲν γὰρ ἐστὶν ὁ πρῶτος γεννηθείς· πρωτοτόκος δὲ ἡ πρώτη γεννήσασα. ὙΨΗΛΟΣ, παρὰ τὸ ὑψος, ἢ παρὰ τὸ ὑψῶ ὑψώσω. ΒΕΒΗΛΩΣΩΣΙΝ ἐκ τοῦ βεβηλῶ, τοῦτο παρὰ τὸ βέβηλος· λέγεται δὲ βέβηλος ὁ μιὰς καὶ ἀκάθαρτος. ΣΧΕΔΑΖΩ, παρὰ τὸ σχεδιάζω, τὸ ἐκ τοῦ παραχρήματι ποιῶ, σχεδάζω καὶ σκεδάζω, ἢ παρὰ τὸ σχίζω τὸ χωρίζω, πλεονασμῷ τῆς ΔΑ συλλαβῆς σχιδάζω (σιξ) καὶ σκεδάζω. Τὸ γὰρ σκεδαζόμενον εἰς πολλὰ διαιρεῖται. {1[ΨΑΛΜ'ΟΣ ΠΘ'.]}1 ΚΑΤΑΦΥΓΗ, παρὰ τὸ φεύγω φυγή. ΠΛΑΣΘΗΝΑΙ, παρὰ τὸ πλάσσω, δι' ἐνὸς Σ· ὁ παθητικὸς πέπλασμαι· ὁ πρῶτος ἀόριστος ἐπλάσθην, τὸ τρίτον ἐπλάσθη, καὶ τὸ ἀπαρέμφατον πλασθῆναι

. {1[ΨΑΛΜ'ΟΣ 4'.]}

1 ἈΡΑΧΝΗ παρὰ τὸ ἀραιὰ ἰχνη εἶχειν, ἢ (ἢτοι) ἀσθενῇ ἢ παρὰ τὸ εἰς τὸν ἀέρα αἶρειν τὰ ἰχνη. ΑΥΛΙΣΘΗΣΕΤΑΙ, ἐκ τοῦ αὐλίζω, τὸ κατασκηνῶ· σημαίνει δύο, αὐλῶ· τὸ διὰ ὀργάνου λαλῶ, αὐλίζω δὲ τὸ κατασκηνῶ. ΤΑΡΑΧΩΔΟΥΣ, ἢ εὐθεῖα ταραχώδης, παρὰ τὸ τράχος· τοῦτο παρὰ τὸ τραχύς· τοῦτο παρὰ τὸ ῥάχιν· τραχεῖα γὰρ καὶ ὀστώδης ἢ ῥάχιν. Τὸ ΧΩ μέγα, διατί; Τὰ διὰ τοῦ ΩΔΗΣ ἅπαντα διὰ τοῦ Ω γράφεται, πλὴν τῶν παρὰ τὸ 168 πούς συγκειμένων, οἷον, διπόδης, τριπόδης, ἑπταπόδης, καὶ Ὀμηρος, θρήνυν ἐφ' ἑπταπόδην. ἘΚ ΤΟΥ ΚΛΙΤΟΥ ΣΟΥ, σημαίνει γ' τὴν συνέλευσιν, καὶ συνάθροισιν, καὶ γίνεται παρὰ τὸ κλῶ τὸ κλάνω, ὡς τὸ, "Σῆμ(ερον) τὸ κλῆτος τῶν ἀνθρώπων," καὶ γράφεται διὰ τοῦ Η· διὰ δὲ τοῦ Ι σημαίνει β' τὸ μέρος τῆς οἰκίας, τὸ καλούμενον πρόσκλιτον, ὡς τὸ "ἐν ταῖς κλίτεσι τῆς οἰκίας σου." Καὶ τὸν ἀνώνυμον (εὐώνυμον) τόπον, ὡς τὸ "πεσεῖται ἐκ τοῦ κλίτους σου χιλιάς." Ἔστι δὲ ἀρσενικόν, καὶ γράφεται διὰ τῆς ΕΙ διφθόγγου. ΜΑΣΤΙΞ, παρὰ τὸ μαστίζω τὸ τύπτω· τοῦτο παρὰ τὸ ἱμάσσω, τοῦτο παρὰ τὸ ἱμάς, ὁ λῶρος, ὁ δὲ sic) παρὰ τὸ ἰνάσσω, τοῦτο παρὰ τὸ ἰνί, τοῦτο παρὰ τὸ ἰς, ὃ σημαίνει τὸ ἀπὸ τῆς κεφαλῆς μέχρι ποδῶν διήκον νεῦρον. {1[ΨΑΛΜ'ΟΣ 4Α'.]}1 ΔΕΚΑΧΟΡΔΩΙ, παρὰ τὸ δέκα καὶ τὸ χορδή. Σημαίνει δὲ ἔντερον, καὶ ἔτμα (ἐτυμολογεῖται) παρὰ τὸ χέειν ὠδὴν ἢ παρὰ τὸ χέειν κάτωθεν τὴν χορηγουμένην ἔδωδὴν. ΦΟΙΝΙΞ, παρὰ τὸ φοινίσσω, φοινίξω, φοῖνιξ, τοῦτο παρὰ τὸ φονός, τοῦτο παρὰ τὸ φόνος, φόνιοι γὰρ οἱ Φοίνικες καὶ ληστρικοὶ τὸν τρόπον. Δύναται καὶ ἐπὶ τοῦ δένδρου λαμβάνεσθαι·

αίμάσσουσι γὰρ καὶ φοινίσσουσι τοὺς ἀπτομένους αὐτῶν διὰ τὴν οἰκότητα τῶν στελεχέων. ΚΕΔΡΟΣ, παρὰ τὸ κεάζεσθαι ἢ σκίζεσθαι ῥαδίως, ἢ παρὰ τὸ καίεσθαι ῥαδίως, ἢ παρὰ τὸ ἐΐχεσθαι ἐδραίως τῶν ῥιζῶν αὐτῆς. {1[ΨΑΛΜΟΣ 4Β'.]}1 ἘΒΑΣΙΛΕΥΣΕ, παρὰ τὸ βασιλεύω, βασιλεύσω, ἀποβολὴ τοῦ Ω βασιλεύς. Διαφέρει βασιλεὺς, τύραννος, καὶ κοίρανος. Βασιλεὺς μὲν ἐστὶν ὁ ἐξουσιαστής, καὶ κατὰ νόμους ἀρχῶν τῶν ἀρχομένων· τύραννος δὲ ὁ ἀλόγῳ ἐξουσίᾳ αὐτονόμως χρώμενος, καὶ τοὺς νόμους ἐκποδῶν ποιῶν· κοίρανος δὲ 169 κατὰ καιρὸν τινὰ ἀρχῶν, ὡς περ στρατηγός, καὶ ταχέως στρατηγήσας, καὶ τῆς ἀρχῆς παραλυόμενος. {1[ΨΑΛΜΟΣ 4Γ'.]}1 ἘΠΑΡΡΗΣΙΑΣΑΤΟ, ἐκ τοῦ παρρησιάζω, τοῦτο παρὰ τὸ παρρησία, τοῦτο παρὰ τὸ ῥῆσις, τοῦτο παρὰ τὸ ῥῶ, ῥήσω, ῥησία καὶ παρρησία, οἰονεὶ παντορρησία τις οὐσα. ΠΡΟΣΗΛΥΤΟΣ, ὁ μέτοικος καὶ φυγάς· παρὰ τὸ ἐλεύθω ἐλεύσω, ἢ λευκα, ἢ λευσμαί, τὸ τρίτον ἢ λευταί, καὶ ἐξ αὐτοῦ προσήλυτος. ΜΩΡΟΣ ἐτυμολογεῖται μῆωρός τις ὢν, ὁ μὴ βουλό-μενος φροντίζειν περὶ τοῦ συνοίσοντος, ὡς γὰρ ἡ φροντίς. ἘΩΣ ΟΥ ἘΠΙΣΤΡΕΨΗ, ὑποτακτικόν, τὸ ἕως ἐπὶ ῥρημα ἀναφορικόν μετὰ τῆς οὐ ἀρνήσεως εὐρισκόμενον ὑποτάσσει. ἘΧΟΜΕΝΟΙ, ἀντὶ τοῦ κρατοῦντες καὶ ψαύοντες. ΠΡΟΦΘΑΣΩΜΕΝ, ὑποτακτικόν, τὸ θέμα φθάω, ἐστὶ καὶ ἕτερον φθάνω, καὶ σημαίνει τὸ προσλαμβάνω, ὡς τὸ "φθάνει τὴν πεῖραν τὸ δέος." {1[ΨΑΛΜΟΣ 4Δ'.]}1 ΠΕΡΑΣ, παρὰ τὸ περῶ τὸ τελειῶ, τοῦτο παρὰ τὸ ἔραν, ὃ σημαίνει τὴν γῆν, ἢ παρὰ τὸ ἐρῶ, τὸ ἐπιθυμῶ, πᾶς γὰρ τις πρὸς ἀγαθὸν πέρας ἐφίεται καὶ ἐπείγεται. ἘΔΟΚΙΜΑΣΑΝ, ἐκ τοῦ δοκιμάζω, τοῦτο παρὰ τὸ δόκιμος, ὡς φρονῶ φρονήσω φρόνιμος. Ὁ ΚΙ Ι, διατί; Τὰ διὰ τοῦ ΙΜΟΣ παράγωγα διὰ τοῦ Ι γράφεται, πλὴν τῶν παρὰ τὸ φῆμη καὶ σχῆμα καὶ σῆμ(α) καὶ δῆμος συγκειμένων. ΠΡΟΣΩΧΘΙΣΑ, ἐκ τοῦ προσοχθίζω, τοῦτο παρὰ τὸ ὄχθη, σημαίνει δύο, τὰ χεῖλη τοῦ ποταμοῦ, ὡς τὸ ὄχθαι δ' ἀμφὶ περὶ μέγαλ' ἰάχον, καὶ τὸ κρημνῶδες ἀνάστημα τῆς γῆς, ὡς το : [Il. .♣φ 17.] αὐτὰρ ὁ διογενὴς δόρυ μὲν λίπεν αὐτοῦ ἐπ' ὄχθη. {1[ΨΑΛΜΟΣ 4Ε'.]}1 ΠΑΤΡΙΑ, τῶν ἐθνῶν πατρίς, ἢ πόλις· διαφέρει πατρίς 170 πόλεως, καθὼς ἡ μὲν πατρίς τὴν πόλιν περιέχει, πόλις δὲ πατρίδα οὐκέτι. ΑἶΝΕΤΟΣ, παρὰ τὸ αἰνῶ αἰνέσω αἰνετός· τοῦτο παρὰ τὸ ἰαίνω, τὸ εὐφραίνομαι, ἰάινος, καὶ ἀποβολὴ αἰνός. ΚΑΤΩΡΘΩΣΕ, παρὰ τὸ ὀρθῶ ὀρθώσω, τοῦτο παρὰ τὸ ὀρθός, τοῦτο παρὰ τὸ ὀροθύνω τὸ διεγείρω. {1[ΨΑΛΜΟΣ 4Σ'.]}1 ΝΗΣΟΣ, παρὰ τὸ νῶ τὸ κολυμβῶ. ΓΝΟΦΟΣ παρὰ τὸ δονῶ δονήσω δνόφος καὶ γνόφος. ἈΣΤΡΑΠΗ, παρὰ τὸ ἀστράπτω ἀστραπή· ἢ παρὰ τὸ στερρῶς ἀπτεσθαι οὐδ' ἀν' ἐφίκοιτο, ἢ παρὰ τὸ στερίσκειν τοὺς ὡπας φωτός· οὐδεὶς γὰρ ἀστραπαῖς ἀντοπτῆσαι δύναται. ΚΗΡΟΣ, παρὰ τὸ καίω, καύσω, κηρός. ἘΤΑΚΗΣΑΝ, ἐκ τοῦ τήκω, ἢ ἐκ τοῦ τίειν τὸ βλάπτειν τὸ ἄκος. {1[ΨΑΛΜΟΣ 4Ζ'.]}1 ἘΛΑΤΗ παρὰ τὸ ἐλῶ, ἐλάσσω, ἢ λακα, ἢ λασμαί, ἢ λασαί, ἢ λатаί, ἐλάτη. ΚΕΡΑΤΙΝΗ, παρὰ τὸ κέρας κέρατος κερατίνη. ΚΡΟΤΗΣΟΥΣΙΝ, ἐκ τοῦ κροτῶ, τοῦτο ἐκ τοῦ βρότος, τοῦτο παρὰ τὸ κρούω. {1[ΨΑΛΜΟΣ 4Η'.]}1 ὙΠΟΠΟΔΙΟΝ, παρὰ τοῦ πούς, ποδός, πόδιον καὶ ὑποπόδιον. ΕΥΪΛΑΤΟΣ, παρὰ τὸ εὐμόριον, καὶ τοῦ ἱλατός· τοῦτο παρὰ τὸ ἰλῆμι τὸ συγχωρῶ, ἐξ οὗ καὶ "ἰλῆμι θεοφόρε." Ἰλῆμι οὐκ ἰλάσσω, ἰλάκα, ἰλάμαι, ἰλάται, καὶ ἐξ αὐτοῦ ἱλατός καὶ εὐίλατος. {1[ΨΑΛΜΟΣ 4Θ'.]}1 ἈΛΑΛΑΞΑΤΕ ἐκ τοῦ ἀλαλάζω, τοῦτο ἐκ τοῦ λάζω, καὶ μετὰ τοῦ ἐπιτατικοῦ (Α) ἀλαλάζω. ἘΝΨΥΜΝΟΙΣ, ἐν πρόθεσις, ὕμνοις, δοτικὴ τῶν πληθυντικῶν· ἢ εὐθεῖα ὕμνος· γίνεται δὲ παρὰ τὸ ὑπομένω, ὑπόμονός τις ὢν καὶ ὕμνος. Διαφέρει ὕμνος ἐγκωμίου· ὁ γὰρ ὕμνος ἐπὶ Θεοῦ λέγεται, τὸ δὲ ἐγκώμιον ἐπὶ ἀνθρώπων. 171

{1[ΨΑΛΜΟΣ Ρ'.]}

1 ἙΛΕΟΝ ΚΑΙ ΚΡΙΣΙΝ, ἡ εὐθεῖα ὁ ἕλεος γίνεται παρὰ τὸ ἔλω τὸ λαμβάνω, ἕλος ἕλεος, πέφυκε δὲ τὸ Ε πλεονάζειν ἐν τοῖς ὀνόμασιν, οἷον στερρός, στερεός· ἱρός, ἱερός. ΠΑΡΑΒΑΣΕΙΣ· ἡ παράβασις γίνεται παρὰ τὸ βίβημι, βήσω, βάσις καὶ παράβασις. ἙΚΟΛΛΗΘΗ, παρὰ τὸ κολῶ, δευτέρας συζυγίας τῶν περι-σπωμένων, τοῦτο παρὰ τὸ κόλλα, τοῦτο παρὰ τὸ κεκομ-μένην οὐσαν εἰς οὐλότητα μετελθεῖν. ΣΚΑΜΒΗ, ἡ διεστραμμένη, παρὰ τὸ σκαιῶς βαίνειν, ἢ παρὰ τὸ σκάπτω, τὸ κατορύσσω, κατὰ τοῦ πλησίον. {1[ΨΑΛΜ'ΟΣ ΡΑ΄.]}1 ΚΑΠΝΟΣ, παρὰ τὸ κάπος, ὃ σημαίνει τὸ πνεῦμα, τοῦτο παρὰ τὸ κάπω, τὸ ἐκπνέω. ΦΡΥΓΙΟΝ, παρὰ τὸ Φρυξ Φρυγός Φρύγιον. ΠΕΛΕΚΑΝ, ἡ εὐθεῖα πελεκάν· ἐτυμολογεῖται παρὰ τὸ πλέειν καὶ ὠκύς. ΝΥΚΤΙΚΟΡΑΞ, παρὰ τὸ νυκτὶ καὶ κόραξ, τοῦτο παρὰ τὸ ΚΟΡ, ὃ σημαίνει τὸ μέλαν, ἢ τὸ κορόν, ἢ παρὰ τὸ κάραν μεγάλην ἔχειν. ΟἶΚΟΠΕΔΟΝ παρὰ τὸ οἶκος καὶ τὸ πέδον, τοῦτο παρὰ τὸ ἔζω τὸ καθέζομαι, ἔδον καὶ πέδον. ΔΩΜΑΤΟΣ, παρὰ τὸ δομῶ δομήσω δόμημα, ἐκβολῇ τοῦ Μ δόημα, καὶ δῶμα, τροπῇ τοῦ μακροῦ εἰς μακρόν. ΣΠΟΔΟΣ, παρὰ τὸ πούς, ποδός, πλεονασμῶ τοῦ Σ σποδός, τὸ ἐν ποσὶ κείμενον, ἢ παρὰ τὸ σπένδω, τὸ θύω, παρὰ γὰρ τῷ πυρὶ ἔθουον οἱ Ἕλληνες. ΚΑΤΕΡΡΑΞΑΣ, πρῶτος ἀόριστος, τὸ θέμα, καταράσσω. ἘΝΗΜΙΣΕΙ, ἐν πρόθεσις, ἡμίσει, ὄνομα πτώσεως δοτικῆς· ἡ εὐθεῖα τὸ ἡμισυ, τοῦ ἡμίσεος, τῷ ἡμίσει, τοῦτο παρὰ τὸ ἡμισυς, τοῦτο παρὰ τὸ ἄμα καὶ τὸ ἴσος, ἀμαίσυς καὶ ἡμισυς. ΚΑΤΑΡΧΑΣ, ἀρχὴ σημαίνει τέσσαρα· τὴν περὶ ἀνάρχου 172 ἀρχὴν· καὶ τὴν χρονικὴν ἀρχὴν· τὴν ἐπὶ τοῖς πράγμασιν ἡμῶν ἐπιβαλομένην, καὶ τὴν βασιλείαν ταύτην, καὶ τὴν εἰς τοὺς ἀρχομένους καθόλου ἐπιστάσιαν. ἸΜΑΤΙΟΝ, παρὰ τὸ ἔω, τὸ ἐνδύομαι, ὁ παθητικὸς παρα-κείμενος εἶμαι, ἔμα, ὡς θέμα, καὶ τροπῇ τοῦ Ε εἰς Ι μακρόν, ἵμας ἵματος· ὥσπερ γὰρ τρέπεται τὸ Ι εἰς Ε, ἀνάγκη τρέ-πεσθαι καὶ τὸ Ε εἰς Ι, ἵμα ἵματος, καὶ ἐξ αὐτοῦ ἱμάτιον. ἘΛΙΞΕΙΣ, παρὰ τὸ ἐλίσσω, τὸ συστρέφω. {1[ΨΑΛΜ'ΟΣ ΡΒ΄.]}1 ΜΗΝΙΕΙ, παρὰ τὸ μηνίω, μηνίσω, μηνιῶ. ἈΝΑΤΟΛΗ· Ἀνατολὴ ἐπιτολῆς διαφέρει· καὶ ἀνατολὴ λέγεται ἡ τοῦ ἡλίου λάμψις, ἐπιτολὴ δὲ ἡ τοῦ ἀστρου. ἌΝΘΟΣ, παρὰ τὸ ἀνῶ θεῖν. ἈΓΡΟΣ, παρὰ τὸ ἀρῶ ἀρόσω, τὸ ἀροτριῶ, ἀρός καὶ ἀγρός. ἘΞΑΝΘΗΣΕΙ, ἐκ τοῦ ἀνθῶ. ΛΕΙΤΟΥΡΓΟΙ, ἡ εὐθεῖα λειτουργός, παρὰ τὸ ληϊόν, ὃ σημαίνει τὸ δημόσιον, καὶ τὸ ἔργον, γίνεται ληϊόν· ἔργος, καὶ τροπῇ τοῦ Η εἰς Ε λειτουργός. {1[ΨΑΛΜ'ΟΣ ΡΓ΄.]}1 ΔΕΡΡΙΝ ἡ εὐθεῖα ἡ δέρρις. Σημαίνει δὲ τὴν δорὰν τοῦ κτήνους, καὶ γίνεται παρὰ τὸ δέρω τὸ ἐκδέρω. ΣΤΕΓΑΖΩ, παρὰ τὸ στέγη, τοῦτο παρὰ τὸ στέγω, τὸ ὑπομένω. ΤΙΘΕΙΣ ΝΕΦΕΙ· Ὁ τιθεὶς ἐν τῷ νέφει· οὕτως Ἡρωδιανός. ΦΑΡΑΓΕΙ, παρὰ τὸ φάραγξ, τοῦτο παρὰ τὸ ρήσσω τὸ ρηγνύω, ὁ δεῦτερος ἀόριστος ἔρραγον, καὶ ἐξ αὐτοῦ φάραγξ· ἐτυμολογεῖται παρὰ τὸ φαίνεσθαι ἐν αὐτῇ ρήγμα. ὌΝΑΓΡΟΙ, ἡ εὐθεῖα ὄναγρος γίνεται παρὰ τὸ ὄνος καὶ τὸ ἀγρός· τὸ δὲ ὄνος παρὰ τὸ ὄνῳ τὸ ὀφελῶ. Σημαίνει δύο, τὸ ζῶον. ὡς δ' οὔτ' ὄνος παρ' ἀρουραν ἰών, 173 καὶ τὴν τιμὴν τοῦ ἀγοραζομένου, ὡς το .: [Il. .♣ψ 746.] υἱὸς δὲ Πριάμοιο Λυκάονος ὡν ὄνῳ ἔδωκε· καὶ γράφεται διὰ τοῦ Ω μεγάλου. ἘΡΩΔΙΟΣ, παρὰ τὸ ἔλος, ἔλωδιος καὶ ἔρωδιος. Φιλεῖ γὰρ τοῖς ἔλωδεσι τόποις (διατρίβειν). ΛΑΓΩΟΙΣ, ἡ εὐθεῖα ὁ λαγῶς· καὶ λαγῶς ἐτυμολογεῖται παρὰ τὸ Α ἐπιτακτικὸν μόριον, καὶ τὸ ὡς ὡτός· ὁ μέγала ὡτα ἔχων. ΜΑΝΔΡΑ, παρὰ τὸ ἀντρον, ἀντρα καὶ μάνδρα· τὸ δὲ ἀντρον ἐκ τῆς ἀνα· προθέσεως καὶ τοῦ τορῶ τρυπῶ. ΕΥΡΥΧΩΡΟΣ, παρὰ τὸ εὐρύ· καὶ τὸ χῶρος. ΤΡΕΜΕΙΝ, παρὰ τὸ τρῶ τὸ φοβοῦμαι, ἢ παρὰ τὸ τρῶ τὸ καταπονῶ. ἩΔΥΝΘΕΙΗ, ἐκ τοῦ ἡδύνω, ἡδυνῶ. ἩΤΩ'Η ΔΟΞΑ ἐκ τοῦ εἶμι· τὸ ὑπάρχω, ὁ παρατατικὸς ἦν, ἡ μετοχὴ εἶς, ἔντος, καὶ τὸ προστακτικόν, ἔτω, ὡς τι-θέτω, καὶ τροπῇ τοῦ Ε εἰς Η, γίνεται ἦτω, οὐκ ἐτράπη δὲ εἰς Ι, ἵνα μὴ συνεμπέση τὸ ἴτω, τὸ σημαῖνον, ἀπιθι, ἀπίτω. {1[ΨΑΛΜ'ΟΣ ΡΔ΄.]}1 ΚΡΑΤΑΙΩΘΗΤΕ, παρὰ τὸ κραταιῶ, τοῦτο παρὰ τὸ κρα-ταιός, τοῦτο παρὰ τὸ κράτος, τοῦτο παρὰ τὸ κραίνω, τὸ τελειῶ. Οἱ γὰρ κραταιοὶ κυρίως τοῖς ἑαυτῶν πράγμασι τὰ τέλη τιθέασιν. ὈΛΙΓΟΣΤΟΥΣ, ἐκ τοῦ

ὀλίγος ὀλιγοστός. ΜΗ΄ΑΠΤΕΣΘΕ ΤΩΝ ΧΡΗΣΤΩΝ ΜΟΥ· ἡ μὲν συνήθεια διὰ τοῦ Η, οἱ δὲ ἀκριβέστεροι διὰ τοῦ Ι, παρὰ τὸ χρίω· λέγει δὲ χριστοὺς τοὺς βασιλεῖς. ΠΑΣΗΣ ΚΤΙΣΕΩΣ ΑΥΤΟΥ. Διαφέρει κτίσις καὶ κτήσις· (κτίσις) παρὰ τὸ κτίζω, ἡ τοῦδε τοῦ παντός κόσμου δημιουργία· κτήσις δὲ ἡ ἐκ χρυσοῦ καὶ ἀργύρου καὶ ζῶων ἐπικτηθεῖσα γὰρ (παρ') ἀνθρώποις καὶ συναχθεῖσα διὰ πολλῆς συνδρομῆς. ἘΞΕΙΡΨΕΝ, ἐκ τοῦ ἔρπω, ἔρψω, εἴρψα. ΤΑΜΙΕΙΟΝ, παρὰ τὸ ταμιεύω ταμιεῖον, τοῦτο παρὰ τὸ ταμίας, τοῦτο παρὰ τὸ τέμνω. 174 ΣΚΝΙΠΕΣ, εἴδος μικροῦ κώνωπος· ἡ εὐθεῖα σκνίψ σκνιπός. Τὸ σκνίψ Ι, διατί· Οὐδέποτε δίφθογγος εἰς διπλοῦν λήγει, λῖψ, θρίψ, κνίψ. ὈΡΤΥΓΟΜΗΤΡΑ παρὰ τὸ ὄρτυξ, ὄρτυγος, τὸ δὲ ὄρτυξ παρὰ τὸ ὀρῶ τὸ διεγείρω. {1[ΨΑΛΜ'ΟΣ ΡΕ΄.]}1 ἘΡΥΘΡΑ, ἀπο' τοῦ ἡ Ἐρυθροῦ τινος βασιλέως ὄνομα-ζομένη πεσόντος ἐκεῖ καὶ πνιγέντος, ἡ ἀπο' τῶν παρακειμένων ὀρέων ἐρυθρῶν τῶν τὴν ἰλὺν εἰσβαλλόντων ἐκεῖ ἐν τῷ ὕειν. ἈΒΕΙΡΩΜ, μέγα κατὰ παράδοσιν. ΒΕΕΛΦΕΓΩΡ· ἐστὶν εἴς (εἴδωλον) τὸ λεγόμενον Βάαλ, καὶ λέγεται παρ' Ἑβραίοις Βήλ, καὶ ὄνομα τόπου, Φεγώρ, καὶ διαλύσει τοῦ Η εἰς δύο Ε, καὶ τροπῇ τοῦ Α εἰς Η(Ε), καὶ ἐν ὑπερ-θέσει Βεελφεγώρ· τουτέστι Βήλ ἐν τῷ Φαγώρ. ἘΠΙΤΗΔΕΥΜΑ· τί διαφέρει ἐπιτήδευμα τέχνης; Διαφέρει ἡ γὰρ τέχνη ἐστὶν ἡ ἀνελόγου μὴ δυναμένη, οἷον γραμ-ματική, ῥητορική, ἐπιτήδευμα δὲ λόγου χηρεῖον, οἷον, χαλ-κευτική, τεκτονική. ἘΚΟΠΑΣΕΝ ἀντὶ τοῦ ἔπαυσε· γίνεται δὲ ἐκ τοῦ κοπάζω, τοῦτο παρὰ τὸ κόπος. {1[ΨΑΛΜ'ΟΣ ΡΣ΄.]}1 ἘΚ ΤΩΝ ΧΩΡΩΝ, ἡ εὐθεῖα, ἡ χώρα, παρὰ τὸ χῶ τὸ χωρῶ. ΧΑΛΚΑΣ ἐκ τοῦ χαλκός, τοῦτο παρὰ τὴν ἀλκήν, ὃ σημαίνει τὴν δύναμιν, ἀλκός καὶ χαλκός. ΜΟΧΛΟΣ, παρὰ τὸ μὴ ἔαν χαλᾶσθαι τὰς θήρας. ΚΑΤΕΠΟΘΗ, ἐκ τοῦ πῶμι, ὁ μέλλων πῶσω, ὁ παρακείμενος πέπωκα, πέπομαι, ἐπόθη καὶ κατεπόθη. Τὸ ΠΟ μικρὸν, ὁ ἐνεργητικὸς παρακείμενος τῶν εἰς ΜΙ τὴν τελευταίαν τρέπων εἰς ΜΑΙ, καὶ τὴν παραλήγουσαν συστέλλει· παθητικὸν γίνεται πλὴν τοῦ τίθειμαι (σιζ). Εἰς ΑΥ΄ΡΑΝ, εἰς πρόθεσις, αὐ΄ρα ὄνομα, παρὰ τὸ αὐ΄ω, τὸ πνέω, νῦν δὲ σημαίνει τὴν γαλήνην· αὐ΄ρα δὲ ἡ δούλη. ΛΙΜΗΝ, παρὰ τὸ λίαν μένειν ἐν αὐτῷ τὰ πλοῖα. 175 ἌΛΜΗ παρὰ τὸ ἀλς ἄλδος, ἀλίμη, καὶ ἀλμη. ΚΑΤΩΙΚΙΣΕΝ ἘΚΕΙ ΠΕΙΝΩΝΤΑΣ, ἐκ τοῦ κατοικίζω ἕτερον· εἰ δὲ ἐγράφη διὰ τοῦ Η, εἴπεν αὖν κατώκησαν ἐκεῖ πεινῶντες. ΚΑΤΟΙΚΕΣΙΑΣ, ἡ εὐθεῖα κατοικεσία, ἐκ τοῦ κατοικῶ, κατοικῆσω, κατοικησία καὶ κατοικεσία, τροπῇ τοῦ Η εἰς Ε. {1[ΨΑΛΜ'ΟΣ ΡΖ΄.]}1 ἘΤΟΙΜΗ, ἐκ τοῦ ἐτοῖμος, τοῦτο ἐκ τοῦ ἔτοιμος, τοῦτο ἐκ τοῦ οἶμα, καὶ τὸ ἐθῶ, τὸ ἐξ ἔθους τι διαπράττομαι, ἔθοιμος καὶ ἔτοιμος. Τί διαφέρει οἶμα καὶ οἶμη· οἶμα μὲν γὰρ σημαίνει τὸ ὄρμημα, καὶ Ὀμηρος, οἶμα λέοντος ἔχει, τὸ δὲ οἶμη σημαίνει τὴν ὥδην. ὉΡΘΟΣ, παρὰ τὸ ὀρθοὺς ἡμᾶς ποιεῖν. ΔΙΑΜΕΡΙΩ, παρὰ τὸ μερίζω· τοῦτο παρὰ τὸ μείρω. {1[ΨΑΛΜ'ΟΣ ΡΗ΄.]}1 ἘΞΕΡΕΥΝΗΣΑΤΩ, ἐξερευνῶ γίνεται παρὰ τὴν ἐρεῦναν, τοῦτο παρὰ τὸ ἐρῶ, τὸ ἐρεύνω. Καὶ Ὀμηρος, τὰς ἐρέων Ὀδυσσῆϊ· συνήντετο, ἡ παρὰ τὸ ἐρῶ τὸ ἐρωτῶ, καὶ τὸ εὐνῆ, ὃ σημαίνει τὴν δια-τριβήν, ὁ γὰρ ἐρευνῶν ἐπὶ πολὺ ἐρωτῶν ἐνδιατρίβει. ἘΞΟΛΟΘΡΕΥΩ, ἐκ τῆς ἐξ προθέσεως καὶ τοῦ ὀλεθρος· τοῦτο παρὰ τὸ ὀλος καὶ τὸ θραύω. ἘΓΚΑΤΑ, παρὰ τὸ ἐνδοθεν κατέχειν τὴν τροφήν. ΖΩΝΗ, παρὰ τὸ ζωννύω. Διαφέρει ζωστήρ καὶ ζώνη. Ζωστήρ μὲν γὰρ ἐστὶ κυρίως ὁ ἀνδρεῖος, ζώνη δὲ ἡ γυναικεῖα. Ζωστήρ σημαίνει τὸ ἐπάνω τοῦ θώρακος λῦσε δὲ ζωστήρα παναίολον. Ζῶμα δὲ καὶ αὐτοῖς ὁ θώραξ· λέγεται δὲ ζῶμα καὶ τὸ περιζῶμα. ΣΚΙΑ παρὰ τὸ σχέθω, τὸ κωλύω, σχιά καὶ σκιά, ἡ ἐκ τῆς σὺν προθέσεως καὶ τοῦ κίω τὸ πορεύομαι, ἡ συμπορευομένη καὶ μὴ ἑῷσα ἡμᾶς. 176 ἘΞΕΤΙΝΑΧΘΗΝ, ἐκ τοῦ τινάσσω, τοῦτο ἐκ τοῦ ἰνάσσω, τοῦτο παρὰ τὸ ἰς, ἰνός· οὐ γὰρ ἐστὶν ἀπο' τοῦ τείνω. {1[ΨΑΛΜ'ΟΣ ΡΘ΄.]}1 ΚΑΘΟΥ, παρὰ τὸ εἶω τὸ καθέζομαι· ὁ μέλλων εἶσω, ὁ δεύ-τερος ἀόριστος εἶον, ὁ μέσος ἐόμην, εἶου, καὶ κράσει οὐ, τὸ προστακτικὸν οὐ, καὶ μετὰ τῆς κατὰ προθέσεως κάθου· ἀν-τιστοιχεῖ γὰρ τὰ δασέα τοῖς ψιλοῖς. ΛΑΜΠΡΟΤΗΣ, παρὰ τὸ λαμπρὸς, τοῦτο παρὰ τὸ λάμπειν

πόρρωθεν. ἘΩΣΦΟΡΟΣ, παρὰ τὸ εὔω φέρειν. ὩΜΟΣΣΕ, σημαίνει δύο, τὸ διὰ (Ο) μικροῦ γραφόμενον, τὸ περί τι ὁμοῖσαι ἐστί· καὶ ἕτερον ὁμῶσαι, καὶ γράφεται τὸ ΜΩ μέγα, τὸ εἰς ὁμόνοιαν καὶ φιλίαν ἀγαγεῖν, καὶ Ὀμηρος, εἰς εὐνὴν ἀνέσαι καὶ ὁμωθῆναι φιλότῃτι.

{1[ΨΑΛΜΟΣ ΡΓ'.]}

1 ἸΣΧΥΣ παρὰ τὸ εὔχω τὸ κρατῶ, πλεονασμῶ τοῦ Σ. Τὸ γὰρ Ε ἡνίκα πλεονάσῃ σύμφωνον. ἘΣΤΗΡΙΓΜΕΝΑ, παρὰ τὸ στηρίζω· τοῦτο παρὰ τὸ στήρ· τοῦτο παρὰ τὸ στῶ. ΛΥΤΡΩΣΙΣ, παρὰ τὸ λυτρῶ, τοῦτο παρὰ τὸ λύω τὸ ἀγοράζω. {1[ΨΑΛΜΟΣ ΡΙΑ'.]}1 ΘΕΛΗΣΕΙ ΣΦΟΔΡΑ, ἀντὶ τοῦ δυνηθεῖν. ΟἴΚΤΕΙΡΩΝ ΚΑΙ ΚΙΧΡΩΝ, ἀντὶ τοῦ ἐλεῶν, καὶ παρέχων εἰς χρεῖαν. Τὸ δὲ κιχρῶ ἐκ τοῦ χρῶ τὸ παρέχω. ΟἴΚΟΝΟΜΩ, παρὰ τὸ οἴκονόμος. Διαφέρει οἴκονόμος καὶ φειδωλός· οἴκονόμος μὲν ἐστίν, ὁ φρονήσει καὶ ἀγχινοῖα ποιούμενος τὴν ἐξοδὸν τῶν διαφερόντων αὐτῷ χρημάτων· φειδωλός δὲ ὁ τὰ πολλὰ μὲν δεχόμενος, ὀλίγα δὲ καὶ μικρὰ προαιρούμενος διδόναι. ἘΣΚΟΡΠΙΣΑ, ἐκ τοῦ σκορπίζω, τοῦτο ἐκ τοῦ καρπός, καρ-πίζω, καὶ σκορπίζω· ἐκ μεταφορᾶς τοῦ καρποῦ τοῦ σίτου εἴρηται ἡ λέξις· ὁ γὰρ γεωργός, σκορπίζει τὰ σπειρόμενα. 177 ΒΡΥΞΕΙ, τὸ θέμα βρύχω, δευτέρας συζυγίας τῶν βαρυ-τόνων, καὶ βρυχῶ, βρυχήσω, περισπώμενον. {1[ΨΑΛΜΟΣ ΡΙΒ'.]}1 ΣΤΕΙΡΑ, παρὰ τὸ στερεὰ εἶναι, ἢ παρὰ τὸ τεῖρω, τὸ καταπονῶ, ἢ μὴ τειρομένη ὑπὸ {1[ΨΑΛΜΟΣ ΡΙΓ'.]}1 ἘΝ'ΕΞΟΔΩΙ, ἢ ἐξοδος, τῆς ἐξόδου. Τὰ παρὰ τὴν ὁδὸν ἀπαντα διὰ τοῦ Ο μικροῦ γράφεται, οἷον ἀνόδος, κάθοδος, μέθοδος, δίοδος, πάροδος, περίοδος, ἀμφοδος· τὸ μέντοι παρωδῶ καὶ παλινωδῶ καὶ θρηνωδῶ διὰ τοῦ Ω μεγάλου γράφεται. ΣΚΙΡΤΗΣΑΤΕ, παρὰ τὸ σκιρτῶ, τοῦτο παρὰ τὸ σκαίρω, τὸ πηδῶ, καθ' ὑφαίρεσιν τοῦ Α τῆς ΑΙ διφθογγου, καὶ πλεονασμῶ τοῦ Τ μετὰ περισπωμένου τόνου. ΛΙΜΝΗ, Ι, ΛΗΜΝΟΣ δὲ Η. ΕἴΔΩΛΟΝ, παρὰ τὸ εἶδω, τὸ ὁμοῖω. Διαφέρει εἶδωλον καὶ δείκῃλον κατὰ τὴν φωνήν, οὐ κατὰ τὴν σημασίαν· γίνεται δὲ παρὰ τὸ εἶκω, τὸ ὁμοῖω, εἶκελον καὶ δείκῃλον τὸ ἀγαλμα. ΡΙΝΑΣ, ἢ ρὶν, παρὰ τὸ ῥέεσθαι δι' αὐτῆς τὰ ὑγρά. Καὶ ὡφείλε γράφεσθαι κατὰ τὴν ἐτυμολογίαν δίφθογγον· ἀλλὰ τὰ εἰς ΡΙΝ δικατάληκτα δίφθογγον οὐκ ἔχει. ΨΗΛΑΦΗΣΟΥΣΙ, παρὰ τὸ μῆλον, μηλαφῶ, καὶ ψηλαφῶ· οὕτως εὐρον ἐν ὑπομνήμασι παλαιῶν, καὶ ἀπὸ τοῦ ψαύειν λίαν τῇ ἀφῇ. {1[ΨΑΛΜΟΣ ΡΙΑ'.]}1 ὩΔΙΝΕΣ ΘΑΝΑΤΟΥ, ἢ ὠδὶς καὶ ἢ ὠδὶν, παρὰ τὸ ὠδίνω, κατὰ ἀποβολὴν τοῦ Ω. ΚΙΝΔΥΝΟΣ, παρὰ τὸ κινεῖν τὰς οἰσύνες, κινήδυνός τις ὡν, καὶ κίνδυνος. ὈΛΙΣΘΗΜΑ, παρὰ τὸ ὀλισθῶ τὸ καταπίπτω, τοῦτο ἐκ τοῦ ὄλος καὶ τοῦ ἰζω τὸ καθέζομαι, καὶ ὄλως καταπίπτων. ΕΥΑΡΕΣΤΗΣΩ εὐάρεστος, τοῦτο παρὰ τὸ ἄρῶ, ἀρέσω, 178 ἀρεστός καὶ εὐάρεστος, τοῦτο παρὰ τὸ ἄρᾶν, ὃ σημαίνει τὴν εὐχὴν· ὥς τὸ ἀράων αἰών· καὶ τὴν βλάβην, ἐμεῖο δῆσε ἄρης ἀλκτῆρα γενέσθαι. {1[ΨΑΛΜΟΣ ΡΙΕ'.]}1 ἘΝ ΤΗΙ'ΕΚΣΤΑΣΕΙ ΜΟΥ· ἢ ἐκστασις, τοῦτο παρὰ τὸ στάσις, τοῦτο παρὰ τὸ ἵστημι, τοῦτο παρὰ τὸ στῶ. {1[ΨΑΛΜΟΣ ΡΙΣ'.]}1 ΑἴΝΕΙΤΑΙ, παρὰ τὸ αἶνω, τοῦτο παρὰ τὸ αἶνος· τοῦτο παρὰ τὸ ἰαίνω. Τὰ διὰ τοῦ ΑΙΝΩ διὰ τῆς ΑΙ διφθογγου γράφεται, κυδαίνω, ἰαίνω, δειμαίνω, πλὴν τοῦ κτένω. {1[ΨΑΛΜΟΣ ΡΙΖ'.]}1 ΕἰΠΑΤΩ, ἔπω τὸ λέγω· ὁ πρῶτος ἀόριστος εἶπα, τὸ δευτέρον εἶπες, τὸ τρίτον εἶπε, καὶ ὁ προστακτικὸς εἶπὸν, ὥς τύπον, καὶ τὸ τρίτον εἶπατῶ, καὶ ὡφείλεν εἶναι εἶπέτω, ἀλλ' ἐπεὶ πανταχοῦ ὁ ἀόριστος φιλεῖ τὸ Α. ΠΛΑΤΥΣΜΟΣ, ἐκ τοῦ πλατύνω, τοῦτο παρὰ τὸ πλατὺς, τοῦτο παρὰ τὸ πλάτος. ἩΜΥΝΑΜΗΝ ἀντὶ τοῦ ἐτιμωρησάμην. ἈΜΥΝΩ σημαίνει δύο. Ἀμύνω τὸ βοηθῶ· καὶ Ὀμηρος· [Il. .♣ν 464.] διὰ τὸ Αἰνεῖα νῦν σε μάλα (χρῆ) γαμβρῶ ἀμυνέμεν, καὶ τὸ ἀπείργω, καὶ ἀποσοβῶ, ὥς τὸ ἀεὶ παρμέμβλωκε καὶ αὐτοῦ κῆρας ἀμύνει· καὶ τὸ τιμωρῶ, αἰτιατικῇ, ἀμυναίμην Σκύλλην πετραίην. ὩΣΘΕΙΣ, παρὰ τὸ ὠθῶ, τὸ πρῶθω, ὠσω, ὠκα, ὠσμαι, ὠσθην, καὶ ἡ μετοχὴ ὠσθεῖς. 179 {1[ΨΑΛΜΟΣ

ΡΙΗ΄.}}¹ ἌΜΩΜΟΙ, ὁ ἀΰμωμος, τοῦτο παρὰ τὸ μῶ τὸ ζητῶ. ὉΦΕΛΟΝ ΚΑΤΕΥΘΥΝΘΕΪΗΣΑΝ, ἐπίρρημα, ἀντὶ τοῦ εἶθε, καὶ γράφεται μετὰ τοῦ Ο μικροῦ. ἘΔΑΦΟΣ, παρὰ τὸ εἶζω τὸ καθέζομαι. ΣΥΝΕΤΙΣΟΝ ἐκ τοῦ συνετίζω. ἈΠΟ΄ΑΚΗΔΙΑΣ, παρὰ τὸ κήδω τὸ φροντίζω· ἀκηδία, ἡ μηδενὸς ἡμῶν ποιοῦσα φροντίζειν, ἢ παρὰ τὸ ἀηδῆς, ἀηδία καὶ ἀκηδία, ἡ ἀηδῶς διακεῖσθαι καταναγκάζουσα. ἩΡΕΤΙΣΑΜΗΝ, παρὰ τὸ αἰρετίζω, τοῦτο παρὰ τὸ αἰρετὸς, ὃ ἐστὶ θνητός (θηητός)· τοῦτο παρὰ τὸ αἰρῶ τὸ προθυμοῦμαι. ΠΛΕΟΝΕΞΙΑ, ἐκ τοῦ πλέον καὶ τοῦ εἶχω, εἶζω. ΜΕΡΙΣ, παρὰ τὸ μείρω τὸ μερίζω, ἢ παρὰ τὸ μέλος, μερίζω καὶ μερίζω. ΓΑΛΑ, παρὰ τὸ τὰ γυῖα καὶ ἀλλεσθαι, τὸ ἐκ τῶν γυῖων ἀλλόμενον. ΣΚΑΝΔΑΛΟΝ, παρὰ τὸ σκάζω, τὸ χωλαίνω. **{1[ΨΑΛΜΟΣ ΡΙΘ΄.]}**¹ ἮΚΟΝΗΜΕΝΟΝ, παρὰ τὸ ἀκουῶ· ἐστὶ δευτέρας συζυγίας τῶν περισπωμένων, τοῦτο παρὰ τὸ ἀκόνῃ· ἐστὶ δὲ λίθος δι' οὗ ὁξύνεται ὁ σίδηρος, τοῦτο παρὰ τὸ κονῶ, τὸ φθείρω, καὶ λεπτύνω, ἐξ οὗ καὶ κόνις, καὶ μετὰ τοῦ ἐπιτατικοῦ Α ἡ λεπτύνουσα τὸν σίδηρον· ἢ παρὰ τὸ ἀκῆν, ὃ σημαίνει τὴν ὀξύτητα].

{1[ΨΑΛΜΟΣ ΡΚ΄.]}

1 ΜΗ ΔΩΣ, ὑποτακτικόν. ΔΙΔΩΜΙ, ὁ μέλλων δώσω, ὁ δευτέρως ἀόριστος εἶδων, ἡ μετοχὴ δούς, δόντος, καὶ τὸ ὑπο-τακτικόν, ἐὰν δῶ, ἐὰν δῶς· ἦρα, αἴρω, ἀρω, ἦρα. **{1[ΨΑΛΜΟΣ ΡΚΒ΄.]}**¹ ΠΑΙΔΙΣΚΗΣ, δούλης, παρὰ τὸ παῖς, παιδὸς, τοῦτο παρὰ τὸ παῖς. 180 ἘΠΛΗΣΘΗΜΕΝ τὸ πρῶτον πρόσωπον, ἐπλήσθην. Δια-φέρει τὸ ἐπλείστησε τοῦ ἐπλειστηρίασε· τὸ μὲν γὰρ ἐπλείσθην, τὸ δὲ πλειστηριῶ ἀπὸ τοῦ πλειστήριος· τοῦτο παρὰ τὸ πλείστος. **{1[ΨΑΛΜΟΣ ΡΚΓ΄.]}**¹ ΚΑΤΕΠΟΝΤΙΣΕΝ, ἐκ τοῦ ποντίζω, τοῦτο παρὰ τὸ πόντος, τοῦτο παρὰ τὸ πῶμι, πῶσω, πέπωκα, πέπομαι, πέποσαι, πέποται· ἢ παρὰ τὸ πίνω, ὁ πίνων τοὺς κινδυνεύοντας· ἢ παρὰ τὸ πνέω, πνότος, καὶ μεταθέσει πόντος, ὁ καταπνεό-μενος ὑπὸ τῶν ἀνέμων. **{1[ΨΑΛΜΟΣ ΡΚΔ΄.]}**¹ ἈΦΗΣΕΙ, ἀφίημι, ὁ μέλλων, ἀφήσω. ΣΤΡΑΓΓΑΛΙΑΣ παρὰ τὸ στραγγαλιά, τοῦτο ἐκ τοῦ στράξ, στραγγός· ἢ ἐκ τοῦ στραγγαλίζω, στραγγαλίσω, στραγ-γαλία. **{1[ΨΑΛΜΟΣ ΡΚΕ΄.]}**¹ ἩΞΟΥΣΙΝ, ἐκ τοῦ ἦκω, ἦζω. ΔΡΑΓΜΑΤΑ, παρὰ τὸ δράσσω, δράξω, δέδραχα, δέδραγμα, δράγματα. ΣΤΟΜΑ, παρὰ τὸ τέμω, τεμῶ, ἢ παρὰ τὸ τὰ σιτία τέμνειν. Τὸ ΣΤΟ μικρόν· πᾶσα λέξις ἀπὸ τῆς ΣΤΟ συλλαβῆς ἀρχο-μένη διὰ τοῦ Ο μικροῦ γράφεται, πλὴν τοῦ στωμύλος, στω-μυλία, Στωϊ-κός. **{1[ΨΑΛΜΟΣ ΡΚΣ΄.]}**¹ ἘΑΨ ΜΗ ΚΥΡΙΟΣ ΟΪΚΟΔΟΜΗΣΗ· τέσσαρα μέρη λόγου εἰσὶν· ἐὰν, σύνδεσμος, κύριος, ὄνομα, μὴ, ἐπίρρημα· οἰκοδο-μήσῃ, ῥῆμα ὑποτακτικόν· τὸ θέμα, οἰκοδομῶ, παρὰ τὸ οἰ-κος καὶ τὸ δόμος. ἘΓΕΪΡΕΣΘΕ, μετὰ τὸ καθῆσθαι, παρὰ τὸ ἐγείρω. Τὰ διὰ τοῦ εἶρω ῥήματα διὰ τῆς Εἰ διφθόγγου γράφεται, οἶ-ον ἐγείρω, αἶ-ίρω τὸ κουφίζω, πλὴν τοῦ τηρῶ καὶ γηρῶ. Καθῆσθαι ῥῆμα, ἐγκλισις ἀπαρέμφατος· ἐ-ἡμι, τὸ καθέ-ζομαι, ὁ μέλλων ἦσω, ὁ παρακείμενος ἦκα, ἦσμαι, ἦσαι, ἦσται, καὶ τὸ ἀπαρέμφατον ἦσθαι, καὶ μετὰ τῆς κατὰ προ 181 θέσεως καθῆσθαι, προπερισπᾶται. Πᾶν εἰς ΘΑΙ λήγον ἀπαρέμφατον ὁμοτονεῖν καὶ ὁμοχρονεῖν θέλει τῷ ἰδίῳ ὀριστικῷ. ΜΙΣΘΟΣ, παρὰ τὸ πείθω, πείσω, πιστός, καὶ μισθός· ὁ γὰρ μισθὸς πείθει τὸν ποθοῦντα λαβεῖν ὃ ποθεῖ. ΓΑΣΤΡΟΣ, ἡ εὐθεῖα, γαστήρ· ἡ δοτικὴ, γαστέρι καὶ γαστρὶ, ἐξ οὗ καὶ γαστρίμαργος καὶ γάστρις. **{1[ΨΑΛΜΟΣ ΡΚΖ΄.]}**¹ ΦΑΓΕΣΑΙ, τὸ παθητικὸν πρῶτον πρόσωπον φάγομαι, καὶ ὡφείλε διὰ τοῦ Ω μεγάλου, ἀλλὰ σεσημειώται τὸ φάγομαι, πίομαι, εἶδομαι· φάγεσαι, καὶ φάγη, φαγῇ, τούτοις χρήται τοῖς τρισὶ δευτέροις προσώποις. ἘΝ ΤΟΙΣ ΚΛΙΤΕΣΙ, ἡ εὐθεῖα τὸ κλίτος· σημαίνει δὲ πλῆθος, καὶ μέρος, καὶ τὴν γωνίαν, παρὰ τὸ κλίνειν καὶ κάμπτειν ἢ νεύειν. **{1[ΨΑΛΜΟΣ ΡΚΗ΄.]}**¹ ΠΛΕΟΝΑΚΙΣ, ἐκ τοῦ πλεονάζω, πλεονάσω, πλεονασμός. Τὸ ΚΙΣ, Ι. Τὰ εἰς ΚΙΣ ἐπιρρήματα διὰ τοῦ Ι γράφεται, οἶ-ον ἐξάκις, ἐπτάκις, πλεονάκις. ΝΕΟΤΗΣ, παρὰ τὸ νέος, τοῦτο παρὰ τὸ νέω τὸ πορεύομαι. ὍΠΙΣΩ, ἐκ τῆς ἐπι- προθέσεως, ἐπί-τω, καὶ

ὀπίσω, ἢ παρὰ τὸ ὄπισ, ἢ ἐπιστροφή, καὶ τοῦ σεύω τὸ ὄρμῳ. ἘΚΣΠΑΣΘΗΝΑΙ, ἐκ τῆς ἐκ προθέσεως καὶ τοῦ σπῶ. {1[ΨΑΛΜ'ΟΣ ΡΚΘ'.]}1 ἘΚ ΒΑΘΕΩΣ, ἢ εὐθεῖα τὸ βάθος, παρὰ τὸ βία θύειν, ἢ παρὰ τὸ θύω τὸ ὄρμῳ, θύσω, ἀποβολῇ τοῦ Ω θύς, καὶ μετὰ τοῦ στερητικοῦ Α ἀθύς, ἐν ᾧ τις τρέχειν οὐ δύναται, καὶ πλεονασμῷ τοῦ Β βαθύς. ΜΕΧΡΙ, ἐπίρρημα καιροῦ παραστατικόν. Τὸ ΧΡΙ Ι· τὰ εἰς ΧΡΙ ἐπιρρήματα διὰ τοῦ Ι γράφεται, πλὴν τοῦ χρή, ὅπερ καὶ ῥῆμα λέγεται παρὰ πολλῶν, καὶ ἀπόχρη. 182

{1[ΨΑΛΜΟΣ ΡΛ'.]}1

ΜΕΤΕΩΡΙΣΘΗΣΑΝ, ἐκ τοῦ μετεωρίζω. Τί μὴ ἐταπεινο-φρόνουν ὡς τὸ ἀπογεγαλακτισμένον νῦν τὴν μητέρα αὐτῶν, ἀλλὰ υἱώσα τὴν φωνὴν μου ὡς ἀνταποδόσεις οὕτω συν-τακτέον. {1[ΨΑΛΜ'ΟΣ ΡΛΑ'.]}1 ΒΛΕΦΑΡΙΟΙΣ· τὸ βλέφαρον παρὰ τὸ βλέμματος φάρος εἶναι, ὅτι ἐπαιρομένων αὐτῶν βλέπομεν· ἢ τοῦ βλέπου φάρος. ΚΡΟΤΑΦΟΣ· καλεῖται δὲ οὕτως (ὅτι) ὁ κρουόμενος εἰς αὐτοῦς (αὐτόν) τάφον ἔχει καὶ ἐκπληγος γίνεται, ὡς τὸ τάφος ἔλε πάντας Ἀχαιοὺς· ἢ παρὰ τὸ κηρύττειν τὸν τάφον. ΤΗΝ ΘΗΡΑΝ, τὴν κυνηγετικὴν ἐπιστήμην, παρὰ τὸ θήρ, θηρός· τοῦτο παρὰ τὸ θηρῶ, ἀποβολῇ τοῦ Ω θήρ. ΧΟΡΤΑΖΩ, ἐκ τοῦ κόρος, ἢ παρὰ τὸ χόρτος. Τοῦτο παρὰ τὸ κείρω τὸ κόπτω, καὶ ἀπολαμβάνω. {1[ΨΑΛΜ'ΟΣ ΡΛΒ'.]}1 ἸΔΟΥ, ἐπίρρημα δεικτικόν. ΚΑΛΛΟΣ, παρὰ τὸ κάζω, τὸ κοσμῶ, ἢ παρὰ τὸ λῶ τὸ θέλω, ἢ παρὰ τὸ κηλῶ, τὸ θέλω, καὶ ἀπατῶ· διὰ γὰρ τῶν καλῶν κατακληλούμεθα, καὶ θελγόμεθα, καὶ ἀπατῶμεθα. ΤΕΡΠΝΟΣ, παρὰ τὸ τέρπω τερπινός καὶ τερπνός· τοῦτο παρὰ τὸ θεραπεύω. ΜΥΡΟΝ ἀπὸ τῆς μοίρας (Μύρρας) οὕτως ὠνομασμένης γυναικός, ἢ ἀπεδενδρώθη· ἢ μῦρον ἀπὸ τοῦ ἐκπιάζεσθαι τὰ ἀρώματα καὶ ἀποστάζειν. ΠΩΓΩΝ, παρὰ τὸ ἔπω, τὸ λέγω, καὶ τὸ ἄγω, ὁ ἐν τῷ λέγειν ἀγόμενος. Διαφέρει δὲ πώγων καὶ μύσταξ, ὑπὴν, γένειον, καὶ ἰούλος. Καὶ μύσταξ μὲν λέγεται ἢ ἀπὸ τῆς ῥινὸς τρίχους, ἀπὸ τοῦ (τὸ) τῶν μυκτηρίων ὑγρῶν (ὑγρὸν) ἐπ' αὐτὴν στάζειν· ὑπὴν δὲ ἀπὸ τοῦ ὑπεῖναι τὸ γένειον καὶ ὑποκεῖσθαι· γένειον δὲ ἢ ἐκ τῆς σιαγόνος ἐκφαινομένη τρίχων 183 χωρὶς· ἰούλος δὲ ἢ πρώτη τῶν γενειῶν ἐκφυσις καὶ ἐξάνθησις, πυκνοτάτη οὗσα καὶ θερμοτάτη τῆς φύσεως. ὩΑ, τὸ μέχρι τῶν ποδῶν διήκον, ἢ τοι τὸ ποδιαῖον καὶ κατώτερον μέρος, παρὰ τὸ οἶς, ὅπερ ἀπὸ τοῦ οἶκω, τὸ κομίζω· ἀπὸ γὰρ τοῦ οἶς οἶειον, τὸ κτητικόν, τὸ θηλυκὸν οἶεία, καὶ κατὰ συγκοπὴν καὶ αὐξήσιν τοῦ Ο εἰς Ω ὡ· τὸ δὲ οἶς παρὰ τὸ οἶω τὸ κομίζω. ΔΡΟΣΟΣ, παρὰ τὸ ῥέω, ῥόσος καὶ δρόσος· ἢ παρὰ τὸ Ζεὺς, Διὸς, καὶ τὸ δεύω τὸ ὄρμῳ καὶ βρέχω, δίοςος καὶ δρό-ασος, ἢ παρὰ τὸ δρῶ τὸ πράττω, ἢ σώους δρόωσα τοὺς καρπούς. {1[ΨΑΛΜ'ΟΣ ΡΛΓ'.]}1 ΑΥΛΗ, παρὰ τὸ αὐῶ, τὸ λάμπω καὶ τὸ λείον, καὶ ἀπὸ τοῦ λεία οὗσα λάμπειν. ΕΥΛΟΓΗΣΑΙ, ἐγκλίσεως εὐκτικής· εἰ γὰρ ἢ ἀπαρέμφατον, προεπερισπᾶτο. {1[ΨΑΛΜ'ΟΣ ΡΛΔ'.]}1 ΠΕΡΙΟΥΣΙΑΣΜΟΣ, ἐκ τοῦ περιουσιάζω, τοῦτο ἐκ τῆς περὶ προθέσεως καὶ τοῦ οὐσίας· τοῦτο παρὰ τὸ ἴσος, ἰσία, τοῦ Ι συνήθως τραπέντος εἰς Υ, καὶ πλεονασμῷ τοῦ Ο. ΝΕΦΕΛΗ, παρὰ τὸ νεῖφω τὸ βρέχω. ἜΣΧΑΤΟΣ, παρὰ τὸ τὴν σχέσιν καὶ κώλυσιν ὁ τελευ-ταῖος ὢν. ΤὸΝ ΣΗΩΝ ΒΑΣΙΛΕΑ ΤΩΝ ἈΜΟΡΡΑΙΩΝ. Ἀμορραῖος διὰ τοῦ Ο μικροῦ καὶ διὰ δύο Ρ, Ἀμωραῖος δὲ ἀπὸ μητροπόλεως μέγα καὶ ἐν Ρ. ὩΓ κατὰ παράδοσιν. ΛΕΥ·Ι διὰ τοῦ Ι. {1[ΨΑΛΜ'ΟΣ ΡΛΕ'.]}1 ΜΟΝΟΣ παρὰ τὸ μένω, μένος καὶ μόνος. Διαφέρει μόνος καὶ μοναχός· μοναχός μὲν εἴρηται παρὰ τὸ μόνῳ τῷ θεῷ εὐχέσθαι, ἢ παρὰ τὸ μόνος ἄλλ' ἔχειν ἢ λύπας· οὐκ εἴ-πομεν, μόνος ἄλλ' ἔχει, τῶν ἄλλων μὴ ἐχόντων, ἀλλ' ἐν τῷ μόνον αὐτόν εἶναι ἄλλ' ἔχειν· μόνος δὲ ἀπλῶς ὁ μεμονωμένος. 184 ἘΞΟΥΣΙΑ παρὰ τὸ ἔχω, ἔξω, ἢ μετοχή, ὁ ἔξων, τοῦ ἐξοντος. ΠΑΤΑΞΑΝΤΙ παρὰ τὸ πατάσσω. Παρὰ τὸ ἰς ἰνός, ὁ ση-μαίνει τὴν δύναμιν. {1[ΨΑΛΜ'ΟΣ ΡΛΣ'.]}1 ἘΠΙ ΤΩΝ ΠΟΤΑΜΩΝ, ἢ εὐθεῖα ποταμὸς, παρὰ τὸ πότιμον υἱῶρ ἔχειν, ἢ γὰρ ἐπὶ πρόθεσις μετὰ γενικῆς καὶ δοτικῆς καὶ αἰτιατικῆς συντίθεται, νῦν δὲ μετὰ γενικῆς. ΒΑΒΥΛΩΝ,

πόλις Συρίας. ἸΤΕΑΙΣ, παρὰ τὸ ἴτος, οἷ σημαίνει τὸ πορευτὸν, ὀρμητικὸν γὰρ τὸ φυτόν. ἘΚΡΕΜΑΣΑΜΕΝ, ἐκ τοῦ κρεμῶ, δευτέρας συζυγίας, καὶ κρέ-μημι, ἐξ οὗ καὶ τὸ ἐκρέμω ὑπόθεν γίνεται δὲ τοῦτο ἐκ τοῦ ἐκρεμάμην ἐκρέμασο, καὶ ἀποβολῇ τοῦ Σ ἐκρέμαο, καὶ κράσει ἐκρέμω. ὍΡΓΑΝΟΝ, παρὰ τὸ ὀρέγω, τὸ ἐπιθυμῶ, ἢ παρὰ τὸ ὀρῶ τὸ διεγείρω. Γάννυσθαι γὰρ καὶ χαίρειν παρασκευάζει τοὺς καταυλουμένους. ὩΙΔΩΝ, ἢ εὐθεῖα ὥδη. ἘΑ'Ν ΜΗ ΠΡΟΑΝΑΤΑΞΩΜΑΙ, ὑποτακτικόν τὸ θέμα, προανατάσσω, τοῦτο παρὰ τὸ τάσσω. ἘΔΩΝ, ἐστὶν ὄνομα, καὶ σημαίνει τὴν θερμασίαν. ἘΚΚΕΝΟΥΤΑΙ, ἐκ τοῦ κενῶ, τοῦτο δὲ παρὰ τὸ χέω χενὸς καὶ κενός. {1[ΨΑΛΜ'ΟΣ ΡΛΖ'.]}1 ΠΟΛΥΩΡΗΣΕΙΣ, ἐκ τοῦ πολυωρῶ, τοῦτο ἐκ τοῦ πόλις καὶ τοῦ ὥρα, οἷ σημαίνει τὴν φροντίδα. ὙΨΗΛΟΣ παρὰ τὸ ὑΨος, ἢ παρὰ τὸ ὑψῶ. {1[ΨΑΛΜ'ΟΣ ΡΛΗ'.]}1 ἘΔΟΚΙΜΑΣΑΣ, ἀόριστος πρῶτος, τὸ θέμα δοκιμάζω, τοῦτο παρὰ τὸ δόκιμος. ΤΡΙΒΟΣ, παρὰ τὸ τρίβω, τοῦτο παρὰ τὸ τρῶ. 185 ΣΧΟΙΝΟΣ, παρὰ τὸ σχῶ τὸ κρατῶ. ἘΞΙΧΝΙΑΣΑΣ ἐκ τοῦ ἐξιχνιάζω, τοῦτο ἐκ τῆς ἐξ προθέ-σεως, καὶ τοῦ ἰχνιάζω, τοῦτο παρὰ τὸ ἰ΄χνος, τοῦτο παρὰ τὸ ἰκνοῦμαι. ΔΟΛΟΣ, παρὰ τὸ δέλω τὸ δελεάζω. ΠΑΡΕΙ, εἶω τὸ πορεύομαι, τὸ παθητικόν, εἶομαι, εἶει, καὶ κράσει εἶ~, καὶ μετὰ τῆς παρὰ προθέσεως, πάρει. Ἐπεκράτησε καὶ παρ' ἡμῖν δίφθογγον. ΚΑΘΉΞΕΙ ΜΕ, ἐκ τοῦ εἶχω, νυνὶ μὲν τοῦ ἐνεστώτος ψιλοῦται, ἐπὶ δὲ τοῦ μέλλοντος δασύνεται. ΤΡΥΦῆ, παρὰ τὸ θρύπτω, ἢ παρὰ τὸ τρυφή. ΝΕΦΡΟΣ παρὰ τὸ νείφω. ἘΡΙΣΤΑΙ, ἐκ τοῦ ἐρίζω, ἢ εὐθεῖα ἐριστὶς sic) καὶ ἐρισταί. {1[ΨΑΛΜ'ΟΣ ΡΛΘ'.]}1 ἘΞΕΛΟΥ ΜΕ, παρὰ τὸ ἐλῶ τὸ λαμβάνω, ὁ μέλλων ἐλῶ, ὁ δεύτερος ἀόριστος εἶ~λον, ὁ μέσος εἰλόμην, τὸ δεύτερον εἶ~λου, καὶ τὸ προστακτικόν, ἐλοῦ καὶ ἐξελοῦ. ἸΟ'Σ, παρὰ τὸ ἰέναι, πορευτὸς γὰρ ἐστίν. ὙΠΟΣΚΕΛΙΣΑΙ, ἐκ τοῦ ὑποσκελίζω, τοῦτο παρὰ τὸ σκέλος, παρὰ τὸ σκέλω τὸ ξηραίνω ἢ σκέλη εἴ~ρηνται παρὰ τὸ σκληρότερα εἶ~ναι τῶν λοιπῶν μερῶν τοῦ σώματος.

{1[ΨΑΛΜΟΣ ΡΜ'.]}

1 (ΘΥΜΙΑΜΑ) τοῦτο ἐκ τοῦ θυμα, διὰ γὰρ τῶν θυμάτων καιομένων ἐθυμιάζον οἱ παλαιοί. ΣΥΝΔΥΑΖΩ, παρὰ τὸ δύο, δυάζω καὶ συνδυάζω. Διαφέρει συνδοιάζω καὶ συνδυάζω· τὸ διὰ τοῦ Υ ψιλοῦ τὸν μεθ' ἐτέρου λεγόμενον καὶ προσομιλοῦντα, τὸ δὲ διὰ διφθόγγου τὸ διχοστατῶ, καὶ διχογνωμονῶ. ἈΠΩΛΕΤΟ μέσος ἀόριστος δεύτερος· τὸ θέμα ὅλλω ὅλω~ ὡ~λα, ὡ~λον ὁ δεύτερος ἀόριστος, ὁ μέσος ὡλόμην, ὡ~λου, ὡ~λετο καὶ ἀπώλετο. ΜΕΡΙΣ, παρὰ τὸ μερίζω. 186 ἘΩΣ ΟΥ' ἄΝΤΑΠΟΔΩΣ ΜΟΙ. Τὸ εἶως μετὰ τῆς ου' ἀρνήσεως εὐρισκόμενον ὑποτάσσει. {1[ΨΑΛΜ'ΟΣ ΡΜΒ'.]}1 ἩΚΗΔΙΑΣΕΝ, ἐκ τοῦ ἀκηδιῶ, τοῦτο παρὰ τὸ ἀηδίζω ἢ παρὰ τὸ κήδω, ἀκηδιῶ. ἘΜΕΛΕΤΩΝ, παρὰ τὸ μελετῶ, δευτέρας συζυγίας τῶν περισπωμένων. Τὸ ΤΩ μέγα· τὰ περισπώμενα κατὰ τὴν συναί-ρεσιν. Καὶ πῶς ἐστὶν ἡ συναίρεσις; Τὸ Α καὶ Ο εἰς Ω μέγα· καὶ ὡφείλε διὰ τοῦ Ο μικροῦ, ἐπειδὴ κανὼν ἐστὶν ὁ λέγων, ὅτι πᾶς παρωχημένος ἐν τοῖς εἰς Ω ἀπαθ. ΔΙΕΠΕΤΑΣΑ, ἐκ τοῦ διαπετάζω· πετῶ γὰρ οὐκ εἴ~ρηται, ἀλλὰ πέτω. {1[ΨΑΛΜ'ΟΣ ΡΜΓ'.]}1 ΝΕΟΦΥΤΑ, ἐκ τοῦ νέος καὶ τοῦ φυτόν· τὸ ΦΥ ψιλόν· πᾶσα λέξις ἀπο' τῆς ΦΥ συλλαβῆς ἀρχομένη διὰ τοῦ Υ ψιλοῦ γράφεται, πλὴν τοῦ φοιτῶ, τὸ παραγίνομαι. Τὸ δὲ φοιτῶ παρὰ τὸ εἶ~μι τὸ πορεύομαι, τὸ παθητικόν εἶ~μαι, ἴσαι sic □ἴται, ἴτο'ς, προι~τό'ς· ἐξ αὐτοῦ καὶ προι~τῶ~, ἀποβολῇ τοῦ Ρ, καὶ τοῦ ψιλοῦ εἰς δασύν, φοιτῶ. ἩΔΡΥΜΕΝΑ, ἐκ τοῦ ἀδρύνω, ἡδρυκα, ἡδρυγμαι. ΚΕΚΑΛΩΠΙΣΜΕΝΑΙ, ἐκ τοῦ καλλωπίζω, τοῦτο ἐκ τοῦ καλὸς καὶ τοῦ ὀπίζω. ΠΛΗΡΗ, ἢ εὐθεῖα τῶν πληθυντικῶν οὐδέ'τ. τὰ πλήρεα, τὰ πλήρη. {1[ΨΑΛΜ'ΟΣ ΡΜΔ'.]}1 ἌΝΟΡΘΟΙ ἐκ τοῦ ἀνορθῶ, τοῦτο παρὰ τὸ ὀρθός. ΚΑΤΕΡΡΑΓΜΕΝΑΙ, ἐκ τοῦ ῥήσω ῥήξω εἶ~ρραχα εἶ~ρραγμαὶ καὶ κατερραγμένος. ὙΠΟΣΤΗΡΙΖΕΙ, παρὰ τὸ ἴστημι, στήσω στηρίζω καὶ ὑπο-στηρίζω. ἘΞΟΛΟΘΡΕΥΣΕΙ, ἐκ τῆς ἐξ προθέσεως, καὶ τοῦ ὀλεθρεύω, τοῦτο παρὰ τὸ ὀλεθρος, τοῦτο παρὰ τὸ

οὔλως θραύειν. 187 {1[ΨΑΛΜ'ΟΣ ΡΜΕ'.]}1 ΜΗ ΠΕΠΟΙΘΑΤΕ, ἐκ τοῦ πείθω, τὸ ἐλπίζω· προεῖρηται. ΠΕΠΕΔΗΜΕΝΟΥΣ, ἐκ τοῦ πεδῶ πεδήσω, πεπέδηκα, πεπέ-δημαι, πεπεδημένος. ΠΡΟΣΗΛΥΤΟΣ, παρὰ τὸ ἐλεύθω, ἐλεύσω, ἡ'λευκα, ἡ'λευσμαι, ἡ'λευσαι, ἡ'λευσται, ἡ'λυτος καὶ προσήλυτος· σημαίνει τὸν μέτοικον καὶ φυγάδα. ΧΗΡΑ, παρὰ τὸ χαίρω, κατὰ ἀντίφρασιν, ἢ μὴ χαίρουσα· ἡ' παρὰ τὸ χῶ τὸ στηρῶ (χωρῶ), ἢ μεμονωμένη τοῦ ἀνδρός. {1[ΨΑΛΜ'ΟΣ ΡΜΣ'.]}1 ΧΛΘΗΝ παρὰ τὸ χαλῶδη τὴν ἐμφέρειαν ἔχειν. ΚΝΗΜΗ, παρὰ τὸ κινῶ, κινήμη καὶ κνήμη. {1[ΨΑΛΜ'ΟΣ ΡΜΖ'.]}1 ἘΠΑΪΝΕΙ, ἐγκλίσεως προστακτικῆς, τὸ θέμα, ἐπαινῶ, ἐπήνεον ἐπήνουν, τὸ τρίτον ἐπήνεε ἐπῆνει, καὶ τὸ προστα-κτικόν, ἐπαίνει. ΜΟΧΛΟΣ παρὰ τὸ ὀχλίσθαι ἡ' μετακινεῖσθαι. ὍΡΙΑ, ὄριον παρὰ τὸ ὄρος, τὸ ἀρσενικόν. ΣΤΕΑΡ, παρὰ τὸ στάζω. ἜΡΙΟΝ, παρὰ τὸ εἶρος. Καί'Ομηρος, [Od. ♣δ.135.] ἰὸδνεφές ἡ'ρος (εἶρος) ἔχουσα· τοῦτο παρὰ τὸ εἶρω, τὸ συμπλέκω, ἡ' παρὰ τὸ ἐρῶ, τὸ ἐπιθυμῶ. ὍΜΙΧΛΗ παρὰ τὸ ὁμοῦ καὶ τὴν εἴλησιν τῶν ἐθνῶν. ΚΡΥΣΤΑΛΛΟΣ, παρὰ τὸ κρύος καὶ τὸ σταλάσσω γίνεται κρύσταλος. Τὸ δὲ κρύος παρὰ τὸ κρατῶ, κρύω καὶ κρύος. ΧΙΩΝ παρὰ τὸ χέω χεῶν καὶ χιών. {1[ΨΑΛΜ'ΟΣ ΡΜΗ'.]}1 ΚΑΤΑΙΓΪΣ, ἐκ τοῦ αἶ'ξ αἶ'γο's, αἶ'γι's καὶ καταγιγί's· τὸ δὲ αἶ'ξ παρὰ τὸ αἶσσω τὸ ὀρμῶ. ἘΡΠΕΤΑ, παρὰ τὸ ἔρπω ἐρπήσω, ἐρπητὸν καὶ ἐρπετόν. 188 ΠΤΕΡΩΤΟΝ, παρὰ τὸ τερῶ πτερῶσω, τοῦτο παρὰ τὸ πετῆρ (πετερόν), τοῦτο παρὰ τὸ πέτω πέτομαι. {1[ΨΑΛΜ'ΟΣ ΡΜΘ'.]}1 ἘΛΕΓΜΟΣ, παρὰ τὸ ἐλέγχω, τοῦτο παρὰ τὸ ἐ'λεγχος. ΤΟΥ ΔΗΣΑΙ, δίδημι, ὁ μέλλων δῆσω· ἔ'στι δὲ καὶ δέω τὸ δεσμεύω, δέω δῆσω. ΧΕΙΡΟΠΕΔΑΙΣ, ἢ εὐ'θεια ἢ χειροπέδη, ἐκ τοῦ χεῖρ χειρὸς, καὶ τοῦ πέδη, τοῦτο παρὰ τὸ πέδον, τοῦτο παρὰ τὸ ἐ'ζω, τὸ καθέζομαι, οὐ' (οἱ) γὰρ δεδεμένοι κυρίως ἐπιταγῆς (ἐπι' τῆς γῆς) κατάκεινται. ἘΓΓΡΑΠΤΟΝ, τοῦτο παρὰ τὸ γράφω.

{1[ΨΑΛΜΟΣ ΡΝ'.]}

1 ΔΥΝΑΣΤΕΪΑΙΣ, ἢ εὐ'θεια, δυναστεία, παρὰ τὸ δυναστεύω, τοῦτο παρὰ τὸ δυνάστης, τοῦτο παρὰ τὸ δύνημι. ἘΝ'ΗΧΩΙ, ἐν πρόθεσις, ἡ'χω, ὄ'νομα, ἡ'χος δὲ παρὰ τὸ α'χος. ΚΙΘΑΡΑ, παρὰ τὸ κινεῖν εἰς ἔ'ρωτα, ἡ' παρὰ τὸ κινεῖν τοὺς θαιρούς. ΤΥΜΠΑΝΟΝ, παρὰ τὸ τύπτω, τύπανον καὶ τύμπανον. ΧΟΡΟΣ παρὰ τὸ χαίρω, χαρὸς καὶ χορὸς, ἡ' παρὰ χεῖρ χερός. ΧΟΡΔΑΙΣ, παρὰ τὸ χέειν καὶ ρεῖν τὴν ἐ'δωδῆν· ἡ' παρὰ τὸ χορηγούμενα δεῖν, ὅ' ἔ'στι μένειν (δεσμεύειν). ΚΥΜΒΑΛΟΙΣ, παρὰ τὸ κύπελον, κύμπαλον καὶ κύμβαλον, συγγένειαν γὰρ ἔχει τὸ Π πρὸς τὸ Β· ἡ' παρὰ τὸ πεποιημένην φωνὴν βάλλειν· κύμβαλον γὰρ ἐκ πεποιημένης εἴληπται· αἱ πεποιημέναι φωναὶ αὐ'ται, κῦμα, κάρα, καίρε, κρίκε καὶ τὸ τρίχθα. Τέλος.

{1ἘΠΙΜΕΡΙΣΜΟΙ ΤΩΝ ὉΔΩΝ.

ὉΔ'Η ΠΡΩΤΗ. [ἘΞ'ΟΔ. ΙΕ'.]}

1 ΒΟΗΘΟΣ, τὸ Ο μικρόν, θέλεις ἀπο' τοῦ βαίνω, βοή· βαίνει γὰρ βοῶντας· θέλει πᾶσα λέξις ἀπο' τῆς Β συλλαβῆς ἀρχο-μένη διὰ τοῦ Ο μικροῦ γράφεσθαι, πλὴν τοῦ Βωτιάνειρα. 189 ΒΩΡΟΣ, ὄ'νομα κύριον· ὁ τῶν Περσῶν βασιλέως. ΚΕΠΑΣΤΗΣ, ἐκ τοῦ σκεπάζω, τοῦτο παρὰ τοῦ σκέπτω, τοῦτο παρὰ τὸ σκιά καὶ τὸ ἔ'πος. ἈΝΑΒΑΤΗΣ, παρὰ τὸ βίβημι, βήσω, βέβηκα, βέβημαι βέβησαι, βάτης καὶ ἀναβάτης. ἈΡΜΑΤΑ παρὰ τὸ αἶ'ρω, τὸ ἐπαίρω. ΣΚΥΛΑ, παρὰ τὸ συλάω τὸ ἀποδύω, σύλον καὶ σκύλον, λέγεται τὰ ἐκ τοῦ πολέμου λάφυρα. ΜΟΛΙΒΔΟΣ, παρὰ τὸ μολεῖν εἰς βάθος, μετὰ τούτου γὰρ βολίζειν τὸ πέλαγος λέγεται. ὉΔΙΝΕΣ, παρὰ τὸ ὠθίζω ὠθί'σω, ὠθί's καὶ ὠδί's· δι' αὐ'τη's γὰρ ὠθεῖται τὸ βρέφος. ΦΙΛΙΣΤΙΕΪΜ, τοπικόν. ἘΔΩΝ. ΜΩΑΒΪΤΑΙ, κύριον.

{1'ΩΔ'Η ΔΕΥΤΕΡΑ. [ΔΕΥΤ. ΛΒ'.]}

1 ΜΩΥΣΕΟΣ κλίσεις γ' ἐπιδέχεται, Μωσῆς Μωσοῦ, Μωυ"σης Μωυ"σέος, καὶ Μωυ"σεὺς Μωυ"σέως. ΠΡΟΣΔΟΚΑΣΘΩ, προσδοκῶ συζυγίας δευτέρας τῶν περι-
σπωμένων. ὈΜΒΡΟΣ, ὁμόρους τις ὦν. ἩΜΑΡΤΟΣΑΝ, ἡμαρτον τὸ τρίτον τῶν
πληθυντικῶν, καὶ οἱ Βοιωτοὶ, ὡς ἡ"δη εἴ"ρηται, ἐπι' τῶν μὴ ἐχόντων τὴν μετοχὴν
εἰς Σ ο'ζυ'τονον. ΣΚΟΛΙΑ, παρὰ τὸ σκολιός· τοῦτο παρὰ τὸ σκάζω, τὸ χωλαίνω, ὁ ἐπὶ
τὴν συνείδησιν χωλεύων· ἡ" παρὰ τὸ σκαιόν· ἡ" παρὰ τὸ σκόλοπος. ΗΥ'ΤΑ'ΡΚΗΣΕΝ,
ἐκ τοῦ αὐ'ταρκῶ. ΔΙΕΙΣ ΤΑΣ ΠΤΕΡΥΓΑΣ, τρία μέρη λόγου εἰσί'. Διεῖς, μετοχή, τὰς,
ἀ"ρθρον, πτέρυγας, ὄνομα. Δίημι τὸ ἐξαπλῶ, ὁ παρα-τατικός, δίην, ἡ μετοχή, διείς.
ΣΤΑΦΥΛΗ παρὰ τὸ στάζειν τὸν πηλὸν, ἡ" τὸν οἶνον. ΟΥ'Κ'ΗΙΔΕΙΣΑΝ, εἴ"δω, ὁ
μέλλων εἴ"σω, ὁ μέσος οἶ"δα, ὁ ὑπερσυντελικὸς ἥδειν, διαλύσει τοῦ πρώτου
διφθόγγου, εἴδειν, 190 καὶ τροπῇ τοῦ Ε εἰς Η ἥδειν, τὸ τρίτον τῶν πληθυντικῶν,
ἥδεισαν. ΚΑΙΝΟΙ οἱ νεωστὶ γεγεννημένοι θεοί. ΠΡΟΣΦΑΤΟΙ, παρὰ τὸ σφάζω, ἡ" ἐκ τῆς
πρὸς προθέσεως, καὶ τοῦ φωτὸς τὸ ἀννηρημένον, ἡ" παρὰ τὸ φένω τὸ φονεύω, ἡ"
παρὰ τὸ φαίνω, τὸ δεικνύω, ὁ πρὸ μικροῦ δειχθεὶς καὶ φανείς. ἘΖΗΛΩΣΑ. Διαφέρει
ζῆλος καὶ φθόνος. Ζῆλος μὲν λέγεται ἡ δι' ἐπιθυμίας γινομένη μίμησις, φθόνος δὲ
βασκανία τις τοῖς ἀλλοις μὲν οὐ"σα ἀγαθοῖς. Ἡμῖν οὐ' (ἀγαθῇ, ἡμῖν δὲ οὐ'.)
Διαφέρει ζηλῶσαι καὶ ἐρίσαι. Ζηλῶσαι μὲν ἐστὶ σὺν ἐπιθυμίᾳ μιμεῖσθαι, ἐρίζειν δὲ
τὸ μετὰ μάχης φιλονεικεῖν ἐπὶ τινὶ πράγματι. ὈΠΙΣΘΟΤΟΝΟΣ, παρὰ τὸ ὀπίσθεν
τείνειν. ΣΥΝΕΠΙΘΩΝΤΑΙ, ἐκ τοῦ συνεπιτίθημι. ΣΠΟΝΔΗ παρὰ τὸ σπένδω, τὸ διὰ
θυσιῶν φιλοῦμαι καὶ καταλλάσσομαι θεῷ καὶ ἀνθρώποις. ἈΝΘΈΞΕΤΑΙ, ἀντιλάβεται,
ἐκ τοῦ ἀντέχω. ἘΚΚΑΘΑΡΙΕΙ, καθαρίζω καθαρίσω, καὶ ὈΑττικός καθαριῶ, τοῦτο ἐκ
τοῦ καθαρὸς, τοῦτο ἐκ τῆς κατὰ προθέσεως καὶ τοῦ θαρρῶ, ὁ γὰρ καθαρὸς θαρρεῖ.
{1[ΒΑΣ. Α'. Β'.]}1 ΠΛΗΡΕΙΣ'ΑΡΤΩΝ'ΗΛΛΑΤΤΩΘΕΝ τ sic), οἱ πλήρεις, οἱ πλήρεις.
ΠΑΡΗΚΑΝ ἀντὶ τοῦ ἐπληρώθησαν. Τί διαφέρει θανατοῦν καὶ θανατᾶν; θανατοῦν
μὲν ἐστὶ, τὸ ἄλλον φονεύειν, θανατᾶν δὲ τὸ ἐφείδεσθαι (ἐφί'εσθαι) θανεῖν αὐτόν
ἐκεῖνον. ΣΥΝΙΕΙΝ, συνιῶ, συνιεῖς. {1[ΑΜΒΑΚ. Γ'.]}1 ἈΡΕΤΗ, ἡ ἐν παντὶ πράγματι
ὑπεροχὴ, παρὰ τὸ αἰρῶ τὸ προαιροῦμαι. ἘΠΙΒΙΒΩ, δευτέρας συζυγίας. 191 {1[ἩΣ.
ΚΣ'.]}1 ὈΡΘΡΙΖΕΙΝ, παρὰ τὸ ὀρθρος, ἡ" παρὰ τὸ ὀρθοὺς ποιεῖν. ἘΔΕΤΑΙ, παρὰ τὸ
εἴ"δω, τὸ ἐσθίω, εἴ"δομαι, εἴ"δη, εἴ"δεται. ΟΥ' ΜΗ'ΑΝΑΣΤΗΣΩΣΙΝ, ἡ οὐ' ἀρνησις μετὰ
τῆς μὴ εὕρισκο-μένη ὑποτακτικῶς, ὡς τὸ, "οὐ' μὴ μου νίψῃς τοὺς πόδας," καὶ, "οὐ'
μὴ ἀναστήσωσιν."

{1[ΙΩΝ. Β'.]}1 ἈΠΩΣΜΑΙ, ἐκ τοῦ ὠ"θω, ὠ"σω, ὠ"κα, ὠ"σμαι καὶ ἀπῶσμαι.
ΠΕΡΙΕΧΥΘΗ, παρὰ τὸ χεύω χεύσω, ὁ πρῶτος ἀόριστος ἐχύθη ἐχύθης
ἐχύθη. Ἐξῆλθεν οὐ"ν τὸ Ν διὰ τὴν κακοφω-νίαν· ἐστὶ δὲ ὁ πρῶτος ἀόριστος
ἐνεργητικὸς ἐ"χευα, καὶ ἐ"χεα, ὅθεν τὸ ἐπιχέεσθαι. ΣΧΙΣΜΑΣ παρὰ τὸ σχισμῇ, τοῦτο
παρὰ τὸ σχίζω. ἘΛΕΟΝ ΑΥ'ΤΩ'Ι. Ὁ εἴ"λεος ἀρσενικόν.

{1[ΤΩΝ ΤΡ. Π.]}1 ἘΧΘΙΣΤΟΣ, παρὰ τὸ ἐ"χθος. ὈΛΟΚΑΪΤΩΣΙΣ, παρὰ τὸ ὄλον
καίεσθαι τὸ ἱερεῖον. ΝΑΦΘΑ, παρὰ τὸ ἀνάπτω ἀνάψω, ἀνηΨα, ἀνηΨμαι,
ἀνηΨθαι, νάπτα καὶ νάφθα· παρασκευαστικὸν γὰρ πρὸς τὸ ἐξάψαι. ΣΤΥΠΠΕΙΟΝ,
παρὰ τὸ τύπος, στυπεῖον καὶ στυππεῖον, λέγεται δὲ καὶ στύπυον. ἩΝΩΧΛΗΣΕ, δοτικῇ
συντάσσεται, αὐ'ξάνει δὲ ἐ"σωθεν καὶ ἐ"ξωθεν· τὸ δὲ ἐνοχλῶ παρὰ τὸ ὀχλῶ, τοῦτο
παρὰ τὸ ὄχλος, τοῦτο παρὰ τὸ ἀ"χλυσ ἀ"χλος, καὶ τροπῇ τοῦ Α εἰς Ο, ὄχλος.
ΠΑΧΝΑΙ παρὰ τὸ πῆσσω, τὸ πηγνύω· τὰ δὲ ἐ"χοντα ἀνα-φαινόμενον τὸ Α ἐν τῷ
δευτέρῳ ἀορίστῳ ἐπαγον διὰ τοῦ Η γράφεται. ΔΗΚΩ, εἴ"δακον, φήγω, εἴ"φαγον.
ΝΕΦΕΛΗ, παρὰ τὸ νείφω καὶ τὸ ἐλῶ τὸ ἐλαύνω. ΚΟΪΤΗ παρὰ τὸ κοιμῶμαι. ΠΗΓΗ
παρὰ τὸ πηδῶ. 192 {1[ΛΟΥΚ. Α'.]}1 ΜΕΓΑΛΥΝΕΙ, παρὰ τὸ μεγαλύνω, τοῦτο παρὰ τὸ
μεγάλος, τοῦτο παρὰ τὸ μέγας, τοῦτο παρὰ τὸ μὴ εἰς γῆν εἶναι, ὡς πρὸς σύγκρισιν
τῶν μικρῶν, τῶν οὐ' πολὺ ἀφεστώτων. ἘΠΕΒΛΕΨΕΝ, ἀπο' τοῦ ἐπιβλέπω, τοῦτο

106